

NEW YORK TIMES #1 BESTSELLING AUTHOR

RICK RIORDAN

THE TRIALS OF

APOLLO

READ BY
ROBBIE
DAYMOND

BOOK FOUR

THE TYRANT'S TOMB

UNABRIDGED

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13 \(*\)](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 1

Không có thức ăn ở đây

Meg ăn hết đồng cá Thụy Điển rồi

Hãy ra khỏi xe tang của ta ngay

TA TIN VÀO VIỆC HOÀN TRẢ những thi thể.

Nghe có vẻ giống một nghĩa cử lịch sự đơn giản, phải không nào? Một chiến binh hy sinh, người nên làm những gì có thể để đưa xác họ về được với người thân cho đám tang. Có thể ta đã quá cổ lỗ sĩ. (Ta đã hơn 4000 năm tuổi rồi). Nhưng ta cảm thấy thật vô lễ nếu xử sự không phải phép với thi hài người đã khuất.

Chẳng hạn như Achilles trong trận chiến thành Troy. Là một tên kinh tởm thật sự. Hắn cho kéo xe ngựa chở thi thể của vị tướng thành Troy Hector xung quanh tường thành thị trấn suốt mấy ngày liền. Cuối cùng ta đã phải thuyết phục Zeus gây sức ép đối với tên bắt nạt to đầu này đưa thi thể Hector về với gia đình để anh ta được mai táng tử tế. Ý ta là, thôi nào. Hãy có một chút kính trọng đối với người người đã chém giết chứ.

Rồi đến thi thể của Oliver Cromwell. Ta không phải là 1 fan hâm mộ người đàn ông này, nhưng mà trời. Đầu tiên, người Anh chôn cất ông với sự tôn kính. Rồi chúng quyết định rằng chúng ghét ông ta, vậy là chúng đào ông ta lên và "hành quyết" xác thịt ông. Rồi đầu ông rơi xuống cái đỉnh đồi cao, treo lủng lẳng trên đó hàng thập kỉ và bị đưa đẩy hết nhà sưu tầm này đến nhà sưu tầm khác gần ba thế kỉ như một quả cầu tuyết lưu niệm ghê

tởm. Cuối cùng, vào năm 1960, ta thì thâm vào tai vài người có tầm ảnh hưởng, Đủ rồi. Ta là thần Apollo, và ta ra lệnh cho người hãy chôn cái thứ đó đi. Người làm ta kinh tửm.

Khi đến lượt Jason Grace, người bạn đã ngã xuống và cũng là người em của ta, ta sẽ không để những việc như thế xảy ra. Ta sẽ đích thân hộ tống linh cữu của cậu tới trại Jupiter và đưa tiễn cậu với tất cả sự kính trọng.

Đây hóa ra lại là một yêu cầu phù hợp. Với tất cả những con ngạ quỷ tấn công bọn ta và mọi thứ.

Hoàng hôn khiến vịnh San Francisco biến thành một cái vạc đồng nóng chảy khi máy bay tư nhân của bọn ta hạ cánh tại sân bay Oakland. Ta nói máy bay tư nhân của bọn ta; chuyến đi đặc quyền này thật ra là một phần món quà từ người bạn Piper McLean và người bố ngôi sao điện ảnh của cô. (Mọi người nên có ít nhất một người bạn có bố mẹ là ngôi sao điện ảnh.)

Chờ bọn ta ở bên cạnh đường băng là một bất ngờ khác, hẳn nhà McLean đã bố trí: 1 chiếc xe tang đen bóng bẩy.

Meg McCaffrey và ta duỗi thẳng chân trên mặt đường khi nhân viên máy bay buồn rầu đưa linh cữu của Jason ra khỏi khoang chiếc Cessna. Quan tài màu nâu đỏ bóng loáng dường như ánh lên sắc đêm. Bia mộ bằng đồng được đặt cố định lấp lánh ánh đỏ. Ta ghét việc nó đẹp đến thế. Cái chết không nên đẹp như thế này.

Nhân viên đưa nó vào trong xe, rồi chuyển hành lí của bọn ta vào ghế sau. Không có gì nhiều nhận lẫn: balo của Meg và ta, cung và ống tên cả ukulele, cùng 1 vài quyển vở nháp vẽ và một áp phích bọn ta thừa kế từ Jason.

Ta kí vài giấy tờ, nhận lấy những lời chia buồn từ đoàn bay, bắt tay với người làm tang lễ tử tế đã trao cho ta chìa khóa của xe tang và đi mất.

Ta nhìn vào đồng chìa khóa, rồi nhìn Meg McCaffrey, người đang nhai đầu một cái kẹo cá thụy điển. (Swedish Fish - 1 loại kẹo hình cá có nhiều màu sắc và hương vị). Máy bay đã được chất đồng bởi nửa tá hộp kẹo dẻo đỏ này. Không còn nữa. Meg đã một tay đưa hệ sinh thái cá thụy điển tới bờ vực sụp đổ.

"Ta cho rằng mình sẽ lái?" ta tự hỏi "Đây có phải một chiếc xe tang đi thuê không nhỉ? Ta khá chắc bằng lái xe New York cho trẻ vị thành niên của ta không bao gồm nó."

Meg nhún vai. Trong suốt chuyến bay, cô khăng khăng nằm ườn ra trên sofa của chiếc Cessna, vậy nên mái tóc đen ngắn ngang vai của cô bết vào một bên đầu. Một hạt kim cương giả dính trên cặp kính mắt mèo lộ ra khỏi tóc giống như một cái vây cá mập trên sàn disco.

Phần còn lại bộ trang phục của cô bất hảo tương tự: đôi giày cao cổ mềm đỏ, quần leggings vàng mòn chỉ, và cái váy xanh lá dài đến đầu gối khá được yêu thích mà cô nhận từ mẹ Percy Jackson. Khi nói đến khá được yêu thích, ý ta là cái váy đã trải qua quá nhiều trận chiến, đã được giặt và may vá lại nhiều lần, nó trông ít giống một miếng vải mà giống một cái khinh khí cầu bị xì hơi hơn. Xung quanh eo Meg là thứ thú vị nhất: thắt lưng làm vườn vô số túi của cô, bởi vì con cái của Demeter chưa bao giờ rời khỏi nhà mà thiếu một cái nào.

"Tôi không có bằng lái xe" cô nói, như thể ta cần được nhắc nhở lại rằng cuộc đời ta hiện tại đã bị kiểm soát bởi một đứa trẻ 12 tuổi vậy. "Tôi ngồi ghế trước."

"Ngồi ghế trước" dường như không phù hợp với một cái xe tang cho lắm. Mặc dù vậy, Meg bỏ qua ghế hành khách và trèo vào trong. Ta cầm

lái. Bọn ta nhanh chóng rời khỏi sân bay và hướng về phía bắc trên Xa lộ 880 bằng con xe đen thuê lương thuê được.

À, Bay Area.... Ta đã có khoảng thời gian vui vẻ tại đây. Lưu vực méo mó khổng lồ này chật ních những con người và địa điểm thú vị. Ta yêu thích những ngọn đồi xanh lá ánh vàng, bờ biển mờ mịt sương, lớp sơn mài rục rở của những cây cầu, và các khu dân cư theo hướng zích zắc loạn xì ngầu khoác vai nhau giống những hành khách trong tàu điện ngầm giờ cao điểm.

Quay trở lại những năm 1950, ta biểu diễn cùng Dizzy Gillespie ở thành phố Bop trên Fillmore. Trong mùa hè tình yêu, ta chủ trì một phiên mút ngẫu hứng (jam session - sự kiện âm nhạc nơi các nhạc sĩ, nhạc công chơi solo và vamp ngẫu nhiên) ở công viên Golden Gate cùng Grateful Dead (Toàn những người đáng yêu, nhưng họ thật sự cần bản solo dài 15 phút đến thế sao?). Vào những năm 1980, ta rong chơi ở Oakland cùng Stan Burrell - hoặc được biết đến là MC Hammer - khi ông tiên phong cho dòng nhạc pop rap. Ta không thể chịu trách nhiệm cho nhạc của Stan, nhưng ta có khuyên ông ta với những lựa chọn thời trang. Cái quần dù lụa óng ánh vàng đó? Ý tưởng của ta đó. Không có chi né, các tín đồ thời trang.

Đa phần Bay Area gọi lại những kí ức tốt đẹp. Nhưng khi lái xe, ta không thể kiềm chế nhìn về phía tây bắc - thẳng tới Marin County và đỉnh núi cao đen tối của Tamalpais. Thần thánh bọn ta biết các nơi như đỉnh Othrys, nhà của các Titan. Mặc dù những kẻ thù cổ xưa của bọn ta đã bị lật đổ, cung điện của họ bị phá hủy, ta vẫn có thể cảm thấy cái ác đang trôi dạt ở nơi đó - giống như một cái nam châm đang cố gắng bòn rút chất sắt ra khỏi dòng máu người phạm hiện tại của ta.

Ta cố gắng ổn định lại tinh thần. Bọn ta còn có những vấn đề khác phải giải quyết. Thêm nữa, bọn ta đang tới trại Jupiter - lãnh thổ thân thiết

ở bên này vịnh. Ta đã có Meg hỗ trợ và đang lái một chiếc xe tang. Còn điều gì có thể trở nên tồi tệ được chứ?

Đường cao tốc Nimitz uốn lượn xuyên qua bình nguyên vịnh phía đông, qua nhiều khu xưởng cùng bến cảng, các khu trung tâm mua sắm ngoài trời và dãy nhà bungalow ọp ẹp. Bên phải bọn ta nhuộm hồng với khu thương mại Oakland, cụm nhỏ những tòa cao ốc quay mặt lại với người hàng xóm trầm lặng San Francisco ngang qua vịnh như thể muốn tuyên bố, Chúng tôi là Oakland! Chúng tôi cũng có tồn tại này!

Meg tựa vào ghế, gác đôi giày cao cổ đỏ lên bảng đồng hồ, và hạ kính xe xuống.

"Tôi thích nơi này" cô quyết định

"Chúng ta chỉ vừa mới tới đây" ta nói "Em thích cái gì? Những khu xưởng bỏ hoang? Biển hiệu cho Bo's Chicken 'N' Waffles?"

"Thiên nhiên."

"Bê tông cũng được tính là thiên nhiên hả?"

"Có cả cây cối nữa. Nở hoa. Hơi ẩm trong không khí. Cây bạch đàn khá thơm. Nó không giống..."

Cô không cần phải kết thúc câu. Thời gian bọn ta ở Nam California đã được ghi dấu với nhiệt độ nóng nảy lửa, hạn hán nặng nề, và cả cháy rừng dữ dội - tất cả đều phải cảm ơn Địa cung Lửa ma thuật điều khiển bởi Caligula cùng mụ phù thủy thân thiết đáng ghét điên rồ của hắn, Medea. Bay Area không phải trải nghiệm những vấn đề đó. Dù sao thì, hiện tại là không.

Bọn ta đã giết Medea. Bọn ta dập tắt Địa cung Lửa. Bọn ta đã thả tự do cho nhà sấm truyền Erythrae, cứu nguy cho người phàm và những tinh

linh tự nhiên của vùng Nam California khỏi khô héo đến chết.

Nhưng Caligula vẫn khá chắc sống nhăn răng. Hắn và những tên hoàng đế cộng sự khác của Tam đầu chế vẫn có mục đích kiểm soát tất cả những lời tiên tri, chiếm lấy thế giới, và tự viết nên tương lai với những viễn cảnh tàn ác của chúng. Giờ đây, đoàn du thuyền ác độc xa hoa của Caligula đang hướng tới San Francisco để tấn công trại Jupiter. Ta khó có thể tưởng tượng kiểu tàn phá khủng khiếp nào của tên hoàng đế sẽ đổ sụp xuống Oakland và Bob's Chicken 'N' Waffles.

Thậm chí nếu bọn ta bằng cách nào đó đánh bại được Tam đầu chế, sẽ vẫn còn nhà tiên tri vĩ đại nhất, Delphi, bị kiểm soát dưới quyền kẻ thù cũ của ta Python. Làm thế nào ta có thể đánh bại con rắn đó với thể trạng hiện tại là một tên nhóc yếu đuối 16 tuổi, ta không biết nữa.

Nhưng mà này. Ngoại trừ điều đó ra, mọi thứ đều ổn cả. Cây bạch đàn vẫn thật thơm.

Giao thông chậm dần ở giao điểm xa lộ 580. Hắn là, người lái xe ở California không hề có phong tục nhường đường cho xe tang để bày tỏ sự kính trọng. Có lẽ họ thấy ít nhất một trong số hành khách đã chết rồi, vậy nên bọn ta không cần phải vội vàng làm gì.

Meg nghịch ngợm với điều khiển cửa kính, đẩy lên hạ xuống tấm kính. Reece. Reece. Reece.

"Anh biết làm thế nào để tới trại Jupiter hả?" cô hỏi

"Tất nhiên"

"Bởi vì anh cũng nói thế với trại Con Lai"

"Chúng ta rốt cuộc cũng tới đó còn gì!"

"Lạnh cóng và suýt chết."

"Nghe này, lối vào của trại ngay đằng kia thôi." Ta vẫy phông đoán vào ngọn đồi Oakland. "Sẽ có một cái lối đi bí mật ở đường hầm Caldecott hay một cái gì đó"

"Hay một cái gì đó?"

"Ồm, ta chưa bao giờ thật sự lái xe tới trại Jupiter cả" ta thừa nhận "Thường thì ta đổ xuống khỏi thiên đàng trên chiếc xe ngựa mặt trời lộng lẫy. Nhưng ta biết đường hầm Caldecott là lối vào chính. Hẳn sẽ có một dấu hiệu. Có lẽ là một con đường chỉ dành cho á thần"

Meg sẫm soi ta qua cặp kính "Anh là vị thần ngốc nghếch nhất từ trước đến giờ" Cô ấn đẩy cửa sổ lên với một tiếng ree SHLOOP! cuối - một tiếng mà gợi nhắc ta không thoải mái chút nào đến lưỡi dao chém.

Bọn ta chuyển sang hướng đông bắc trên đường cao tốc 24. Sự tắc nghẽn giao thông giảm dần khi ngọn đồi hiện ra ngày càng gần hơn. Làn đường cao vọt qua khu dân cư đầy những con phố quanh co và cây thông cao lớn, dãy nhà trát vữa trắng bám vào hai bên khe núi đầy cỏ.

Một biển chỉ đường hứa hẹn LỐI VÀO HẦM CALDECOTT, 2 DẶM. Điều đó đáng nhẽ đã khiến ta thoải mái hơn. Sớm thôi, bọn ta sẽ băng qua biên giới trại Jupiter vào một thung lũng nguy trang thần kì được canh gác nghiêm ngặt, nơi cả một quân đoàn La Mã có thể bảo vệ ta khỏi những mối lo, ít nhất là trong một lúc.

Vậy, tại sao, tóc gáy của ta lại run rẩy như những con giun biển?

Có gì đó không đúng. Nó dần hiện ra trong trí óc ta rằng những lo âu ta đã cảm thấy kể từ khi bọn ta hạ cánh có thể không phải từ mối đe dọa xa xôi của Caligula, hay từ căn cứ Titan cổ đại trên đỉnh Tamalpais, mà là một thứ gì đó trực tiếp hơn...một thứ gì đó ác độc, đang tiến tới gần.

Ta nhìn vào gương chiếu hậu. Qua cái rèm mỏng ở cửa kính đằng sau, ta không nhìn thấy gì ngoài giao thông. Nhưng rồi, trên bề mặt nắp linh cữu bóng loáng của Jason, ta bắt gặp phản chiếu chuyển động của một cái bóng đen bên ngoài - như thể một vật có kính cỡ con người vừa bay qua cái xe tang.

"Ờ, Meg?" ta cố gắng giữ giọng bình thản "Em có nhìn thấy cái gì khác thường sau chúng ta không?"

"Khác thường như thế nào?"

THUMP.

Cái xe tang lắc lư như thể bọn ta đã bị buộc vào một cái xe móc chở toàn mảnh kim loại nhỏ. Trên đầu bọn ta, vết hằn dấu hai bàn chân xuất hiện ngay trên trần xe được bọc kín.

"Có gì đó vừa hạ cánh trên mái" Meg suy luận.

"Cảm ơn, Sherlock McCaffrey! Em có thể kéo nó xuống không?"

"Tôi? Bằng cách nào?"

Thật là một câu hỏi công bằng đến bực. Meg có thể biến nhẵn trên ngón tay giữa của cô thành hai thanh kiếm vàng nguy hiểm, nhưng nếu cô triệu hồi chúng trong cự li gần, như bên trong cái xe này, cô a. sẽ không có chỗ để sử dụng chúng, và b. có thể kết thúc bằng việc đâm xiên ta và/hoặc cô.

CREAK.CREAK. Các vết hằn dấu chân lún sâu hơn như thể cái thứ đó đang điều chỉnh sức nặng của nó như một người lướt sóng trên ván. Nó hằn phải cực kì nặng mới có thể lún cả vào mái xe kim loại thế này.

Một tiếng rên rỉ sôi sục trong cổ họng ta. Hai tay ta run rẩy trên vô lăng. Ta mong mỏi cầm vào cung và ống tên ở ghế sau, nhưng ta cũng không thể dùng chúng. L XK B Đ, lái xe khi bắn đạn, luôn là cái không to đùng nhé, các bạn trẻ.

"Em có thể mở cửa sổ" ta nói với Meg "Ngó ra ngoài và bảo chúng đi."

"Ừm, không" (Trời ạ, con bé bướng bỉnh) "Sẽ thế nào nếu anh cố gắng lắc nó rơi xuống?"

Trước khi ta có thể giải thích rằng đó là một ý tưởng kinh khủng khi đang lái xe 50km/h trên đường cao tốc, ta nghe thấy tiếng cái lon nhôm mở nắp - tiếng rít thô cứng, nén lại của không khí qua kim loại. Một móng đâm thủng trần xe - một cái móng trắng cáu bẩn cùng kích cỡ với cái mũi máy khoan. Rồi một cái nữa. Và cái nữa. Và cái nữa, cho đến khi cái bọc được đóng đinh 10 cái đầu nhọn trắng - vừa đúng số ngón cho 2 bàn tay to lớn.

"Meg?" ta hét lên "Em có thể...?"

Ta không biết làm thế nào ta có thể kết thúc câu nói đó. Bảo vệ ta? Giết cái thứ đó đi? Kiểm tra đằng sau xem nếu ta có cái quần lót thừa nào không?

Ta bị cắt ngang một cách thô lỗ bởi sinh vật xé toạc trần xe như thể bọn ta là món quà ngày sinh nhật.

Nhìn xuống ta qua cái lỗ rách là một con vượn ghê tởm héo quắt, bộ da xanh đen của nó lấp lánh như da của một con ruồi nhà, mắt nó mờ đục cầu mắt trắng, hàm răng trần trụi nhỏ giọt dãi. Xung quanh thân mình nó mặc một cái khố da đen vấy mỡ. Mùi bốc ra từ cái đó còn tồi tệ hơn bất kì cái thùng rác nào - và tin ta đi, ta đã rơi vào vài cái rồi.

"THỨC ĂN" nó gào lên.

"Giết nó!" ta hét lên với Meg.

"Queo xe!" cô phản lại.

Một trong vô số những điều bực bội với việc bị giam cầm trong cơ thể phàm trần yếu đuối: ta là người hầu của Meg McCaffrey. Ta buộc phải phục tùng mệnh lệnh trực tiếp của cô. Vậy nên khi cô hét "Queo xe" ta kéo mạnh vô lăng sang phải. Cái xe tang xử lí gọn ghẽ. Nó lao đảo lao ngang qua 3 làn xe, đâm thẳng lan can, và lao thẳng xuống hẻm núi bên dưới.

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 2

Này anh bạn, không vui đâu

Anh bạn cố ăn bạn ta sao

Đó là bạn tử nạn của ta đó

TA LUÔN THÍCH NHỮNG CHIẾC Ô TÔ BAY. Tuy nhiên, ta sẽ thích hơn khi cái xe có thể thật sự bay được.

Khi cái xe tang tiến tới trọng lực bằng 0, ta đã có vài phần triệu giây thưởng thức phong cảnh phía dưới - một cái hồ nhỏ đáng yêu hai bên bờ toàn cây bạch đàn cùng những đường mòn để đi dạo, và bãi biển nhỏ đằng xa, nơi một đám những người đang đi chơi picnic buổi tối thư giãn trên thảm.

Ồ, thật là tốt, một phần nhỏ trong não ta nghĩ. Ít nhất chúng ta có thể hạ cánh xuống nước.

Rồi bọn ta rơi - không phải thẳng vào hồ, mà vào đám cây.

Một âm thanh nghe như nốt C cao của Luciano Pavarotti trong Don Giovanni phát ra từ cổ họng ta. Tay dính chặt vào vô lăng.

Khi bọn ta ngập sâu vào hàng bạch đàn, con ngựa quỳ biến mất khỏi mái xe - sát nút như thể cành cây đã chú ý đập mạnh nó đi. Những cành khác dường như đang uốn cong xung quanh cái xe tang, làm cú rơi chậm dần, thả bọn ta khỏi cành cây rậm lá nồng nàn mùi viên kẹo ho này đến

cành khác cho đến khi bọn ta hạ xuống đất trên bốn bánh với một tiếng ạch choáng váng. Quá muộn để làm điều gì tốt hơn, túi khí nổ ra, xô đầu ta đập vào lưng ghế.

Những chấm vàng nhỏ nhảy múa trong mắt ta. Vị máu nồng nặc trong cổ họng. Ta cào vào cửa xe, chen ra khỏi cái túi khí và chỗ ngồi của mình, đổ sụp xuống một đệm cỏ mềm mát lạnh.

"Oe" ta nói

Ta nghe Meg ói mửa ở đâu đó gần đây. Ít nhất điều đó cho thấy cô vẫn còn sống. Khoảng 10 feet từ bên trái của ta, nước vỡ vào bờ. Thẳng phía trên, gần với đỉnh cây bạch đàn to lớn nhất, người bạn ngạ quỷ xanh đen đang gầm gừ và lăn lộn, bị mắc trong cái bẫy lồng của những cành cây.

Ta chật vật đứng dậy. Mũi đau nhói. Xoang của ta cảm thấy như thể nó vừa được nhét đầy đá bạc hà. "Meg?"

Cô bối rối trước khung cảnh xung quanh phía trước xe tang. Vết thâm tím hình cái nhẫn xuất hiện xung quanh mắt cô - không nghi ngờ gì đó là cử chỉ nhã nhặn từ cái túi khí bên ghế hành khách. Cặp kính của cô không bị nứt mẻ gì ngoài xiên lệch. "Anh quả tồi tệ ở việc quẹo xe"

"Ôi trời ạ!" ta phản đối "Em ra lệnh cho ta..." Não ta quay cuồng. "Chờ đã. Làm sao chúng ta vẫn còn sống? Có phải em đã bẻ cong những cành cây?"

"Hơ" cô búng tay, và hai thanh kiếm vàng song sinh hiện ra. Meg dùng chúng như gậy trượt tuyết để giúp bản thân đứng vững "Chúng sẽ không giữ con quái vật được lâu đâu. Sẵn sàng đi"

"Cái gì?" ta hét lên "Chờ đã. Không. Không sẵn sàng!"

Ta kéo bản thân đứng thẳng nhờ cửa xe ghế lái.

Ngang qua hồ, những người đi chơi picnic đã đứng dậy khỏi thảm. Ta cho rằng một cái xe tang rơi xuống từ bầu trời đã thu hút sự chú ý của họ. Tâm nhìn của ta trở nên mờ nhạt, nhưng có gì đó khá kì lạ với nhóm người này... có phải một trong số họ đang mặc áo giáp không? Có phải người kia có chân dê?

Thậm chí nếu họ thân thiện, họ quá xa để có thể giúp đỡ.

Ta tập tễnh tới chiếc xe và kéo mạnh để mở cửa sau. Linh cữu Jason an toàn và được bảo vệ trong khoang. Ta nắm lấy cung và ống tên. Cây đàn ukulele của ta đã biến mất đâu đó dưới ghế sau. Ta sẽ phải làm mà không có nó.

Phía trên, sinh vật gào rú, đập vào cái lồng cây.

Meg run rẩy. Trán cô lấm tấm mồ hôi. Rồi con ngựa quý được phóng thích và đổ rầm xuống, hạ cánh cách đây vài thước. Ta mong rằng chân của nó đã bị gãy từ vụ va chạm, nhưng không hề có may mắn nào như thế. Nó tiến tới vài bước, bàn chân dậm xuống hố đất ướt trên cỏ, trước khi nó đứng thẳng và gặm lên, hàm răng trắng sắc nhọn như một hàng rào cọc những ảnh phản chiếu nhỏ.

"GIẾT VÀ ĂN!" nó rống lên

Thật là một giọng hát đáng yêu. Con ngựa quý có thể hát chính trong bất kì nhóm nhạc metal Na Uy chết chóc nào.

"Chờ đã!" giọng ta the thé "Ta-ta biết người" ta vẫy ngón tay, như thể điều đó sẽ khởi động lại kí ức trong ta. Nắm chặt trong tay còn lại của ta, cung tên rung lên. Mũi tên khua lạch cạch trong ống "B-bình tĩnh, ta sẽ nhớ thôi!"

Con ngựa quý chần chừ. Ta luôn luôn tin rằng đa phần những sinh vật có tri giác đều muốn được nhận ra. Bất kể chúng ta là thần, là người, hay

những con ngựa quý nhỏ dãi trong cái khố da kền kền, chúng ta thích việc người khác biết ta là ai, nói tên và trân trọng việc chúng ta có tồn tại.

Tất nhiên, ta chỉ cố gắng kéo dài thời gian. Ta mong Meg có thể ổn định hơi thở, tấn công con thú, và thái nó thành mì pappardelle thịt ngựa quý thối. Hiện tại, mặc dù vậy, không có vẻ cô đủ khả năng dùng kiếm cho bất cứ điều gì ngoài làm thành nạng. Ta cho rằng việc kiểm soát đồng cây khổng lồ đã thật mệt, nhưng thật lòng mà nói, không phải cô nên dành vụ hết sạch năng lượng sau khi giết được Bé Mặc Tã Kền Kền này sao?

Chờ đã. Bé Mặc Tã Kền Kền ...ta quan sát lần nữa con ngựa quý: lớp da lốm đốm xanh đen kì lạ của nó, đôi mắt đục như sữa, cái miệng quá cỡ và những vết cắt nhỏ trên lỗ mũi của nó. Nó có mùi thịt ôi thiu. Nó mang bộ da của những con thú ăn thịt chết ...

"Ta có biết người" ta nhận ra "Người là một eurynomos"

(Đây chỉ là hình minh họa không đúng 100%)

Ta thách người cố gắng nói Người là một eurynomos khi lưỡi người nặng như chì, cả cơ thể run rẩy phát hoảng, và người vừa bị đâm vào mặt bởi một cái túi khí trong xe tang đấy.

Môi con ngựa quý cong lên. Cả hàng dãi trắng bạc nhỏ giọt xuống cằm.
"PHẢI! THỨC ĂN NÓI TÊN TA!"

"N-nhưng người là thú ăn xác chết!" ta phản đối "Người đáng nhẽ phải ở dưới Thế giới Âm phủ, làm việc cho Hades chứ!"

Con ngựa quý nghiêng đầu như thể đang cố nhớ cụm từ Thế giới Âm phủ và Hades. Nó có vẻ không thích bằng cụm giết và ăn.

"HADES CHO TA NGƯỜI CHẾT CŨ!" nó gào lên "CHỦ NHÂN CHO TA ĐỒ TƯƠI!"

"Chủ nhân?"

"CHỦ NHÂN!"

Ta ước gì Bé Mặc Tã Kền Kền này sẽ không hét ầm lên thế. Nó không thật sự có cái tai nào cả, vì thế có lẽ nó kiểm soát âm thanh rất kém. Hoặc có lẽ nó chỉ muốn được phun đồng nước dãi tởm lợm trong bán kính càng rộng càng tốt.

"Nếu ý người là Caligula" ta liều mạng "Ta chắc hẳn đã hứa với người đủ loại lời, nhưng ta có thể nói với người, Caligula không..."

"HA! THỨC ĂN NGU NGỐC! CALIGULA KHÔNG PHẢI CHỦ NHÂN!"

"Không phải chủ nhân?"

"KHÔNG PHẢI CHỦ NHÂN!"

"MEG!" ta gào lên. Hừ. Giờ ta mới làm điều này.

"Gì?" Meg khò khè. Cô trông thật đáng sợ và hiếu chiến khi cô có cái dáng đi bà ngoại về phía ta với cái nạng kiếm của mình "Cho tôi. Một phút"

Rõ là cô sẽ không nhận lấy vai trò chỉ huy trong trận đánh đặc biệt này. Nếu ta để Bé Mặc Tã Kền Kền lại gần cô, nó sẽ giết cô mất, và ta thấy cái ý tưởng đó 95% không thể chấp nhận được.

"Ờ, eurynomos" ta nói "Dù cho chủ nhân của người là ai, người sẽ không giết và ăn thịt ai hôm nay hết!"

Ta giật phăng một mũi tên ra khỏi ống. Tra vào cung tên rồi nhắm, như ta đã làm hàng triệu lần trước đây - nhưng nó không ấn tượng lắm với hai tay ta run rẩy và đầu gối lão đảo.

Nhân tiện, tại sao người phàm lại rung lắc dữ vậy khi họ sợ chứ? Nó thật phản tác dụng. Nếu ta đã tạo ra con người, ta sẽ ban cho họ lòng quyết tâm sắt thép cùng sức mạnh siêu anh hùng trong những thời khắc hoảng sợ.

Con nga quý rít lên, phun thêm nhiều nước dãi.

"SỚM THÔI ĐỘI QUÂN CỦA CHỦ NHÂN SẼ THỨC DẬY!" nó rống lên "BỌN TA SẼ HOÀN THÀNH NHIỆM VỤ! TA SẼ XÉ XÁC THỨC ĂN TỚI TẬN XƯƠNG, VÀ THỨC ĂN SẼ THAM GIA CÙNG BỌN TA!"

Thức ăn sẽ tham gia cùng bọn ta? Dạ dày ta bỗng dưng trải qua thiệt hại nặng nề của sức ép. Ta nhớ tại sao Hades lại yêu thích giống loài eurynomoi này đến thế. Vết cắt nhỏ nhất từ móng của chúng có thể gây ra một dịch bệnh tàn phá người phàm. Và khi những người này chết, họ sẽ sống dậy như cái mà người Hy Lạp gọi là vrykolakai - hoặc, theo lối nói trên TV, những zombies.

Đó chưa phải là điều tồi tệ nhất. Nếu một con eurynomos có thể ăn được thịt từ một tử thi, róc tận xương, thì bộ xương đó sẽ có sinh khí như chiến binh bất tử nặng kị nhất, đáng sợ nhất. Rất nhiều bọn phục tùng như là lính canh lâu đài xa hoa cho Hades, là một công việc ta không hề muốn ứng tuyển.

"Meg?" ta giữ mũi tên thẳng tới ngực con nga quý "Lùi lại. Đừng để thứ này cào xước em"

"Nhưng..."

"Xin em" ta van nài "Một lần thôi, hãy tin ta"

Bé Mặc Tã Kền Kền gầm gừ "THỨC ĂN NÓI NHIỀU QUÁ! ĐÓI!"

Nó tấn công ta.

Ta bắn.

Mũi tên trúng đích - ngay giữa ngực con ngựa quý - nhưng nó bật lại như thể một cái búa cao su đập vào kim loại. Đồng Celestial ít nhất đã làm đau nó. Con ngựa quý gào lên và dừng lại giữa đường, một vết thương nhăm nhe bốc hơi nước ngay xương ức nó. Nhưng con quái vật vẫn sống trơ ra đó. Có lẽ nếu ta bắn tầm 20 đến 30 mũi ngay đúng vào vị trí kia, ta có thể gây nên tổn thương thật sự.

Với cánh tay run rẩy, ta tra một mũi tên khác "Đ-Đó mới chỉ là một lời cảnh cáo!" ta lừa gạt "Mũi tiếp theo sẽ giết người!"

Bé Mặc Tã Kèn Kèn tạo một tiếng mũi trầm ùng ục trong cổ họng. Ta mong đó là một tiếng nấc trĩ hoãn chết chóc. Rồi ta nhận ra nó chỉ đang cười "MUỐN TA ĂN THỨC ĂN KHÁC TRƯỚC HẢ? GIỮ NGƯỜI LẠI LÀM TRÁNG MIỆNG SAO?"

Nó duỗi bộ móng, hướng thẳng tới cái xe tang.

Ta không hiểu. Ta từ chối để hiểu. Có phải nó muốn ăn cái túi khí? Cái vải bọc?

Meg nhận ra trước ta. Cô hét lên phẫn nộ.

Sinh vật này là thú ăn xác chết. Bọn ta đã lái một cái xe tang.

"KHÔNG!" Meg gào lên "Để anh ấy yên!"

Cô đổ về phía trước, giương kiếm, nhưng cô không hề trong tình trạng phù hợp đối đầu với con ngựa quý. Ta đẩy cô sang một bên, chen mình vào giữa cô cả con eurynomos, và bắn tên hết lần này đến lần khác.

Chúng tóe lửa trên lớp da xanh đen của con quái vật, để lại những vết thương nhăn nhúm, không gây chết người đến đáng bực. Bé Mặc Tã Kèn

Kèn loạng choạng tiến tới ta, gào lên vì đau, cơ thể nó co giật từ tác động của cú bắn.

Nó còn cách 5 feet.

2 feet nữa, bộ móng vung lên để cào mặt ta.

Đâu đó đằng sau ta, một giọng nữ hét lên "NÀY!"

Âm thanh làm sao lằng Bé Mặc Tã Kền Kền đủ lâu để ta đổ sụp xuống mông đầy can đảm. Ta bò ra khỏi móng vuốt con ngựa quý.

Bé Mặc Tã Kền Kền chớp mắt, bối rối với vị khán giả mới. Cách đó khoảng 10 feet, một hàng nghèo nàn những thần nông và thần cây, có lẽ tổng một tá, đang cố gắng trốn sau lưng một người phụ nữ trẻ có mái tóc hồng cao gầy trong bộ giáp quân đoàn La Mã.

Cô gái vụng về với một loại vũ khí bắn tia nào đó. Ôi trời. Một manubalista. Một cái nỏ to lớn nặng nề của La Mã. Cái thứ đó thật tồi tệ. Chậm. Mạnh mẽ. Khét tiếng không đáng tin. Chốt đã lên nòng. Cô lấp cái tay cầm, hai tay run rẩy y hệt ta.

Trong lúc đó, bên trái ta, Meg rên rỉ dưới cò, cố gắng đứng dậy "Anh đẩy tôi" cô phàn nàn, với điều đó ta khá chắc ý cô là Cảm ơn, Apollo, vì đã cứu mạng tôi.

Cô gái tóc hồng nâng manubalista của mình lên. Với đôi chân dài run rẩy, cô gọi nhắc ta nhớ đến một bé hươu cao cổ "T-tránh ra khỏi họ" cô ra lệnh cho con ngựa quý.

Bé Mặc Tã Kền Kền đáp lại với cái điệu rít lên và phun dãi thương hiệu "THÊM ĐỒ ĂN! CÁC NGƯỜI SẼ GIA NHẬP ĐỘI QUÂN CHẾT CHÓC CỦA NHÀ VUA!"

"Này anh bạn" một trong số thần nông cào cấu bụng đầy lo lắng dưới cái áo phong NỀN CỘNG HÒA CỦA NGƯỜI DÂN BERKELY "Điều đó không hay ho tí nào"

"Không hay" vài người bạn anh ta lặp lại.

"NGƯỜI KHÔNG THỂ CHỐNG LẠI TA, LA MÃ!" ngựa quý nạt "TA ĐÃ NÉM XÁC THỊT NHỮNG NGƯỜI BẠN CỦA NGƯỜI! NGÀY TRẮNG MÁU, NGƯỜI SẼ GIA NHẬP CÙNG CHÚNG..."

THWUNK.

Cái chốt nổ vàng Imperial hiện ra ngay giữa ngực Bé Mặc Tã Kền Kền. Đôi mắt mờ đục sữa của ngựa quý mở to ngạc nhiên. Người lính La Mã trông cũng choáng váng không kém.

"Anh bạn, cô bắn trúng rồi" một trong số thần nông nói, như thể điều đó đã xúc phạm cảm xúc của anh ta.

Con ngựa quý đổ sụp thành bụi và lông kền kền. Cái chốt đâm thẳng xuống đất.

Meg đổ về phía ta. "Thấy chưa? Đó là cách anh đáng ra nên làm để giết nó"

"Ôi, im đi" ta càu nhàu

Bọn ta đối mặt với vị cứu tinh bất ngờ.

Cô gái tóc hồng cao mày nhìn vào đống bụi, cảm cô run run như thể cô sắp khóc. Cô gái thì thầm "Tôi ghét thứ đó"

"C-Cô đã đánh nhau với chúng trước đây sao?" ta hỏi

Cô nhìn vào ta như thể đây là một câu hỏi ngu ngốc đầy sỉ nhục

Một trong những tên thần nông thúc khuỷu tay vào cô "Lavinia, anh bạn, hỏi xem đây là ai đi."

"Ồ, phải rồi" Lavinia hăng giọng "Các người là ai?"

Ta khố sờ đứng dậy, cố gắng lấy lại sự điềm tĩnh "Ta là Apollo. Đây là Meg. Cảm ơn cô đã cứu bọn ta"

Lavinia nhìn chăm chăm "Apollo, như trong...."

"Đó là một câu chuyện dài. Bọn ta vận chuyển thi thể một người bạn, Jason Grace, tới trại Jupiter để mai táng. Cô có thể giúp không?"

Miệng Lavinia mở rộng "Jason Grace...đã chết sao?"

Trước khi ta có thể trả lời, đầu đó ngang qua đường cao tốc 24 là tiếng rền rĩ đầy giận dữ và đau đớn.

"Ừm, này" một trong thần nông nói "không phải những bọn ngạ quỷ đó thường săn mồi theo cặp sao?"

Lavinia hít sâu "Phải. Hãy đưa những người này vào trại. Rồi chúng ta có thể nói về" - cô chỉ lo lắng về phía cái xe tang - "ai đã chết, và tại sao"

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 3

Ta không thể nhai kẹo cao su

Và đưa tiễn một linh cữu

Cùng lúc được. Thử kiện xem.

CẦN BAO NHIÊU TINH LINH TỰ NHIÊN để vắc một cái quan tài?

Câu trả lời là không thể biết được, bởi vì tất cả tiên cây và thần nông ngoại trừ một người, đã lảng vào rừng cây ngay sau khi họ nhận ra rằng có việc cần phải làm. Chú thần nông cuối cùng cũng đã định bỏ mặc bọn ta, nhưng Lavinia nắm lấy cổ tay cậu.

"Ồ, không, cậu đừng hòng, Don."

Đằng sau cặp kính tròn lấp lánh sắc cầu vồng, đôi mắt thần nông Don trông đến là phát hoảng. Chòm râu dê giật giật - cái tạt giạt mặt này gợi nhắc ta nhớ lại thần rừng Grover.

(Trong trường hợp người đang thắc mắc, thần nông và thần rừng gần như giống nhau. Thần nông đơn giản là phiên bản La Mã, và họ không thật sự giỏi ở... ờm, bất cứ thứ gì, thật sự đấy)

"Này, tôi rất muốn được giúp đó" Don nói "Chỉ là tôi vừa nhớ ra có một buổi hẹn...."

"Thần nông không hẹn nhau bao giờ hết" Lavinia nói

"Tôi phải kiểm tra lần hai chỗ đỗ xe..."

"Cậu không có cái xe nào cả"

"Tôi cần phải cho chó của mình ăn...."

"Don!" Lavinia bộp chát "Cậu nợ tôi"

"Được rồi, được rồi" Don giật lại cổ tay và xoa xoa nó, biểu cảm buồn phiền "Nghe này, chỉ bởi vì tôi bảo Cây Sồi Độc có thể ở bãi picnic này không có nghĩa, cô biết đấy, tôi đã hứa cô ta sẽ ở đây"

Mặt Lavinia trở thành một màu đỏ đất nung "Đó không phải ý tôi! Tôi đã yểm trợ cho cậu, phải kiểu, ngàn lần rồi. Giờ cậu cần phải giúp đỡ tôi với cái này"

Cô chỉ bừa vào ta, cái xe tang, vào cái thế giới này, nhìn chung là thế. Ta tự hỏi nếu Lavinia là thành viên mới của trại Jupiter. Cô có vẻ không thoải mái trong bộ giáp quân đoàn. Cô luôn nhún vai, gập đầu gối, giật giật mặt chuyền bạc ngói sao David treo trên cổ dài mảnh khảnh. Đôi mắt nâu nhạt và mái tóc hồng chỉ nhấn mạnh thêm ấn tượng ban đầu của ta về cô - một bé hươu cao cổ run rẩy xa rời người mẹ lần đầu tiên và giờ đang nghiên cứu hoang mạc này như thể suy nghĩ, Tại sao tôi lại ở đây?

Meg trượt chân bên cạnh ta. Cô giữ ống tên của ta để lấy thăng bằng, bộp chát ta với cái dây đai sẵn sàng "Ai là Cây Sồi Độc?"

"Meg" ta khiển trách "đó không phải là việc của chúng ta. Nhưng nếu ta phải đoán, ta cho rằng Cây Sồi Độc là một tiên cây Lavinia đây khá hứng thú, cũng giống như em có cảm tình với Joshua ở Palm Springs ấy."

Meg ho "Tôi không hề cảm tình"

Lavinia đồng thanh "Tôi không hứng thú...."

Cả hai cô gái rơi vào im lặng, cau có nhìn nhau.

"Bên cạnh đó" Meg nói "có phải Cây Sồi Độc...giống kiểu, có độc không?"

Lavinia giang tay lên trời như thể đang nghĩ, Không phải câu hỏi đó nữa chứ. "Cây Sồi Độc đẹp tuyệt vời! Điều đó không có ý rằng tôi sẽ chắc chắn đi chơi với cô ấy...."

Don khịt mũi "Thế nào cũng được, anh bạn"

Lavinia liếc nhìn vào cái nỏ chỗ thần nông "Nhưng tôi sẽ nghĩ về điều đó - nếu có bất kì phản ứng hóa học nào hay bất kể cái gì. Đó là lí do tại sao tôi sẵn lòng lén ra khỏi nhóm tuần tra cho buổi picnic này, nơi Don quá quyết với tôi..."

"Ồ hay, này!" Don cười lo lắng "Không phải chúng ta phải đưa những người này tới trại sao? Còn cái xe tang này? Nó còn chạy được không?"

Ta rút lại lời nói rằng thần nông không giỏi ở bất cứ việc gì. Don khá thạo trong việc chuyển đổi chủ đề.

Dựa vào việc kiểm tra kĩ hơn, ta nhìn thấy cái xe tang đã bị hư hỏng tệ đến mức nào. Bên cạnh những vết lõm và xước từ hàng đồng cành bạch đàn thơm xức mũi, mũi xe đã bị vỡ bởi đâm xằm vào lan can. Nó giờ giống cái đàn xếp của Flaco Jiménez sau khi ta đập cái gậy bóng chày vào nó. (Xin lỗi, Flaco, nhưng người đã chơi quá hay đến độ làm ta ghen tị, và cái đàn xếp phải ra đi.)

"Chúng ta có thể khiêng cái quan tài" Lavinia gợi ý "Bốn người chúng ta"

Một tiếng rít giận dữ nữa xuyên màn đêm. Giờ đây nghe gần hơn - từ đâu đó ở phía bắc đường cao tốc.

"Chúng ta sẽ không bao giờ làm được" ta nói "không thể trèo lên về phía đường hầm Caldecott được"

"Còn một con đường khác" Lavinia nói "Lối vào bí mật của trại. Gần hơn nhiều"

"Tôi thích gần" Meg nói

"Vấn đề là" Lavinia nói "Tôi đáng nhẽ phải làm nhiệm vụ canh gác giờ này. Ca của tôi sắp hết rồi. Tôi không chắc bao lâu nữa bạn mình có thể bao che cho tôi. Vậy nên khi chúng ta tới trại, hãy để tôi nói về việc ở đâu và làm thế nào chúng ta gặp nhau."

Don rùng mình "Nếu ai đó phát hiện ra Lavinia lại bỏ dở nhiệm vụ canh gác lần nữa..."

"Lần nữa?" ta hỏi

"Im đi, Don" Lavinia nói.

Một mặt, vấn đề của Lavinia có vẻ khá tầm thường nếu so sánh với việc, để mà nói, chết và bị ăn thịt bởi một con ngựa quỳ. Mặt khác, ta biết những hình phạt trong quân đoàn La Mã có thể rất nặng nề. Nó thường bao gồm roi da, xiềng xích, và thú sống bị dại, khá giống buổi diễn ca nhạc Ozzy Osbourne khoảng 1980.

"Cô hẳn phải rất thích Cây Sồi Độc này" ta quyết định

Lavinia càu nhàu. Cô cầm cái manubalista của mình và lắc nó về phía ta đe dọa "Tôi giúp anh, anh giúp tôi. Thỏa thuận là thế"

Meg nói với ta "Đồng ý. Chúng ta có thể nhanh đến mức nào khi vác một cái quan tài?"

Hóa ra, nó không nhanh lắm.

Sau khi vác hết tất cả đồ đạc còn lại của bọn ta từ cái xe tang, Meg và ta nâng phần sau của quan tài Jason. Lavinia và Don phần trước. Chúng ta hộ tống cái quan tài trong dáng đi lóng ngóng vụng về dọc theo bờ bãi, ta nhìn lo lắng vào đỉnh cây, mong rằng sẽ không còn con ngựa quý nào rơi như mưa từ bầu trời.

Lavinia hứa rằng lười vào bí mật chỉ ngang qua cái hồ này thôi. Vấn đề là, nó ngang qua cái hồ, điều đó có nghĩa là, không thể khuân vác quan tài trên mặt nước, chúng ta phải kéo quan tài của Jason thô bạo khoảng một phần tư dặm xung quanh bờ.

"Ôi thôi nào" Lavinia nói khi ta phàn nàn "Chúng tôi đã chạy tới đây từ bên kia bờ để giúp các người đấy. Ít nhất việc anh có thể làm là chạy ngược lại cùng chúng tôi chứ."

"Phải" ta nói "nhưng cái quan tài này thật nặng."

"Tôi đồng tình" Don tán thành

Lavinia khịt mũi "Hai người nên thử hành quân 20 dặm trong bộ quân đoàn trang bị đầy đủ đi"

"Không, cảm ơn" ta lẩm bẩm

Meg không nói gì. Mặc cho sắc thái mệt mỏi và hơi thở nặng nhọc, cô vác phần cái quan tài lên vai không chút phàn nàn - có lẽ chỉ để khiến ta cảm thấy tội tệ.

Cuối cùng bọn ta cũng tới được bãi biển picnic. Một dấu hiệu ở con đường nhỏ ghi:

HỒ TEMESCAL

TỰ LIỀU MẠNG BƠI ĐI

Bọn người phạm điển hình: họ cảnh cáo người về việc chết đuối, nhưng không nói về những con ngựa quý khát thịt tử thi.

Lavinia dẫn bọn ta tới một tòa nhà đá nhỏ có phòng nghỉ và phòng thay đồ. Ở bức tường sau bên ngoài, bị che nửa bởi bụi mâm xôi, là một cánh cửa kim loại khó tả, và Lavinia đạp mở nó. Bên trong một cái lối đi bê tông dốc xuống vào bóng tối.

"Ta cho rằng người phạm không biết về chỗ này" ta đoán

Don khúc khích "Không, anh bạn, họ nghĩ đây là phòng khởi động hay gì đó. Thậm chí đa phần lính quân đoàn không biết về nó. Chỉ có những người ngẫu lòi như Lavinia."

"Cậu không trốn tránh việc giúp đỡ này được đâu, Don" Lavinia nói "Hãy đặt cái quan tài xuống vài giây đã"

Ta thầm nói lời cầu khẩn cảm ơn. Vai ta đau đớn. Lưng thì nhể nhại mồ hôi. Ta được gọi nhớ lại cái lần Hera bắt ta kéo một cái ngai vàng xung quanh phòng khách Olympus cho đến khi bà tìm được vị trí thích hợp để đặt nó. Hừ, quả nữ thần đó.

Lavinia kéo ra một gói kẹo cao su khỏi túi quần. Cô nhét ba miếng vào mồm, rồi mời ta và Meg.

"Không cảm ơn" ta nói

"Chắc chắc rồi" Meg nói

"Chắc chắn rồi!" Don nói

Lavinia giật gói kẹo ra khỏi tầm với của cậu "Don, cậu biết kẹo cao su không hề thích cậu. Lần cuối, cậu đã ôm bồn cầu mấy ngày liền"

Don trề môi "Nhưng nó thật ngon"

Lavinia nhìn sát vào đường hầm, hàm cô chuyển động mạnh bạo bởi kẹo cao su "Nó quá hẹp để vắc quan tài với 4 người. Tôi sẽ dẫn đường. Don, cậu và Apollo" - cô cau mày như thể cô không thể tin được đó là tên ta - "mỗi người nhận lấy một phần"

"Chỉ hai bọn ta?" ta phản đối

"Đúng y những gì anh ta nói!" Don tán thành

"Chỉ vắc nó như cái sofa thôi mà" Lavinia nói, như thể điều đó phải có ý nghĩa gì đó với ta vậy "Còn em - em tên gì? Peg?"

"Meg" Meg nói

"Em có thứ gì không cần phải mang theo không?" Lavinia hỏi "Giống như...cái thứ áp phích dưới cánh tay ấy - đó có phải là kiểu dự án gì của trường không?"

Meg hẳn đã cực kì mệt, bởi vì cô không cau có hay đánh Lavinia hay khiến những cây phong lũ mọc ra từ tai. Cô chỉ quay sang một bên, che chắn bức tranh của Jason với thân mình "Không. Cái này quan trọng"

"Được rồi" Lavinia gãi lông mày, cái đó, giống như tóc cô, cũng được phủ màu hồng "Cứ ở sau lưng thôi, tôi nghĩ vậy. Canh chừng cho chúng ta rút lui. Cái cửa không thể bị khóa, có nghĩa là..."

Như thể được ám hiệu, từ phía xa bên kia hồ vang tới một tiếng tru chói tai, tràn đầy giận dữ, như kiểu con ngựa quý đã khám phá ra đồng bụi cùng cái tã kền kền của người bạn đã ngã xuống.

"Đi thôi!" Lavinia nói

Ta bắt đầu xem lại ấn tượng của mình về người bạn tóc hồng này. So với một bé hươu cao cổ bất kham, cô có thể rất hách dịch.

Chúng ta đi xuống lối đi một người, ta khiêng phần sau của quan tài, Don phần trước.

Kẹo của Lavinia tỏa mùi vào trong không khí ẩm lâu ngày, vậy nên cái đường hầm có mùi giống kẹo bông mồm meo. Mỗi khi Lavinia hoặc Meg thổi một cái bong bóng, ta lại rùng mình. Ngón tay ta nhanh chóng chở nên đau nhói vì sức nặng cái quan tài.

"Còn bao xa nữa?" ta hỏi

"Chúng ta chỉ vừa vào trong cái hầm" Lavinia nói

"VẬY...không còn xa nữa hả?"

"Có lẽ khoảng một phần tư dặm nữa"

Ta thử điệu cầu nhàu với sức chịu đựng đàn ông của mình. Nó hóa ra lại nghe giống tiếng sụt sịt.

"Mọi người" Meg nói sau lưng ta "chúng ta cần phải đi nhanh hơn"

"Em thấy điều gì sao?" Don hỏi.

"Chưa" Meg nói "Chỉ là cảm nhận thôi"

Cảm nhận. Ta ghét thứ đó.

Vũ khí của bọn ta tỏa ra nguồn ánh sáng duy nhất. Cái chốt vàng của manubalista lắc lư ngang lưng Lavinia như một điệu chào ma quỷ xung quanh mái tóc hồng của cô. Ánh sáng từ kiếm Meg làm cái bóng của bọn ta dài ngang qua tường, nên trông bọn ta như đang đi giữa đám đông ma. Mỗi khi Don nhìn qua vai, cái mắt kính cầu vồng của cậu ta lơ lửng trong bóng tối như miếng vá dầu trên mặt nước.

Tay và cẳng tay của ta như cháy lên vì căng, nhưng Don có vẻ không gặp chút rắc rối nào. Ta quyết định không nên nhỏ nước mắt tìm kiếm sự nhân từ trước khi tên thần nông làm vậy.

Lối đi rộng hơn và bằng phẳng hơn. Ta cho đó là một dấu hiệu tốt, mặc dù cả Meg và Lavinia đều không gợi ý giúp khiêng quan tài cùng.

Cuối cùng, cánh tay ta không thể chịu được nữa "Dừng lại"

Don và ta xoay sở hạ linh cữu Jason xuống một lúc trước khi ta có thể thả rơi nó. Những vết lõm đỏ đậm ngập ngón tay ta. Chỗ phồng rộp bắt đầu hình thành trong lòng bàn tay. Ta cảm tưởng như thể vừa chơi ghita cho bản nhạc jazz 9 tiếng cùng Pat Metheny, sử dụng cây đàn ghita Fender Stratocaster nặng 600 pound sắt vậy.

"Ow" ta lẩm bẩm, bởi vì ta từng là vị thần của thơ và có năng lực diễn tả tuyệt vời.

"Chúng ta không thể nghỉ lâu" Lavinia cảnh cáo "Ca gác của tôi giờ đã phải kết thúc rồi. Bạn tôi có lẽ đang tự hỏi tôi ở đâu"

Ta suýt nữa muốn cười. Ta đã quên mất bọn ta đáng ra phải lo lắng về việc Lavinia đang chơi trò búng canh gác cùng với tất cả những vấn đề khác. "Bạn cô sẽ tố cáo cô không?"

Lavinia nhìn thẳng vào bóng tối "Không trừ khi cô ấy buộc phải thế. Cô ấy là sĩ quan chỉ huy của tôi, nhưng cô ấy rất thoải mái"

"Sĩ quan của cô cho phép cô trốn đi à?" ta hỏi

"Không hẳn" Lavinia giật giật mặt dây chuyền sao David "Cô ấy chỉ là nhắm mắt làm ngơ, anh hiểu chứ? Cô ấy biết điều đó."

Don khúc khích "Ý cô là việc thích một ai đó ấy hả?"

"Không!" Lavinia nói "Kiểu, chỉ đứng đó làm nhiệm vụ canh gác trong 5 tiếng ấy. Hừ. Tôi không thể làm nổi! Đặc biệt sau tất cả những gì đã xảy ra gần đây"

Ta băn khoăn cái cách Lavinia mân mê cái vòng cổ, nhai kẹo cao su một cách hần học, run rẩy liên tục đôi chân dài nhằng. Đa phần các á thần bị một vài dạng ADHD (attention deficit/hyperactivity disorder - rối loạn tăng động giảm chú ý). Họ được lập trình để luôn luôn di chuyển, nhảy từ trận chiến này sang trận chiến khác. Nhưng Lavinia chắc chắn được xếp vào loại tăng động thái quá hơn hẳn.

"Khi cô nói 'tất cả những gì đã xảy ra gần đây.....' ta nhắc lại, nhưng trước khi ta có thể hoàn thành câu hỏi, dáng đứng của Don trở nên cứng đờ. Mũi và chòm râu dê của cậu giật giật. Ta đã dành nhiều thời gian trong Mê Cung cùng với Grover Underwood để biết đó nghĩa là gì.

"Cậu ngửi thấy mùi gì vậy" ta hỏi

"Không chắc..." cậu khịt mũi "Nó ở gần. Và mạnh."

"Ồ" ta đỏ mặt "Ta có tầm sáng nay rồi, nhưng khi ta hoạt động gắng sức, mồ hôi trong cơ thể phàn trần này...."

"Không phải cái đó. Nghe này!"

Meg đối mặt với hướng bọn ta đã đi qua. Cô nâng cao thanh kiếm và chờ đợi. Lavinia ngừng đu đưa manubalista và nâng lên thẳng vào bóng tối phía trước.

Cuối cùng, qua nhịp tim đập dữ dội, ta nghe thấy tiếng leng keng của kim loại và tiếng vọng những bước chân trên đá. Có người đang chạy về phía bọn ta.

"Chúng đang đến" Meg nói

"Không, chờ đã" Lavinia nói "Là cô ấy!"

Ta cảm giác rằng Meg và Lavinia đang nói về hai thứ khác nhau, và ta không chắc ta thích cái nào hơn

"Cô nào?" ta hỏi

"Chúng đâu?" Don rít lên

Lavinia giơ tay và hét "Tôi ở đây!"

"Shhhhh!" Meg nói, vẫn đối mặt với con đường bọn ta đã đi qua "Lavinia, cô đang làm cái gì vậy?"

Rồi, từ hướng của trại Jupiter, một cô gái trẻ đi tới vùng sáng của bọn ta.

Cô khoảng tuổi Lavinia, có lẽ khoảng 14 hay 15 tuổi, với làn da nâu và đôi mắt hổ phách. Mái tóc xoăn nâu ngang vai. Giáp chân và ngực quân đoàn của cô lóe sáng phía trước quần jeans cùng áo phông tím. Đóng dấu trên giáp ngực là phù hiệu của một sĩ quan, và treo bên hông là một spatha - loại kiếm kỵ binh. À, phải... ta nhận ra cô trong những thủy thủ trên con tàu Argo II.

"Hazel Levesque" ta nói "Tạ ơn thánh thần"

Hazel dừng lại giữa đường, không nghi ngờ gì đang thắc mắc ta là ai, tại sao ta biết cô, và tại sao ta lại cười như tên ngốc. Cô liếc nhìn Don, rồi Meg, rồi cái quan tài "Lavinia, có chuyện gì vậy?"

"Mọi người" Meg cắt ngang "Chúng ta có thêm bạn"

Cô không có ý nói Hazel. Đằng sau bọn ta, ở vệt ánh sáng từ kiếm của Meg, một hình thù đen lẳng vàng, bộ lông xanh đen của nó ánh lên,

răng nhỏ dãi. Rồi một con ngựa quý nữa y hệt hiện ra khỏi bóng tối đằng sau.

Chỉ là may mắn của bọn ta thôi ấy mà. Bọn eurynomoi đang có suất đặc biệt giết một, thả thêm hai.

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 4

Nhạc từ ukulele sao?

Không cần phải moi ruột ta

Công việc với cái "không" đơn giản

"Ồ" DON NÓI nhỏ "Nó hóa ra có mùi như vậy"

"Ta tưởng cậu nói chúng đi theo cặp" ta phàn nàn

"Hoặc ba" thần nông rên rỉ "Thỉnh thoảng là ba"

Bọn eurynomoi rít lên, cúi xuống khỏi tầm kiếm Meg. Đằng sau ta, Lavinia bẻ cái manubalista trên tay - click, click, click - nhưng cái thứ vũ khí quá chậm để lên nòng, cô sẽ không sẵn sàng bắn cho đến tận thứ năm tuần sau. Spatha của Hazel sột soạt khi cô kéo thanh kiếm ra khỏi bao. Đó, cũng, không phải là vũ khí tuyệt vời để đánh nhau trong cự li gần.

Meg dường như không chắc cô nên tấn công, đứng tại chỗ, hay sụp xuống vì kiệt sức. Cầu thần phù hộ cho trái tim nhỏ bé bướng bỉnh của cô, cô vẫn còn bức tranh của Jason nhét dưới cánh tay, điều này không giúp cô trong trận chiến chút nào.

Ta lần mò tìm vũ khí và phát hiện ra cái ukulele. Tại sao không? Nó chỉ nghe kì cục hơn chút so với spatha hay manubalista thôi.

Mũi ta hẳn đã bị vỡ do cái túi khí trong xe tang, nhưng cảm nhận về mùi của ta đáng buồn thay không bị ảnh hưởng. Sự kết hợp giữa mùi hôi

thối của ngạ quỷ với mùi kẹo cao su khiến lỗ mũi ta như thiêu đốt và đôi mắt thì chảy nước.

"THỨC ĂN" con ngạ quỷ đầu nói

"THỨC ĂN!" con thứ hai đồng tình

Chúng nghe khá phấn khởi, như thể bọn ta là bữa ăn yêu thích chúng chưa được thưởng thức thời gian rất dài rồi.

Hazel nói, bình tĩnh và vững vàng "Mọi người, chúng tôi đã đánh nhau với mấy loài này trong trận chiến. Đừng để chúng cào vào người."

Cái cách cô nói trận chiến khiến nó nghe giống như một sự kiện kinh khủng duy nhất cô có thể dính líu vào. Ta hồi tưởng lại những gì Leo Valdez đã nói với bọn ta ở Los Angeles - rằng trại Jupiter đã trải qua những thiệt hại nghiêm trọng, mất đi nhiều người giỏi trong trận đánh cuối. Ta đã bắt đầu thông cảm nó hẳn tồi tệ đến mức nào.

"Không vết xước nào" ta đồng tình "Meg, giữ chúng ở ngoài. Ta sẽ thử một bản nhạc."

Ý tưởng của ta rất đơn giản: đánh một điệu buồn ngủ, ru sinh vật này ngấn ngờ, rồi giết chúng theo kiểu cách lịch sự, ung dung.

Ta đã đánh giá thấp lòng căm thù của bọn eurynomoi với những cây đàn ukulele. Ngay khi ta thông báo ý định của mình, chúng hú lên và tấn công.

Ta lúng túng lùi lại, ngồi mạnh xuống quan tài của Jason. Don la hét inh ỏi và núp đi. Lavinia vẫn tiếp tục bẻ cái manubalista. Hazel hét lên "Đào một cái hố!" Ngay vào thời khắc đó nó chả có ý nghĩa gì với ta cả.

Meg bắt đầu hành động, cắt một tay của một con ngựa quý, quét qua chân của con còn lại, nhưng chuyển động của cô chậm chạp, và với bức tranh dưới cánh tay, cô chỉ có thể dùng một thanh kiếm hiệu quả. Nếu đám ngựa quý đã có hứng thú với việc giết cô, cô hẳn sẽ bị áp đảo. Thay vào đó, chúng đẩy cô ra, với mục đích ngăn cản ta trước khi ta có thể đánh bất kì nốt nào.

Mọi người đều là nhà phê bình âm nhạc cả.

"THỨC ĂN!" con ngựa quý một tay gầm lên, chồm lên ta với 5 cái móng còn lại.

Ta cố gắng để hóp bụng vào. Ta thật sự đã làm thế đó.

Nhưng, ồ, nguyên rủa đám mỡ! Nếu ta ở trong thể thần thánh của mình, móng vuốt của con ngựa quý sẽ không bao giờ với tới được. Cơ bụng rắn như đồng của ta sẽ chế giễu cố gắng chạm tới chúng của con quái vật. Thánh Alas, cơ thể Lester làm ta thất vọng lần nữa.

Con eurynomos cào tay ngang qua giữa ngực và eo ta, ngay dưới cây đàn ukulele. Đỉnh ngón giữa của nó - vừa đủ, chỉ là vừa đủ - để chạm tới phần thịt. Móng của nó cắt áo và ngang qua bụng ta như một lưỡi cưa cùn.

Ta đổ sang bên cạnh quan tài Jason, dòng máu nóng nhỏ giọt vào thắt lưng quần.

Hazel Levesque hét lên thách thức. Cô nhảy qua cái linh cữu và bổ thanh spatha thẳng qua xương đòn con eurynomos, tạo ra con ngựa quý đầu tiên được cầm trên một cái que.

Con eurynomos gầm lên và lao đảo lùi lại, dứt thanh spatha ra khỏi tay cầm của Hazel. Vết thương bốc khói ở nơi thanh kiếm vàng Imperial đã đâm vào. Rồi - không có cách nào tế nhị hơn để diễn tả - con ngựa quý nổ

tung trong hơi nước, vỡ tan thành đống tro. Thanh spatha vang leng keng xuống nền đá.

Con ngựa quý thứ hai dừng lại đối mặt với Meg, như một người sẽ làm khi anh ta bị chém ngang đầu bởi một đứa trẻ 12 tuổi phiến nhiễu, nhưng khi người bạn của nó ngã xuống, nó quay ngoắt mặt qua bọn ta. Điều này cho Meg kẻ hở, nhưng thay vì tấn công, cô ẩn con quái vật và chạy thẳng tới chỗ ta, thanh kiếm co lại thành nhẵn.

"Anh ổn chứ?" cô gắng hỏi "Ôi, KHÔNG. Anh đang chảy máu. Anh bảo đừng để bị cào. Anh đã bị cào rồi!"

Ta không chắc bị cảm động bởi mối lo của cô hay bực mình bởi tông giọng ấy. "Ta không lên kế hoạch để bị thế này, Meg"

"Mọi người!" Lavinia kêu lên.

Con ngựa quý bước lên phía trước, đặt mình giữa Hazel và thanh spatha bị rơi của cô. Don tiếp tục co rúm lại như người anh hùng. Manubalista của Lavinia đã lên nòng được một nửa. Meg và ta giờ dựa vào nhau cạnh quan tài Jason.

Điều đó để lại Hazel, hai tay trống trơn, là vật cản duy nhất giữa con eurynomos và một bữa ăn 5 món.

Sinh vật rít lên "Người không thể thắng"

Giọng nó thay đổi. Tông giọng trầm hơn, âm thanh điều chỉnh "Người sẽ gia nhập các bạn mình trong lăng mộ của ta"

Giữa cái đầu đau và cái bụng nhói lên, ta có vấn đề theo kịp câu chữ, nhưng Hazel có vẻ hiểu.

"Người là ai?" cô hỏi "Người đừng trốn đằng sau sinh vật này nữa mà hiện thân đi!"

Con eurynomos chớp mắt. Đôi mắt nó từ màu trắng sữa chuyển thành ánh tím, như ngọn lửa I ốt "Hazel Levesque. Người phải hiểu hơn ai hết ranh giới mong manh giữa sự sống và cái chết chứ nhỉ. Nhưng đừng sợ. Ta sẽ giữ một vị trí đặc biệt cho người bên cạnh ta, cùng với Frank thân yêu của người. Người sẽ tạo nên những bộ xương lộng lẫy."

Hazel siết chặt nắm tay. Khi cô nhìn lại bọn ta, biểu cảm đáng sợ gần bằng con ngựa quý "Lùi lại" cô cảnh báo bọn ta "Xa nhất có thể"

Meg nửa đỡ ta tới đầu quan tài. Bụng ta cảm giác như nó đã bị khâu bởi một cái khóa zip nóng nấu chảy. Lavinia nắm Don ngay cổ áo phông và kéo cậu ta vào vị trí co ro an toàn hơn.

Con ngựa quý khúc khích "Người sẽ làm thế nào để đánh bại ta, Hazel? Với thứ này sao?" nó đá văng thanh spatha ra sau "Ta sẽ triệu hồi thêm nhiều người chết. Họ sẽ tới đây sớm thôi."

Mặc cho cơn đau, ta chật vật để đứng dậy. Ta không thể mặc Hazel một mình. Nhưng Lavinia đặt một tay lên vai ta.

"Chờ đã" cô thì thầm "Hazel làm được"

Điều đó nghe lạc quan một cách lỗ bịch, nhưng vì ngượng ngùng, ta đứng yên. Nhiều máu ấm hơn chảy vào quần trong của ta. Ít nhất ta mong đó là máu.

Con eurynomos quệt nước dãi khỏi miệng với một móng tay "Trừ khi người có ý định chạy đi và bỏ rơi cái quan tài đáng yêu này, người cũng sẽ phải đầu hàng thôi. Bọn ta là mặt đất chắc khỏe, con gái của Pluto ạ. Quá khỏe so với người"

"Ồ?" Giọng Hazel vẫn vững vàng như vậy, gần giống cuộc đàm thoại bình thường "Mặt đất chắc khỏe hả. Thật tốt được biết"

Cả hang động rung lắc. Vết nứt xuất hiện trên tường, những khe rãnh chia tách nền đá. Dưới chân con ngựa quý, một cột thạch anh trắng nhô lên, xiên con quái vật lên trần và biến nó thành đám bụi hoa giấy lông kền kền.

Hazel đối mặt với bọn ta như thể chẳng có gì ấn tượng xảy ra "Don, Lavinia, đưa cái này...." Cô nhìn không thoải mái vào cái quan tài "Đưa cái này ra khỏi đây. Em" - cô chỉ vào Meg - "giúp bạn mình với. Chúng tôi có quân y ở trại có thể giải quyết những vết cào của ngựa quý"

"Chờ đã!" ta nói "C-cái gì vừa diễn ra vậy? Giọng nói đấy.."

"Tôi đã nhìn thấy điều này xảy ra trước đây với một con ngựa quý" Hazel nói dứt khoát "Tôi sẽ giải thích sau. Giờ, đi đi. Tôi sẽ theo sau vài giây nữa."

Ta bắt đầu phản đối, nhưng Hazel chặn ta bằng một cái lắc đầu. "Tôi sẽ chỉ nhặt thanh kiếm lên và chắc chắn rằng không còn thứ kia có thể theo đuôi chúng ta nữa. Đi đi!"

Đá vỡ đổ xuống từ vết nứt mới trên tầng. Có lẽ việc rời đi không hẳn là ý tưởng tồi.

Dựa vào Meg, ta cố gắng lao đảo đi xa sâu hơn xuống hầm. Lavinia và Don vác quan tài Jason. Ta đã quá đau để thậm chí có năng lượng hét lên với Lavinia rằng chỉ cần vác nó như cái ghế thôi mà.

Chúng ta đã đi có lẽ khoảng 50 feet khi con hầm đang sau bọn ta kêu ầm ầm còn to hơn ban này. Ta quay lại để kịp bị đập vào mặt một đồng bụi từ gạch vỡ cuộn lên.

"Hazel?" Lavinia gọi vọng qua đám bụi cuộn xoáy.

Một nhịp sau đó, Hazel Levesque hiện ra, phủ từ đầu tới chân bột thạch cao lấp lánh. Thanh kiếm bóng loáng trong tay cô.

"Tôi ổn" Cô thông báo "nhưng không ai sẽ có thể lên ra từ đường đó được nữa. Giờ" - cô chỉ vào cái linh cữu - "ai muốn nói với tôi người nào ở trong đó vậy?"

Ta thật sự không muốn.

Không sau khi ta nhìn thấy Hazel đâm xuyên qua kẻ địch.

Nhưng...ta nợ Jason. Hazel là bạn của cậu.

Ta ép nỗi lo xuống, mở miệng để nói, và bị đánh một cú bởi Hazel.

"Là Jason" cô nói, như thể thông tin đã được thì thào vào tai cô vậy "Ôi thánh thần ơi"

Cô chạy tới quan tài. Cô quỳ xuống và vòng cánh tay ngang qua nắp. Cô lộ ra một tiếng nức nở đau đớn. Rồi cúi đầu và run run trong im lặng. Suối tóc cùng bụi thạch anh trên bề mặt gỗ bóng, để lại những đường nguệch ngoạc như những vạch của máy ghi địa chấn.

Không nhìn lên, cô thì thào "Tôi đã có những cơn ác mộng. Một con thuyền. Một người con trai trên ngựa. Một...một ngọn giáo. Nó đã xảy ra như thế nào?"

Ta cố gắng tốt nhất để giải thích. Ta nói với cô về cú ngã của ta vào thế giới phàm trần, cuộc phiêu lưu của ta với Meg, trận đánh trên du thuyền của Caligula, và Jason đã chết như thế nào để cứu bọn ta. Gợi nhắc lại câu chuyện đã mang lại những nỗi đau và khiếp sợ. Ta nhớ mùi ozon sắc nhọn của tinh linh gió xung quanh Meg và Jason, vết đau nhức của xiềng xích xung quanh cổ tay ta, sự tàn bạo của Caligula, lời khoác lác hài lòng: Người đừng hòng thoát khỏi ta mà sống sót!

Tất cả thật quá tệ, ta đã tạm thời quên đi vết cắt đau đớn ngang bụng.

Lavinia nhìn xuống sàn nhà. Meg làm tốt nhất để cầm máu cho ta bằng một trong những cái váy khác trong balo. Don quan sát trần nhà, nơi một vết nứt khác đang zích zắc trên đầu.

"Ghét phải cắt ngang" thần nông nói "nhưng có lẽ chúng ta nên tiếp tục đi ra ngoài?"

Hazel ấn ngón tay vào nắp quan tài "Em thật sự rất tức giận với anh. Làm tất cả điều này vì Piper. Vì bọn em. Không để bọn em ở đó cùng anh. Anh đã nghĩ gì vậy chứ?"

Nó khiến ta mất một lúc mới nhận ra cô không nói chuyện với bọn ta. Cô đang nói chuyện với Jason.

Chậm rãi, cô đứng dậy. Miệng run run. Cô đứng thẳng, như thể đã triệu hồi hàng cột thạch anh bằng tâm trí để tăng cường hệ thống xương của mình vậy.

"Để tôi đỡ một đầu" cô nói "Hãy đưa anh ấy về nhà nào"

Bọn ta lê bước trong im lặng, đội hộ tống linh cữu buồn thảm nhất từ trước đến giờ. Tất cả bọn ta đều bị phủ trong bụi và tro của quái vật. Phía trước quan tài, Lavinia lúng túng trong bộ giáp, thỉnh thoảng lại liếc sang phía Hazel, người bước đi với đôi mắt nhìn thẳng. Cô thậm chí dường như không để ý vài sợi lông kền kền rung rung ở ống tay áo.

Meg và Don vác phần sau của quan tài. Mắt Meg vẫn thâm tím vui vẻ từ vụ đâm xe, khiến cô nhìn giống một con gấu trúc Mỹ to lớn ăn mặc tồi tệ. Don liên tục co rúm, nghiêng đầu sang trái như thể cậu muốn nghe vai mình đang nói gì.

Ta loạng choạng đi sau họ, cái váy thừa của Meg ấn chặt vào bụng ta. Vết rỉ máu có vẻ đã dừng, nhưng vết cắt vẫn cảm giác như thiêu đốt và chọc kim vậy. Ta mong Hazel đã đứng về việc quân y có thể chữa cho ta. Ta không hứng thú với ý tưởng trở thành một nhân vật phụ trong The Walking Dead.

Sự bình tĩnh của Hazel khiến ta không thoải mái. Ta gần như sẽ thích hơn nếu cô hét ầm lên và ném đồ vật vào ta. Nỗi thống khổ của cô giống như sức nặng của một ngọn núi lạnh giá. Người có thể đứng bên cạnh ngọn núi đó và nhắm mắt lại, và thậm chí nếu người không thể nhìn hay nghe thấy nó, người biết nó ở đó - một năng lượng địa chất quyền lực và nặng nề khó có thể tả hết quá cổ xưa nó thậm chí khiến những vị thần bất tử cảm thấy họ chỉ là những con muỗi. Ta sợ những gì sẽ xảy ra nếu cảm xúc của Hazel hoạt động một cách mãnh liệt.

Cuối cùng bọn ta hiện qua ở không gian mở. Bọn ta đứng trên mũi đá giữa một sườn đồi, với thung lũng Rome Mới trải dài bên dưới. Trong chạng vạng, cả con đồi biến thành màu tím. Làn gió mát mang mùi của gỗ cháy và hoa lilac.

"Woa" Meg nói, nhìn vào quang cảnh.

Như những gì ta nhớ, Tiểu Tiber chảy ngang qua tầng thung lũng, tạo thành một vòng xoắn lấp lánh đổ vào một cái hồ xanh nơi cái nút chặn bụng của trại hãn ở đó. Ở bờ bắc của cái hồ sừng sững Rome Mới, phiên bản nhỏ hơn của thành phố vàng gốc.

Dựa vào những gì Leo đã nói về trận đánh gần đây, ta đã tưởng sẽ thấy nơi này bị san bằng. Ở độ xa thế này, mặc dù vậy, trong ánh sáng dần tàn, mọi thứ trông vẫn bình thường - những tòa nhà trắng lấp lánh với mái đỏ, Viện Nguyên Lão hình vòm, trường đua xe ngựa, và đấu trường Colosseum.

Bờ nam của cái hồ là vị trí cho Đồi Thánh, với sự sắp xếp hỗn độn những điện thờ và bia tưởng niệm. Ở trên đỉnh, làm lu mờ tất cả mọi thứ khác, là Đền thờ Jupiter Optimus Maximus đầy ấn tượng cho người cha tự cao tự đại của ta. Nếu tồn tại, thể La Mã của ông, Jupiter, thậm chí còn không thể chấp nhận được hơn cả tính tình Hy Lạp gốc của Zeus (Và, phải, thần thánh bọn ta có nhiều tính cách khác nhau, bởi vì người phàm các người luôn luôn thay đổi suy nghĩ về việc bọn ta như thế nào. Thật là bực bội.)

Trong quá khứ, ta luôn ghét nhìn vào Đồi Thánh, bởi đền của ta không phải là cái to nhất. Rõ ràng, nó nên là cái khủng nhất. Giờ ta ghét việc nhìn vào nơi này vì một lí do khác. Tất cả những gì ta có thể nghĩ là bức tranh mà Meg đang cầm, và quyển nháp vẽ trong cặp cô - bản thiết kế cho Đồi Thánh như Jason Grace đã từng tưởng tượng. So sánh với bản trưng bày bằng bìa xộp của Jason, với những ghi chú viết tay và phiếu được dán lên trong trò Monopoly, Đồi Thánh ngoài đời dường như là một cống phẩm không xứng đáng cho các vị thần. Nó sẽ không bao giờ có ý nghĩa nhiều như lòng tốt của Jason, với mong ước tha thiết của cậu là được vinh danh tất cả các vị thần và không bỏ rơi một ai.

Ta ép bản thân phải quay đi.

Ngay bên dưới, khoảng nửa dặm từ rìa đá bọn ta đứng, trại Jupiter yên vị vững chãi. Với những bức tường cọc, tháp đồng hồ, và rãnh mương, hàng dãy lều san sát nhau dọc 2 đường chính, nó có thể là doanh trại quân đoàn của bất kì người La Mã nào, ở bất cứ đâu từ tận đế chế cổ xưa, bất kì thời điểm nào trong những thế kỉ người La Mã cai trị. Người La Mã rất nhất quán về việc họ xây dựng pháo đài của mình như thế nào - dù họ có ý định ở lại đó một đêm hay cả thập kỉ - như thể nếu người chỉ cần biết một trại thôi, người sẽ biết được tất cả. Người có thể tỉnh dậy giữa đêm, run rẩy trong màn đêm tối toàn tập, và vẫn biết chính xác mọi thứ ở đâu. Tất nhiên, khi ta thăm các trại La Mã, ta thường dành toàn thời gian trong lều của

người chỉ huy, thơ thần và ăn nho như ta từng hay làm với Commodus... Ôi, trời, sao ta lại hành hạ bản thân với những ý nghĩ như thế chứ?

"Được rồi" Giọng Hazel kéo ta ra khỏi trạng thái mơ màng "Khi chúng ta tới trại, đây là câu chuyện: Lavinia, cậu đi tới Temescal theo lệnh tôi, bởi vì cậu nhìn thấy cái quan tài rơi khỏi rào chắn. Tôi tiếp tục đứng canh gác cho đến khi ca sau đến, rồi tôi nhanh chóng đến giúp cậu, bởi vì tôi nghĩ cậu có thể đang gặp nguy hiểm. Chúng ta đánh nhau với ngạ quỷ, cứu những người này, vân vân. Hiểu rồi chứ?"

"Vâng, về việc đó..." Don xen ngang "Tôi chắc các cậu có thể xoay sở được từ đây rồi, đúng không? Xem các cậu có thể gặp bất cứ vấn đề hay gì khác. Tôi sẽ chỉ rời khỏi"

Lavinia trừng mắt nhìn cậu ta.

"Hoặc tôi có thể đi cùng" cậu ta nói vội vàng "Cô biết đấy, rất vui được giúp đỡ."

Hazel chuyển sang nắm tay cầm của quan tài "Hãy nhớ, chúng ta là lính gác danh dự. Không quan trọng trông quần áo bẩn thỉu như thế nào, chúng ta vẫn có một nhiệm vụ. Chúng ta đưa một người bạn đã ngã xuống trở về nhà. Hiểu chưa?"

"Vâng, thưa sĩ quan" Lavinia nói ngượng ngùng "Và Hazel này? Cảm ơn"

Hazel nhăn mặt, như thể hối hận cái trái tim mềm mỏng của mình "Một khi chúng ta tới được tòa chính" - mắt cô dừng ở ta - "vị thần ghé thăm này có thể giải thích với thủ lĩnh chuyện gì đã xảy ra với Jason Grace"

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 5

Xin chào, tất cả mọi người,

Đây là một giai điệu nhỏ ta gọi là

"Ta tẹt trên mọi ngã"

LÍNH GÁC DOANH TRẠI PHÁT HIỆN RA bọn ta từ xa đến, như mọi lính gác doanh trại khác đều thế.

Đến khi nhóm nhỏ bọn ta đến được cổng chính của pháo đài, một đám đông đã tập hợp sẵn. Các á thần xếp hàng dọc con phố và quan sát đầy tò mò trong im lặng khi bọn ta mang linh cữu của Jason ngang qua trại. Không ai tra hỏi bọn ta. Không ai thử ngăn bọn ta lại. Sức nặng của tất cả ánh mắt ấy thật ngọt ngào.

Hazel dẫn bọn ta thẳng xuống lối vào tòa nhà chính.

Một vài người tướng đứng ở cổng trại của mình - bộ áo giáp nửa bóng loáng của họ tạm thời bị bỏ quên, đàn ghita đặt sang một bên, cả những lá bài đang chơi dở cũng bị bỏ giữa chừng. Các gia thần (Lares) lấp lánh tím, các thần nhà của doanh trại, xoay xung quanh, bay xuyên qua tường hoặc mọi người mà chẳng để ý gì đến không gian cá nhân. Những con đại bàng khổng lồ chao liệng phía trên, dõi theo bọn ta như những con thú gặm nhấm ngon nghề đầy tiềm năng.

Ta bắt đầu nhận ra đám đông thừa thốt như thế nào. Cả khu trại dường như... Không hiu quạnh lắm, chính xác là vậy, nhưng chỉ có một nửa là đầy

đủ. Một vài người anh hùng trẻ đi đứng phải dùng nạng. Những người khác bó bột tay. Có lẽ một vài người đó chỉ ở trong lều trại của mình, hoặc ở vị trí chữa trị, hoặc là trong một cuộc hành quân đi xa, nhưng ta không thích biểu cảm kiệt sức, hoảng sợ trên mặt những tướng lĩnh đang quan sát bọn ta.

Ta nhớ những lời nói hả hê của con eurynomos ở hồ Temescal: TA ĐÃ NÉM XÁC THỊT NHỮNG NGƯỜI BẠN CỦA NGƯỜI! NGÀY TRĂNG MÁU, NGƯỜI SẼ GIA NHẬP CÙNG CHÚNG.

Ta không chắc trăng máu là gì. Mấy vấn đề liên quan đến mặt trăng thường là lĩnh vực của em gái ta hơn. Nhưng ta không thích nghe điều đó. Ta đã có đủ thứ liên quan đến máu rồi. Dựa vào ánh mắt của những người lính, hẳn họ cũng vậy.

Rồi ta lại nghĩ đến vấn đề khác mà con nga quý đã nói: TẤT CẢ CÁC NGƯỜI SẼ GIA NHẬP ĐỘI QUÂN CHẾT CHÓC CỦA NHÀ VUA. Ta nghĩ đến những câu trong lời tiên tri bọn ta nhận được từ Địa Cung Lửa, và một sự phát hiện phiền muộn hình thành trong đầu ta. Ta đã làm tốt nhất để đàn áp nó xuống. Ta đã có đủ một ngày đầy những kinh hoàng rồi.

Chúng ta băng qua mặt tiền cửa hàng những thương gia được phép hoạt động kinh doanh phía trong bức tường doanh trại - chỉ những dịch vụ cần thiết nhất, như đại lí xe ngựa, xưởng đúc vũ khí, cửa hàng cung cấp dao kiếm, và một quầy café. Phía trước cửa hàng café một nhân viên pha chế hai đầu đang đứng, trừng mắt nhìn bọn ta với cả 2 khuôn mặt, cái tạp dề xanh lá của anh ta vấy màu bột latte.

Cuối cùng bọn ta cũng tới được giao điểm chính, nơi hai con đường giao thành chữ T ngay trước tòa nhà chính. Trên những bậc thềm của sở chỉ huy lấp lánh trắng tinh, pháp quan của doanh trại đã chờ sẵn.

Ta suýt không nhận ra Frank Zhang. Lần đầu tiên ta nhìn thấy cậu, là khi ta còn là thần và cậu là lính mới của doanh trại, Frank có một khuôn mặt trẻ thơ, thân hình đơ con với mái tóc đinh vuông đen và tôn thờ bắn cung. Cậu đã từng có suy nghĩ rằng ta có thể là cha cậu. Cậu đã luôn khẩn cầu ta. Thật lòng, cậu ta thật đáng yêu hết sức ta sẽ rất vui vẻ nhận nuôi, nhưng thánh alas, cậu là một trong những đứa con của Mars.

Lần thứ hai ta nhìn thấy Frank, là trong chuyến đi trên tàu Argo II. Cậu đã có sự bộc phát lớn mạnh hay như được tiêm testosterone kì diệu gì đó. Cậu cao hẳn lên, khỏe hơn, oai nghiêm hơn - mặc dù vẫn là một chú gấu xám Bắc Mỹ đáng yêu, muốn ôm ấp theo kiểu nào đó.

Giờ, ta thường xuyên chú ý rằng thay đổi của cậu trai trẻ này vẫn tiếp tục theo cách riêng của mình, cân nặng của Frank đã theo kịp với tốc độ tăng trưởng. Một lần nữa cậu từng là một anh chàng to con hơi nữ tính với đôi má bầu bĩnh người chỉ muốn véo, giờ cậu ngày càng đơ và nhiều cơ bắp hơn hẳn. Cậu hẳn mới ngã khỏi giường và bò ra ngoài để gặp bọn ta, mặc dù bây giờ đã bắt đầu buổi tối. Tóc cậu dựng đứng như làn sóng dữ. Một bên gấu quần jean bị nhét vào trong tất. Áo cậu là một áo ngủ lụa màu vàng được in hình những con đại bàng và gấu - kiểu thời trang cậu làm một cách tốt nhất để đi cùng với cái áo choàng pháp quan màu tím của mình.

Một điều vẫn chưa đổi là dáng điệu - thể đứng có chút ngại ngùng đó, vẻ mặt hơi cau mày bối rối, như thể cậu đang liên tục nghĩ, Mình buộc phải ở đây sao?

Cái cảm giác đó ta có thể hiểu. Frank đã leo lên được vị trí từ lính tập sự tới sĩ quan và giờ là pháp quan. Từ thời Julius Caesar chưa từng có một sĩ quan La Mã nào phát triển nhanh và sáng chói như vậy. mặc dù vậy, đó không phải là so sánh ta sẽ chia sẻ với Frank, dựa trên những gì đã xảy ra với Julius người bạn già của ta.

Ánh nhìn của ta chuyển sang cô gái trẻ bên cạnh Frank: Pháp quan Reyna Avila Ramírez - Arellano... và ta nhớ có vậy.

Một cơn hoảng loạn như bóng bowling hình thành trong tim ta và lăn xuống ruột dưới. Thật là tốt khi ta đang không vác quan tài của Jason không ta sẽ thả rơi nó mất.

Làm sao ta có thể giải thích điều này với các người được nhỉ?

Đã bao giờ người có trải nghiệm quá đau thương và đáng xấu hổ đến độ người thật sự quên nó đã xảy ra như thế nào chưa? Trí óc người rời rạc, chạy vụt đi khỏi sự cố đó và hét hò Không, không, không nhé và từ chối thừa nhận cái kí ức đó lần nữa?

Đó chính là ta với Reyna Avila Ramírez - Arellano.

À, phải rồi, ta biết cô ấy là ai. Ta từng quen thuộc với tên và danh tiếng của cô. Ta đã lường trước hoàn toàn khi bọn ta dự định gặp cô ở trại Jupiter. Lời tiên tri bọn ta giải mã được trong Địa Cung Lửa đã nói điều này khá rõ.

Nhưng bộ não người phàm mờ nhạt của ta đã từ chối tạo một kết nối quan trọng nhất: rằng Reyna đó là Reyna như này (Reyna this là Reyna that), người có khuôn mặt ta đã được xem lâu lắm rồi bởi một nữ thần tình yêu phiền toái.

Là nàng! nào ta hét lên với bản thân, khi ta đứng trước cô trong vẻ huy hoàng đầy mụn và yếu đuối như thế này, nắm chặt một cái váy đẫm máu ở bụng Ôi, trời, nàng đẹp làm sao!

Giờ người mới nhận ra nàng sao? Ta thầm hét lại trong đầu Giờ người muốn nói về nàng sao? Người có thể quên đi lần nữa được không?

Nhưng, này, nhớ những gì Venus đã nói không? Nào ta khẳng khẳng Người đáng ra phải tránh xa khỏi Reyna không thì -

Phải, ta nhớ rồi! Im đi!

Người hần đã có những hội thoại như vậy với não mình, phải không nào? Nó hoàn toàn bình thường, đúng chứ?

Reyna quả thật xinh đẹp và uy nghiêm. Bộ giáp vàng Imperial được choàng ngoài chiếc áo choàng tím. Huy chương quân đội lấp lánh trên ngực. Tóc đuôi ngựa đen vắt qua vai như roi ngựa, và đôi mắt màu đá vô chai của cô mọi lúc đều sắc bén như của những con đại bàng phía trên bọn ta.

Ta cố gắng rời mắt khỏi cô. Mặt ta nóng lên đầy nhục nhã. Ta vẫn có thể nghe các vị thần khác cười nhạo sau khi Venus đã công bố với ta, lời cảnh báo kinh hoàng nếu ta có dám -

PING! Manubalista của Lavinia chọn đúng thời điểm để lên nòng nử còn lại, nhân từ thu hút mọi sự chú ý thú vị lên cô.

"Ồ, v-vậy là" cô lắp bắp "chúng tôi đang làm nhiệm vụ khi tôi nhìn thấy một cái xe tang bay qua rào chắn..."

Reyna giơ tay lên yêu cầu im lặng.

"Sĩ quan Levesque" Tông giọng của Reyna thận trọng và mệt mỏi, như thể chúng ta không phải là đám rước méo mó đầu tiên mang linh cữu vào trại vậy "Yêu cầu báo cáo của cô"

Hazel liếc nhìn những người khác trong đoàn hộ tống quan tài. Cùng nhau, họ cẩn trọng hạ linh cữu xuống thấp.

"Thưa pháp quan" Hazel nói "chúng tôi đã giải cứu những người đi đường này ở rìa trại. Đây là Meg."

"Xin chào" Meg nói "Ở đây có nhà vệ sinh không vậy? Tôi cần phải đi tè."

Hazel nhìn bối rối thấy rõ "Ờm, chờ chút, Meg. Và đây là..." cô chần chừ, như thể cô không tin được những gì cô chuẩn bị nói "Đây là Apollo"

Đám đông thì thầm không thoải mái. Ta bắt được vài mẫu hội thoại của họ:

"Có phải cô ấy vừa nói....?"

"Không hẳn..."

"Anh bạn, rõ ràng không...."

"Đặt tên theo....?"

"Trong những giấc mơ của anh ta...."

"Trật tự" Frank Zhang ra lệnh, kéo chiếc áo choàng tím sát hơn xung quanh cái áo của mình. Cậu quan sát ta, có lẽ tìm kiếm bất kì dấu hiệu rằng ta thật sự là Apollo, vị thần cậu luôn ngưỡng mộ. Cậu chớp mắt như thể cái ý niệm này đã làm chập mạch bộ não mình.

"Hazel, em có thể...giải thích được không?" cậu nài nỉ "Và, ờm, quan tài này?"

Hazel khóa đôi mắt vàng lên ta, thầm đưa ta một yêu cầu: Nói với họ đi.

Ta không biết làm thế nào để bắt đầu.

Ta không phải là nhà hùng biện giỏi như Julius hay Cicero. Ta không phải là thợ dệt nên những cổ tích dài như Hermes (Các chàng trai, ông ta có thể nói dối một cách trơ trẽn) Làm sao ta có thể giải thích được bao tháng ngày đầy những trải nghiệm kinh khiếp đã dẫn Meg và ta tới đây, với thi hài của người bạn anh hùng này?

Ta nhìn xuống ukulele của mình.

Ta nghĩ về Piper McLean trên du thuyền của Caligula - cách cô ấy đã hát "Cuộc đời hư ảo" như thế nào giữa một đám lính đánh thuê vũ trang đầy đủ. Cô đã làm cho chúng thấy vô dụng, xâm nhập bởi dạ khúc sâu muộn và hối tiếc.

Ta không phải là người nói bùa mê như Piper. Nhưng ta đã từng là một nhạc sĩ, và chắc chắn Jason xứng đáng có được tôn trọng.

Sau tất cả những gì đã xảy ra với bọn eurynomoi, ta cảm thấy sự bất kham từ cây đàn ukulele của mình, vậy nên ta bắt đầu hát chay.

Ở vài nhịp đầu tiên, giọng ta run rẩy. Ta không biết mình đang làm cái gì. Những câu từ chỉ đơn giản cuộn cuộn lên từ trong sâu thẳm ta như những đám bụi gạch vỡ từ đường hầm đã sụp đổ của Hazel.

Ta hát về cú ngã của mình khỏi Olympus - ta đã đáp đất ở New York và trở nên ràng buộc với Meg McCaffrey như thế nào. Ta đã hát về quãng thời gian ở trại Con Lai, nơi bọn ta phát hiện ra âm mưu của Tam đầu chế muốn kiểm soát những nhà tiên tri vĩ đại và theo đó là cả tương lai của thế giới. Ta hát về tuổi thơ của Meg, những năm tháng tồi tệ bị lạm dụng tinh thần của cô trong nhà Nero, và làm thế nào bọn ta cuối cùng đã đuổi tên hoàng đế đó khỏi Khu rừng của Dodona. Ta hát về trận đánh với Commodus ở Trại nghỉ ở Indiana, về chuyến đi đau lòng tới Địa cung Lửa của Caligula để giải thoát nhà tiên tri Erythraea Sibyl.

Sau mỗi đoạn, ta hát điệp khúc về Jason: sự kháng cự cuối cùng của cậu trên du thuyền Caligula, lòng can đảm đối mặt với tử thần để bọn ta có thể sống sót và tiếp tục nhiệm vụ. Mọi thứ bọn ta đã trải qua đều dẫn tới sự hy sinh của Jason. Mọi thứ có thể sẽ xảy ra tiếp theo, nếu bọn ta đủ may mắn để đánh bại Tam đầu chế và Python ở Delphi, sẽ là có thể bởi vì cậu ấy.

Bài hát thật sự không phải nói về ta (Ta biết. Ta cũng khó có thể tin được). Nó là về "Sự hy sinh của Jason Grace". Trong những khúc cuối, ta hát về mơ ước của Jason cho Đồi Thánh, kế hoạch thêm nhiều đền thờ của cậu cho đến khi tất cả nam thần và nữ thần, không quan trọng vô danh thế nào, đều được vinh danh.

Ta lấy bức tranh từ Meg, giơ nó lên để phô bày cho những á thần đã tập hợp lại, rồi để nó trên quan tài Jason như lá cờ của người lính.

Ta không chắc ta đã hát bao lâu. Khi ta kết thúc lời cuối cùng, bầu trời đã đen hẳn. Cổ họng ta cảm thấy nóng và khô như vỏ đạn súng trường hết đà.

Những con đại bàng khổng lồ đã tập hợp trên mái nhà gần đó. Chúng nhìn vào ta với điều gì đó giống như sự tôn trọng.

Khuôn mặt những người lính đầm đìa nước mắt. Một vài người sụt sịt và lau mũi. Người khác ôm mặt và lau trong im lặng.

Ta nhận ra họ không chỉ đau lòng cho Jason. Bài hát đã mở ra sự đau khổ tích tụ trong trận chiến vừa qua, những mất mát, điều mà - dựa vào đám đông thừa thốt - hẳn đã vô cùng tàn khốc. Bài hát về Jason đã trở thành bài hát của chính họ. Bằng việc vinh danh cậu ấy, chúng ta vinh danh tất cả những người đã ngã xuống.

Trên bậc thềm tòa nhà chính, hai pháp quan bị khuấy động bởi nỗi đau buồn một cách riêng tư. Reyna thở dài run rẩy. Cô trao đổi ánh mắt với

Frank, người vẫn đang khó khăn trong việc kiểm soát môi khỏi run run. Hai người thủ lĩnh dường như đã đạt được thỏa thuận ngầm.

"Chúng ta sẽ có một tang lễ trọng thể" Reyna thông báo

"Và chúng ta sẽ thực hiện ước mơ của Jason" Frank thêm vào "Những đèn thờ và - tất cả mọi thứ Ja..." giọng cậu dừng lại ở tên Jason. Cậu cần phải đếm đến 5 mới trấn tĩnh được bản thân "Mọi thứ cậu ấy đã dường như ra. Chúng ta sẽ xây dựng tất cả trong một tuần"

Ta có thể cảm thấy cảm xúc của đám đông thay đổi, rõ ràng như frông thời tiết, niềm thương tiếc của họ rã chắt lại thành ý chí sắt thép.

Một vài gập đầu và thì thầm tán thành. Một vài người hô Tạm biệt! (Ave) Muôn năm! Phần còn lại của đám đông hát thánh ca. Lao đập ngang khiên.

Không ai do dự trước ý kiến xây lại Đồi Thánh trong một tuần. Một nhiệm vụ có thể bất khả thi kể cả với lực lượng kỹ sư giỏi nhất. Nhưng như thế mới là một quân đoàn La Mã.

"Apollo và Meg sẽ là khách của trại Jupiter" Reyna nói "Chúng tôi sẽ tìm chỗ cho họ để ở..."

"Và cả nhà vệ sinh nữa?" Meg van nài, nhảy xung quanh với đầu gối chéo nhau.

Reyna nở một nụ cười nhạt "Tất nhiên. Cùng nhau, chúng ta sẽ thương tiếc và vinh danh những người bạn đã khuất. Sau đó, chúng ta sẽ bàn về kế hoạch cho trận chiến."

Quân lính hoan hô và đập khiên với nhau.

Ta mở miệng định nói gì đó rõ ràng, để cảm ơn Reyna và Frank vì tấm lòng hiếu khách của họ.

Nhưng tất cả những năng lượng còn lại đã dồn hết vào bài hát. Vết thương ở bụng vẫn như thiêu đốt. Đầu ta xoay trên cổ như vòng xe ngựa gỗ.

Ta đập mặt đầu tiên và ăn đất.

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 6

Thuyền về phương bắc tới cuộc chiến

Với Shirley Temple và

3 quả cherry. Sợ hãi chưa.

ÔI, NHỮNG GIẤC MƠ.

Gửi tới bạn đọc, nếu người đã mệt mỏi nghe những cơn ác mộng tiên tri tồi tệ của ta, ta không trách người. Chỉ nghĩ ta cảm thấy việc trải nghiệm chúng như thế nào trước tiên nhé. Nó như kiểu có Delphi đề lên cái điện thoại dưới mộng gọi ta cả đêm dài, lầm bầm những lời tiên tri ta không hề yêu cầu được biết và cũng không muốn nghe vậy.

Ta nhìn thấy một hàng những du thuyền sang trọng xuyên ánh trăng hướng về bờ biển California - 50 con thuyền với đội hình chữ V chặt chẽ, những dải ánh sáng lấp lánh dọc cánh cung, những lá cờ tím phần phật trong gió với đủ loại quái vật - Cyclop, nhân mã hoang dã, bọn tai to (pandai), và bọn blemmyae đầu ngược. Ở đuôi tàu của mỗi con thuyền, một đám sinh vật có vẻ đang xây dựng cái gì giống như nhà kho hoặc... hoặc một loại vũ khí công thành nào đó.

Giấc mơ của ta phóng to hơn trên cầu của con thuyền chính. Đám thủy thủ chen lấn xung quanh, kiểm tra màn hình và điều chỉnh đạo cụ. Thợ thần đằng sau bọn chúng, trong chiếc ghế tựa La-Z-boy bọc vàng đôi, là hai người ta không ưa nhất thế giới.

Bên trái là tên hoàng đế Commodus. Quần short biển xanh biển pastel của y khỏe mẽ bấp chân rám nắng hoàn hảo và bàn chân trần được làm móng. Áo hoodie xám đội bóng bầu dục Indianapolis Colts mở khóa để lộ ngực trần và những múi như điêu khắc không thể chê vào đâu được. Y vẫn có nhiều gan mặc đồ của đội Colts, kể từ khi bọn ta làm nhục y trước sân bóng đội nhà chỉ mới vài tuần trước (Tất nhiên bọn ta làm bẽ mặt cả bản thân nữa, nhưng ta chỉ muốn được quên đi cái phần đó)

Mặt y vẫn gần như những gì ta nhớ: đẹp trai đến bực mình, với nét mặt chạm trở đầy ngạo mạn và mái tóc quăn vàng hợp với đôi lông mày. Vùng da xung quanh mắt y, tuy vậy, nhìn như thể nó đã bị bão cát thổi. Đồng tử mờ đục. Lần cuối chúng ta gặp nhau, ta đã làm mù mắt y với ánh sáng chói lòa thần thánh của mình, và hiển nhiên vẫn chưa khỏi. Đó là điều duy nhất làm ta hài lòng với việc gặp lại y lần nữa.

Bên chiếc ghế tựa bên cạnh là Gaius Caesar Augustus Germanicus, hoặc được biết đến là Caligula.

Cơn thịnh nộ nhuộm màu giấc mơ của ta hồng máu. Làm sao hẳn có thể nằm dài thoải mái trong cái bộ trang phục thuyền trưởng kì cục như thế - cái quần trắng với đôi giày thuyền, rồi áo khoác xanh navy choàng ngoài áo sơ mi kẻ không cổ, cái mũ thuyền trưởng nghiêng một bên tự mãn trên mái tóc xoăn màu hạt dẻ của hẳn - khi mà mới vài ngày trước thôi, hẳn đã giết Jason Grace? Làm sao hẳn dám nhấp một ngụm thức uống đá được trang trí với 3 quả cherry rượu (Ba! Quái dị!) một cách sáng khoái và cười vô cùng thỏa mãn như thế?

Caligula nhìn khá con người, nhưng ta biết nhiều hơn thế mà cho rằng hẳn sẽ có bất cứ lòng trắc ẩn nào. Ta muốn được siết chết hẳn. Thánh alas, ta không thể làm bất cứ điều gì ngoài việc quan sát và cấu kình.

"Pilot" Caligula gọi một cách lười biếng "Tốc độ của chúng ta thế nào rồi?"

"5 hải lí, thưa ngài" một trong những tên người thường mặc đồng phục nói "Tôi có nên tăng lên không ạ?"

"Khỏi, khỏi cần" Caligula giật một trong những trái cherry rượu và cho vào miệng. Hắn nhai và cười, trưng ra hàm răng đỏ rực "Thực tế, hãy giảm xuống còn 4 hải lí. Chuyển hành trình này mới vui một nửa thôi!"

"Tuân lệnh!"

Commodus cau có. Y ngoáy đá trong đồ uống của mình, nó đã hết và sủi bọt với siro đỏ ở đáy. Y chỉ có 2 quả cherry rượu, không nghi ngờ gì Caligula sẽ không bao giờ cho phép Commodus được ngang bằng với hắn ở bất cứ điều gì.

"Tôi không hiểu tại sao chúng ta phải đi chậm lại" Commodus cầu nhàu "Với tốc độ tối đa, chúng ta giờ đã có thể ở đó rồi."

Caligula khúc khích "Bạn ta ơi, tất cả chỉ là vấn đề thời gian. Chúng ta phải cho phép người bạn đồng minh đã chết của mình cuộc tấn công tuyệt vời nhất chứ."

Commodus rùng mình "Tôi ghét tên đồng minh đã chết này. Anh có chắc hẳn có thể bị kiểm soát...."

"Chúng ta đã bàn về chuyện này" tông giọng hát của Caligula nhẹ, ung dung và đầy sát khí thân mật, như thể nói: Lần sau người còn hỏi ta, ta sẽ kiểm soát người với chút xyanua có trong thức uống của người đấy. "Cậu nên tin ta, Commodus. Hãy nhớ ai đã giúp cậu trong giờ khắc cậu cần"

"Tôi đã cảm ơn anh cả tá lần rồi" Commodus nói "Bên cạnh đó, đó chả phải lỗi của tôi. Làm sao tôi biết được Apollo vẫn còn chút ánh sáng sót lại chứ?" y chớp mắt đau đớn "Hắn đã đánh bại anh - cả con ngựa của anh nữa"

Một đám mây che phủ mặt Caligula "Phải, chắc, sớm thôi, chúng ta sẽ khiến mọi thứ quay trở về quỹ đạo. Giữa đám lính của cậu và ta, chúng ta có nhiều sức mạnh để áp đảo Quân Đoàn 12 méo mó kia. Và nếu chúng chứng minh mình quá cố chấp để đầu hàng, chúng ta luôn luôn có phương án B" hăng gọi qua vai "Ồ, Boost?"

Một tên tai to nhanh chóng đi tới từ đuôi tàu, đôi tai khổng lồ xù xì phành phạch xung quanh như tấm thảm ném. Trong tay nó là một mảnh giấy to, cuộn vào nhiều phần như bản đồ hoặc một tờ hướng dẫn "V-vâng, thưa chủ nhân?"

"Báo cáo tiến trình"

"À" Cái mặt lông đen của Boost giật giật "Tốt ạ! Rất tốt, thưa chủ nhân! Khoảng một tuần nữa?"

"Một tuần" Caligula nói

"Dạ, thưa ngài, những chỉ dẫn này..." Boost lật lên xuống tờ giấy và cau mày "Chúng tôi vẫn đang xác định vị trí của tất cả chữ A trong 'nhóm bảy mảnh'. Và họ không gửi chúng tôi đủ chốt đinh. Và yêu cầu pin vẫn chưa đúng kích cỡ tiêu chuẩn, vậy nên..."

"Một tuần" Caligula nhắc lại, tông giọng vẫn dẹt dẹt như thế "Và mặt trắng máu sẽ hiện ra trong..."

Tên tai to chớp mắt "5 ngày ạ?"

"Vâng là người có thể hoàn thành công việc trong 5 ngày? Tuyệt vời. Tiếp tục đi"

Boost nuốt nước bọt, rồi hấp tấp chạy đi nhanh nhất mà đôi chân rậm lông của nó có thể.

Caligula cười với người bạn hoàng đế "Cậu thấy đó, Commodus? Sớm thôi trại Jupiter sẽ là của chúng ta. Với may mắn, cuốn sách của Sibyl cũng sẽ trong tay chúng ta. Rồi chúng ta sẽ có khả năng thương lượng thích đáng. Khi đến lúc phải chạm mặt Python và phân chia phần thế giới, cậu hãy nhớ ai đã giúp mình... và ai không"

"Ồ, tôi sẽ nhớ thôi. Nero ngu xuẩn" Commodus chọc vào cục đá trong cốc "Giờ này là cái nào nữa, Shirley Temple hả?"

"Không, đó là Roy Rogers" Caligula nói "Ta là Shirley Temple"

"Và anh chắc rằng đây là thứ những chiến binh hiện đại sẽ uống khi chúng xông pha trận chiến hả?"

"Chắc chắn" Caligula nói "Giờ tận hưởng chuyến đi nhé, bạn ta. Cậu có cả 5 ngày để phơi nắng và lấy lại tầm nhìn. Rồi chúng ta sẽ có vài cuộc tàn sát đáng yêu ở Bay Area"

Khung cảnh biến mất, và ta rơi vào bóng tối lạnh lẽo.

Ta thấy bản thân trong một hang đá sáng lờ mờ với nhiều người chết rên rỉ, bốc mùi, lê bước. Một vài người héo quắt như xác ướp Ai Cập. Người khác trông gần như còn sống ngoại trừ những vết thương rùng rợn có thể đã giết họ. Ở cuối phòng, giữa hai cột thô đẽo, ngồi Một thân ảnh, cuộn trong sương mù đỏ tươi. Nó ngẩng bộ mặt xương của mình lên, nhìn ta với đôi mắt tím cháy rực - giống với đôi mắt đã nhìn ta từ con ngựa quý ám ảnh trong đường hầm - và bắt đầu cười.

Vết thương ở bụng ta bốc cháy như một hàng thuốc súng.

Ta tỉnh dậy, hét lên thảm thiết. Ta thấy bản thân run rẩy và đổ mồ hôi trong căn phòng lạ.

"Anh cũng thế hả?" Meg hỏi

Cô đứng bên cạnh giường ta, rướn ra ngoài cửa sổ đang mở và đào trong một hộp trồng hoa. Những cái túi trên thắt lưng làm vườn của cô chùng xuống nào là củ, gói hạt giống, và dụng cụ. Trong một tay vấy bùn, cô cầm cái xẻng. Con cái của Demeter. Người không thể mang chúng đi bất cứ đâu mà không chơi với bùn đất được.

"Ch-chuyện gì đang xảy ra vậy?" ta cố gắng ngồi dậy, thật sai lầm.

Vết thương ở bụng thật sự là một hàng những tổn thương bùng cháy. Ta nhìn xuống và thấy phần giữa được quấn trong băng gạc và có mùi của thảo dược chữa lành cùng thuốc mỡ. Nếu quân y của trại đã chữa cho ta rồi, tại sao ta vẫn đau quá vậy?

"Chúng ta đang ở đâu đây?" ta rên rỉ

"Quán café"

Thậm chí với tiêu chuẩn của Meg, lời phát biểu này nghe thật nực cười.

Căn phòng của bọn ta không có quầy café nào, không có máy pha espresso, không nhân viên pha chế, không có bánh ngọt ngon lành. Nó chỉ là một cái hộp đơn giản được tẩy trắng với cái giường đặt sát tường, một cửa sổ mở ngay giữa chúng, và một cánh cửa sập trong góc đằng xa, khiến ta tin rằng bọn ta đang ở trên tầng gác mái. Bọn ta hẳn đã ở trong xà lim tù nhân, ngoại trừ chỗ đó không hề có kệ trên cửa sổ, và giường tù nhân sẽ thoải mái hơn (Phải, ta chắc chắn đó. Ta đã nghiên cứu về nhà tù Folsom Prison với Johny Cash. Một câu chuyện dài)

"Quán café ở dưới kia" Meg làm rõ "Đây là phòng thừa của Bombilo"

Ta nhớ nhân viên pha chế hai đầu, tạp dề xanh đã lờm bọn ta ở sở chỉ huy. Ta tự hỏi tại sao anh ta lại đủ tốt để cho bọn ta ở phòng tạm thời thế

này, và tại sao, với bao nhiêu chỗ, quân đoàn lại quyết định nhét bọn ta vào đây "Tại sao, chính xác là...?"

"Gia vị của người Lemuria" Meg nói "Bombilo có kho dự trữ gần nhất. Người chữa trị cần nó cho vết thương của anh."

Cô nhún vai, kiêu, Người trị thương, anh có thể làm gì chứ? Rồi cô quay lại với việc trồng cây Chi Diên Vĩ.

Ta khịt mũi với cái băng gạc. Có một mùi ta nghi ngờ quả thực là gia vị Lemuria. Thứ khá hiệu quả chống lại cái chết, mặc dù lễ hội Lemuria chưa diễn ra đến tận tháng 6, và giờ mới chỉ là tháng 4... À, không ngạc nhiên bọn ta lại chôn chắt trong quán café này. Mỗi năm, những thương nhân có vẻ muốn bắt đầu mùa Lemuria ngày càng sớm hơn - latte gia vị Lemuria, bánh muffin gia vị Lemuria - như thế bọn ta không thể chờ để được tổ chức mùa lễ xua đuổi những tinh linh xấu xa với bánh ngọt có mùi nhàn nhạt của đậu lima và đất trong mộ vậy. Yum.

Ta còn nghĩ thấy mùi gì nữa từ thảo dược chữa lành nhỉ..... nghệ tây, nhựa thơm, vỏ bào sừng kì lân? Ồ, những bác sĩ La Mã giỏi phết nhỉ. Thế tại sao ta không cảm thấy tốt hơn chứ?

"Họ không muốn di chuyển anh quá nhiều lần" Meg nói "Nên chúng ta sẽ chỉ kiêu ở đây thôi. Ổn cả. Có nhà vệ sinh dưới tầng. Và café miễn phí."

"Em không uống café"

"Giờ thì có rồi"

Ta rùng mình "1 Meg nghiện café. Đúng như những gì ta cần. Ta đã bất tỉnh bao lâu rồi?"

"1 ngày rưỡi"

"Cái gì cơ?!"

"Anh cần phải ngủ. Thêm nữa, anh bớt phiền phức hơn khi bất tỉnh."

Ta không có đủ năng lượng để trả miếng thích đáng. Ta xoa bóp lấy ra gỉ mắt, rồi ép bản thân ngồi dậy, chống lại cơn đau và buồn nôn

Meg quan sát ta lo lắng, điều đó chứng tỏ ta trông tệ hơn cả cái ta cảm thấy.

"Nó tệ như nào?" cô hỏi

"Ta ổn" ta nói dối "Ý em là gì lúc đầu, khi em bảo 'anh cũng thế hả'?"

Biểu cảm của cô gần giống một cái màn chắn núi lửa "Ác mộng. Tôi tỉnh dậy la hét một vài lần. Anh ngủ ngon lành, nhưng...." Cô nhặt một cục đất khỏi cái xẻng "Nơi này gợi nhắc tôi nhớ đến... anh biết đấy."

Ta hối hận mình đã không nghĩ đến nó sớm hơn. Sau trải nghiệm của Meg lớn lên trong nhà hoàng đế Nero, vây quanh bởi người hầu nói tiếng Latinh và lính gác trong giáp La Mã, áo choàng tím, những huy chương từ đế chế cũ - tất nhiên trại Jupiter sẽ gọi lại những kí ức không được chào đón rồi.

"Ta xin lỗi" ta nói "Em có mơ... bất cứ thứ gì ta nên biết không?"

"Những điều bình thường" tông giọng cô rõ ràng không muốn nói thêm "Vậy còn anh?"

Ta nghĩ về giấc mơ hai tên hoàng đế giương buồm thư giãn về hướng bọn ta, uống mocktail trang trí cherry trong khi lính của chúng khẩn trương lắp ráp thứ vũ khí bí mật chúng đặt hàng từ IKEA.

Người bạn đồng minh đã chết của chúng ta. Phương Án B. 5 ngày.

Ta nhìn thấy đôi mắt bùng cháy ánh tím trong cái hốc toàn người không thể chết. Đội quân người chết của nhà vua.

"Điều bình thường thôi" ta đồng tình "Giúp ta đứng dậy nhé?"

Thật là đau khi đứng lên, nhưng nếu ta đã nằm trên giường 1 ngày rưỡi rồi, ta sẽ muốn di chuyển trước khi cơ bắp của ta biến thành bột sắn. Thêm nữa, ta bắt đầu nhận ra ta đang đói và khát và, theo những lời bất tử của Meg McCaffrey, ta cần phải đi tè. Cơ thể con người phiền phức như thế đó.

Ta bám vào ngưỡng cửa sổ và ngó ra ngoài. Bên dưới, các á thần hồi hải ngược xuôi dọc sở chỉ huy - mang nhiều tiếp tế, báo cáo nhiệm vụ, vội vàng giữa những doanh trại và đại sảnh hỗn loạn. Không khí bất ngờ và buồn đau có vẻ đã nhạt dần. Giờ tất cả đều trông bận rộn và quyết tâm.

Nghênh cổ và nhìn về phía nam, ta có thể nhìn thấy Đồi Thánh ồn ào các hoạt động. Các vũ khí công thành đã biến thành cần trục và cần cẩu. Giàn giáo đã được dựng thẳng đứng ở hàng tá vị trí. Tiếng búa gõ và cửa đá vọng ngang qua thung lũng. Từ vị trí thuận lợi của mình, ta có thể định hình ít nhất 10 điện thờ nhỏ và hai đền lớn vốn chưa có ở đó khi bọn ta đến, cùng nhiều công trình khác nữa.

"Woa" ta lẩm bẩm "Người La Mã không đùa chút nào"

"Tối này là tang lễ cho Jason" Meg thông báo với ta "Họ đang cố gắng hoàn thành xong trước đó"

Dựa vào góc mặt trời, ta đoán đang tầm 2 giờ chiều. Với tốc độ hiện tại, ta nghĩ quân đoàn sẽ dư dả thời gian để xong Đồi Thánh và có thể xây thêm được 1 hay 2 cái sân vận động trước bữa tối.

Jason hẳn sẽ tự hào lắm. Ta ước gì cậu có thể ở đây để nhìn thấy những gì mình đã luôn ao ước.

Tâm nhìn của ta rung rung và tối lại. Ta nghĩ ta lại bất tỉnh lần nữa. Rồi ta nhận ra có cái gì đó lớn và đen thực chất đã đập cánh ngay bên cạnh mặt ta, thẳng từ cái ô cửa sổ mở.

Ta quay vào và phát hiện một con quạ ngồi trên giường. Nó làm rối bù bộ lông đầy dầu, nhìn ta với mắt đen nhỏ sáng, SQUAWK!

"Meg" ta hỏi "Em có nhìn thấy nó không?"

"Phải" cô không thềm ngược lên khỏi cây Chi Diên Vĩ "Chào, Frank. Có chuyện gì thế?"

Con chim biến đổi hình dạng, thân nó phình ra thành một người to lớn, lông nó chảy thành quần áo, cho đến khi Frank Zhang ngồi trước mặt bọn ta, tóc cậu giờ đã được gội và vuốt gọn, áo ngủ lụa thay bằng áo phong tím trại Jupiter.

"Chào, Meg" cậu nói, như thể biến đổi thành loài khác trong một cuộc trò chuyện là hoàn toàn bình thường "Mọi thứ vẫn theo đúng kế hoạch. Anh chỉ đang kiểm tra để xem nếu Apollo đã tỉnh, và... rõ ràng, là như vậy" cậu vẫy chào ta đầy ngưỡng ngùng "Ý tôi là, ngài đã tỉnh rồi. Và, ờm, tôi đang ngồi trên giường ngài. Tôi nên đứng dậy thôi."

Cậu đứng dậy, giật giật cái áo, rồi dường như không biết nên làm gì với tay mình. Vào thời điểm khác, ta có lẽ đã quen với biểu hiện lo lắng như thế từ người phạm ta chạm mặt, nhưng giờ, ta mất một lúc để nhận ra Frank vẫn đang kính sợ ta. Có lẽ, là một người biến hình, Frank dễ hơn những người khác để tin rằng, mặc cho vẻ ngoài người phạm không ấn tượng của ta, ta vẫn là vị thần cung thủ đó sâu bên trong.

Người thấy chưa? Ta đã nói Frank rất đáng yêu mà.

"Dù sao thì" cậu tiếp tục "Meg và tôi đã nói chuyện với nhau, ngày trước đó, trong khi ngài đang bất tỉnh - ý tôi là, hồi phục - đang ngủ, ngài

biết đó. Ông cả. Ngài cần phải ngủ. Mong rằng ngài đã cảm thấy tốt hơn"

Dù ta cảm thấy tệ như thế nào, ta không kiềm chế được nở một nụ cười "Cậu thật sự rất tốt với bọn ta, Pháp quan Zhang. Cảm ơn cậu."

"Ừm, chắc chắn rồi. Thật là, ngài biết đó, vinh dự, được gặp ngài khi ngài là... hoặc ngài từng là...."

"Hừ, Frank" Meg quay khỏi chậu hoa "Chỉ là Lester thôi mà. Đừng đối xử với anh ta như thể to tát lắm vậy."

"Giờ, Meg" ta nói "nếu Frank muốn đối xử với ta to tát như vậy....."

"Frank, cứ nói với anh ta đi"

Pháp quan nhìn qua lại bọn ta, như thể muốn chắc chắn rằng chương trình Meg và Apollo đã kết thúc "Vậy là, Meg giải thích lời tiên tri ngài nhận được trong Địa Cung Lửa. Apollo đối mặt với tử thần trong lăng mộ Tarquin trừ khi chỗ thần câm lặng được khai mở bởi con gái của Bellona, phải vậy không?"

Ta rùng mình. Ta không muốn bị gọi nhắc lại những câu từ này, đặc biệt dựa vào giấc mộng của ta, và hàm ý ta sẽ sớm đối mặt tử thần. Đã từng trải qua rồi. Xong rồi. Và được vết thương ở bụng.

"Phải" ta nói thận trọng "ta không cho rằng cậu đã tìm ra được ý nghĩa những dòng đó là gì và đã đảm đương cuộc tìm kiếm cần thiết này?"

"Ừm, không hẳn" Frank nói "Nhưng lời tiên tri đã trả lời vài câu hỏi về... ừm, về những gì đang diễn ra gần đây. Nó cung cấp đủ thông tin cho Ella và Tyson để làm việc. Họ nghĩ họ sẽ có chỉ dẫn."

"Ella và Tyson..." ta nói, xem xét lại trong bộ não người phạm mịt mù của mình "Yêu quái mình người cánh chim và Cyclop đang làm việc để tái

tạo lại cuốn sách Sibyl"

"Họ chính là những người đó" Frank đồng tình "Nếu ngài cảm thấy có đủ sức, tôi nghĩ chúng ta có thể đi dạo vào Rome Mới"

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 7

Tản bộ vui vẻ vào thành phố

Chúc mừng sinh nhật Lester

Gửi tặng vài cơn đau này

TA KHÔNG CẢM THẤY đủ sức.

Bụng ta đau đáng sợ. Đôi chân chỉ vừa đủ chống đỡ được sức nặng của ta. Thậm chí sau khi đã sử dụng phòng nghỉ, tắm rửa, mặc đồ, cầm cốc latte gia vị Lemuria và một cái bánh muffin từ người chủ nhà gặt gồng, Bombilo, ta không thấy mình có thể đi được một dặm hay tiếp tới Rome Mới.

Ta không có mong ước tìm ra thêm nhiều lời tiên tri từ Địa Cung Lửa chút nào. Ta không muốn đối mặt với những thứ thách không thể, đặc biệt là sau giấc mộng của ta về cái thứ trong lăng mộ kia. Ta thậm chí không muốn làm con người nữa. Nhưng, thánh alas ời, ta không có sự lựa chọn.

Người phàm hay nói gì ấy nhỉ - cố nhịn đi? Ta đã cố nhịn quá, quá nhiều lần.

Meg ở lại trại. Cô có một cuộc hẹn trong 1 tiếng nữa để cho đám kì lân ăn cùng với Lavinia, và Meg sợ nếu cô đi đâu đó, cô sẽ lỡ nó mất. Dựa vào danh tiếng của Lavinia với việc ĐÀO NGŨ, ta cho rằng mối lo của Meg là hợp lí thôi.

Frank dẫn ta qua những cánh cổng chính. Lính gác bồn thần chú ý. Họ phải giữ cái tư thế đó một lúc, bởi vì ta đang di chuyển với tốc độ của thuốc siro ho. Ta thấy họ quan sát mình một cách lo lắng - có lẽ bởi vì họ sợ rằng ta lại bắt đầu thêm bài hát đau lòng nào nữa, hoặc có lẽ bởi vì họ vẫn không thể tin được tên vị thành niên đi lại lóng ngóng này đã từng là vị thần Apollo. Buổi chiều ở California thật hoàn hảo: bầu trời xanh lam, bãi cỏ vàng óng rung rinh bên sườn đồi, cây bạch đàn và tuyết tùng xào xạc trong làn gió ấm. Điều này đáng nhẽ phải xua tan đi bất kì ý nghĩ nào về những con hầm tối tăm cả ngạ quỷ, nhưng ta dường như không thể dứt cái mùi đất hầm mộ ra khỏi lỗ mũi mình. Uống cốc latte gia vị Lemuria cũng không thể giúp.

Frank đi cùng tốc độ với ta, ở sát đủ để ta có thể dựa vào cậu nếu ta cảm thấy run rẩy, nhưng không khăng khăng muốn giúp.

"VẬY" cậu cuối cùng cũng nói "Có gì giữa ngài và Reyna vậy?"

Ta suýt ngã, những cơn đau mới thẳng vào bụng "Cái gì? Chẳng có gì. Gì cơ?"

Frank phúi một cọng lông quạ khỏi cái áo choàng. Ta tự hỏi làm sao nó lại thành công, chính xác là - dư lại những mảnh như vậy sau khi biến hình. Cậu có từng chui ra khỏi một bộ lông thừa rồi sau đó nhận ra, Ồi, đó là ngón tay út của mình sao? không nhỉ? Ta từng nghe lời đồn rằng Frank thậm chí có thể biến thành một đàn ong. Thậm chí ta, từng là một vị thần quen với việc biến đổi bản thân suốt ngày, cũng không hiểu cậu làm thế nào.

"Chỉ là...khi ngài nhìn thấy Reyna" cậu nói "ngài đứng hình, như kiểu... tôi không biết nữa, ngài nhận ra mình nợ cô ấy tiền hay gì đó."

Ta phải kiềm nén một tiếng cười cay đắng. Giá như vấn đề của ta liên quan đến Reyna đã đơn giản như vậy.

Sự việc đó quay lại trong ta rõ ràng mà vỡ vụn như mảnh thủy tinh: Venus la mắng ta, cảnh báo ta, trách móc ta mà chỉ có mình bà làm được. Cậu sẽ không dính cái khuôn mặt thần thánh xấu xí, không đáng giá đó bất cứ đâu gần cô ấy, nếu không ta thề trên dòng sông Styx....

Và tất nhiên bà đã làm thế trong phòng ngai, trước sự có mặt của tất cả những vị thần Olympia khác, khi họ hét lên với sự thích thú độc ác và hò reo Boo! Thậm chí cả cha ta cũng tham gia. Ồ, phải rồi. Ông ta yêu thích từng phút một.

Ta rùng mình.

"Chẳng có gì giữa Reyna và ta cả" ta nói khá thật lòng "Ta không nghĩ bọn ta đã trao đổi nhiều hơn là vài lời."

Frank quan sát biểu cảm của ta. Hẳn là, cậu nhận ra ta đang giữ lại điều gì đó, nhưng cậu cũng không ép "Được rồi. Vậy, ngài sẽ thấy cô ấy tối nay ở tang lễ. Cô ấy hiện tại đang cố ngủ một chút."

Ta suýt hỏi tại sao Reyna lại ngủ giữa buổi chiều thế này. Rồi ta nhớ rằng Frank đã từng mặc áo pyjama khi bọn ta chạm mặt cậu ở giờ ăn tối... Đó có thật sự là hôm kia không nhỉ?

"Cậu đang nhận ca gác" ta nhận ra "Vậy một trong hai người luôn luôn làm nhiệm vụ?"

"Đó là cách duy nhất" cậu đồng tình "Chúng tôi vẫn đang cảnh giác cao độ. Mọi người vẫn đang bực mình. Có quá nhiều việc phải làm kể từ trận chiến..."

Cậu nói cái từ trận chiến giống với cách Hazel đã từng, như thể nó là một bước chuyển nổi bật, kinh hoàng trong lịch sử vậy.

Giống như tất cả những tiên đoán Meg và ta đã tìm được trong hành trình của mình, tiên đoán ác mộng của Lời tiên tri Hắc ám về trại Jupiter vẫn cháy phừng phừng trong tâm trí ta:

Lửa thiêu rụi những lời kí ỨC

Núi Quý kia trắng non đến kì

Vua biển hình chịu muôn vàn thách thức

Dòng Tiber xác ngập khó bì

Sau khi nghe về nó, Leo Valdez đã làm một chuyến xuyên lục địa trên con rỗng đồng của mình, mong muốn cảnh báo cho trại. Dựa vào lời Leo, cậu đã đến kịp lúc, nhưng những mất mát vẫn quá khủng khiếp.

Frank hẳn đã đọc được biểu cảm đau đớn của ta.

"Nó đã có thể tệ hơn nếu không có ngài" cậu nói, và chỉ làm ta cảm thấy tội lỗi hơn "Nếu ngài không gửi Leo đến để cảnh báo chúng tôi. 1 ngày, chẳng biết từ đâu đến, cậu ấy chỉ bay thẳng vào"

"Đó hẳn là cú sốc khá lớn" ta nói "Vì các cậu vẫn tưởng Leo đã chết"

Đôi mắt đen của Frank lấp lánh như thể chúng vẫn thuộc về con quạ "Phải. Chúng tôi đã rất giận cậu ấy vì khiến bọn tôi lo lắng, chúng tôi xếp thành hàng và lần lượt đâm cậu ta"

"Bọn ta cũng làm vậy ở Trại con Lai" ta nói "Trí óc người Hy Lạp luôn suy nghĩ giống nhau nhỉ"

"Mmm" Ánh mắt Frank trôi dạt về phía chân trời "chúng tôi đã có 24 giờ để chuẩn bị. Tôi đã đánh nhau với xác sống trước đây, nhưng lần này..." Cậu lắc đầu "Hazel gọi bọn chúng là zombie. Bà tôi từng gọi chúng là jiangshi. Người La Mã có rất nhiều từ để gọi chúng: immortalous (dịch sang

tiếng anh là immortal - không thể chết), lamia (người phụ nữ trở thành quái vật ăn thịt trẻ con sau khi con mình bị tiêu diệt với Hera), nuntius (thông điệp)"

"Thông điệp" ta nói, dịch lại từ cuối. Nó đã luôn là một cụm từ kì quặc với ta. Một thông điệp từ ai? Không phải Hades. Ông ta ghét khi người chết đi lại xung quanh thế giới người phàm. Nó khiến ông ta nhìn như người trông coi cầu thả.

"Người Hy Lạp gọi chúng là vrykolakai" ta nói "Thường thì, rất hiếm khi có thể nhìn thấy thậm chí là một con"

"Đã có hàng trăm con" Frank nói "Cùng với hàng tá những con ngựa quỷ khác, eurynomoi, hành động như người chăn gia súc. Chúng tôi hạ gục chúng. Chúng cứ liên tục tiến tới. Ngài có thể nghĩ có một con rồng thở ra lửa sẽ thay đổi cả cuộc chơi, nhưng Festus chỉ có thể làm đến thế thôi. Bọn xác sống đó không hề bắt lửa như ngài nghĩ"

Hades đã giải thích điều đó cho ta một lần, một trong những cố gắng "quá nhiều thông tin" đầy gượng gạo nổi tiếng của ông ta trong cuộc trò chuyện ngắn. Lửa không thể cản trở xác sống.

Chúng chỉ việc đi qua, bất kể chúng có thể trở giòn tan như thế nào. Đó là lí do tại sao ông ta không dùng sông Phlegethon, dòng sông lửa, làm ranh giới cho vương quốc của mình. Dòng nước chảy, tuy vậy, đặc biệt là nước đen thần kì của dòng sông Styx, lại là một câu truyện khác...

Ta quan sát dòng chảy lấp lánh của Tiểu Tiber. Đột nhiên một câu trong lời tiên tri hắc ám có ý nghĩa với ta "Dòng Tiber xác ngập khó bì" . Cậu đã ngăn chúng lại ở con sông này"

Frank gật đầu "Chúng không thích dòng nước tươi trong. Đó là khi chúng tôi lật ngược tình thế. Nhưng câu về "xác ngập khó bì"? Nó không có nghĩa như ngài đang nghĩ đâu"

"VẬY CÁI GÌ....?"

"DỪNG LẠI!" một giọng nói hét lên ngay phía trước ta

Ta đã quá đắm sâu vào câu truyện của Frank, ta không hề nhận ra chúng ta đã tiến sâu vào thành phố đến thế này. Ta thậm chí không để ý bức tượng ở bên đường cho đến khi ông ta hét vào mặt ta.

Terminus, vị thần ranh giới, nhìn ta khi ta đã nhớ ra ông. Từ thắt lưng trở lên, ông là một người đàn ông cơ bắp nở nang với một cái mũi to, tóc xoăn, và biểu cảm cáu kỉnh (điều này có thể là lí do chưa từng có ai tạc cho ông ta cánh tay cả). Từ thắt lưng trở xuống, ông ta chỉ là một khối cẩm thạch trắng. Ta thường hay trêu ông rằng ông ta nên thử quần jeans bó sát, vì chúng đúng là rất thon thả. Dựa vào cái cách ông ta lườm ta bây giờ, ta đoán ông đang nhớ lại những câu sỉ nhục đó

"Chà, chà" ông nói "Chúng ta có ai đây nhỉ?"

Ta thở dài "Terminus, chúng ta có thể không?"

"Không!" ông bật lại "Đừng hòng, chúng ta không thể không được. Ta cần phải nhìn chứng minh thư"

Frank hăng giọng "Ừm, Terminus.." cậu đập vào vòng nguyệt quế cho pháp quan trên ngực mình

"Phải, Pháp quan Frank Zhang. Cậu được đi. Nhưng bạn cậu đây...."

"Terminus" ta phản đối "ông biết rất rõ ta là ai mà"

"Chứng minh thư!"

Một cảm giác nhầy nhụa lạnh băng lan rộng từ vết thương ở bụng có gia vị Lemuria của ta "Ồ, ông không thể ý là..."

"ID"

Ta muốn phản đối cái kiểu ác độc không cần thiết này. Thánh alas, không thể có tranh cãi với quan chức, cảnh sát giao thông, hay vị thần ranh giới được sao. Khổ sở thế này chỉ khiến cơn đau kéo dài hơn thôi.

Sụp xuống vì bị đánh bại, ta lôi ví ra. Ta giới thiệu bằng lái xe trẻ vị thành niên Zeus đã cung cấp cho mình khi ta ngã xuống mặt đất. Tên: Lester Papadopoulos. Tuổi: 16. Bang: New York. Ảnh: 100 phần trăm acid đối với mắt.

"Đưa nó đây" Terminus yêu cầu

"Ông không..." ta dừng bản thân lại trước khi có thể nói có tay. Terminus cực kì cứng đầu ảo tưởng về phần phụ hãm huyền của ông ta. Ta giơ bằng lái xe cho ông nhìn. Frank rướn lên, tò mò, rồi bắt gặp ta lờm một cái và lùi xuống.

"Rất tốt, Lester" Terminus bi bô "Ít khi có một người thường ghé thăm thành phố của bọn ta - một cuộc ghé thăm rất chi người thường - nhưng ta cho là chúng ta sẽ cho phép điều đó. Tới đây để mua một cái áo choàng mới hả? Hoặc là có lẽ vài cái quần bó sát chẳng hạn?"

Ta nuốt lại cục đặng. Có ai hận thù hơn là một tiểu thần cuối cùng cũng nắm quyền quyết định cho một vị thần chính không cơ chứ?

"Bọn ta có thể đi qua được chưa?" ta hỏi

"Có vũ khí gì để nộp không?"

Trong thời điểm tốt hơn, ta có lẽ đã trả lời, Chỉ có bản chất sát khí này của ta thôi. Thánh alas, ta đã thậm chí thấy việc đó hơn cả châm biếm. Mặc dù vậy, câu hỏi khiến ta thắc mắc điều gì đã xảy ra với cây đàn ukulele, cung và ống tên của ta rồi. Có lẽ chúng được nhét dưới giường ta? Nếu

người La Mã bằng cách nào đó làm mất ống tên, cùng với cái mũi tên Dodona lải nhải lời tiên tri đó, ta sẽ mua họ một món quà cảm ơn.

"Không có vũ khí" ta cầu nhàu

"Rất tốt" Terminus quyết định "Người có thể đi qua. Và chúc mừng sinh nhật sắp tới nhé, Lester"

"Ta...cái gì?"

"Đi mau! Người tiếp theo!"

Chẳng có ai đằng sau bọn ta cả, nhưng Terminus đuổi bọn ta vào thành phố, hét âm lên với đám đông khách thăm quan không có thật dừng việc chen lấn và xếp thành 1 hàng thôi.

"Có phải sinh nhật của ngài sắp đến không?" Frank hỏi khi chúng ta tiếp tục "Xin chúc mừng!"

"Đáng nhẽ không phải thế" ta nhìn vào bằng lái "8 tháng 4, nó đề ở đây. Không thể như thế được. Ta được sinh vào ngày thứ 7 của tháng thứ 7. Tất nhiên, ngày tháng hồi đó khác so với bây giờ. Để xem nào, tháng của Gamelion (nghĩa là tháng 1 hoặc 2)? Nhưng đó là từ hồi mùa đông..."

"Các vị thần thường tổ chức như thế nào vậy?" Frank đăm chiêu "Ngài giờ đã 17 chưa vậy? Hoặc 4017? Ngài có ăn bánh kem không?"

Cậu nghe có vẻ mong chờ ở cái phần cuối, thử tưởng tượng một cái bánh bằng vàng khổng lồ với 17 cái nến La Mã bên trên xem.

Ta cố gắng tính toán ngày sinh chính xác. Nỗ lực đó khiến đầu óc ta ong ong. Thậm chí khi ta có kí ức thần thánh của mình, ta cũng ghét việc đong đếm ngày tháng, lịch âm từ xưa, lịch Julius, lịch Gregorius (Tây lịch -

Dương lịch), năm nhuận, quy ước giờ mùa hè. Hừ. Chúng ta có thể chỉ gọi tất cả các ngày là ngày Apollo và kết thúc cái vấn đề đó được không?

Nhưng hẳn Zeus đã ấn định cho ta một ngày sinh mới: 8 tháng 4. Tại sao? 7 luôn là con số thiêng của ta. Cái ngày 8/4 không hề có số 7 nào. Tổng vào thậm chí cũng không thể chia hết cho 7. Tại sao Zeus lại đánh dấu sinh nhật ta trong 4 ngày nữa chứ?

Ta dừng lại giữa đường, như thể đôi chân của ta đã biến thành cột đá cẩm thạch. Trong giấc mơ của ta, Caligula khẳng khẳng tên tai to phải xong việc vào ngày trắng máu hiện ra tức trong 5 ngày nữa. Nếu những gì ta quan sát được đã xảy ra vào tối qua... điều đó có nghĩa là sẽ chỉ còn 4 ngày nữa kể từ hôm nay, đó sẽ là ngày tận thế 8/4, sinh nhật của Lester.

"Chuyện gì vậy?" Frank hỏi "Tại sao mặt ngài xám xịt vậy?"

"Ta - ta nghĩ là cha ta đã để lại cho mình lời cảnh báo" ta nói "hoặc có lẽ là lời đe dọa? Và Terminus vừa mới chỉ ra cho ta xong."

"Làm thế nào sinh nhật của ngài lại là lời đe dọa được?"

"Giờ ta là người thường rồi. Sinh nhật luôn luôn là một lời đe dọa" Ta dìm xuống làn sóng lo lắng. Ta muốn quay đi và chạy ngay, nhưng chẳng còn nơi nào để đi cả - chỉ có tiếp tục tiến vào Rome Mới, thu thập những thông tin khó chịu hơn về cái chết sắp tới của ta.

"Dẫn đường đi, Frank Zhang" Ta nói miễn cưỡng, nhét lại bằng lái vào ví "Có lẽ Tyson và Ella sẽ có thêm câu trả lời"

Rome Mới... thành phố yêu thích nhất trên trái đất để tìm thấy những vị thần Olympus cải trang che dấu thân phận. (Theo dõi gần ở New York, rồi Cozumel trong kì nghỉ xuân. Đừng đánh giá bọng ta)

Khi ta còn là thần, ta thường lơ lửng vô hình trên những mái nhà đỏ, hoặc đi lại trên phố trong thể người phàm, thường thức phong cảnh, âm thanh, và cả mùi của cái thời hoàng kim uy quyền.

Nó không giống với Rome cổ xưa, tất nhiên. Họ đã xây dựng với một vài tiến bộ. Không còn nô lệ, điều đầu tiên. Vệ sinh cá nhân sạch hơn, điều nữa. Mất đi cùng với Subura (một vị trí trong thành phố Rome) - khu phố ổ chuột chật chội với những căn hộ bầy lửa.

Cũng không có nghĩa Rome Mới là một mô phỏng công viên giải trí buồn tẻ, như tòa tháp Eiffel giả giữa lòng Las Vegas. Nó là một thành phố sống nơi cả hiện đại và truyền thống trộn lẫn nhau hài hòa. Đi ngang quang Công trường La Mã (Forum), ta nghe thấy các cuộc hội thoại với hàng tá ngôn ngữ, Latin cũng bao gồm trong đó. Một ban nhạc nghệ sĩ được tổ chức buổi ca nhạc Jazz ứng tấu với đàn lia, ghi ta, và đàn đá. Trẻ con chơi xung quanh đài phun nước trong khi người lớn ngồi gần đó bên dưới bóng râm mắt cáo và giàn nho. Các gia thần trôi bồng bênh đây đó, trở nên hiện hữu rõ hơn dưới bóng chiều tà. Tất cả loại người đều lẫn vào nhau và trò chuyện - người một đầu, hai đầu, thậm chí cả người đầu chó cynocephali cũng đang cười và vẽ và sửa để bày tỏ ý kiến.

Đây là một Rome nhỏ hơn, tốt bụng hơn, cải tiến hơn rất nhiều - một Rome chúng ta đã luôn nghĩ người thường có thể nhưng không bao giờ đạt được. Và, phải, tất nhiên thần thánh bọn ta tới đây vì những hoài niệm, để sống lại những thế kỉ tuyệt vời khi loài người tôn sùng bọn ta thoải mái xuyên suốt đế chế, tỏa vào không khí những vật cống thơm tho.

Điều đó hẳn nghe hơi lâm ly đối với người - như buổi hòa nhạc trong chuyến du thuyền cho người già, thỏa mãn với lượng fan hâm mộ già cỗi kém hấp dẫn của những ban nhạc thất bại vậy. Nhưng ta có thể nói gì nào? Hoài cổ là một căn bệnh nan y không thể chữa trị được.

Khi bọn ta tiến tới Viện nguyên lão, ta bắt đầu nhìn thấy vết tích của trận chiến vừa qua. Vết nứt trên mái vòm lấp lánh chất dính màu bạc. Bức tường của vài tòa nhà đã được trát vữa lại vôi vàng. So với doanh trại, các con đường trong thành phố dường như bớt đông hơn ta nhớ, và thường - khi một cynocephalus sủa, hoặc một cái búa của thợ rèn đập vào mảnh áo giáp - mọi người gần đó nao núng với âm thanh đó, như thể đang tự hỏi họ nên trốn đi hay không.

Đây là một thành phố đã bị tổn thương, rất cố gắng để quay lại như bình thường. Và dựa vào những gì ta thấy trong mơ, Rome Mới sẽ chuẩn bị tổn thương thêm lần nữa chỉ trong vài ngày tới thôi.

"Các cậu đã mất đi bao nhiêu người rồi?" ta hỏi Frank.

Ta sợ phải nghe những con số, nhưng ta cảm thấy bắt buộc phải hỏi.

Frank nhìn xung quanh bọn ta, kiểm tra xem có ai khác đang trong tầm nghe không. Bọn ta đang hướng tới một trong những con đường sỏi đá lộng gió của Rome Mới vào trong khu dân cư.

"Khó để nói" cậu bảo ta "Đối với quân đoàn, ít nhất phải 25. Đó là những người đang biến mất khỏi bảng phân công. Số người tối đa của bọn tôi là... đã từng là 250. Đây là không phải chúng tôi thật sự có nhiều như thế trong trại ở bất kì thời điểm nào, nhưng mà vẫn tính. Trận chiến đã thật sự tàn sát nhiều"

Ta cảm tưởng như một gia thần vừa bay qua ta. Cuộc tàn sát, hình phạt cổ xưa cho nhiều quân đoàn tội tệt, là công việc tàn nhẫn: cứ mỗi 10 người lính bị giết dù cho họ có tội hay vô tội đi chăng nữa.

"Ta rất tiếc, Frank. Ta đã nên..."

Ta không biết làm thế nào để kết thúc câu nói đó. Ta đã nên làm gì? Ta đã không còn là 1 vị thần nữa. Ta đã không còn búng tay và khiến đám

zombie nổ tung từ hàng ngàn dặm rồi. Ta đã chưa bao giờ trân trọng đủ những khoái lạc đơn giản đó.

Frank kéo áo choàng chặt hơn quanh vai cậu "Đó là điều khó khăn nhất đối với thường dân. Rất nhiều lính nghỉ hưu từ Rome Mới đã xuất hiện để giúp. Họ đã luôn hành động như quân dự bị của chúng tôi. Dù thế nào thì, dòng tiên tri ngài đã đề cập đến: dòng Tiber xác ngập khó bì kia? Nó không có nghĩa là có nhiều thi hài sau trận chiến. Nó có nghĩa là chúng ta không thể đếm được số lượng người chết, bởi vì họ đã biến mất"

Vết thương ở bụng ta bắt đầu sôi sục "Biến mất bằng cách nào?"

"Một số người bị vác đi khi bọn xác sống rút lui. Chúng tôi cố gắng để giành lại tất cả, nhưng..." cậu lật ngược lòng bàn tay "Một số đã bị mặt đất nuốt chửng. Thậm chí Hazel không thể giải thích được. Đa phần mọi người đều dưới nước trong trận đánh ở Tiểu Tiber. Các tiên nữ nước đã cố gắng tìm và đòi lại cho chúng tôi. Chẳng có chút may mắn nào"

Cậu không nói đến điều kinh khủng thật sự của tin tức này, nhưng ta tưởng tượng được những gì cậu đang nghĩ. Người chết của họ không đơn giản là biến mất. Họ sẽ trở lại - với tư cách kẻ thù.

Frank chăm chú nhìn vào đường sỏi "Tôi cố gắng không tập trung quá lâu vào điều đó. Tôi được cho là phải lãnh đạo, giữ sự tự tin, ngài biết chứ? Nhưng như hôm nay, khi chúng ta nhìn thấy Terminus... Thường có một cô gái nhỏ, Julia, hay giúp ông ấy. Cô bé mới khoảng 7 tuổi. Một đứa trẻ đáng yêu"

"Cô bé không ở đó hôm nay"

"Không" Frank đồng tình "Cô ấy ở với gia đình nuôi. Bố và mẹ cô bé đều đã mất trong trận chiến"

Thật sự quá tải. Ta đặt tay lên bờ tường gần nhất. Một cô bé con vô tội nữa phải chịu đựng, giống Meg McCaffrey, khi Nero giết bố cô... Giống Georgina, khi cô bé bị cướp đi từ tay mẹ ở Indiana. 3 tên hoàng đế La Mã tàn ác này đã phá hủy quá nhiều sự sống. Ta phải dừng điều đó lại.

Frank nhẹ nhàng giữ tay ta "Một bước nữa tiến tới trước. Đó là cách duy nhất để làm"

Ta đã tới đây để hỗ trợ người La Mã. Thay vì vậy người La Mã lại đang hỗ trợ ta.

Bọn ta đi ngang qua café và mặt tiền các cửa hàng. Ta cố gắng tập trung vào bất cứ điều gì tích cực. Giàn nho đang nảy nở. Đài phun nước vẫn có nước chảy. Tòa nhà trong khu dân cư không sứt mẻ gì.

"Ít nhất - ít nhất thì thành phố này không cháy" ta đánh bạo

Frank cau mày như thể cậu không nhìn thấy lí do cho tính lạc quan này "Ý ngài là sao?"

"Có một dòng khác của lời tiên tri: Lửa thiêu rụi những lời kí ức. Nó liên quan đến công trình của Ella và Tyson với cuốn sách Sibyl, phải vậy không? Cuốn sách hẳn vẫn an toàn, bởi vì cậu đã ngăn chặn thành phố khỏi bốc cháy."

"À" Frank tạo một tiếng như thế ho và cười "Phải, điều thú vị về việc đó..."

Cậu dừng lại trước cửa hàng sách kì quặc. Được tô vẽ trên mái hiên xanh lá là một từ đơn giản VÚT BAY. Những cái giá từng là bìa cứng được đặt ngoài trên lối đi để găm. Bên trong cửa sổ, một con mèo lớn màu cam phơi nắng trên chõng từ điển.

"Những lời tiên tri thường không có nghĩa như những gì ngài nghĩ chúng là vậy đâu" Frank gõ vào cánh cửa: 3 lần gõ mạnh, 2 lần chậm rãi, và một phát cuối nhanh.

Lập tức, cánh cửa mở vào trong. Đứng trên lối đi là một Cyclop ngược trần, đang cười.

"Mời vào!" Tyson nói "Tôi đang chuẩn bị xăm!"

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 8

Hình xăm! Xăm một hình đi!

Miễn phí, bất cứ nơi nào sách bán

Thêm cả một con mèo béo

LỜI KHUYẾN CỦA TA: ĐỪNG BAO GIỜ VÀO một chỗ nào mà Cyclop đang xăm mình. Cái mùi thì thật sự không thể quên được, như một bể mực đang sôi và mùi túi da. Da Cyclop thì khỏe hơn da người rất nhiều, đòi hỏi cái kim cực kì nóng để xăm được mực, chính vì thế mới sinh ra cái mùi cháy khùng khiếp đó.

Làm thế nào ta biết được điều này? Ta đã có một lịch sử dài, tồi tệ với các Cyclop

Ngàn năm trước, ta giết bốn tên mà cha ta yêu thích nhất bởi vì chúng đã tạo ra tia chớp để giết con trai ta Asclepius (Và bởi vì ta không thể giết được tên sát nhân thật, ờm, Zeus) Đó là lúc ta bị trục xuất xuống trái đất làm người phạm lần đầu tiên. Cái mùi hôi thối từ Cyclop cháy đã gọi lại kí ức về cơn giận dữ tuyệt vời đó.

Và rồi đã vô số lần ta vô tình gặp Cyclop qua các năm: sát cánh bên chúng trong Trận chiến Titan đầu (luôn luôn cùng với một cái kẹp áo ở mũi ta), cố gắng để dạy chúng làm thế nào dùng cung tên đúng cách khi chúng không có chút gì nhận thức về độ sâu, làm bất ngờ một tên trong nhà vệ sinh ở Mê Cung trong chuyến đi với Meg và Grover. Ta sẽ không bao giờ bỏ được cái hình ảnh đó ra khỏi đầu.

Mong bạn không phiền, ta không có vấn đề gì với Tyson cả. Percy Jackson đã tuyên bố cậu ta là em trai mình. Sau trận chiến với Kronos, Zeus đã trao tặng Tyson danh hiệu tướng quân và một cái gậy khá tuyệt.

So với những Cyclop bình thường khác, Tyson hoàn toàn có thể chấp nhận được. Cậu không chiếm diện tích hơn một người thường to béo là bao. Cậu chưa bao giờ rèn một tia chớp để giết bất kì ai ta yêu quý cả. Con mắt nâu to dịu dàng và nụ cười rộng khiến cậu trông gần muốn được ôm ấp giống Frank. Trên hết, cậu đã cống hiến bản thân để giúp Ella yêu nữ mình người cánh chim tái tạo là Cuốn sách Sibyl.

Tái tạo lại quyển sách tiên tri đã mất này luôn luôn là một cách hay để nắm giữ trái tim của một vị thần tiên tri.

Chính vì thế, khi Tyson xuất hiện để dẫn bọn ta vào hiệu sách, ta đã nén lại một tiếng hét kinh hãi. Như thể cậu đã có một công trình hoàn chỉnh của Charles Dickens khắc trên lưng vậy. Từ cổ xuống nửa lưng là từng hàng nối tiếp nhau những chữ viết thâm tím, cắt ngang bởi những vết sẹo trắng từ lâu.

Bên cạnh ta, Frank thì thào "Đừng nhé"

Ta nhận ra ta đang lưng chừng nước mắt. Ta đã có những cơn đau đồng cảm từ việc xăm mình, và từ bất kể Cyclop đáng thương nào bị bạo hành phải chịu đựng quá nhiều vết sẹo như thế. Ta muốn được sụt sịt nước nỡ, Cậu bé đáng thương! Hoặc thậm chí trao cho Cyclop ngực trần đó một cái ôm (đó sẽ là lần đầu tiên của ta). Frank đang cảnh báo ta đừng có ôm sòm lên với lưng Tyson.

Giữa quán, Tyson dừng lại và đối mặt với bọn ta. Cậu cười, dang rộng cánh tay đầy tự hào "Thấy chưa này? Toàn sách!"

Cậu không hề đùa. Từ cái bàn thông tin/thu ngân ở chính giữa phòng, hai giá tự do trải ra mọi hướng, nhồi nhét đầy bộ sách với đủ kích cỡ hình

thù. Hai cái thang dẫn ra một ban công có rào chắn, cả các bức tường sách nối tiếp nhau. Những cái ghế ngồi đọc nhét quá nhiều sách rải rác ở tất cả các góc nào khả thi. Những cửa sổ lớn hướng ra quang cảnh ống dẫn nước của thành phố và ngọn đồi đằng xa. Ánh nắng chiếu vào như mật ong ấm áp, khiến cả cửa hiệu thật dễ chịu và buồn ngủ.

Đây đáng nhẽ sẽ là một nơi hoàn hảo để ngồi xuống và thưởng thức một cuốn tiểu thuyết thư giãn, ngoại trừ cái mùi khó chịu của dầu và da đang sôi. Không hề có dụng cụ xăm hình nào cả, nhưng dựa vào bức tường đằng sau, bên dưới một biển hiệu ghi BỘ SÁCH ĐẶC BIỆT, một cái màn đỏ dày dường như là lối đi vào căn phòng bên trong.

"Rất tuyệt" ta nói, cố gắng khiến nó nghe không giống một câu hỏi

"Sách!" Tyson lặp lại "Bởi vì đây là một cửa hiệu sách!"

"Tất nhiên" ta gật đầu đồng tình "Đây có phải, ừm, cửa hàng của cậu không?"

Tyson trề môi "Không. Đại loại vậy. Người chủ đã chết. Trong trận chiến. Thật buồn"

"À" ta không chắc nên nói gì "Dù thế nào, thật tốt được gặp lại cậu lần nữa, Tyson. Cậu có thể không nhận ra ta với hình dáng này, nhưng..."

"Ngài là Apollo!" cậu ta cười "Giờ ngài trông thật khô hài"

Frank che miệng và ho, không nghi ngờ gì đang che giấu một tiếng cười "Tyson, Ella có ở quanh đây không? Tôi muốn Apollo nghe về những gì các cậu đã phát hiện ra"

"Ella đang ở phòng trong. Cô ấy đang xăm hình cho tôi!" cậu tiến tới ta và nói nhỏ "Ella rất xinh. Nhưng suyt. Cô ấy không thích tôi luôn nói về điều đó. Cô ấy sẽ xấu hổ. Và rồi tôi cũng xấu hổ"

"Ta sẽ không nói" ta hứa "Dẫn đường đi, Tướng quân Tyson"

"Tướng quân" Tyson cười thêm "Phải. Là tôi đó. Tôi đã đập nát nhiều đầu trong trận chiến!"

Cậu phi nước kiệu như đang cười một con ngựa đồ chơi, thẳng qua cái rèm đỏ.

1 phần trong ta muốn quay đi, rời khỏi đây, và đưa Frank đi uống một cốc café nữa. Ta khiếp sợ những gì bọn ta sẽ tìm thấy phía bên kia lớp rèm này.

Rồi có gì đó ở bàn chân ta nói, Maoww.

Con mèo đã tìm thấy ta. Con mèo mướp cam to oạch, hẳn đã ăn tất cả những con mèo ở hiệu sách khác để đạt được cái kích cỡ hiện tại, dụi đầu vào chân ta.

"Nó đang chạm vào ta" ta phàn nàn

"Đó là Aristophanes" Frank cười "Nó vô hại thôi. Bên cạnh đó, ngài biết người La Mã cảm thấy sao về mèo rồi đó"

"Phải, phải, đừng gọi nhắc ta" ta chưa bao giờ là fan hâm mộ của giống mèo cả. Chúng tự cho mình là trung tâm, chảnh chọe, và nghĩ chúng thống trị cả thế giới. Theo cách nói khác thì... Thôi được rồi, ta sẽ nói. Ta không thích sự cạnh tranh chút nào.

Đối với người La Mã, tuy vậy, mèo là biểu tượng của sự tự do và độc lập. Chúng được phép lang thang khắp nơi chúng muốn, thậm chí cả bên trong đền thờ. Một vài lần qua nhiều thế kỉ, ta thấy bệ thờ của mình có mùi như nơi đánh dấu của một con mèo đực. (Mèo hoặc chó hay đi tiểu vào một hay nhiều vị trí để đánh dấu lãnh thổ của mình)

Maoww, Aristophanes nói lại lần nữa. Đôi mắt buồn ngủ, xanh lá nhạt như cùi chanh, dường như muốn nói Anh giờ là của tôi, và lát sau tôi sẽ tè vào anh.

"Ta phải đi thôi" ta nói với con mèo "Frank Zhang, hãy tìm yêu nữ mình người cánh chim của chúng ta nào"

Như ta nghi ngờ, căn phòng bộ sách đặc biệt được trang bị làm một xưởng xăm hình

Những giá sách lặn được đẩy sang một bên, chất đống với nhiều tập sách bìa da, hộp đựng giấy ống bằng gỗ, và các tấm thẻ nôm đất sét. Cao hơn hẳn ở giữa phòng, một cái ghế tựa da đen với tay vịn lấp lánh dưới ánh đèn LED phóng đại. Bên cạnh đó là một xưởng với 4 máy bắn kim điện kêu vo vo nổi với ống mực.

Tự ta chưa bao giờ xăm mình cả. Khi ta còn là thần, nếu ta muốn có chút mực trên da, ta có thể đơn giản vận ý chí biến ra nó. Nhưng kiểu sắp xếp này gợi nhắc ta về một thứ nào đó Hephaetus sẽ thử - một thí nghiệm điên cuồng trong khoa răng thần thánh, có lẽ vậy.

Trong góc, một cái thang dẫn lên ban công tầng hai giống với cái ở phòng chính. 2 chỗ ngủ đã được dàn xếp trên đó: một tổ yêu quái mình người cánh chim với rơm, vải và giấy xé vụn; cái còn lại là một loại pháo đài bìa cứng từ nhiều hộp dụng cụ cũ. Ta quyết định không hỏi.

Đi tới đi lui đằng sau ghế xăm là Ella, lăm bẫm như thể đang có cuộc tranh cãi nộ bộ.

Aristophanes, đã theo chúng ta vào bên trong, bắt đầu dò theo yêu nữ mình đầu cánh chim, cố gắng đập đầu vào đôi chân chim lông lá của Ella. Thịnh thoảng, một trong những cọng lông màu gỉ sét của cô rụng xuống và Aristophanes vồ lấy nó. Ella lờ đi con mèo hoàn toàn. Họ dường như giống một trận đấu ở Elysium.

"Lửa..." Ella thì thầm "Lửa với... cái gì đó, cái gì đó... cái gì đó cầu. 2 lần điều gì đó, điều gì đó... hmmm"

Cô trông kích động, mặc dù ta hiểu được đó là trạng thái tự nhiên của cô. Từ những điều ít ỏi ta biết, Percy, Hazel, và Frank đã tìm ra Ella sống ở Portland, thư viện chính của Oregon, tồn tại dựa vào mảnh vụn thức ăn và làm tổ bằng những tiểu thuyết đã vứt. Bằng cách nào đó, ở vài điểm, yêu nữ mình người cánh chim đã có cơ hội nhìn qua cuốn sách Sibyl, ba cuốn sách được cho là thất lạc mãi mãi trong một đám cháy hồi cuối thời đại La Mã (tìm thấy bản copy giống như tìm thấy bản ghi âm vô danh Bessie Smith, hoặc Batman hồi đầu đứng nhất năm 1940, ngoại trừ thêm... ờm, tính tiên đoán)

Với trí nhớ như chụp ảnh mà tách rời của mình, Ella giờ là nguồn duy nhất cho những lời tiên tri cổ xưa đó. Percy, Hazel, và Frank đã mang cô tới trại Jupiter, nơi cô có thể sống an toàn và hy vọng có thể tái tạo lại những cuốn sách đã mất với sự giúp đỡ của Tyson, người bạn trai mê như điều đó của cô (Bạn - Cyclop? Đặc trưng của các loài khác?)

Bỏ qua việc đó, Ella là một bí ẩn bao bọc bởi bộ lông đỏ và mảnh vải lanh.

"Không, không, không" Cô vượt một cánh qua những xoáy lông đỏ lộng lẫy, làm rối xù nó lên mạnh mẽ làm ta sợ cô sẽ khiến da đầu rách mất "Không đủ từ. 'Từ, từ, từ'. Hamlet, cảnh một, cảnh hai"

Cô trông khá khỏe so với một yêu quái mình người cánh chim đường phố trước kia. Khuôn mặt giống con người gầy nhom nhưng không hốc hác. Lông trên tay được rủa một cách cẩn thận. Cân nặng có vẻ ổn so với loài chim, nên cô hẳn đã ăn nhiều hạt chim hoặc tacos hoặc những cái gì yêu quái mình người cánh chim sẽ ăn. Móng chân cô đã xé xác con đường đúng nghĩa nơi cô đi tới đi lui ngang cái thảm.

"Ella, nhìn này!" Tyson thông báo "Các bạn!"

Ella cau mày, mắt cô lướt qua Frank và ta như thể bọn ta là phiền phức nhỏ thôi - những bức tranh treo nghiêng lệch trên tường.

"Không" cô quyết định. Móng tay dài gõ vào nhau "Tyson cần thêm hình xăm"

"Được thôi!" Tyson cười như thể đó là tin tức tuyệt vời. Cậu nhảy tới cái ghế tựa.

"Chờ đã" ta van nài. Đã đủ tệ để phải nghĩ những hình xăm này rồi. Nếu ta nhìn thấy chúng thêm nữa, ta chắc sẽ nôn ọe hết vào Aristophanes "Ella, trước khi cô bắt đầu, cô có thể giải thích chuyện gì đang xảy ra được không?"

"Chuyện Gì Đang Xảy Ra" Ella nói "Marvin Gaye, 1971"

"Phải, ta biết" ta nói "ta đã giúp viết bài hát đó."

"Không" Ella lắc đầu "Viết bởi Renaldo Benson, Al Cleveland, và Marvin Gaye; cảm hứng bởi sự tàn bạo của cảnh sát"

Frank cười tự mãn với ta "Ngài không thể cãi lại yêu nữ mình người cánh chim"

"Không" Ella đồng tình "Người không thể"

Cô chạy vụt qua và quan sát ta kĩ hơn, nghĩ cái băng gạc ở bụng ta, chọc vào ngực ta. Bộ lông của cô lấp lánh như gỉ sắt trong mưa "Apollo" cô nói "Ông đã sai hết rồi. Sai cơ thể. Cuộc xâm lăng của kẻ cắp cơ thể, đạo diễn bởi Don Siegel, 1959"

Ta không thích bị so sánh với một bộ phim kinh dị trắng đen, nhưng ta đã được nhắc không tranh cãi với yêu nữ mình người cánh chim.

Trong khi đó, Tyson điều chỉnh cái ghế xăm thành một cái giường phẳng. Cậu nằm úp bụng, những dòng chữ tím mới xăm lộn cộn trên tấm lưng cơ bắp đầy sẹo.

"Sẵn sàng!" cậu tuyên bố

Sự thật rõ ràng bắt đầu hé lộ trong ta.

"Lửa thiêu rụi những lời kí ức" ta nhắc lại "Cô đang viết lại cuốn sách Sibyl trên Tyson với cây kim nóng. Đó là ý nghĩa của lời tiên tri"

"Yep" Ella gõ mõ bụng của ta như thể đang đánh giá nó cho một bề mặt viết chữ. "Hmm. Không được. Quá nhão"

"Cảm ơn" ta cầu nhàu

Frank thay đổi dáng đứng, bỗng nhiên trông lúng túng với bề mặt viết chữ của chính cậu "Ella nói đó là cách duy nhất cô có thể ghi lại những từ đúng thứ tự" cậu giải thích "Trên nền da sống"

Ta đáng nhẽ đã không nên ngạc nhiên. Vài tháng trước, ta đã sắp xếp lời tiên tri qua việc nghe giọng nói điên rồ của những cái cây, ảo giác trong một hang động tối, và chạy đua ngang qua một trò chơi ô chữ bốc cháy. Bằng việc so sánh, sắp xếp một bản viết tay trên lưng Cyclop nghe hoàn toàn lịch sự.

"Nhưng... cô đã viết được bao xa rồi?" ta hỏi

"Sống lưng đầu tiên" Ella nói

Cô không thể hiện chút dấu hiệu gì là đang đùa.

Mặt úp xuống cái giường méo mó, Tyson vỗ vào chân hào hứng "SẴN SẴNG! Ôi, trời! Xăm mình thật nhột!"

"Ella" ta thử lại lần nữa "Ý tôi là: cô đã tìm thấy gì hữu dụng cho mối lo của chúng ta - ồ, ta không biết - mỗi đe dọa trong 4 ngày nữa? Frank nói cô đã có chỉ dẫn?"

"Phải, tìm thấy lăng mộ" cô gõ vào bụng mỡ ta lần nữa "Cái chết, cái chết, cái chết. Rất nhiều cái chết"

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 9

Các bạn thân mến,

Chúng ta có mặt ở đây vì

Hera bốc mùi. Amen

NẾU CÓ BẤT CỨ THỨ GÌ tệ hơn là nghe Cái chết, cái chết, cái chết, đó chính là nghe những từ đó trong khi bụng mỡ của người đang bị chọc.

"Cô có thể nói cụ thể hơn không?"

Ta thật ra muốn hỏi: Cô có thể khiến mấy cái thứ đó biến đi được không, và cô cũng có thể ngừng chọc ta không? Nhưng ta nghi ngờ ta sẽ chẳng được lấy một cái.

"Chỉ dẫn tham khảo" Ella nói

"Gì cơ?"

"Lăng mộ Tarquin" cô nói "Từ ngữ Địa cung Lửa. Frank nói tôi: Apollo đối mặt tử thần trong lăng mộ Tarquin trừ khi cửa vào chỗ thần câm lặng được khai mở bởi con gái của Bellona"

"Ta biết lời tiên tri đó" ta nói "Ta chỉ ước mọi người đừng việc nhắc lại nó đi thôi. Chính xác là cái gì...?"

"Chỉ dẫn Tarquin và Bellona và vị thần câm lặng với bảng chú dẫn của Tyson"

Ta quay sang Frank, là người duy nhất có vẻ ta có thể hiểu được trong căn phòng này "Tyson có 1 bảng chú dẫn hả?"

Frank nhún vai "Câu ấy sẽ không hẳn là 1 quyển sách tham khảo mà không có bảng chú dẫn"

"Sau bấp ùi tôi!" Tyson gọi, vẫn vui vẻ đập đập bàn chân, chờ đợi được khắc lên bằng những cây kim nóng đỏ "Muốn xem không nè?"

"Không! Thánh thần, không. Vậy cô chỉ dẫn..."

"Yep, yep" Ella nói "Không có kết quả cho Bellona hay thần câm lặng. Hmm"

Cô gõ vào một bên đầu "Cần thêm nhiều lời cho những từ đó. Nhưng lăng mộ Tarquin. Yep. Đã thấy 1 dòng"

Cô chạy vụt với ghế xăm hình, Aristophanes lon ton sát phía sau, đập vào cánh cô. Ella vỗ vào phiến vai Tyson "Đây"

Tyson khúc khích

"1 con mèo rừng gằn vằn sáng xoay vòng" Ella đọc to "Lăng mộ Tarquin với đàn ngựa chói lòa. Để mở cánh cửa, 2-50-4"

Maoww, Aristophanes nói

"Không, Aristophanes" Ella nói, tông giọng dịu dàng "Em không phải 1 con mèo rừng"

Con quái vật rừ rừ như cái cửa

Ta chờ đợi thêm nhiều lời tiên tri nữa. Đa số cuốn sách Sibyl đọc giống với Thú vui trong nấu ăn, với những công thức hy sinh để xoa dịu các vị thần trong những thảm họa nhất định. Lượng lớn bệnh dịch châu

chấu tàn phá ngô của bạn? Thử đặt trứng rán phòng của Ceres với ổ bánh mì mật ong nướng trên đèn thờ của bà 3 ngày xem. Động đất phá hủy thành phố sao? Khi Neptune trở về nhà tối nay, làm ông ta bất ngờ với 3 con bò đen phết dầu và nướng trên hố lửa với vài nhánh hương thảo đi.

Nhưng Ella dường như đã đọc xong.

"Frank" ta nói "Nó có ý nghĩa gì với cậu không?"

Cậu cau mày "Tôi nghĩ ngài sẽ hiểu nó"

Đến khi nào mọi người mới nhận ra rằng chỉ bởi vì ta từng là vị thần tiên tri không có nghĩa ta sẽ hiểu được những lời tiên tri chứ? Ta cũng từng là vị thần của thơ ca. Có phải thế là ta hiểu những phép ẩn dụ trong The Waste Land của T.S.Eliot không? Không hề.

"Ella" ta nói "những lời này có phải đang miêu tả 1 địa điểm không?"

"Yep, yep. Có lẽ, gần thế. Nhưng chỉ để đi vào. Nhìn xung quanh. Tìm được đúng thứ và rời đi. Không giết Tarquinius Superbus. Không. Ông ta đã quá chết chóc để giết. Với việc đó, hmm... cần thêm từ"

Frank Zhang cạy cái huy hiệu vòng lá tường trên ngực mình "Tarquinius Superbus. Vị vua cuối cùng của Rome. Ông ấy được cho là một bí ẩn thậm chí từ tận thời đế chế Roman. Lăng mộ của ông chưa bao giờ được tìm thấy. Tại sao ông ta lại...?" cậu chỉ xung quanh bọn ta.

"Ở khu vực gần chúng ta?" ta nói nốt "Có lẽ cùng lí do với đỉnh Olympus lơ lửng phía trên New York, hoặc là trại Jupiter thì ở Bay Area"

"Được rồi, thế khá hợp lí" Frank thừa nhận "Dù thế, nếu lăng mộ của 1 vị vua La Mã đang ở gần trại Jupiter, tại sao chúng ta bây giờ mới biết đến nó? Tại sao lại là cuộc tấn công của đám xác sống?"

Ta không có sẵn 1 câu trả lời. Ta đã quá chú tâm vào Caligula và Commodus, ta không nghĩ nhiều lắm về Tarquinius Superbus. Dù ông ta có xấu xa thế nào, Tarquin hẳn là một dân chơi cấp dưới nếu so sánh với các hoàng đế kia. Và ta cũng không thể hiểu tại sao một vị vua xác sống La Mã gần như là huyền thoại, man rợ lại gia nhập lực lượng với Tam đầu chế.

Một vài kí ức xa xôi ngứa ngáy ở đáy bộ óc ta... Không thể là sự trùng hợp Tarquin khiến bản thân được nhắc đến ngay khi Ella và Tyson đang tái tạo lại cuốn sách Sibyl được.

Ta nhớ lại giấc mơ của ta về một thực thể mắt tím, giọng nói trầm sở hữu những con eurynomos trong đường hầm: Người phải hiểu hơn ai hết ranh giới mong manh giữa sự sống và cái chết chứ nhỉ

Vết cắt ngang qua bụng ta rung động. Lần đầu tiên, giữa những thứ khác, ta ước ta có thể chạm trán một lăng mộ mà kẻ cư ngụ trong đó đã thật sự chết rồi.

"Vậy là, Ella" ta nói "Cô khuyên chúng ta tìm cái lăng mộ này"

"Yep. Vào trong lăng mộ. Tomb Raider trong PC, Playstation, và Sega Saturn 1996. Tombs of Atuan, Ursula Le Guin, Atheneum Press, 1971"

Ta chỉ vừa đủ chú ý được lượng thông tin lạc đề đó lúc này. Nếu ta ở lại đây lâu hơn, ta hẳn cũng sẽ bắt đầu nói năng theo kiểu Ella, phun ra vài chỉ dẫn Wikipedia ngoài ý muốn sau mỗi câu nói. Ta thật sự cần phải rời đi trước khi chuyện đó xảy ra.

"Nhưng chúng ta chỉ đi vào trong nhìn xung quanh" ta nói "Để tìm ra..."

"Đúng thứ. Yep, yep"

"Và rồi?"

"Sống sót trở lại. 'Stayin' Alive, Bee Gees, ca khúc thứ 2, Saturday Night Fever nhạc nền tranh động, 1977"

"Phải. Và... cô chắc sẽ không còn thông tin gì thêm ở bảng chú dẫn Cyclop mà có thể, ồ, có ích nữa hả?"

"Hmm" Ella nhìn vào Frank, rồi chạy lại và ngửi mặt cậu. "Củi. Cái gì đó. Không. Cái đó để sau"

Frank không thể nhìn giống một con thú bị dồn vào chân tường hơn nữa nếu như cậu đã thật sự biến thành 1 con "Ồm, Ella? Chúng ta không nói về củi"

Điều đó gợi nhắc ta 1 lí do nữa ta thích Frank Zhang. Cậu ấy, cũng, là một thành viên trong hội Tôi ghét Hera. Trong trường hợp của Frank, Hera đã không chút giải thích cộc chặt sự sống của cậu với 1 mẫu củi nhỏ, cái mà ta nghe nói Frank luôn mang theo bên mình. Nếu mẫu củi cháy hết, Frank cũng vậy. Thật là kiểu kiểm soát điển hình của Hera: Ta yêu người và người là anh hùng đặc biệt của ta, và thêm nữa đây là 1 cái que - khi nó cháy hết người chết HA-HA-HA-HA-HA. Ta ghét người phụ nữ đó.

Ella ria bộ lông, cho Aristophanes thêm nhiều mục tiêu để chơi cùng "Lừa với.. cái gì đó, cái gì đó cầu. 2 lần điều gì đó, điều gì đó...Hmmm, không. Để sau. Cần thêm từ. Tyson cần hình xăm"

"Yay!" Tyson nói "Em có thể làm thêm 1 bức tranh của Rainbow được không? Cậu ấy là bạn anh! Cậu ấy là cá ngựa!"

"Cầu vồng là ánh sáng trắng" Ella nói "khúc xạ qua giọt nước"

"Và cũng là cá ngựa!" Tyson nói

"Hừm" Ella nói

Ta có cảm giác ta vừa chứng kiến yêu nữ mình người cánh chim và Cyclop thân thiết đi tới một cuộc cãi vã.

"2 người có thể đi" Ella đuổi bọn ta "Trở lại vào ngày mai. Có lẽ 3 ngày. 'Eight days a Week', Beatles. Phát hành đầu ở Anh, 1954. Không chắc nữa."

Ta chuẩn bị phản đối rằng chúng ta chỉ còn mỗi 4 ngày trước khi du thuyền của Caligula cập bến và trại Jupiter trải qua một cuộc tấn công tàn phá nữa, nhưng Frank cản ta với cái chạm cánh tay "Chúng ta nên đi. Để cô làm việc. Đẳng nào cũng gần đến giờ cho cuộc họp tối rồi"

Sau khi đề cập đến miếng củi, ta có cảm giác cậu sẽ sử dụng mọi lí do trình độ thần nông nào để ra khỏi cái hiệu sách này.

Ánh nhìn lần cuối của ta trong căn phòng bộ sách đặc biệt là Ella đang cầm súng xăm, khắc chữ đầy hơi nước lên lưng Tyson trong khi Cyclop khúc khích "NÓ NHỘT QUÁ!" và Aristophanes sử dụng mấy sợi lông chân cứng của yêu quái mình người cánh chim làm điếm cào.

Một vài hình ảnh, như hình xăm của Cyclop, đã cháy sâu vĩnh cửu trong trí óc người.

Frank thúc bọn ta quay trở lại trại nhanh nhất mà vết thương ở bụng của ta có thể chịu được.

Ta muốn hỏi cậu về bình luận của Ella, nhưng Frank không trong tâm thế muốn nói chuyện. Thỉnh thoảng tay cậu lơ đãng vuốt tóc bên chiếc thắt lưng, nơi cái bao vải nhỏ treo đó mắc đằng sau bao kiếm. Ta không hề chú ý nó trước đây, nhưng ta cho rằng đó là nơi cậu cất Món Đồ Lưu Niệm Kết Thúc Cuộc Đời Hera Đã Nguyễn Rửa.

Hoặc có lẽ Frank đang ủ rũ bởi vì cậu biết điều gì đang chờ bọn ta trong cuộc họp tối nay.

Quân đoàn đã tập hợp cho đám rước tang lễ.

Ở hàng đầu là Hannibal, con voi của quân đoàn, tô điểm với tấm vải hoa đen. Đón yên cương đằng sau nó là một xe ngựa với quan tài Jason, che màn tím và vàng. 4 người trong đội quân đã quỳ xuống đằng sau quan tài, với các gia thần tím đối chỗ ra vào hàng của họ. Quân Đoàn số 5, đơn vị ban đầu của Jason, phục vụ như là những lính gác danh dự và người cầm đuốc ở hai bên cỗ xe ngựa. Đứng cạnh họ, giữa Hazel và Lavinia, là Meg McCaffrey. Cô cau mày khi cô thấy ta và mấp máy môi, Anh tới muộn.

Frank đi bộ qua gia nhập cùng Reyna, người đang chờ đợi bên vai Hannibal.

Pháp quán thâm niên nhìn khá mệt mỏi và kiệt sức, như thể cô đã dành hàng tiếng đồng hồ cuối khóc lóc trong thăm lặng và rồi vực dậy tinh thần một cách tốt nhất có thể. Bên cạnh cô là một người trong đội khiêng linh cữu, cầm trên cao con đại bàng của Quân Đoàn 12

Đứng gần con đại bàng làm tóc ta dựng gáy. Hình tượng vàng tỏa ra sức mạnh của Jupiter. Không khí xung quanh nó kêu tanh tách nhiều năng lượng.

"Apollo" tông giọng của Reyna trang trọng, đôi mắt trống rỗng "Ngài đã chuẩn bị chưa?"

"Cho...?" câu hỏi chết ngắt trong cổ họng ta

Mọi người đang nhìn ta mong chờ. Có phải họ muốn 1 bài hát nữa chăng?

Không. Tất nhiên rồi. Đội quân không có tư tế, linh mục cao cấp. Nhà tiên đoán trước đây của họ, Octavian hậu duệ của ta, đã chết trong trận chiến chống lại Gaia. (điều mà ta đã có khoảng thời gian khó khăn buồn phiền vì nó, nhưng đó lại là 1 câu chuyện khác). Jason đáng nhẽ sẽ là lựa

chọn hợp lí tiếp theo để nhận chức vụ, nhưng cậu ấy đã là vị khách danh dự của bọn ta rồi. Điều đó có nghĩa là ta, từng là 1 vị thần, sẽ là người có thẩm quyền thiêng liêng. Ta được trông chờ để dẫn dắt tang lễ này.

Người La Mã luôn luôn là những nghi thức đúng quy tắc. Ta không thể bào chữa cho bản thân không thực hiện điều đó mà không bị coi là một điểm báo xấu. Bên cạnh đó, ta nợ Jason tất cả những gì tốt đẹp, thậm chí nếu đó là phiên bản Lester Papadopoulos tồi tệ của thứ tốt đẹp nhất trong ta.

Ta cố gắng nhớ lại lời cầu khẩn chính xác của người La Mã

Các bạn thân mến...? Không phải

Tại sao đêm nay lại khác...? Không nốt.

Aha.

"Tới đây, các bạn ta" ta nói "Hãy để chúng ta đưa tiễn người anh em của mình tới buổi tiệc cuối cùng"

Ta cho là mình đã làm đúng cả. Không ai nhìn về bức xúc. Ta quay đi và dẫn đường ra khỏi pháo đài, cả đoàn quân đi theo trong im lặng kì lạ.

Đọc con đường tới Đồi Thánh, ta đã có vài khoảnh khắc hoảng hốt. Điều gì sẽ xảy ra nếu ta dẫn cả đoàn hộ tống sai đường? Và nếu chúng ta lại dừng ở một bãi đỗ xe của siêu thị Safeway Oakland thì sao?

Con đại bàng vàng của quân đoàn 12 dần hiện ra sau vai ta, tấn công không khí toàn ozone. Ta tưởng tượng Jupiter nói thông qua tiếng tanh tách và vo vo, như một giọng nói qua cái radio sóng ngắn: LỖI CỦA NGƯỜI. TRỪNG PHẠT DÀNH CHO NGƯỜI.

Quay lại hồi tháng 1, khi ta ngã xuống trái đất, những từ đó dường như bất công tồi tệ. Giờ, khi ta dẫn Jason Grace tới nơi yên nghỉ cuối cùng, ta đã tin nó. Đa số những gì đã xảy ra là lỗi của ta. Rất nhiều điều không thể sửa sai được nữa.

Jason đã đòi hỏi 1 lời hứa từ ta: Khi anh trở lại làm thần, đừng quên. Đừng quên kiếp sống của một con người.

Ta có ý muốn giữ lời hứa này, nếu ta sống sót đủ lâu. Nhưng hiện tại, có nhiều cách cấp thiết ta cần phải làm để vinh danh Jason: bằng việc bảo vệ trại Jupiter, đánh bại Tam đầu chế, và, dựa vào Ella, đi vào lăng mộ của vị vua xác sống.

Những lời của Ella bay lượn trong đầu ta: 1 con mèo rừng gần vầng sáng xoay vòng. Lăng mộ Tarquin với đàn ngựa chói lòa. Để mở cánh cửa, 2-50-4

Thậm chí đối với một lời tiên tri, những dòng này dường như sai ngữ pháp hết cả.

Sibyl của Cumae đã luôn mơ hồ và dài dòng. Cô phủ nhận để đi theo hướng biên tập. Cô viết một mạch 9 tập sách của Sibyl - thật lòng mà nói, ai cần tận 9 quyển sách để xong 1 bộ truyện cơ chứ? Ta âm thầm cảm thấy đúng khi cô không thể bán chúng cho người La Mã cho đến khi cô sửa sang lại thành tác phẩm bộ ba. 6 quyển khác đã bay thẳng vào lửa khi...

Ta cứng đờ

Đằng sau ta, đoàn rước kéo kệt và lúng túng để dừng.

"Apollo?" Reyna thì thầm

Ta không nên dừng lại. Ta đang chủ trì tang lễ của Jason. Ta không thể gục ngã, cuộn thành 1 quả bóng, và khóc được. Đó chắc chắn sẽ là cái

không-không. Nhưng, quần tập gym của Jupiter ời, tại sao nào ta lại khăng khăng nhớ ra cái sự thật quan trọng đó trong cái thời khắc không thoải mái như thế này cơ chứ?

Tất nhiên Tarquin sẽ có kết nối với cuốn sách Sibyl. Tất nhiên ông ta sẽ chọn thời khắc này để thể hiện bản thân, và gửi 1 đoàn quân xác sống chống lại trại Jupiter. Và Sibyl của Cumae... nó có khả năng - ?

"Apollo" Reyna nói lần nữa, cương quyết hơn

"Ta ớn" ta nói dối

1 vấn đề hiện tại. Jason Grace xứng đáng hoàn toàn sự chú ý của ta. Ta ép xuống suy nghĩ hỗn loạn của mình và tiếp tục đi.

Khi ta đến được Đồi Thánh, rõ ràng nên đi đâu. Ở phần chân đền thờ Jupiter là một giàn thiêu gỗ tỉ mỉ. Ở mỗi góc, một lính gác danh dự đứng chờ với mỗi cây đuốc sáng rực. Quan tài Jason sẽ cháy trong sự bảo vệ của đền thờ người cha. Điều đó có vẻ thích đáng một cách cay đắng.

Đoàn hộ tống của quân đoàn tỏa ra thành một vòng bán nguyệt xung quanh giàn thiêu, các gia thần trong hàng của mình lấp lánh như nến sinh nhật. Quân đoàn số 5 hạ linh cữu Jason xuống thềm. Hannibal và cỗ xe ngựa đám tang được đưa đi.

Đằng sau quân đoàn, ngoài phạm vi của ánh sáng ngọn đuốc, các tinh linh gió aura xoay xung quanh, sắp xếp bàn gấp và khăn trải bàn đen. Vài người khác bay cùng với bình nước, chõng đĩa, và rổ thức ăn. Không có tang lễ La Mã nào hoàn thành mà không có bữa ăn cuối cùng cho người đã khuất. Chỉ sau khi thức ăn được chia sẻ bởi người có mặt thì người La Mã mới cho rằng linh hồn Jason đã an toàn trên lối đi trở về thế giới Âm phủ - tránh khỏi sự sỉ nhục như trở thành 1 con ma không được nghỉ ngơi hoặc 1 con zombie.

Trong khi quân đoàn yên vị, Reya và Frank gia nhập với ta ở giàn thiêu.

"Ngài làm tôi lo lắng" Reyna nói "Có phải vết thương vẫn khiến ngài khó chịu?"

"Nó đang đỡ hơn rồi" ta nói, mặc dù ta có vẻ đang cố gắng cam đoan với bản thân hơn là với cô. Và, tại sao cô phải trông thật xinh đẹp như thế trong ánh sáng ngọn lửa chứ?

"Chúng tôi có những quân y sẽ xem xét lại nó lần nữa" Frank hứa "Tại sao ngài lại dừng giữa đường vậy?"

"Chỉ là... nhớ ra vài điều thôi. Sẽ nói với cậu sau. Ta không cho rằng hai người có chút may mắn nào thông báo tới gia đình Jason đúng chứ? Thalia?"

Họ trao đổi cái nhìn bối rối

"Bọn tôi đã cố, tất nhiên rồi" Reyna nói "Thalia là gia đình duy nhất còn sống trên đời này của cậu ấy. Nhưng với vấn đề liên lạc..."

Ta gật đầu, không ngạc nhiên. 1 trong những điều bực bội nữa mà Tam đầu chế đã làm là phá hủy mọi loại liên lạc thần kì sử dụng bởi các á thần. Tin nhắn Iris thất bại. Thư gửi đi bởi tinh linh gió không bao giờ tới nơi. Thậm chí cả công nghệ người phàm - thứ mà á thần luôn cố gắng tránh khỏi bởi vì nó thu hút quái vật - giờ cũng không có tác dụng với họ. Làm sao các hoàng đế có thể làm được việc này, ta không biết nữa.

"Ta ước gì chúng ta có thể đợi Thalia" ta nói, nhìn người cuối cùng đoàn hộ tống của Quân Đội số 5 trèo xuống khỏi giàn thiêu

"Tôi cũng vậy" Reyna đồng tình "Nhưng..."

"Ta biết" ta nói

Lễ tang La Mã có ý nghĩa phải diễn ra càng sớm càng tốt. Hỏa táng là cần thiết để gửi linh hồn Jason ra đi. Nó sẽ cho phép cộng đồng được đau khổ và chữa lành... hay ít nhất chuyển sự chú ý sang mỗi đe dọa tiếp theo.

"Bắt đầu thôi" ta nói

Reyna và Frank hòa vào hàng đầu.

Ta bắt đầu nói, các bài thơ nghi thức tiếng Latinh tuôn ra từ miệng ta. Ta cầu kinh theo bản năng, chỉ vừa đủ biết được ý nghĩa của những từ đó. Ta đã tôn vinh Jason trong bài hát của mình rồi. Nó hết sức cá nhân. Đây chỉ là nghi lễ cần thiết mà thôi.

Ở vài góc trong tâm trí ta, ta tự hỏi nếu đây là cách người phàm cảm thấy khi họ từng hay cầu xin ta. Có lẽ sự cống hiến của họ đã chẳng là gì ngoài những kí ức bấp thịch, kể lại theo trí nhớ khi tâm trí họ trôi dạt đó, không thú vị trong ánh hào quang của ta. Ta thấy cái ý nghĩ đó kì lạ thay... có thể hiểu được. Giờ ta đã là 1 người phàm, tại sao ta cũng không nên đấu tranh bất bạo động lại các vị thần chứ?

Ta hoàn thành bài kinh tạ ơn.

Ta chỉ cho các aura chia phần thức ăn, đặt phần đầu tiên trên linh cữu Jason để cậu có thể chia sẻ tượng trưng bữa ăn cuối này với người đạo hữu trên thế giới người phàm. Khi điều đó xảy ra, và giàn thiêu đốt cháy, linh hồn Jason sẽ đi qua sông Styx - như truyền thống La Mã đã nói.

Trước khi dàn đuốc được nhóm với củi, 1 tiếng hú xót thương vang vọng ở đằng xa. Rồi tiếng nữa, gần hơn. Làn sóng không thoải mái lướt qua các á thần đang tụ lại. Biểu cảm của họ không phải hoảng sợ, chính xác là vậy, nhưng chắc chắn ngạc nhiên, như thể họ không lên kế hoạch cho các vị khách mới. Hannibal khịt khịt và giậm chân.

Ở rìa chỗ bọn ta đứng, đàn sói xám dần hiện ra - hàng tá con quái vật khổng lồ, ai oán cho cái chết của Jason, một thành viên của bầy.

Thẳng phía sau giàn thiêu, trên các bậc thềm của đền Jupiter, con sói to nhất xuất hiện, bộ da bạc của bà ánh lên trong ánh sáng đuốc.

Ta cảm thấy đoàn quân nín thở. Không ai quỳ xuống. Khi đối mặt với Lupa, nữ thần sói, linh hồn bảo hộ cho Rome, bạn không cần phải quỳ xuống hay biểu hiện bất cứ sự yếu đuối nào. Thay vào đó chúng ta đứng kính trọng, yên tại mặt đất, khi bầy sói sủa xung quanh.

Cuối cùng, Lupa gấn chặt đôi mắt đèn vàng của bà vào ta. Với đôi môi cong lên, bà cho ta một mệnh lệnh đơn giản: Đến đây.

Rồi bà quay đi và lùi dần vào bóng tối của ngôi đền.

Reyna tiến tới ta.

"Có vẻ như nữ thần sói muốn có vài lời riêng tư" Cô cau mày lo lắng "Chúng tôi sẽ cho bữa ăn bắt đầu. Ngài cứ vào trong. Mong rằng Lupa đang không tức giận. Hay đói bụng"

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 10

Hát cùng ta nào: Ai

Sợ bà Sói Lớn Tốt Bụng nhỉ

Ta. Chắc hẳn là ta rồi

LUPA VỪA CẢ TỨC lẫn đói bụng

Ta không hề khẳng định mình nói trôi chảy tiếng loài sói, nhưng ta đã dành đủ thời gian xung quanh bầy của em gái để hiểu được cơ bản. Cảm giác là cái dễ nhất có thể đọc được. Lupa, giống như mọi giống loài của bà, nói kết hợp cái liếc mắt, gầm gừ, giật giật tai, tư thế, và pheromone (mùi hương hấp dẫn bạn tình). Đây là một loại ngôn ngữ khá thanh tao, mặc dù không phù hợp lắm với thơ vần điệu. Tin ta đi, ta đã thử rồi. Không có vần điệu nào với grr-rrr-row-rrr hết.

Lupa đang run lên với cơn thịnh nộ về cái chết của Jason. Xeto trong hơi thở của bà chỉ ra rằng bà vẫn chưa ăn mấy ngày nay rồi. Cơn giận khiến bà ta đói. Cơn đói khiến bà ta tức giận. Và lỗ mũi phập phồng nói với bà rằng ta là miếng thịt người phàm gần nhất, thuận tiện nhất.

Mặc dù vậy, ta theo bà vào ngôi đền khổng lồ của Jupiter. Ta nào có nhiều lựa chọn.

Bao quanh gian phòng thoáng khí, các cột kích cỡ cây gỗ đỏ chống đỡ cho cái trần hình vòm, mạ vàng. Sàn nhà đầy những câu khắc Latinh khám nhiều màu sắc: lời tiên tri, đài kỉ niệm, lời cảnh báo tàn khốc để tôn vinh

Jupiter không thì đối mặt với tia sét của ông ta. Ngay chính giữa, đằng sau bàn thờ cẩm thạch, là 1 bức tượng bằng vàng khổng lồ của Cha: Jupiter Optimus Maximus, khoác trong chiếc áo toga lụa tím đủ to để làm cánh buồm cho 1 con thuyền. Ông trông nghiêm khắc, tinh khôn và đúng chất người cha, mặc dù ông chỉ có đúng 1 tính trong tất cả đồng đấng ở ngoài đời.

Nhìn thấy ông cao vọt lên trên ta, tia sét giơ cao, ta phải chống lại cái ước muốn được co rúm lại và van xin. Ta biết đó chỉ là một bức tượng, nhưng nếu người đã từng bị tổn thương bởi ai đó, người sẽ hiểu. Không cần phải tốn sức để khơi gợi ra những nỗi sợ xưa cũ đó: cái nhìn, âm thanh, một trường hợp tương tự. Hoặc 1 bức tượng vàng cao 50 feet của người bạo hành - có thể trêu người ngay được.

Lupa đứng phía trước bàn thờ. Sương bao phủ bộ lông bà như thể bà đang tỏa ra khí thủy ngân.

Thời khắc của cậu đã đến, bà bảo ta

Hoặc cái gì đại loại thế. Điều bộ của bà truyền tải sự mong chờ và khẩn trương. Bà muốn ta làm gì đó. Mùi hương của bà nói với ta rằng bà vẫn không chắc ta có đủ khả năng cho nó hay không.

Ta nuốt khan, điều đó đối với loài sói là Tội sợ. Không nghi ngờ gì Lupa đã gửi được nỗi sợ của ta. Không thể nói dối được trong ngôn ngữ của Lupa. Đe dọa, bắt nạt, tán tỉnh... phải. Nhưng không phải lời nói dối thẳng thừng.

"Thời khắc của tôi" ta nói "Chính xác là, cho điều gì?"

Bà tát không khí khó chịu Để trở thành Apollo. Cả bầu cần cậu.

Ta muốn hét lên Tôi đã cố gắng trở thành Apollo rồi! Nó không dễ thế đâu!

Nhưng ta kìm nén ngôn ngữ cơ thể khỏi việc thổ lộ lời nhắn đó.

Nói chuyện mặt đối mặt với bất kì vị thần nào luôn là 1 công việc nguy hiểm. Ta vốn không hề có kĩ năng. Đúng vậy, ta đã gặp Britomartis hồi ở Indianapolis, nhưng cô ấy không tính. Cô thích hành hạ ta quá nhiều để có thể muốn giết ta. Với Lupa, mặc dù vậy... ta phải cẩn thận.

Thậm chí sau khi ta trở lại làm thần, ta cũng sẽ không bao giờ có thể đọc vị tốt được Mẹ Sói. Bà không qua lại với những cư dân đỉnh Olympus. Bà chưa bao giờ đến các bữa tiệc tối Saturnalia cho gia đình. Chưa 1 lần bà tham gia nhóm sách hàng tháng của bọn ta, thậm chí khi bọn ta bàn luận về Điệu nhảy cùng Sói.

"Được rồi" ta dụ lại "Tôi biết ý bà là gì. Dòng cuối cùng trong lời tiên tri hắc ám. Tôi đã sống sót vượt qua được Tiber, vân vân. Giờ tôi được cho phải 'thăng hoa'. Tôi cho rằng yêu cầu đó nhiều hơn là nhảy và búng ngón tay phải không nhỉ?"

Dạ dày Lupa gầm gừ. Ta càng nói nhiều, ta càng có mùi thơm ngon hơn.

Cả bây đang yếu, bà ra hiệu với cái nhìn về phía tang lễ Quá nhiều người đã chết. Khi kẻ thù bao vây nơi này, cậu phải thể hiện sức mạnh. Cậu phải triệu hồi sự giúp đỡ.

Ta cố gắng kìm nén biểu hiện khác chộc tức loài sói của mình. Lupa là 1 nữ thần. Đây là thành phố của bà, là trại của bà. Bà có 1 đàn những con sói siêu nhiên nghe lệnh. Tại sao bà ta không thể giúp chứ?

Nhưng, tất nhiên, ta biết câu trả lời. Loài sói không phải là chiến binh tiền tuyến. Họ là những thợ săn tấn công chỉ khi họ áp đảo về số lượng. Lupa mong chờ người La Mã của bà sẽ tự giải quyết vấn đề của mình. Tự túc hoặc là chết. Bà sẽ cho lời khuyên. Bà sẽ dạy và dẫn dắt và cảnh báo. Nhưng bà sẽ không đánh hộ trận chiến của họ. Trận chiến của bọn ta.

Điều khiến ta thắc mắc là tại sao bà lại bảo ta triệu hồi sự giúp đỡ. Và cái gì sẽ giúp?

Biểu cảm và ngôn ngữ cơ thể của ta hẳn đã truyền đạt câu hỏi.

Bà vẫy tai Phía Bắc. Tìm kiếm lăng mộ. Tìm câu trả lời. Đó là bước đầu tiên.

Bên ngoài, ở thềm điện thờ, tang lễ nổ tanh tách và gầm lên. Khói tràn qua phòng lớn mái vòm thoáng khí, bụi mù cả bức tượng của Jupiter. Ta mong, nơi nào đó trên đỉnh Olympus, lỗ xoang thần thánh của Cha đang phải chịu đựng điều này.

"Tarquinius Superbus" ta nói "Ông ta là người đã gửi đội quân xác chết đến. Ông ta sẽ tấn công lại lần nữa vào ngày trăng máu"

Lỗ mũi Lupa co giật xác nhận. Mùi của ông ta ở trên cậu. Hãy cẩn thận trong lăng mộ. Các tên hoàng đế đã thật ngu ngốc khi gọi ông ta ra.

Hoàng đế là một khái niệm khá khó để diễn tả trong ngôn ngữ Sói. Cụm từ đó có thể nghĩa là sói alpha, sói đầu đàn, hoặc quy phục ta ngay trước khi ta cắn cổ người. Ta khá chắc mình dịch chính xác ý của Lupa. Mùi pheromone của bà nói đến sự nguy hiểm, kinh tởm, sự e sợ, oán giận, và nhiều mối hiểm nguy hơn.

Ta đặt 1 bàn tay lên phần băng gạc ở bụng. Ta đã cảm thấy khá hơn... phải vậy không? Ta đã tiêu phí đủ lượng gia vị Lemuria và vỏ bào sừng kì lân cần thiết để giết xác sống 1 con voi răng mấu. Nhưng ta không thích cái nhìn lo lắng của Lupa, hay cái ý tưởng có mùi hôi thối của ai đó trên người ta, đặc biệt là của vị vua không thể chết.

"1 khi tôi khám phá ra lăng mộ" ta nói "và ra khỏi đó an toàn... sau đó thì sao?"

Con đường sẽ rõ ràng hơn. Để đánh bại câm lặng vĩ đại. Rồi triệu hồi sự giúp đỡ. Không có nó, cả bày sẽ chết.

Ta không chắc ta nghe hiểu được những lời đó. "Đánh bại câm lặng. Ý bà là vị thần câm lặng? Cánh cửa mà Reyna được cho là sẽ mở sao?"

Câu trả lời của bà là nước đôi khó hiểu đến nản lòng. Nó có thể có nghĩa là Phải và không, hoặc là Đại loại vậy, hoặc Tại sao cậu lại dần dần đến vậy?

Ta nhìn chăm chăm vào Người Cha Không Lò Bằng Vàng.

Zeus đã ném ta thẳng vào chính giữa tất cả vấn đề này. Ông ta tước đi sức mạnh của ta, rồi đá ta xuống trái đất để giải phóng các nhà tiên tri, đánh bại các hoàng đế, và - ồ, khoan! Ta được thêm hẳn 1 vị vua xác sống và 1 vị thần câm lặng nữa nè! Ta mong đám bồ hóng của tang lễ thật sự làm Jupiter bực dọc. Ta muốn trèo lên chân ông và viết tay ngang ngực ông ta chữ RỬA TA ĐI!

Ta nhắm mắt. Đây có lẽ không phải điều thông minh nhất để làm khi đối mặt với 1 con sói lớn, nhưng ta có quá nhiều thông tin chưa hình thành quay cuồng trong đầu. Ta nghĩ về cuốn sách Sibyl, đủ mọi loại bắt buộc được bao gồm để né tránh các thảm họa. Ta cân nhắc Lupa có ý gì với câm lặng vĩ đại. Và triệu hồi sự giúp đỡ.

Mắt ta chợt mở "Sự giúp đỡ. Như là sự giúp đỡ của vị thần. Ý bà là nếu tôi sống sót trong lãng mộ và - và đánh bại bất kể cái gì câm lặng, tôi sẽ có thể triệu hồi được thần thánh giúp đỡ?"

Lupa tạo 1 tiếng ùng ục trong ngực Cuối cùng, cậu cũng hiểu. Đó sẽ là khởi đầu. Bước đầu để quay trở lại loài của cậu.

Tim ta đập ka-thump như thể nó đang rơi xuống cầu thang. Lời nhắn của Lupa dường như quá tốt đẹp để trở thành thật. Ta có thể liên lạc với bạn

bè trên đỉnh Olympus mặc cho mệnh lệnh ban ra của Zeus rằng họ phải tránh xa ta khi ta còn làm người. Ta thậm chí có thể cầu viện trợ từ họ để cứu trại Jupiter. Đột nhiên, ta chợt cảm thấy khỏe hơn rất nhiều. Bụng ta không còn đau. Nỗi lo lắng kích thích cảm giác ta chưa từng cảm thấy từ rất lâu rồi đến nỗi ta gần như không nhận ra: hy vọng.

Cần trọng. Lupa đưa ta trở về hiện thực với một tiếng gầm thấp Con đường này rất khó khăn. Cậu sẽ phải đối mặt với nhiều hi sinh. Cái chết. Máu.

"Không" ta gặp ánh mắt bà - một dấu hiệu thách thức nguy hiểm làm ta kinh ngạc nhiều y hệt bà "Không, tôi sẽ thành công. Tôi sẽ không cho phép có thêm thất bại nào. Sẽ luôn có cách"

Ta xoay sở có lẽ khoảng 3 giây với việc đấu mắt này trước khi nhìn đi chỗ khác

Lupa khịt mũi - 1 âm thanh tùy tiện kiểu Tất nhiên, ta đã thắng, nhưng ta nghĩ mình dò được một dấu hiệu của sự tán thưởng bất đắc dĩ nữa trong đó. Ấp vào ta rằng Lupa tôn trọng sự khoác lác và quyết định của ta, thậm chí nếu bà chưa tin ta có thể làm được những gì ta đã nói. Có lẽ đặc biệt là bởi bà chẳng tin chúng.

Quay lại với bữa ăn đi, bà ra lệnh. Nói với họ cậu có lời chúc phúc của ta. Tiếp tục thể hiện sự kiên cường. Đó là cách chúng ta bắt đầu.

Ta quan sát những dòng tiên tri cổ trên sàn nhà khám. Ta đã mất nhiều người bạn bởi Tam đầu chế. Ta đã chịu đựng. Nhưng giờ ta nhận ra Lupa cũng phải trải qua như thế. Những người con La Mã của bà đã bị tàn sát. Bà mang nỗi đau về tất cả cái chết của họ. Nhưng giờ bà phải tiếp tục kiên cường, thậm chí nếu cả bày đối mặt với khả năng tuyệt chủng.

Người không thể đối trá với Sói. Nhưng người có thể gạt họ. Thịnh thoảng người ta phải lừa gạt để hàn gắn cả bày đau thương lại với nhau.

Người phàm hay nói gì nhỉ? Hãy giả vờ đến khi nào bạn thật sự làm được nó? (Fake it till you make it) Đó thật sự là 1 triết lí rất ư loài sói.

"Cảm ơn bà" ta nhìn lên, nhưng Lupa đã đi mất. Không còn lại gì ngoại trừ làn sương bạc, tản ra với làn khói từ giàn thiêu của Jason.

Ta đưa ra cho Reyna và Frank một phiên bản đơn giản nhất: ta đã nhận được lời chúc phúc từ nữ thần sói. Ta hứa sẽ nói với họ thêm vào ngày sau, một khi ta đã có thời gian để luận ra nó. Trong lúc này, ta tin tưởng rằng lời nói sẽ lan tỏa ra cả quân đoàn về việc Lupa cho ta lời chỉ dẫn. Nó giờ là đủ. Những á thần này cần được vững tâm.

Khi giàn thiêu cháy, Frank và Hazel đứng tay trong tay, cầu nguyện khi Jason làm chuyển hành trình cuối cùng của mình. Ta ngồi trên thảm picnic của tang lễ với Meg, người ăn tất cả mọi thứ trong tầm mắt và tiếp tục nói về buổi chiều tuyệt vời của cô chăm sóc kì lân với Lavinia. Meg khoe khoang rằng Lavinia thậm chí đã để cô rửa cả chuồng ngựa.

"Cô ấy đã kéo ra được 1 Tom Sawyer trong em" ta quan sát

Meg cau mày, mồm cô đầy ứ hamburger "Ý anh là giề cơ?"

"Không có gì. Em đang nói, về phân kì lân?"

Ta cố gắng ăn bữa tối, nhưng dù cho ta đã đói thế nào, thức ăn có vị như bùn vậy.

Khi đám than hồng cuối cùng ở giàn thiêu tắt lịm và các tinh linh gió dọn dẹp tất cả đồ thừa của bữa ăn, bọn ta theo các người lính quay trở về trại.

Trong căn phòng thừa của Bombilo, ta nằm trên giường và quan sát vết nứt trên trần. Ta tưởng tượng chúng là những dòng chữ xăm trên lưng 1

Cyclop. Nếu ta nhìn vào chúng đủ lâu, có thể chúng sẽ bắt đầu có nghĩa, hay ít nhất ta cũng có thể tìm thấy lời chú giải.

Meg ném 1 cái giày vào ta "Anh phải nghỉ ngơi. Ngày mai sẽ là buổi họp nguyên lão"

Ta phúi giày cao cổ đỏ của cô khỏi ngực mình "Em cũng đã ngủ đâu"

"Phải, nhưng anh phải nói gì đó. Họ sẽ muốn nghe kế hoạch của anh"

"Kế hoạch của ta?"

"Anh biết đấy, giống điếu vắn. Truyền cảm hứng cho họ và các thứ khác. Thuyết phục họ nên làm gì. Họ sẽ bầu cho nó và mọi thứ"

"Chỉ một buổi chiều trong chuồng kì lân, và em đã là chuyên gia về quá trình họp nguyên lão của người La Mã rồi nhỉ"

"Lavinia nói với tôi đó" Meg nghe tự mãn đày đọa lạc quan. Cô nằm trên giường mình, ném chiếc giày cao cổ còn lại lên không rồi bắt nó. Làm sao cô có thể làm được mà không đeo kính, ta không biết nữa.

Bỏ đi gọng kính mắt mèo kim cương giả, mặt cô trông già hơn, đôi mắt đen hơn và nghiêm túc hơn. Ta thậm chí có thể sẽ bảo cô là trưởng thành, nếu như cô không quay lại sau 1 ngày ở chuồng ngựa với cái áo phông xanh lá lấp lánh in KÌ LÂN CHỈ HUY! (VNICORNES IMPERANT)

"Giả sử ta không có kế hoạch nào thì sao?" ta hỏi

Ta tưởng Meg sẽ ném chiếc giày kia vào ta. Thay vì thế cô nói "Anh có"

"Ta có sao?"

"Yep. Anh có thể chưa ghép được vào với nhau thôi, nhưng anh sẽ làm được vào ngày mai"

Ta không thể nói nếu như cô đang ra lệnh cho ta, hay thể hiện niềm tin ở ta, hay chỉ đang hạ thấp nhiều chút những mối nguy hiểm chúng ta sẽ gặp phải nữa.

Tiếp tục thể hiện sự kiên cường. Lupa đã nói với ta. Đó là cách chúng ta bắt đầu.

"Được rồi" ta nói ngập ngừng "Ồm, ban đầu, ta đang nghĩ rằng chúng ta có thể..."

"Không phải bây giờ! Ngày mai cơ. Tôi không muốn bị tiết lộ trước"

Ah. Đó mới là Meg ta biết và chịu được nha.

"Có vấn đề gì giữa em và việc tiết lộ trước vậy?" ta hỏi

"Tôi ghét nó"

"Ta đang thử bàn chiến lược với e..."

"Không nhé"

"Nói chuyện về những ý tưởng...."

"Không" cô ném chiếc giày sang bên, chèn cái gối lên đầu, và ra lệnh bằng 1 giọng nói bốp nghệt "Đi ngủ đi!"

Chống lại 1 mệnh lệnh trực tiếp như thế, ta chẳng có cơ may nào. Kiệt sức nuốt chửng ta, và mi mắt ta sập xuống.

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 11

Tâm phào cùng kẹo cao su

Lavinia mang đến đủ cả

Cho hội nguyên lão rồi

NGƯỜI SẼ NÓI 1 giấc mơ như thế nào mới là cơn ác mộng?

Nếu nó bao gồm 1 quyển sách đang cháy, nó chắc hẳn là vậy đấy.

Ta thấy bản thân trong phòng của viện nguyên lão La Mã - không phải là viện nổi tiếng, to lớn của nền cộng hòa hay đế chế, mà là một căn phòng cổ xưa của vương quốc La Mã. Các bức tường gạch bùn được sơn 1 cách cầu thả trắng và đỏ. Rơm che lấp sàn nhà bẩn thỉu. Lửa từ lò than sắt cuộn lên đầy bồ hóng và khói, làm đen hết cả trần nhà trát vữa.

Không hề có đá cẩm thạch xinh xắn ở đây. Không có vẻ trang nghiêm của màu tím uy quyền hay các tấm lụa nước ngoài. Đây là Rome trong thời kì xưa cũ nhất, thô sơ nhất: đói khát và xấu xa. Các lính canh hoàng gia mặc bộ giáp da bên ngoài áo tunic.

Cây giáo sắt đen của họ được chế tạo đầy thô thiển, cái mũ sắt khâu da sói. Phụ nữ bị bắt làm nô lệ quỳ xuống dưới chân ngai vàng, là một phiến đá đẽo gọt thô sơ che phủ bằng lông thú. Xếp hai bên căn phòng là các ghế gỗ thô dài - chỗ ngồi ở khán đài cho các nguyên lão, người ngồi giống như tù nhân hoặc khán giả hơn là những nhà chính trị uy quyền. Trong kì nguyên này, các nguyên lão chỉ có đúng 1 quyền hạn duy nhất: bầu cho một

vị vua mới khi người cũ chết đi. Mặt khác, họ được yêu cầu phải vỗ tay hay im miệng tùy lúc.

Trên chiếc ngai là Lucius Tarquinius Superbus - vị vua thứ 7 của Rome, kẻ giết người, nhà chiến lược, cai nô (chủ nô lệ), và là một tên giỏi toàn diện. Mặt ông ta như phiến gạch porcelain ướt với 1 con dao cắt bít tết - cái miệng rộng lấp lánh và vẻ mặt cau có không cân xứng; xương gò má trơ ra; cái mũi gãy và được chữa lại thành một đường zig zag xấu xí; đôi mắt nặng nề, hoài nghi; và mái tóc dài xơ rối nhìn giống như đất sét bột dính.

Chỉ mới vài năm trước thôi, khi ông ta trèo lên được ngôi vị, Tarquin được vinh danh vì vẻ ngoài nam tính ưa nhìn và sức khỏe của mình. Ông khiến các nguyên lão kinh ngạc bởi những lời nịnh nọt có cánh và quà cáp, rồi nhảy tồm vào cái ngai vị của người bố vợ và thuyết phục được các nguyên lão xác nhận ông là vị vua mới ngon ơ.

Khi vị vua trước kia xông vào để phản đối rằng mình vẫn, người biết đây, sống sờ sờ ra đây, Tarquin xốc người đàn ông đó lên như một túi củ cải, vác ra ngoài, rồi ném ông ấy xuống đường, nơi con gái của vị vua trước đó, vợ Tarquin, lao tới người cha xấu số của mình trên chiếc xe ngựa, nhuộm màu cho bánh xe với máu của chính người đàn ông đó.

Một khởi đầu đáng yêu cho một triều đại tốt đẹp.

Giờ Tarquin trải qua những năm tháng nặng nề. Ông ta cong người lại và to mập, như thể tất cả những dự án tòa nhà ông đàn áp người khác đã thật sự chất đống lên vai ông. Ông ta mặc lớp da của một con sói thay cho áo choàng có mũ. Còn cái áo dài lại có một màu hồng lốm đốm đen, không thể nói được nếu như nó đã từng là màu đỏ rồi bị vấy nước tẩy trắng, hay đã từng là màu trắng nhưng bị vấy máu nữa.

Ngoài các lính canh, người duy nhất đứng trong phòng là một người đàn bà già đối mặt với cái ngai. Cái áo choàng có mũ màu hồng của bà, thân hình to lớn vụng về, và tấm lưng cúi gập khiến bà ta trông giống như hình ảnh phản chiếu bất chước nhà vua: phiên bản Saturday Night Live của Tarquin. Trong 1 cánh tay gập cong bà ta cầm một túi 6 quyển sách bìa da, mỗi cái có kích cỡ của 1 cái áo được gập lại và khá mềm.

Nhà vua cau mày với bà "Bà trở lại. Tại sao?"

"Để đưa cho ngài lời đề nghị giống với đợt trước"

Giọng người đàn bà khàn khàn, như thể bà ta đã hét quá nhiều. Khi bà bỏ chiếc mũ xuống, mái tóc bạc xơ rôi và khuôn mặt hốc hác khiến bà nhìn thậm chí còn giống chị gái sinh đôi của Tarquin hơn nữa. Nhưng bà ta không phải. Bà là Cumaean Sibyl.

Nhìn thấy bà một lần nữa, trái tim ta thắt lại. Bà từng là một người phụ nữ trẻ đáng yêu - tươi tắn, cứng cỏi, đam mê với công việc tiên tri. Bà từng muốn thay đổi cả thế giới. Rồi mọi chuyện giữa bọn ta trở nên chua chát ... và ta đã thay đổi bà.

Vẻ ngoài của bà chỉ là khởi đầu cho lời nguyện ta bùa chú nên. Nó sẽ càng ngày, càng tệ hơn nữa khi mỗi thế kỉ qua đi. Làm thế nào ta lại có thể quên được điều này chứ? Làm sao ta có thể độc ác đến như thế vậy? Tội lỗi vì những gì ta đã làm cháy bỏng còn tệ hơn bất kì vết cào nào của ngựa quý.

Tarquin thay đổi dáng ngồi. Ông ta thử cười, nhưng âm thanh bật ra lại nghe như tiếng còi báo hiệu "Người chắc phải điên rồi, bà già. Cái giá ban đầu của người sẽ khiến vương quốc của ta phá sản, và đó là khi người có tận 9 quyển sách. Người đã đốt 3 quyển rồi đúng chứ, và giờ người quay lại để đề nghị ta chỉ có 6 quyển mà thôi, với cái tổng giá cắt cổ như cũ ư?"

Người đàn bà cầm đóng sách, một tay đặt lên trên như thể chuẩn bị để nói một lời thề "Kiến thức luôn đắt đỏ, thừa hoàng đế của Rome. Càng ít,

sẽ càng đáng giá. Hãy mừng là tôi đã không đòi ngài gấp đôi"

"Ồ, ta thấy rồi! Ta nên mừng, nhỉ" Nhà vua nhìn vào các khán giả nguyên lão bị bắt giữ tìm sự ủng hộ. Đó là ám hiệu họ phải cười và chế giễu người đàn bà kia. Không ai làm thế. Họ trông sợ Sibyl hơn là nhà vua.

"Tôi không trông đợi có sự biết ơn nào từ ngài" Sibyl the thé "Nhưng ngài nên hành động cho lợi ích của riêng ngài, cho lợi ích của vương quốc này. Tôi đưa ra kiến thức cho tương lai... làm thế nào để ngăn chặn thảm họa, làm thế nào để triệu hồi giúp đỡ từ các vị thần, làm thế nào để Rome trở thành một đế chế hùng mạnh. Tất cả mọi tri thức đó đều ở đây. Ít nhất... 6 quyển sách này là như vậy"

"Lố bịch!" vị vua bật lại "ta đáng nhẽ nên hành quyết người vì cái tội vô lễ"

"Giá như điều đó có thể" giọng Sibyl đặng ngắt và bình tĩnh như buổi sáng giá lạnh "Vậy là ngài từ chối đề nghị của tôi rồi đúng không?"

"Ta là vị tư tế cao cấp nhất đồng thời cũng là nhà vua" Tarquin thét lên "Chỉ có ta mới quyết định được làm thế nào để khuyên giải các vị thần! Ta không cần..."

Sibyl cầm 3 quyển sách trên đầu ra khỏi túi và ném chúng vào lò than gần nhất. Những quyển sách bắt lửa ngay lập tức, như thể chúng đã được viết bằng dầu trên từng trang bánh tráng. Với 1 tiếng gầm lớn, chúng biến mất.

Lính canh nắm chặt cây giáo. Các nguyên lão thì thào và ngọ nguậy trên chỗ ngồi. Có lẽ họ cảm thấy những gì ta có thể cảm thấy - một tiếng thở dài đau đớn mang tầm vóc vũ trụ, hơi thở của số mệnh khi quá nhiều quyển sách mang tri thức tiên tri đã biến mất khỏi thế giới, bao trùm tương lai một bóng đêm, chôn chặt mọi thế hệ vào bóng tối.

Làm sao Sibyl có thể làm như thế? Tại sao?

Có lẽ đó là cách bà trả thù ta. Ta đã chỉ trích bà vì viết quá nhiều sách, không để ta quan sát công việc đó. Nhưng ngay thời điểm bà viết nên cuốn sách Sibyl, ta đã giận bà vì nhiều lí do khác. Lời nguyện của ta đã được dựng nên. Mỗi quan hệ của bọn ta không thể nào sửa chữa được nữa. Bằng việc đốt những cuốn sách của mình, bà đang nhổ thẳng vào sự phê bình của ta, vào món quà tiên tri ta đã ban cho bà, và vào cái giá quá đắt bà phải trả để trở thành Sibyl của ta.

Hoặc có lẽ bà được thúc đẩy bởi điều gì khác ngoài những cay đắng. Có lẽ bà có 1 lí do để thử thách Tarquin như bà đang làm và định ra 1 hình phạt lớn cho sự cứng đầu của ông ta.

"Cơ hội cuối cùng" bà nói với nhà vua "Tôi ra giá 3 quyển sách tiên tri này như cũ"

"Giống với..." vị vua nghẹn lại bởi cơn thịnh nộ

Ta có thể thấy ông ta muốn từ chối đến mức nào. Ông ta muốn hét lên những lời lẽ tục tỵ với Sibyl và ra lệnh lính gác đâm bà ta ngay tại chỗ.

Nhưng các nguyên lão đang thay đổi và thì thầm không thoải mái. Gương mặt lính gác của ông ta trắng bệch vì sợ. Những người phụ nữ bị nô lệ làm tốt nhất có thể trốn sau đài.

Người La Mã là những kẻ cực kì mê tín.

Tarquin biết điều đó.

Là vị tư tế cao nhất, ông ta có trách nhiệm bảo vệ thần dân của mình bằng việc hòa giải với các vị thần. Dù trong bất kì hoàn cảnh nào ông ta cũng không được khiến các vị thần tức giận. Người đàn bà này đang đưa ra những kiến thức tiên tri có thể giúp đỡ vương quốc. Đám đông trong phòng

ngai có thể cảm nhận được quyền năng của bà ta, sự gần gũi của bà với thần thánh.

Nếu Tarquin cho phép bà đốt nốt chỗ sách cuối, nếu ông ta ném đi lời đề nghị đó... có lẽ Sibyl sẽ không phải người mà các lính gác quyết định đâm chết.

"Thế nào?" Sibyl nhắc lại, giơ 3 quyển sách cuối gần với ngọn lửa.

Tarquin nuốt lại cơn giận. Qua hàm răng nghiến chặt, ông ta buộc phải nói: "Ta đồng ý với đề nghị của bà"

"Tốt" Sibyl nói, không hề có sự khuây khỏa nào rõ ràng hay sự thất vọng trên gương mặt bà "Hãy để vụ giao dịch được diễn ra ở Bức Tường Pomerian. Một khi tôi có tiền, ngài sẽ có Sách"

Sibyl biến mất trong một tia sáng xanh lam. Giấc mơ của ta tan vỡ theo bà.

"Mặc miếng ga trải giường này của anh đi" Meg ném cái áo toga vào mặt ta, đó không phải là cách tử tế nhất để bị đánh thức.

Ta chớp mắt, vẫn còn nghiêng ngả, mùi của khói, rơm mốc meo, và mồ hôi của người La Mã quanh quần mũi ta "1 cái toga? Nhưng ta có phải nguyên lão đâu"

"Anh là vị khách danh dự, vì anh đã từng là thần hay gì cũng được" Meg bĩu môi "Tôi không được mặc bộ đó"

Ta có 1 viễn cảnh kinh khủng trong đầu về Meg trong bộ toga sắc màu cột đèn giao thông, gieo hạt đổ ra từ nếp gấp của áo. Cô chỉ nên làm điều đó với cái áo phong kì lân lấp lánh của mình thôi.

Bombilo bắn cho ta cái liếc mắt Chào buổi sáng thông thường của anh ta khi ta xuống cầu thang để tiến vào nhà vệ sinh của quán café. Ta tắm rửa, rồi thay băng với 1 bộ đồ nghề mà bác sĩ đã chu đáo để lại trong phòng bọn ta. Vết cào của con ngựa quý nhìn không tệ hơn, nhưng nó vẫn nhăn nhúm và đỏ đậm. Nó vẫn còn bóng. Điều đó là bình thường, phải vậy không nhỉ? Ta cố gắng thuyết phục bản thân là đúng đó. Như người ta vẫn thường nói, 1 vị thần và cũng là bác sĩ như ta luôn rất tệ trong khoản làm người bệnh. (Doctors make the worst patients)

Ta mặc đồ, cố gắng nhớ sẽ làm thế nào để gấp 1 cái toga, rồi nghiên ngẫm những thứ ta đã biết được trong giấc mơ. Số 1: ta là kẻ tồi tệ hủy hoại nhiều cuộc đời con người. Số 2: không hề có 1 điều tồi tệ nào ta đã làm trong 4000 năm qua mà không quay trở lại và cắn ta ngay mộng, và ta bắt đầu nghĩ mình xứng đáng với điều đó.

Cumaeen Sibyl. Ôi, Apollo, người đã nghĩ cái gì vậy?

Thánh alas, ta biết những gì ta đã nghĩ - rằng bà là 1 người phụ nữ trẻ xinh đẹp mà ta muốn được qua lại, mặc cho sự thật rằng bà là Sibyl của ta. Rồi bà vượt trội hơn ta, và là một thằng kém cỏi tồi tệ, ta đã nguyên rửa bà.

Chẳng trách giờ ta đang phải trả cho cái giá đó: ngăn chặn vị vua La Mã độc ác người bà đã từng bán những cuốn sách Sibyl cho. Nếu Tarquin vẫn đang bám dai dẳng với cái hiện tại không thể chết kinh khiếp kia, thì Cumaeen Sibyl có lẽ vẫn đang sống chứ? Ta rùng mình khi nghĩ bà sẽ trông như thế nào sau hàng thế kỉ, và lòng căm thù của bà với ta đã lớn tới mức nào rồi.

Ưu tiên những việc khác trước: ta phải nói với các nguyên lão kế hoạch tuyệt hảo của ta để sửa lại mọi thứ và cứu tất cả chúng ta. Ta đã có 1 kế hoạch tuyệt vời chưa? Bất ngờ là, có thể. Hoặc ít nhất là bước đầu của 1 kế hoạch phi thường. 1 điều kì diệu.

Trên đường ra, Meg và ta cầm cốc latte gia vị Lemuria và một vài bánh muffin việt quất - bởi vì Meg rõ ràng cần thêm đường và caffein - rồi bọn ta gia nhập đoàn á thần rời rạc tiến vào thành phố.

Thời điểm bọn ta tới được Viện Nguyên Lão, mọi người đã ngồi sẵn. Bên sườn bục, Pháp quan Reyna và Frank mặc bộ quần áo tím và vàng đẹp nhất của mình. Dãy ghế dài đầu tiên là 10 nguyên lão của trại - mỗi người trong bộ toga trắng tía gọn gàng - song song với những người kì cựu nhất, những người có quyền hạn, và Ella cùng Tyson. Ella bồn chồn, làm tốt nhất để tránh cọ vai vào vị nguyên lão ngồi bên trái cô. Tyson cười với vị thần Lar bên phải cậu, luồn lách ngón tay vào lồng xương sườn hư ảo của con ma.

Đằng sau họ, dãy ngồi hình bán nguyệt tràn ngập những tướng lĩnh, các Lares, người kì cựu đã nghỉ hưu, và công dân khác của Rome Mới. Ta chưa nhìn thấy một sảnh đường đông đúc như thế này từ chuyến lưu diễn thứ hai ở Mỹ 1867 của Charles Dickens (một buổi trình diễn tuyệt vời. Ta vẫn giữ cái áo phong có chữ kí được đóng khung trong phòng ngủ Cung điện Mặt trời của mình)

Ta nghĩ ta nên ngồi ở đầu, làm người mặc đồ ga trải giường danh dự, nhưng hầu như không còn chỗ nữa. Rồi ta nhìn thấy Lavinia (cảm ơn, tóc hồng) đang vẫy bọn ta từ hàng phía sau. Cô vỗ vào cái ghế bên cạnh, ra hiệu cô đã giữ chỗ cho bọn ta. Một cử chỉ quan tâm. Hoặc có lẽ cô muốn điều gì đó.

Khi Meg và ta đã yên vị hai bên cạnh cô, Lavinia cho Meg một cú đâm tay Hội Chị Em Kì Lân rất bí mật, rồi quay sang và huých ta bằng khuỷu tay nhọn của mình "VẬY, sau cùng, anh thật sự là Apollo! Anh hẳn phải biết mẹ tôi"

"Ta - cái gì?"

Lông mày cô hôm nay làm sao lãng hơn thường lệ. Các chân đen bắt đầu mọc ra dưới lớp nhuộm hồng, điều đó khiến chúng trông có vẻ lơ lửng khỏi trung tâm, như thể chúng chuẩn bị trôi ra khỏi mặt cô vậy.

"Mẹ tôi ấy?" cô nhắc lại, nổ một quả bong bóng kẹo cao su "Terpsichore?"

"Nàng thơ Nhảy múa. Cô đang hỏi ta nếu đó là mẹ cô, hay là nếu ta biết bà ấy?"

"Tất nhiên bà ấy là mẹ tôi"

"Tất nhiên ta biết bà"

"Vậy thì!" Lavinia gõ liên hồi một đoạn nhạc ngắn lên đầu gối, như thể chứng tỏ cô có giai điệu của 1 người khiêu vũ mặc dù vô cùng lóng ngóng "Tôi muốn nghe vài mẩu chuyện!"

"Mẩu chuyện?"

"Tôi chưa bao giờ gặp bà"

"Ồ. Ừm..." Qua hàng thế kỉ, ta đã có rất nhiều cuộc trò chuyện với các á thần người muốn được biết thêm về cha mẹ thần thánh vắng mặt của mình. Những cuộc hội thoại đó ít khi diễn biến tốt đẹp. Ta cố gắng nhớ lại hình ảnh của Terpsichore, nhưng kí ức về Olympus đang ngày càng mù mịt hơn từng ngày. Ta hồi tưởng lại ngờ ngợ Nàng thơ vui vẻ nô đùa xung quanh một trong những công viên của đỉnh Olympus, tung ra các cánh hoa hồng trên đường đi khi bà xoay vòng và múa ba lê. Nói thật, Terpsichore chưa bao giờ là người ta yêu thích trong 9 Nàng thơ. Bà thường lấy đi hết ánh hoàng quang của ta, nơi nó chính xác phải thuộc về.

"Bà có màu tóc giống cô" ta cả gan

"Hồng sao?"

"Không, ý ta là... đen. Nhiều năng lượng lo lắng, ta cho là, giống cô. Bà chưa bao giờ vui vẻ trừ khi bà di chuyển, nhưng..."

Giọng ta tắt hẳn. Ta có thể nói gì nghe không xấu tính bây giờ? Terpsichore rất duyên dáng và điềm đạm và trông không giống một chú hươu cao cổ hay lắc lư sao? Lavinia có chắc là không hề có nhầm lẫn gì với nguồn gốc cha mẹ của mình không thể? Bởi vì ta không thể tin nổi họ có liên quan.

"Nhưng cái gì?" cô nhấn mạnh

"Không có gì. Khó để nhớ thôi"

Dưới bục, Reyna đang điều hướng buổi họp "Mọi người, xin hãy ổn định chỗ ngồi! Chúng ta cần phải bắt đầu. Dakota, cậu có thể dịch ra một chút để dành chỗ cho - Cảm ơn"

Lavinia nhìn ta nghi ngờ "Đó là mẫu truyện dở hơi nhất. Nếu anh không thể nói tôi nghe về mẹ, ít nhất kể tôi nghe xem có gì giữa anh và Quý Cô Pháp quan dưới kia đi"

Ta lúng túng. Chỗ ngồi đột nhiên cứng hơn hẳn dưới mông ta. "Không có gì để kể cả"

"Ôi, cho xin đi. Cái cách anh lén nhìn Reyna từ khi anh tới đây? Tôi để ý đó. Meg cũng để ý"

"Tôi để ý thấy" Meg xác nhận

"Thậm chí Frank Zhang cũng thấy" Lavinia ngửa bàn tay như thể cô chỉ đưa thêm bằng chứng cuối cùng của sự việc hoàn toàn rõ ràng rành rành này.

Reyna bắt đầu thu hút sự chú ý của đám đông: "Thưa các nguyên lão, các vị khác quý, chúng tôi đã kêu gọi cuộc họp khẩn cấp này để bàn về..."

"Thật lòng" ta thì thầm với Lavinia "nó rất khó xử. Cô sẽ không hiểu đâu."

Cô khịt mũi "Khó xử là khi nói với giáo sĩ Do Thái của mình rằng Daniella Bernstein sẽ là bạn hẹn của anh tới buổi lễ mitzvah (buổi lễ của người Do Thái tổ chức khi 1 cậu bé tròn 13 tuổi - được giao trọng trách nhiệm vụ của dòng tộc). Hoặc là nói với bố rằng điệu nhảy duy nhất anh muốn làm là gõ chân, vậy nên anh sẽ không tiếp tục được truyền thống của gia đình Asimov được. Tôi biết tất cả những kiểu khó xử"

Reyna tiếp tục "Trong vầng hào quang từ sự hy sinh cuối cùng của Jason Grace, và của trận chiến gần đây của chúng ta chống lại những xác sống, chúng ta phải nhận thấy 1 cách nghiêm túc về mối đe dọa ..."

"Chờ đã" ta thì thầm với Lavinia, những lời cô nói đang ngấm dần "Bố cô là Sergei Asimov sao? 1 diễn viên múa? Ngôi..." ta dừng bản thân trước khi ta có thể nói Ngôi sao ba lê người Nga nóng bỏng, nhưng dựa vào cái đảo mắt của Lavinia, cô biết ta đang nghĩ gì.

"Phải, phải" cô nói "Dừng việc cố gắng thay đổi chủ đề đi. Anh có định đàm tiếu về..."

"Lavinia Asimov!" Reyna gọi từ trên bục "Em có điều gì muốn nói không?"

Mọi ánh mắt đổ dồn về bọn ta. Vài người lính cười mĩa, như thể đây không phải lần đầu tiên Lavinia bị chỉ điểm trong 1 cuộc họp nguyên lão vậy.

Lavinia liếc nhìn từ bên này sang bên kia, rồi chỉ vào mình như thể không chắc có bao nhiêu Lavinia Asimov Reyna có thể nhắm vào "Không,

thưa ngài. Tôi ổn"

Reyna không hề thích thú khi được gọi là ngài "Tôi để ý rằng em đang nhai kẹo cao su nữa. Em có mang đủ cho cả viện nguyên lão này không thế?"

"Ồm, ý tôi là..." Lavinia kéo ra đồng gói kẹo từ túi. Cô lướt qua đám đông, đo lường nhanh chóng lượng khách "Có thể?"

Reyna nhìn lên trời, như thể đang hỏi các vị thần, Tại sao tôi lại phải vào vai người lớn duy nhất trong cái phòng này?

"Tôi cho là" Pháp quan nói "Em chỉ đang cố gắng thu hút sự chú ý với vị khách ngồi bên cạnh, người có thông tin rất quan trọng muốn chia sẻ. Lester Papadopoulos, xin hãy đứng dậy và trình bày đôi điều với các nguyên lão!"

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 12

Ta giờ có dự định

Lên kế hoạch lo lắng

Tiến hành kế hoạch của ta

THÔNG THƯỜNG, KHI TA CHUẨN BỊ biểu diễn, ta sẽ chờ ở sau cánh gà. Một khi ta được nêu tên và đám đông điên cuồng đầy đờ phồng, ta lộ diện qua bức màn, ánh sáng chiếu vào ta và TA-DA! Ta là MỘT VỊ THẦN!

Lời giới thiệu của Reyna không hề truyền cảm hứng cho một tràng pháo tay vang dội. Lester Papadopoulos, xin hãy đứng dậy và trình bày đôi điều với các nguyên lão nghe hào hứng gần bằng Chúng ta giờ sẽ có một bài thuyết trình về phó từ vậy.

Ngay khi ta bắt đầu hướng đến gian bên, Lavinia ngáng chân ta. Ta liếc nhìn lại. Cô trưng ra bộ mặt vô tội, như thể chân cô chỉ tự nhiên ở đó mà thôi. Dựa vào kích cỡ đôi chân cô, có lẽ nó như thế thật.

Mọi người quan sát khi ta dò dẫm đường qua đám đông, cố gắng không dẫm lên áo toga của mình.

"Nhờ một chút. Xin lỗi. Nhờ chút"

Đến khi ta đến được cái bục, khán giả đã rơi tồm vào sự nhàm chán điên cuồng và mất kiên nhẫn. Không nghi ngờ gì tất cả bọn họ hẳn đang

kiểm tra điện thoại - ngoài trừ những á thần không thể dùng điện thoại mà tránh được rủi ro bị quái vật tấn công, vậy nên họ không còn cách nào khác là nhìn chăm chăm vào ta. Ta đã làm họ thán phục 2 ngày trước với một bản nhạc tuyệt đỉnh tôn vinh Jason Grace, nhưng còn gì khác ta đã làm cho họ gần đây không? Chỉ có các Lares trông bằng lòng với việc chờ đợi. Họ có thể chịu được việc ngồi trên những chiếc ghế cứng mãi mãi.

Từ phía hàng sau, Meg vẫy ta. Biểu cảm của cô ít giống với Xin Chào, anh sẽ làm tốt thôi, và thiên về, Bắt đầu đi nào. Ta nhìn về phía Tyson, người đang cười với ta ở hàng đầu. Khi người thấy bản thân tập trung vào tên Cyclop trong đám đông những người phàm trần để tìm sự ủng hộ, người biết người sẽ cực đỉnh luôn đi nhé.

"Vậy là... xin chào"

Khởi đầu tốt ha. Ta mong có một làn sóng truyền cảm hứng sẽ dẫn dắt bài hát tiếp theo. Không có gì xảy ra. Ta đã để ukulele lại trong phòng, chắc rằng nếu ta cố gắng mang nó vào thành phố, Terminus sẽ tịch thu nó như là 1 thứ vũ khí.

"Ta có vài tin tồi tệ" ta nói "Và một vài tin xấu. Các bạn muốn nghe cái nào trước?"

Đám đông trao đổi ánh nhìn e sợ.

Lavinia hét lên "Bắt đầu với tin xấu đi. Nó luôn luôn tuyệt nhất"

"Này" Frank kiểm chế cô "Hãy, lịch sự chút đi, em biết chứ?"

Khi khôi phục lại được không khí trang nghiêm cho buổi họp nguyên lão, Frank ra hiệu cho ta tiếp tục.

"Hoàng đế Commodus và Caligula đã phối hợp lực lượng" ta nói. Ta miêu tả ta đã nhìn thấy gì trong giấc mơ "Họ đang du thuyền thẳng tới

chúng ta ngay bây giờ với một đoàn 50 con tàu, tất cả được trang bị với nhiều loại vũ khí mới tinh kinh khủng. Họ sẽ ở đây vào ngày trăng máu. Và với những gì ta hiểu được, nó sẽ là 3 ngày nữa, 8/4, đó cũng vô tình là sinh nhật Lester Papadopoulos"

"Chúc mừng sinh nhật!" Tyson nói

"Cảm ơn. Thêm nữa, ta không chắc 1 vầng trăng máu là gì nữa"

1 cánh tay giơ lên ở hàng 2.

"Nói đi, Ida" Reyna nói, rồi hỗ trợ ta "Sĩ quan chỉ huy của Quân đoàn Số 2, hậu duệ của Luna"

"Thật sao?" ta không có ý hoài nghi, nhưng Luna, 1 Titan, đã tiếp quản mặt trăng trước cả khi em gái ta Artemis nhận lấy công việc đó. Nhiều nhất ta có thể biết, Luna đã tan biến hàng ngàn năm trước rồi. Rồi một lần nữa, ta đã nghĩ sẽ chẳng còn lại chút gì của Helios Titan mặt trời cho đến khi ta phát hiện ra Medea đang tích nhật nhiều mảnh nhỏ ý thức của ông ta để đốt cháy Địa Cung Lửa. Những Titan như thế mụn của ta. Chúng cứ liên tục xuất hiện.

Sĩ quan đứng đó, nhú mày "Phải, nghiêm túc đó. 1 mặt trăng máu là mặt trăng tròn hoàn toàn đỏ bởi vì đó là nguyệt thực. Đó là thời điểm rất tệ để đánh nhau với xác sống. Bởi vì chúng đặc biệt khỏe vào những đêm đó.

"Thật ra..." Ella đứng lên, xia bộ móng tay "Thật ra, màu sắc là do sự phân tán ánh sáng phản chiếu từ bình minh và hoàng hôn trên trái đất. 1 mặt trăng máu thật sự liên quan đến 4 nhật thực tạo thành 1 hàng. Cái tiếp theo sẽ vào 8/4, yep. Farmer's Almanac. Lịch âm phụ."

Cô ngồi xuống lại lần nữa, để khán giả ngạc nhiên trong im lặng. Không có gì bối rối hơn là người được giải thích về khoa học bởi 1 sinh vật siêu nhiên.

"Cảm ơn, Ida và Ella" Reyna nói "Lester, ngài có muốn nói thêm gì không?"

Tông giọng của cô khuyên rằng sẽ hoàn toàn ổn thôi nếu ta không còn nữa, bởi vì ta đã chia sẻ đủ thông tin khơi dậy sự kích động cho cả trại rồi.

"Ta sợ là" ta nói "Các hoàng đế đã liên minh với Tarquin Kẻ Kiêu ngạo"

Các Lares trong phòng bùng cháy lập lòe.

"Không thể nào!" 1 người hét lên

"Tội tệ!" một người khác gào to

"Chúng ta sẽ chết hết!" tên thứ 3 hét, có lẽ quên mất rằng ông ta đã chết sẵn rồi.

"Mọi người, bình tĩnh" Frank nói "Để Apollo nói"

Phong cách chỉ huy của cậu có lẽ ít trang nghiêm hơn Reyna, nhưng cậu dường như có được quyền chỉ huy cũng như sự kính trọng. Khán giả ổn định, chờ đợi ta tiếp tục.

"Tarquin giờ là một loại sinh vật không thể chết" ta nói "Lăng mộ của ông ta gần đây. Ông ta chịu trách nhiệm cho vụ tấn công các bạn đã đẩy lùi vào ngày trăng mới...."

"Và cũng là một thời điểm xấu nhất để đánh nhau với xác sống" Ida xung phong

"Và ông ta sẽ tấn công lại vào ngày trăng máu, cùng với cuộc thăm sát của các hoàng đế"

Ta cố gắng tốt nhất để giải thích những gì ta đã thấy trong mơ, và những gì Frank và ta đã bàn với Ella. Ta không đề cập đến miếng củi nhỏ tội lỗi của Frank - 1 phần vì ta không hiểu nó, 1 phần bởi vì Frank đang trao cho ta ánh nhìn van nài của 1 chú gấu con.

"Vì Tarquin là người trả giá đầu tiên cho những cuốn sách của Sibyl" ta tổng lại "nó tạo nên một loại nút thắt khiến ông ta có thể quay trở lại, khi trại Jupiter đang cố gắng phục chế những lời tiên tri này. Tarquin sẽ được triệu hồi bởi những gì Ella đang làm"

"Nỗi điên" Ella gợi ý "Tức giận. Giết người"

Nhìn vào yêu nữ mình người cánh chim, ta nghĩ đến Cumaen Sibyl, và lời nguyện khùng khiếp ta đã bùa chú lên bà. Ta tự hỏi Ella sẽ phải chịu đựng thế nào, chỉ bởi vì bọn ta đã kéo cô vào công việc tiên tri này. Lupa đã cảnh báo ta: Cậu sẽ phải đối mặt với nhiều hy sinh. Cái chết. Máu.

Ta ép cái ý tưởng đó sang 1 bên "Dù sao thì, Tarquin đủ tàn ác khi ông ta còn sống. Người La Mã khinh thường ông ta nhiều đến nỗi họ đã xóa bỏ chế độ quân chủ mãi mãi. Thậm chí vài thế kỉ sau, các hoàng đế chưa bao giờ dám gọi họ là nhà vua. Tarquin chết trong lúc bị lưu đày. Lăng mộ của ông ta chưa bao giờ được xác định"

"Và giờ nó ở đây" Reyna nói

Đó không phải là 1 câu hỏi. Cô chấp nhận rằng lăng mộ La Mã cổ xưa có thể búp phát xuất hiện ở Bắc California, nơi mà nó chẳng có liên quan chút nào. Các vị thần di dời. Trại á thần luôn di chuyển. Chỉ là may mắn của bọn ta khi một hang ổ xác sống độc ác có thể chuyển đến làm hàng xóm thôi ấy mà. Chúng ta thật sự cần bộ luật quy khu vực thần thoại chặt chẽ hơn thế này.

Ở hàng đầu, bên cạnh Hazel, một nguyên lão đứng dậy để nói. Anh ta có mái tóc xoắn đen, đôi mắt xanh biển hơi lệch khỏi chính giữa, và bộ râu

màu đỏ cherry ở môi trên "Vậy là, để tổng kết lại: trong 3 ngày, chúng ta sẽ đối mặt với cuộc xâm lược từ 2 tên hoàng đế tàn ác, đội quân của chúng, và 50 con thuyền với thứ vũ khí chúng ta không hề hiểu, cùng với 1 làn sóng xác sống giống những bọn suýt nữa tiêu diệt chúng ta lần trước, khi ta còn khỏe hơn bây giờ rất nhiều. Nếu đây là tin xấu, vậy còn tin xấu kia là gì?"

"Tôi cho là chúng ta chuẩn bị biết rồi, Dakota" Reyna quay qua ta "Phải vậy không, Lester?"

"Tin xấu kia là" ta nói "là ta có 1 kế hoạch, nhưng nó sẽ rất khó khăn, có lẽ là không thể, và nhiều phần trong kế hoạch không thật sự.... đáng lắm"

Dakota bóp bàn tay "Ồ, tôi đang hào hứng đây. Nghe xem nào!"

Anh ta ngồi xuống, kéo ra một cái chum từ áo toga, và uống một hơi. Ta đoán anh ta là con của Bacchus, và, dựa vào cái mùi thoang thoảng ngang qua phòng nguyên lão, thức uống anh ta chọn là rượu pân hoa quả Kool-Aid.

Ta hít 1 hơi sâu "Vậy là. Những cuốn sách của Sibyl thực chất là các phương thức cho trường hợp khẩn cấp, đúng không? Những hy sinh. Cầu khẩn lễ nghi. Một vài cái được thiết kế để dỗ dành các vị thần. Một vài cái khác thì được vẽ ra để gọi sự giúp đỡ thần thánh chống lại kẻ thù. Ta tin là... Ta khá chắc là... nếu chúng ta có thể tìm được đúng công thức cho tình huống sắp tới, và làm theo những gì nó nói, ta có thể triệu hồi được sự giúp đỡ từ đỉnh Olympus."

Không ai cười hay gọi ta là kẻ điên. Các vị thần không hay xen vào các sự vụ của á thần, nhưng nó có xảy ra vào những sự kiện hiếm có. Cái ý tưởng vẫn chưa hoàn toàn có thể tin được. Mặt khác, không ai trông có vẻ cam đoan rằng ta có thể làm được điều đó.

1 nguyên lão khác giơ tay "Ồm, tôi là nguyên lão Larry, Quân Đoàn số 3, con trai của Mercury. Vậy, khi ngài nói sự giúp đỡ, ngài có ý giống kiểu.... tiểu đoàn các vị thần tấn công xuống trên cỗ xe ngựa, hay là giống kiểu các vị thần chỉ cho chúng ta lời chúc phúc, như, Này, chúc may mắn nhé, quân đoàn!?"

Tính phòng thủ xưa cũ của ta nảy lên. Ta muốn được cãi rằng chúng ta các vị thần sẽ không bao giờ bỏ rơi những môn đệ tuyệt vọng lơ lửng như thế. Nhưng, tất nhiên là, chúng ta đã làm vậy. Luôn luôn.

"Đó là câu hỏi hay, Nguyên lão Larry" ta thừa nhận "nó sẽ có thể ở đâu đó giữa hai thái cực này. Nhưng ta tự tin để nói rằng đó sẽ là sự giúp đỡ thật sự, có thể xoay chuyển dòng chảy. Đó có lẽ là cách duy nhất để cứu Rome Mới. Và ta tin rằng Zeus - ý ta là Jupiter - sắp đặt ngày sinh nhật của ta vào 8/4 là có lí do. Nó có nghĩa là một điểm mấu chốt, ngày ta cuối cùng...."

Giọng ta vỡ ra. Ta không muốn chia sẻ phần còn lại trong ý nghĩ: rằng 8/4 hoặc là ngày ta bắt đầu chứng tỏ bản thân xứng đáng gia nhập trở lại các vị thần, hoặc là ngày sinh nhật cuối cùng của ta, ngày ta bùng cháy lên ngọn lửa 1 lần và mãi mãi.

Thêm nhiều tiếng xì xào từ đám đông. Nhiều gương mặt nghiêm trọng. Nhưng ta không dò thấy chút hoảng hốt nào. Thậm chí cả các Lares cũng không hét, Chúng ta sẽ chết chắc! Suy cho cùng, các á thần tụ hội lại đều là người La Mã mà. Họ đã quen với việc đối mặt với tình thế thảm khốc, những điều kì quái trong thời gian dài, và cả nhiều kẻ thù hùng mạnh.

"Được rồi" Hazel Levesque lên tiếng lần đầu tiên "Vậy làm thế nào chúng ta tìm được đúng công thức? Chúng ta bắt đầu như thế nào?"

Ta trân trọng tông giọng tự tin của cô. Cô đã có thể hỏi nếu cô giúp điều gì đó hoàn toàn có thể hơn - giống như bê vác tạp phẩm, hoặc đâm

xuyên qua các ngạ quỷ bằng cột thạch anh.

"Bước đầu" ta nói "là tìm ra và khám phá lăng mộ của Tarquin..."

"Và giết ông ta!" 1 trong những Lares hét lên

"Không, Marcus Apulius!" 1 người khác ngang hàng la mắng ông "Tarquin đã chết như chúng ta rồi ấy!"

"VẬY, cái gì, tiếp theo?" Marcus Apulius lầm bầm "hỏi ông ta đây tử tế là hãy để chúng tôi yên sao? Đây là Tarquin Kẻ Kiêu Ngạo mà chúng ta đang nói tới đấy! Ông ta là một kẻ man rợ!"

"Bước đầu tiên" ta nói "chỉ là khám phá ra lăng mộ và, ừm, tìm đúng thứ, như Ella đã nói"

"Yep" yêu nữ mình người cánh chim đồng tình "Ella đã nói vậy"

"Ta phải thừa nhận là" ta tiếp tục "rằng nếu chúng ta thành công trong việc này, và sống sót ra khỏi đó, chúng ta sẽ biết thêm làm thế nào để tiếp tục. Hiện tại, tất cả những gì ta có thể đảm bảo là bước tiếp theo sẽ bao gồm việc đi tìm 1 vị thần câm lạng, bất kể nó có ý nghĩa là gì"

Frank ngồi thẳng lên trên chiếc ghế pháp quan "Nhưng không phải ngài biết tất cả các vị thần sao, Apollo? Ý tôi là, ngài là một vị thần cơ mà. Hoặc đã từng. Có vị thần nào của câm lạng không vậy?"

Ta thờ dài "Frank, ta chỉ có thể vừa đủ để biết được gia đình thần thánh của riêng ta thôi. Có hàng trăm các tiểu thần, ta không nhớ ai là vị thần câm lạng. Tất nhiên, nếu như thật sự có, ta nghi ngờ chúng ta sẽ không thể vui chơi cùng được, ta là 1 vị thần của âm nhạc cơ mà"

Frank trông ỉu xìu, khiến ta cảm thấy tội tệ. Ta không có ý định tiếp thêm nỗi thất vọng cho người trong số rất ít vẫn còn gọi ta là Apollo không

chút mĩa mai nào.

"Hãy giải quyết từng vấn đề một đã" Reyna khuyên giải "Đầu tiên, lăng mộ của Tarquin. Chúng ta đã có chỉ dẫn cho vị trí của nó, đúng chứ, Ella?"

"Yep, yep" yêu nữ mình người cánh chim nhắm mắt và thuật lại "1 con mèo rừng gần vầng sáng xoay vòng. Lăng mộ Tarquin với đàn ngựa chói lòa. Để mở cánh cửa, 2-50-4"

"Đó là lời tiên tri" Tyson nói "Tôi có nó ở ngay lưng này!" Cyclop đứng dậy và cởi áo ra quá nhanh hăn cậu đã chờ đợi có 1 dấu hiệu "Thấy chưa?"

Khán giả đều rướn lên trước, mặc dù dường như là không thể để đọc hình xăm đó từ bất kì khoảng cách nào.

"Tôi cũng có cả hình 1 con cá ở phần thận này" cậu thông báo đầy tự hào "Nó không đáng yêu sao?"

Hazel ngoảnh mặt đi như thể cô có thể ngắt vì xấu hổ "Tyson, cậu có thể...? Tôi chắc đó là một con cá đáng yêu, nhưng... mặc lại áo đi được không? Tôi không cho là có ai biết những dòng đó có nghĩa là gì?"

Người La Mã quan sát một lúc trong yên lặng để cố hiểu tất cả những lời tiên tri tượng trưng trong đó.

Lavinia khịt mũi "Thật sao? Không ai hiểu nó ư?"

"Lavinia" Reyna nói, giọng cô không thoải mái "có phải ý em là em..."

"Biết cái lăng mộ đó ở đâu ấy hả?" Lavinia giang cánh tay "Ồm, ý tôi là, 1 con mèo rừng gần vầng sáng xoay vòng. Lăng mộ Tarquin với đàn ngựa chói lòa. Có 1 khu nhà cho thuê Wildcat Drive (wildcat - mèo rừng)

trong công viên Tilden, ngay phía trên đồi kia kìa." Cô chỉ về phía bắc "và đàn ngựa chọi lò, vầng sáng xoay vòng? Đó có thể là trò chơi ngựa gỗ của công viên Tilden, không phải sao?"

"Ồồ" Vài Lares gật đầu công nhận, như thể họ đã giành toàn bộ thời gian rảnh chạy chơi trên cái đu quay thú nhún công cộng vậy.

Frank thay đổi dáng ngồi "Em nghĩ lăng mộ của một vị vua La Mã độc ác ở bên dưới 1 đu quay ngựa gỗ sao?"

"Này, tôi không viết ra những lời tiên tri đó" Lavinia nói "Bên cạnh đó, nó cũng có nghĩa y như những thứ khác chúng ta đã đối mặt"

Không ai bàn cãi về điều đó. Các á thần ăn những chuyện kì lạ cho bữa sáng, bữa trưa và tối.

"Được rồi, vậy thì" Reyna nói "Chúng ta đã có cái đích. Chúng ta cần 1 cuộc tìm kiếm. 1 cuộc tìm kiếm ngắn thôi, bởi vì thời gian bị hạn chế. Chúng ta phải chỉ định ra 1 nhóm các anh hùng và được chấp thuận bởi các nguyên lão"

"Chúng tôi" Meg đứng dậy "Phải là Lester và tôi"

Ta nuốt nước bọt "Cô ấy đúng đấy" ta nói, tính thêm vào hành động anh hùng của ngày hôm nay "Đây là một phần của cuộc tìm kiếm to lớn để đạt lại được vị trí của ta cùng với các vị thần. Ta đã mang rắc rối này đến cửa nhà của các bạn. Ta cần phải sửa lại nó. Và xin đừng ai cố gắng khuyên giải ta tránh khỏi chuyện này"

Ta chờ đợi trong vô vọng, vô ích, để có ai đó cố gắng khuyên ta tránh khỏi nó.

Hazel Levesque đứng dậy "Tôi sẽ đi nữa. 1 sĩ quan được yêu cầu phải dẫn dắt cuộc tìm kiếm. Nếu nơi đó ở dưới đất, vậy thì, đó là năng lực của

tôi"

Tông giọng của cô cũng nói rằng Tôi có mục tiêu cần phải đạt được.

Điều đó ổn thôi, ngoại trừ ta nhớ cách Hazel làm sụp đổ cái đường hầm bọn ta đi qua để tới trại. Ta bỗng có 1 viễn cảnh kinh hãi về việc bị nghiền nát dưới vòng quanh thú nhún.

"Đã có 3 người thực hiện cuộc tìm kiếm, vậy thì" Reyna nói "Đó là con số chuẩn. Giờ..."

"2 rưỡi thôi" Meg cắt ngang

Reyna cau mày "Sao vậy?"

"Lester là thuộc hạ của tôi. Chúng tôi đại loại là 1 nhóm. Anh ta không được tính là 1 người thực hiện cuộc tìm kiếm"

"Ôi, thôi nào!" ta phản đối

"Nên chúng ta có thể tìm thêm 1 người nữa" Meg gợi ý

Frank đứng dậy "Tôi sẽ rất vui...."

"Nếu cậu không có những công việc của pháp quan phải hoàn thành" Reyna nói nốt, trao cho cậu ánh nhìn kiêu, Cậu sẽ không để tôi 1 mình chứ, anh bạn. "Trong khi những người trong cuộc tìm kiếm ra ngoài, tất cả chúng ta sẽ phải chuẩn bị cho tuyến phòng thủ cả thung lũng. Sẽ có rất nhiều việc phải làm"

"Được rồi" Frank sụp xuống "Vậy, có ai khác...?"

POP!

Âm thanh đó quá lớn, 1 nửa các Lares tan biến báo động. Vài nguyên lão cúi xuống dưới ghế.

Ở hàng sau, Lavinia làm nổ 1 cái bong bóng kẹo cao su hồng dính ngang mặt. Cô nhanh chóng bóc nó ra và nhét lại vào mồm.

"Lavinia" Reyna nói "Hoàn hảo. Cảm ơn em đã xung phong"

"Tôi - Nhưng .."

"Tôi kêu gọi số phiếu từ các nguyên lão!" Reyna nói "Chúng ta có gửi Hazel, Lester, Meg, và Lavinia vào một cuộc tìm kiếm lăng mộ của Tarquin không?"

Giải pháp đó được nhất trí thông qua.

Chúng ta được sự ủng hộ hoàn toàn của các nguyên lão để tìm 1 cái lăng mộ ở dưới vòng quay thú nhún và đối diện với vị vua tồi tệ nhất trong lịch sử La Mã, người cũng vô tình là 1 chúa tể của những zombie xác sống.

Ngày của ta chỉ càng ngày càng tốt đẹp hơn mà thôi.

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 13 (*)

Thảm họa trong tình duyên

Ta đầu độc cả trai lẫn gái

Ai muốn đi chơi không nào?

"NHƯ THỂ NHAI KẸO CAO SU LÀ 1 tội ác vậy" Lavinia ném 1 miếng bánh sandwich xuống khỏi mái, nó lập tức được bắt lấy bởi 1 con hải âu.

Cho buổi picnic trưa, cô đã đưa ta, Hazel, và Meg tới địa điểm yêu thích cô hay dành để suy nghĩ: mái nhà của tòa tháp chuông trường đại học Rome Mới, nơi Lavinia đã tự phát hiện được lối vào. Mọi người không chính xác được khuyến khích ở trên này, nhưng cũng không hề có luật nào cấm đoán chặt chẽ, dường như đây là địa điểm Lavinia hay thích ở ẩn nhất.

Cô giải thích rằng cô thích thú ngồi trên này bởi vì nó ngay phía trên Khu vườn của Thần nông, địa điểm để suy tư yêu thích của Reyna. Reyna hiện tại không có trong vườn, nhưng bất cứ nơi nào pháp quan đứng, Lavinia cũng có thể nhìn xuống, 100 feet phía dưới, và hả hê Ha-ha, địa điểm suy nghĩ của tôi cao hơn cô nhá.

Giờ, khi ta đang ngồi trên mái ngói đất sét đỏ bấp bênh nghiêng ngả, món bánh focaccia ăn được một nửa trong lòng, ta có thể nhìn toàn bộ thành phố và thung lũng này trải dài bên dưới bọn ta - mọi thứ đứng trên bờ vực biến mất trong cuộc xâm lăng sắp tới. Đẳng xa kéo dài là bình nguyên

của Oakland, và vịnh San Francisco, chỉ trong vài ngày nữa thôi sẽ đầy ắp du thuyền chiến trận xa hoa của Caligula.

"Thật lòng" Lavinia ném một miếng pho mai nướng khác cho đàn hải âu. "Nếu quân đoàn thứ 1 lần hành quân ngớ ngẩn, họ sẽ biết về Wildcat Drive thôi"

Ta gặt đầu, mặc dù ta nghi ngờ đa phần các tướng lĩnh, người dành phần lớn thời gian hành quân trong bộ giáp nặng, sẽ không cân nhắc rằng việc leo trèo cuốc bộ vui vẻ đến thế. Lavinia, mặc dù vậy, dường như lại biết hết mọi con đường, vùng đất, và cả đường hầm bí mật trong khoảng 20 dặm của trại Jupiter - ta cho là người sẽ không bao giờ biết được nếu người không phải lên ra ngoài cho buổi hẹn với Cây Sâm Độc xinh xẻo nào đó hay Cây Cà Dược Chết Chóc.

Bên cạnh ta, Hazel phớt lờ gói rau và lầm bầm một mình, "Không thể tin nổi Frank... thử xung phong... Đủ tồi tệ sau sự cố gắng điên rồ của cậu ấy trong trận chiến rồi..."

Gần đó, đã cày xong bữa trưa, Meg cứu hệ tiêu hóa của mình bằng việc nhào lộn. Mỗi khi cô tiếp đất, giữ thăng bằng trên mái ngói lỏng lẻo, tim ta lại nhảy lên ngay cổ họng.

"Meg, em có thể dừng làm việc đó đi được không?" ta hỏi

"Nó vui mà" cô đưa mắt nhìn chân trời và tuyên bố "Tôi muốn 1 con kì lân" Rồi cô lại lộn nhào tiếp

Lavinia lầm bầm chẳng với ai cả "Em nỡ 1 quả bong bóng - em hoàn toàn phù hợp với cuộc tìm kiếm này!"

"Tại sao tôi phải thích một anh chàng với ước muốn được chết cơ chứ?" Hazel trầm tư

"Meg" ta van nài "em sẽ ngã mất"

"Thậm chí là 1 con kì lân nhỏ thôi cũng được" Meg nói "Thật không công bằng khi họ có thật nhiều ở đây nhưng tôi lại chẳng có con nào"

Bọn ta tiếp tục bản giai điệu 4 phần lệch lạc như thế cho đến khi 1 con đại khổng lồ sà xuống từ bầu trời, quắp nốt phần còn lại của món phô mai nướng trong tay Lavinia, và bay vút lên ngay, để lại đằng sau 1 đàn hải âu cúi kính.

"Diễn hình" Lavinia lau ngón tay vào quần "Thậm chí không thể có được 1 cái sandwich"

Ta nhét đồng bánh focaccia vào mồm, chỉ phòng trừ con đại bàng kia sẽ quay lại trong tích tắc nữa.

"Thôi" Hazel thở dài "ít nhất chúng ta cũng có 1 buổi chiều hẹn nhau để lên kế hoạch" cô đưa 1 nửa gói rau củ của mình cho Lavinia.

Lavinia chớp mắt, hẳn không chắc nên hồi đáp lại như thế nào cử chỉ tốt bụng đó "Tôi - ừm, cảm ơn nhé. Nhưng ý tôi là, có 1 kế hoạch sao? Chúng ta sẽ tới vòng tròn ngựa gỗ, tìm ra lăng mộ, cố gắng không chết thôi"

Ta nuốt nốt phần còn lại của thức ăn, mong rằng nó sẽ đẩy tim ta xuống lại đúng chỗ "Có lẽ chúng ta nên tập trung vào phần không-chết ấy. Ví dụ, tại sao lại phải đợi đến tối? Không phải sẽ an toàn hơn khi là ban ngày sao?"

"Luôn luôn là bóng tối ở dưới đất" Hazel nói "Bên cạnh đó, vào ban ngày, rất nhiều trẻ con chơi ở vòng quay thú nhún. Tôi không muốn bất kì ai bị thương. Vào ban đêm, cả khu vực đó sẽ vắng tanh"

Meg sụp xuống cạnh bạn ta. Tóc cô giờ trông giống bụi cây côm cháy thiếu sức sống "VẬY là, Hazel, chị có thể làm thêm nhiều điều thú vị dưới lòng đất không? Một vài người nói chị có thể triệu hồi kim cương và hồng ngọc"

Hazel cau mày "Một vài người?"

"Giống như Lavinia" Meg nói

"Ồi, thánh thần ơi!" Lavinia nói "Cảm ơn rất nhiều, Meg!"

Hazel nhìn vào bầu trời, như thể đang ước có 1 con đạì bàng khổng lồ sẽ đến và quắp luôn cô đi "Chị có thể triệu hồi được những kim loại quý hiếm, đúng vậy. Sự giàu có trong đất. Đó là tài sản của Pluto. Nhưng em không thể dùng những món đồ chị triệu hồi, Meg"

Ta ngửa ra sau trên mái ngói "Bởi vì nó bị nguyên rủa? Ta dường như đã nhớ ra một điều gì đó về lời nguyên - và không phải bởi vì Lavinia nói gì với ta đâu" ta vội vàng thêm vào.

Hazel cầm gói rau củ "Đó không còn thật sự là 1 lời nguyên nữa. Hồi trước, tôi không thể điều khiển nó. Kim cương, xu vàng, những thứ như thế sẽ nổi lên trên mặt đất mỗi khi tôi lo lắng"

"Tuyệt" Meg nói

"Không, nó thật sự không hề" Hazel cam đoan "Nếu có ai cầm lên đồng châu báu đó và cố gắng tiêu chúng... những điều tồi tệ sẽ xảy ra"

"Ồ" Meg nói "VẬY giờ thì sao?"

"Từ khi chị gặp Frank..." Hazel chần chừ "1 thời gian rất lâu về trước, Pluto nói với chị rằng một hậu duệ của Poseidon sẽ xóa tan đi lời nguyên của chị. Nó khá phức tạp, nhưng Frank là hậu duệ của Poseidon theo bên

gia đình mẹ. Khi bọn chị bắt đầu hẹn hò... Anh ấy chỉ là 1 người rất tốt, em biết chứ? Chị không nói rằng chị cần một fella (nghĩa là anh bạn) để giải quyết các vấn đề của mình..."

"1 fella?" Meg hỏi

Mắt phải của Hazel giật giật "Xin lỗi. Chị lớn lên trong những năm 1930. Thịnh vượng ngôn từ của chị vẫn vấp phải quá khứ. Chị không nói rằng chị cần 1 anh chàng để giải quyết các vấn đề. Chỉ là Frank đã có lời khuyên của riêng mình để phải lo nghĩ, vậy nên anh ấy hiểu chị. Bọn chị giúp đỡ nhau trong những thời khắc đen tối - nói chuyện với nhau, học cách để vui vẻ trở lại. Cậu ấy khiến chị cảm thấy...."

"Được yêu thương?" ta gợi ý

Lavinia bắt gặp ánh mắt ta và mấp máy, Đáng yêu.

Hazel rúc bàn chân vào trong người "Chị không biết tại sao chị lại kể với mọi người tất cả chuyện này. Nhưng phải. Giờ chị có thể kiểm soát sức mạnh của bản thân tốt hơn rất nhiều. Trang sức không đột nhiên hiện ra khi chị buồn nữa. Tuy vậy, chúng vẫn không có ý nghĩa để sử dụng. Chị nghĩ... chị có một cảm giác trong lòng rằng Pluto không thích điều đó. Chị không muốn biết điều gì sẽ xảy ra nếu có người cứ cố thử"

Meg bĩu môi "Vậy là chị không thể cho em thậm chí là 1 viên kim cương nhỏ sao? Kiểu, chỉ để giữ cho vui thôi?"

"Meg" ta quở trách

"Hoặc 1 viên hồng ngọc thôi?"

"Meg"

"Gì cũng được" Meg cau mày với cái áo kì lân của cô, không nghi ngờ gì đang nghĩ nó sẽ ngẫu thế nào khi được trang trí với vài viên đá quý đáng giá triệu đô la "Tôi chỉ muốn chống lại mọi thứ"

"Em có thể thực hiện ước mơ đó thôi" Hazel nói "Nhưng hãy nhớ, tối nay, ý tưởng là khám phá và thu thập thông tin. Chúng ta sẽ cần phải lén lút"

"Phải đó, Meg" ta nói "Bởi vì, nếu em nhớ lại, Apollo đổi mặt tử thần trong lăng mộ Tarquin. Nếu ta buộc phải đối diện với cái chết, ta sẽ thích làm thế khi trốn trong bóng tối, và rồi chuồn đi để nó chưa bao giờ biết ta đã ở đó"

Meg trông cau tiết, như thể ta đã gợi ý 1 điều luật không công bằng trong trò Freeze Tag vậy. "Được rồi. Tôi đoán tôi có thể lén lút"

"Tốt" Hazel nói "Và, Lavinia, không nhai kẹo cao su nữa"

"Ghi nhận đi. Tôi có những bước chuyển rất lén lút luôn" Cô uốn éo chân "Con gái của Terpsichore và mấy thứ như thế"

"Hừm" Hazel nói "Được rồi. Vậy mọi người sẽ đi gom đồ dự trữ và nghỉ ngơi chút. Chúng ta sẽ gặp nhau ở Cánh đồng Mars khi mặt trời xuống núi"

Nghỉ ngơi đáng nhẽ đã là một nhiệm vụ dễ dàng.

Meg rời đi để khám phá trại (được hiểu: xem lũ kì lân lần nữa), bỏ ta lại một mình trên căn phòng gác của quán café. Ta nằm trên giường, tận hưởng sự yên tĩnh, nhìn vào khóm chi diên vĩ mới trồng của Meg, giờ đã hoàn toàn nở rộ trong chậu cửa sổ. Dù thế, ta vẫn không thể ngủ.

Vết thương ở bụng ta đập liên hồi. Đầu ta trĩu trĩu.

Ta nghĩ về Hazel Levesque và cách cô công nhận Frank đã xóa tan đi lời nguyện. Mọi người đều xứng đáng có ai đó làm tan biến lời nguyện của họ bằng việc khiến họ cảm thấy được yêu thương. Nhưng đó không phải số mệnh của ta. Thậm chí những mối nhân duyên lãng mạn vĩ đại nhất của ta còn gây thêm nhiều lời nguyện hơn những gì họ đã gánh chịu.

Daphne. Hyacinthus.

Và sau đó, phải, Cumaean Sibyl.

Ta nhớ cái ngày bọn ta ngồi cùng nhau trên bãi biển, Địa Trung Hải trải dài trước mắt như một tấm kính thủy tinh xanh lam. Đằng sau bọn ta, trên đồi nơi Sibyl xây hang động, những cây oliu nung và ve sấu vo ve trong cái nóng mùa hè ở miền nam nước Ý. Đằng xa, đỉnh Vesuvius sừng sững, lờ mờ và tím ngắt.

Gợi lại hình ảnh của Sibyl còn khó hơn - không phải người đàn bà già cỗi hoa râm và gù trong phòng ngai Tarquin, mà là người phụ nữ trẻ xinh đẹp trên bãi biển, nhiều thế kỉ trước, khi Cumae vẫn còn là thuộc địa của Hy Lạp.

Ta đã yêu tất cả mọi thứ về nàng - cái cách mái tóc nàng bắt nắng, nét lấp lánh tinh nghịch trong đôi mắt, cách nàng cười thật thanh thản. Nàng dường như không quan tâm rằng ta là 1 vị thần, mặc dù đã từ bỏ tất cả để là Oracle của ta: gia đình, tương lai, thậm chí cả tên mình. 1 khi đã thề với ta, nàng chỉ được biết đến là Sibyl, tiếng nói của Apollo.

Nhưng đó hoàn toàn không đủ với ta. Ta đã say mê. Ta thuyết phục bản thân đó là tình yêu - mối tình đúng đắn duy nhất có thể xóa bỏ mọi bước lầm lỡ xưa cũ. Ta muốn Sibyl là người bạn của ta muôn đời. Khi hoàng hôn buông xuống, ta đã tán tỉnh và nài nỉ.

"Em có thể nhiều hơn là nữ tu của ta" ta thúc giục nàng "Hãy cưới ta!"

Nàng cười "Ngài không thể nghiêm túc được sao"

"Ta đang nghiêm túc! Đòi hỏi bất cứ thứ gì nhận lại, và nó sẽ là của em"

Nàng cuộn xoắn một dải tóc nâu vàng. "Tất cả những gì em muốn là được trở thành Sibyl, dẫn dắt mọi người trên mảnh đất này có tương lai tốt đẹp hơn. Ngài đã cho em điều đó rồi. Vậy nên, ha-ha. Ngài đùa sao vậy"

"Nhưng - nhưng em chỉ có 1 cuộc đời mà thôi!" ta nói "Nếu em bất tử, em có thể dẫn dắt loài người có được tương lai tốt đẹp hơn mãi mãi, bên cạnh ta!"

Nàng nhìn ta ngờ vực "Xin ngài, Apollo. Ngài sẽ chán em cho đến cuối tuần thôi"

"Không bao giờ!"

"Vậy, ngài đang nói là" nàng xúc hai bàn tay đầy cát "nếu em ước được từng ấy năm cuộc đời tương ứng với những hạt cát như thế này, ngài sẽ ban cho em sao"

"Xong!" ta tuyên bố. Lập tức, ta cảm thấy một lượng sức mạnh từ ta chảy vào sinh lực của nàng "Và giờ, tình yêu của ta..."

"Whoa, whoa!" nàng thả đồng cát, đứng lên và lùi lại như thể ta đột nhiên phát ra phóng xạ "Đó chỉ là giả thuyết thôi, quý ngài si tình! Em không đồng ý..."

"Những gì phải xong đã xong rồi!" ta đứng dậy "1 lời ước sẽ không bao giờ có thể lấy lại. Giờ em phải thực hiện thỏa thuận."

Đôi mắt nàng ánh lên hoảng hốt "Em - Em không thể. Em sẽ không!"

Ta cười, nghĩ rằng nàng chỉ đơn thuần lo lắng. Ta giang tay "Đừng sợ"

"Tất nhiên là em sợ rồi!" nàng lùi ra xa hơn "Chẳng có điều gì tốt khi là người tình của ngài! Em chỉ muốn là Sibyl của ngài, và giờ ngài đang khiến mọi thứ trở nên kì quặc!"

Nụ cười của ta vỡ vụn. Ta cảm thấy sự nhiệt tình trong ta đang nguội lạnh, chuyển thành bão tố "Đừng giận ta, Sibyl. Ta đang ban cho em cả vũ trụ này. Ta đã cho em cuộc đời gần như bất tử. Em không thể từ chối phần tiền công này"

"Tiền công?" nàng siết chặt nắm tay "Ngài dám nghĩ em như là 1 cuộc giao dịch ư?"

Ta cau mày. Buổi chiều này không theo chiều hướng mà ta đã kế hoạch chút nào "Ta không có ý - Dĩ nhiên, ta không..."

"Ồ, thưa Chúa tể Apollo" nàng gầm gừ "nếu đây là 1 cuộc giao dịch, thì tôi sẽ trì hoãn hoàn trả cho đến khi thỏa thuận của ngài hoàn thành. Ngài đã tự nói là: cuộc đời gần như bất tử. Tôi sẽ sống cho đến khi những hạt cát kia trôi đi hết, phải không? Hãy quay trở lại với tôi thời khắc cuối đó. Rồi, nếu ngài vẫn muốn tôi, tôi sẽ là của ngài"

Ta buông lỏng cánh tay. Đột nhiên, tất cả những thứ ta từng yêu thích ở Sibyl trở thành những thứ ta ghét: quan điểm cứng đầu của nàng, nỗi sợ vốn chẳng có ở nàng, vẻ đẹp chọc tức, không thể với tới được của nàng. Đặc biệt là vẻ đẹp ấy.

"Rất tốt" giọng ta trở nên lạnh ngắt hơn bất kì giọng nói của thần mặt trời nào nên có "Em muốn tranh cãi trên hợp đồng giấy trắng mực đen đã rõ của chúng ta sao? Ta hứa cho em cuộc đời, chứ không phải tuổi trẻ. Em có thể có cuộc sống trong hàng thế kỉ. Em sẽ vẫn là Sibyl của ta. Ta không thể lấy lại những thứ đó, khi đã trao đi. Nhưng em sẽ già đi. Em sẽ khô héo. Em sẽ không thể chết được"

"Tôi sẽ lựa chọn điều đó!" ngôn từ của nàng ngang ngạnh, nhưng giọng nói run rẩy vì sợ hãi.

"Tốt thôi!" ta bật lại

"Tốt thôi!" nàng hét lên

Ta biến mất trong một cột lửa, thành công trong việc khiến mọi thứ thật sự khó xử.

Qua hàng thế kỉ, Sibyl thật sự khô héo, như những gì ta đã đe dọa. Thế trạng bình thường của nàng kéo dài lâu hơn bất kì người thường nào, nhưng nỗi đau ta đã gây ra cho nàng, nỗi đau tinh thần kéo dài...Thậm chí nếu ta có hối hận lời nguyện hấp tấp đó, ta cũng không thể lấy lại nó được nữa cũng như nàng không thể rút lại lời ước. Cuối cùng, khoảng cuối đế chế La Mã, ta nghe nhiều tin đồn rằng cơ thể Sibyl đã phân hủy hoàn toàn, nhưng dù vậy nàng vẫn không thể chết. Sự có mặt của nàng vẫn kéo dài cuộc đời, tiếng thì thầm mờ nhạt của nàng, trong 1 bình thủy tinh.

Ta cho rằng cái bình đó đã thất lạc khoảng thời gian sau đó. Rằng những hạt cát của Sibyl đã hết. Nhưng nếu ta sai thì sao? Nếu nàng vẫn còn sống, ta nghi ngờ nàng sẽ không dùng tiếng thì thầm mờ nhạt đó để làm người ảnh hưởng truyền thông cho Apollo nữa đâu.

Ta xứng đáng với lòng căm thù của nàng. Ta giờ đã nhận ra điều đó.

Ôi, Jason Grace... ta đã hứa với cậu ta sẽ không quên kiếp sống của một con người. Nhưng tại sao nỗi ân hận của con người lại đau đớn quá vậy? Tại sao không có công tắc tắt nó đi?

Và nghĩ về Sibyl, ta không thể kiềm chế nghĩ về người phụ nữ trẻ khác với 1 lời nguyện: Reyna Avila Ramírez - Arellano.

Ta đã hoàn toàn mù mờ cái ngày ta dạo vào phòng ngai Olympus, như thường lệ trẻ hện đầy phong cách cho buổi họp của bọn ta, và thấy Venuss đang quan sát hình ảnh rực sáng 1 người phụ nữ trẻ trôi bồng bềnh trong lòng bàn tay bà. Biểu cảm của nữ thần mệt mỏi và đầy rắc rối... điều gì đó ta thường không hay thấy.

"Ai vậy?" ta hỏi, 1 cách ngu ngốc "Cô ấy thật đẹp"

Đó là tất cả động cơ Venus cần để bày tỏ cơn giận. Bà nói với ta về số phận Reyna: không 1 á thần nào có thể chữa lành vết thương trong lòng cô ấy. Nhưng đó KHÔNG có nghĩa ta là câu trả lời cho vấn đề của Reyna. Mà ngược lại. Trước mặt toàn bộ những vị thần có mặt, Venus tuyên bố ta không xứng đáng. Ta là 1 thảm họa. Ta đã hủy hoại tất cả những mối quan hệ ta từng có, và ta nên tránh cái bản mặt thần thánh của ta khỏi Reyna, không thì Venus sẽ nguyện rửa ta những may mắn tình duyên thậm chí còn tội tệ hơn những gì ta đã từng trải qua.

Tiếng cười mỉa mai của các vị thần khác vẫn còn rung lên trong tai ta.

Nếu không vì cuộc chạm trán đó, ta sẽ không bao giờ biết Reyna tồn tại. Ta hoàn toàn không có ý đồ gì với cô. Nhưng chúng ta luôn muốn những thứ ta không thể có. Khi Venus tuyên bố Reyna là hàng cấm, ta lại trở nên hứng thú với cô.

Tại sao Venus lại phải nhấn mạnh như vậy? Số mệnh của Reyna có nghĩa gì?

Giờ ta nghĩ ta đã hiểu. Là Lester Papadopoulos, ta không còn có bản mặt thần thánh nữa. Ta giờ chẳng phải người phạm, chẳng phải thần thánh, cũng chẳng là á thần. Venus có phải bằng cách nào đó đã biết ngày này sẽ tới không? Có phải bà cho ta xem Reyna và cảnh báo ta khỏi việc này vì biết rõ nó sẽ khiến ta bị ám ảnh chẳng?

Venus là 1 nữ thần quý quý. Bà tạo nên các mảnh khóc trong những ván cờ. Nếu đó là vận mệnh của ta phải là tình yêu đích thực của Reyna, để xóa đi lời nguyền của cô như Frank đã làm với Hazel, Venus liệu có cho phép điều đó không?

Nhưng đồng thời, ta là một thảm họa trong tình duyên. Ta đã phá hủy tất cả mối quan hệ, chẳng mang lại điều gì ngoài sự đổ vỡ và đau khổ tới những người đàn ông và phụ nữ trẻ ta đã yêu. Làm sao ta có thể tin ta sẽ tốt hơn cho vị pháp quan chứ?

Ta nằm trên giường, những suy nghĩ đó văng qua lại trong tâm trí, cho đến chiều muộn. Cuối cùng, ta từ bỏ ý định nằm nghỉ. Ta thu gom đồ dùng - cung và ống tên, ukulele và balo - rồi ra ngoài. Ta cần được dẫn dắt, và ta nghĩ chỉ có duy nhất 1 cách để làm.

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 14

Mũi tên miễn cưỡng

Trao ta ân huệ: giấy phép

Chạy tán loạn

TA CÓ CÁNH ĐỒNG Mars cho riêng mình.

Bởi vì không có trận cướp cờ nào trong tối nay, ta có thể vui vẻ băng qua vùng hoang mạc này bao lâu tùy ý, chiêm ngưỡng đồng đồ nát của những chiếc xe ngựa, các tường lỗ châu mai đổ vỡ, hố bom cháy, và rãnh mương lấp đầy những cọc sắt nhọn. Cả cảnh hoang hôn lẫm mẫm lướt qua đầy unction phí vì ta chẳng còn ai để chia sẻ.

Ta trèo lên tòa tháp bao vây cũ kĩ và ngòi hướng mặt ra ngọn đồi phía bắc. Hít một hơi sâu, ta cầm ống tên và kéo ra Mũi tên của Dodona. Đã vài ngày trôi qua ta không nói chuyện với món vũ khí nhìn xa trông rộng đầy phiền nhiễu này, và ta thấy đó là 1 chiến thắng, nhưng giờ, thần thánh giúp đỡ ta ư, ta chẳng thể nghĩ ra ai khác để tìm đến nữa.

"Ta cần giúp đỡ" ta nói với nó

Mũi tên vẫn yên lặng, có lẽ là ngạc nhiên bởi lời thừa nhận của ta. Hoặc có lẽ ta đã lòi ra nhầm mũi tên và đang nói chuyện với 1 vật vô tri vô giác.

Cuối cùng, mũi tên rung lắc trong tay ta. Giọng nói của nó cộng hưởng trong tâm trí ta như 1 cái âm thoa sần khấu: NỮNG LỜI NÀY ĐÚNG ĐÓ. NHƯNG NÓ CÓ Í NGHĨA GÌ ZẬY?

Tông giọng của nó nghe bớt chế giễu hơn bình thường. Điều đó làm ta sợ.

"Ta... ta được cho phải thể hiện sức mạnh" ta nói "Dựa theo Lupa, ta được cho là phải cứu thế giới bằng cách nào đó, không thì tất cả - Rome Mới - sẽ chết. Nhưng làm thế nào ta làm được điều đó?"

Ta kể với mũi tên tất cả những gì đã xảy ra vài ngày qua, cuộc chạm trán với eurynomoi, giấc mơ của ta về các hoàng đế cùng Tarquin, cuộc hội thoại của ta với Lupa, cuộc tìm kiếm từ viện nguyên lão La Mã. Bất ngờ là, ta cảm thấy tốt hơn khi trút bầu tất cả rắc rối của mình. Tuy rằng mũi tên không có tai, nó lắng nghe khá tốt. Nó chẳng bao giờ trông có vẻ chán chường, sốc, hay là kinh tởm, bởi vì nó không có khuôn mặt.

"Ta đã băng qua dòng Tiber sống sót" ta tổng kết lại "giống như lời tiên tri đã nói. Giờ, làm sao ta 'bắt đầu kiêu hãnh' bây giờ? Có phải cái cơ thể phàm trần này có công tắc khởi động lại không?"

Mũi tên kêu vo vo: TA SẼ NGHĨ THÊM VỀ ĐIỀU NÀY

"Chỉ thế thôi ư? Không lời khuyên? Không nhận xét quái dị sao?"

CHO TA THỜI GIAN CÂN NHẮC, NGƯỜI MẤT KIÊN NHẪN QUÁ LESTER.

"Nhưng ta không có thời gian! Bọn ta sẽ rời đi tìm lăng mộ Tarquin, kiêu" - ta liếc về phía tây, nơi mặt trời bắt đầu chìm xuống sau ngọn đồi - "ngay bây giờ!"

CHUYỂN ĐI VÀO LĂNG MỘ SẼ KHÔNG PHẢI CÚ THỦ THÁCH CUỐI CÙNG. TRỪ KHI NGƯỜI DỠ TỆ 1 CÁCH ĐÁNG THƯƠNG.

"Điều đó có ý giúp ta cảm thấy tốt hơn không?"

KHÔNG CHỐNG LẠI NHÀ VUA mũi tên nói NHE NHỮNG GÌ NGƯỜI CẦN NHÚT, VÀ CHẠY TÁN LOẠN.

"Có phải người vừa dùng cụm chạy tán loạn không thế?"

TA CỐ GẮNG NÓI ĐƠN GIẢN VỚI NGƯỜI ĐÓ, BAN CHO NGƯỜI 1 ÂN HUỆ, VÀ NGƯỜI VẤN PHÈN NÈN.

"Ta trân trọng ân uệ tốt đó cũng nhiều như người tiếp theo vậy. Nhưng nếu ta phải đóng góp cho cuộc tìm kiếm này và không chỉ co rúm lại trong góc, ta cần phải biết làm thế nào" - giọng ta vỡ ra - "làm thế nào để là ta 1 lần nữa"

Rung âm của mũi tên cảm giác gần giống 1 con mèo kêu rừ rừ, cố gắng dỗ dành 1 người ốm. NGƯỜI CÓ CHÉC ĐÓ LÀ ƯỚC NGUYỆN CỦA NGƯỜI CHÚ?

"Tại sao người lại xấu tính như thế?" ta hỏi lại "Đó là điểm mấu chốt đó! Mọi thứ ta đang làm thật sự..."

"Ngài đang nói chuyện với cái mũi tên đó à?" 1 giọng nói bên dưới ta.

Ở dưới tòa tháp bao vây là Frank Zhang. Bên cạnh cậu là chú Voi Hannibal, mất kiên nhẫn dậm chân vào đồng bùn.

Ta đã quá sao nhãng, ta đã để 1 con voi nằm thế chủ động.

"Xin chào" ta the thé, giọng ta vẫn còn rời rạc vì cảm xúc "Ta chỉ đang... Mũi tên này cho ta lời khuyên về tiên tri. Nó nói chuyện. Trong đầu ta."

May mắn làm sao, Frank giữ được khuôn mặt lạnh tanh "Được rồi. Tôi sẽ rời đi nếu..."

"Không, không" ta trượt mũi tên vào lại ống "Nó cần thời gian để xử lí. Sao cậu lại ra ngoài đây vậy?"

"Đi dạo với voi" Frank chỉ vào Hannibal, trong trường hợp ta sẽ thắc mắc con voi nào "Nó hơi quấy khi bọn tôi không có trò cướp cờ. Bobby đã từng là người dẫn dắt voi của chúng tôi, nhưng..."

Frank nhún vai bất lực. Ta hiểu ý cậu: Bobby là 1 thương vong khác của trận chiến. Bị giết ... hoặc có lẽ tệ hơn.

Hannibal khụt khịt trong lồng ngực. Nó cuốn vòi quanh 1 phiến gỗ đập đã vỡ, nhắc lên, và bắt đầu đập nó xuống đất như cái chày.

Ta nhớ người bạn voi Livia ở Trạm nghỉ Indianapolis. Cô ấy, cũng, từng kiệt sức vì đau buồn, mất đi người bạn trong trò chơi thú tính của Commodus. Nếu bọn ta sống sót trong trận chiến sắp tới, có lẽ ta sẽ giới thiệu Livia với Hannibal. Chúng sẽ là 1 cặp đáng yêu.

Ta tự tát mình trong tâm trí. Ta đang nghĩ cái gì vậy? Ta đã có đủ nỗi lo mà không cần trò mai mối cho đám voi rồi.

Ta leo xuống khỏi chỗ đứng, cẩn thận bảo vệ băng gạc ở bụng.

Frank quan sát ta, có lẽ lo lắng ta sẽ khó khăn thế nào khi di chuyển.

"Ngài đã sẵn sàng cho cuộc tìm kiếm chưa?" cậu ấy hỏi

"Đáp án cho câu hỏi đó đã bao giờ là rồi chưa?"

"Cũng đúng"

"Và cậu sẽ làm gì trong khi bọn ta rời đi?"

Frank di 1 tay ngang qua mái tóc húi cua "Mọi thứ bọn tôi có thể. Gia tăng tuyến phòng thủ của thung lũng. Tiếp tục giữ Ella và Tyson làm việc với những cuốn sách của Sibyl. Gửi đại bàng đi trinh thám bờ biển. Giữ quân đoàn luôn trong trạng thái tập luyện để họ không có thời gian lo lắng về những gì sắp tới. Mặc dù vậy, điều quan trọng nhất? Là phải ở bên cạnh họ, đảm bảo rằng mọi thứ rồi sẽ ổn thôi"

Đối họ, bằng cách nói khác, ta nghĩ, mặc dù điều đó thật cay đắng và hà khắc.

Hannibal chọc phiến gỗ ngay vào 1 cái hố sục. Nó vỗ vỗ thân mình tấm gỗ như thể muốn nói, Được rồi đó, anh bạn bé nhỏ. Giờ cậu có thể bắt đầu mọc lại rồi.

Thậm chí ngay cả con voi cũng lạc quan một cách tuyệt vọng.

"Ta không biết cậu làm thế nào" ta thừa nhận "Lạc quan sau tất cả những gì đã xảy ra"

Frank đá 1 cục đá "Còn lựa chọn nào khác sao?"

"Suy sụp vì lo lắng?" ta gợi ý "Trốn chạy? Nhưng ta khá mới với công việc làm người phàm này"

"Ừm. Tôi không thể nói rằng những ý nghĩ đó chưa từng lướt qua trong đầu mình, nhưng ngài không thể thật sự làm thế khi ngài là 1 pháp quan" cậu cau mày "Mặc dù vậy tôi lo lắng cho Reyna. Cô đang gánh vác gánh nặng này còn lâu hơn cả tôi. Hàng năm nay rồi. Sự căng thẳng từ nó... Tôi không biết nữa. Tôi chỉ ước gì mình có thể giúp đỡ cô ấy nhiều hơn"

Ta gợi nhớ lại lời cảnh báo của Venus: Người sẽ tránh cái bản mặt thần thánh xấu xí không xứng đáng của mình khỏi bất cứ đâu có cô ấy. Ta không chắc ý nghĩ nào kinh khủng hơn: rằng ta sẽ khiến cuộc đời Reyna tồi tệ hơn, hoặc ta sẽ có thể chịu trách nhiệm khiến cuộc đời cô tốt đẹp hơn.

Frank hẳn hiểu sai ý trên khuôn mặt lo âu của ta "Này, ngài sẽ ổn thôi. Hazel sẽ giữ ngài an toàn. Cô ấy là 1 á thần rất quyền năng"

Ta gật đầu, cố gắng nuốt trôi vị đắng trong miệng. Ta đã mệt với việc người khác cố giữ ta an toàn. Điểm mấu chốt khi hỏi ý kiến mũi tên là để tìm ra được làm thế nào ta có thể quay lại vị trí giữ cho người khác an toàn. Chuyện đó từng quá dễ dàng với sức mạnh thần thánh của ta.

Dù thế, có phải vậy không? Một phần nào đó trong não ta hỏi Người có giữ cho Sibyl an toàn không? Hay Hyacinthus hoặc Daphne? Hay con trai của riêng người Asclepius? Ta có nên tiếp tục không?

Im đi, ta. Ta nghĩ lại.

"Hazel dường như lo lắng về cậu hơn đó" ta cá gan "Cô ấy đề cập đến vài cố gắng điên rồ trong trận chiến trước?"

Frank lúng túng như thể đang cố gắng lắc hết đồng đá lạnh ra khỏi áo "Không phải như thế. Tôi chỉ làm những gì tôi phải làm"

"Và đồng bụi nhùi của cậu?" ta chỉ vào cái túi treo ở thắt lưng cậu "Cậu không lo lắng về những gì Ella nói...? Chuyện gì đó về lửa và cầu ấy?"

Frank cho ta 1 nụ cười khô khan "Cái gì, tôi lo lắng sao?"

Cậu cầm lấy cái túi và ngẫu hứng lôi ra mảnh củi cuộc đời: 1 khúc gỗ lăm chấm đen có kích cỡ của 1 cái điều khiển TV. Cậu ném nó lên rồi bắt lấy, khiến ta suýt trải qua 1 cơn hoảng loạn. Cũng giống như cậu kéo ra cả trái tim đang đập của mình và bắt đầu tung hứng nó vậy.

Thậm chí ngay cả Hannibal cũng trông không thoải mái. Con voi thay đổi dáng đứng chân này sang chân nọ, rung lắc cái đầu cỡ bự.

"Không phải cái que đó nên được khóa trong hầm của sở chỉ huy sao?" ta hỏi "Hoặc ít nhất phủ ngoài một loại chất chậm bắt lửa thần kì chẳng hạn?"

"Cái túi này chống lửa" Frank nói "Lời khen cho Leo đó. Hazel đã mang nó hộ tôi 1 thời gian. Bọn tôi đã bàn nhiều cách để giữ nó an toàn. Nhưng thật lòng thì, tôi đại loại đã học được cách chấp nhận nguy hiểm. Tôi lựa chọn mang khúc gỗ này bên mình. Ngài biết lời tiên tri như thế nào rồi đấy. Ngài càng cố gắng tránh nó, ngài sẽ càng thất bại mà thôi."

Ta không thể cãi lại điều đó. Mặc dù vậy, vẫn có 1 ranh giới nhất định giữa việc chấp nhận số phận và cố gắng cho nó. "Ta đoán là Hazel nghĩ cậu quá liều lĩnh"

"Cuộc tranh luận đó vẫn đang diễn ra" Cậu trượt miếng củi vào lại trong túi "Tôi hứa với ngài, tôi không có ước muốn được chết. Chỉ là... tôi không thể để nỗi sợ giữ chân mình lại. Mỗi khi tôi dẫn dắt quân đoàn vào trận chiến, tôi phải dồn hết tất cả đến giới hạn, trọn vẹn cho cuộc chiến 100%. Tất cả chúng ta đều thế. Đó là cách duy nhất để chiến thắng"

"Đó quả là một châm ngôn rất Mars" ta nhận thấy "Mặc dù có nhiều bất đồng với Mars, ta cho đó là 1 lời khen"

Frank gật đầu "Ngài biết đấy, tôi đã đứng ngay đây khi Mars xuất hiện trong trận chiến năm ngoái, nói rằng tôi là con trai ông. Dường như điều đó đã quá lâu rồi." Cậu lướt qua ta "Tôi không thể tin tôi từng nghĩ..."

"Rằng ta là cha cậu à? Nhưng chúng ta nhìn khá giống nhau đó"

Cậu cười "Chỉ là nhớ chăm sóc bản thân nhé, được chứ? Tôi không nghĩ tôi có thể chống đỡ được trong 1 thế giới mà không có Apollo đâu"

Tông giọng của cậu quá thành thật đến nỗi nó khiến ta muốn khóc. Ta đã bắt đầu chấp nhận rằng chẳng còn ai muốn Apollo quay trở lại - không

phải những bạn hữu thần thánh, không phải các á thần, có lẽ thậm chí cả mũi tên biết nói của ta. Dù vậy Frank Zhang vẫn tin tưởng ta.

Trước khi ta có thể làm điều gì xấu hổ - như ôm cậu, hoặc khóc, hay bắt đầu tin rằng ta là 1 cá thể quan trọng - ta nhìn thấy 3 người bạn đồng hành trong cuộc tìm kiếm lê bước về phía này.

Lavinia mặc 1 cái áo phong của trại màu tím và quần jean sờn cũ bên ngoài bộ leotard bạc (quần áo 1 mảnh bó sát dùng cho diễn viên múa bale). Đôi giày của cô dính những dải ren lấp lánh hồng đồng đều với mái tóc và không nghi ngờ gì sẽ giúp cô có những bước đi uyển chuyển lén lút. Manubalista va đập trên vai.

Hazel trông hơi giống 1 ninja thứ thiệt trong quần jeans đen và áo cardigan có khóa đen, thanh kiếm kỵ binh quá cỡ cột vào thắt lưng. Ta nhớ lại rằng cô yêu thích thanh spatha đó bởi vì thỉnh thoảng cô chiến đấu trên lưng ngựa khi đang cưỡi con chiến mã bất tử Arion. Thánh alas, ta nghi ngờ Hazel sẽ không triệu hồi Arion cho cuộc tìm kiếm của bọn ta ngày hôm nay. 1 con ngựa thần kì sẽ không có tác dụng lắm cho việc lén lút xung quanh 1 lăng mộ dưới lòng đất.

Và với Meg, cô trông vẫn giống Meg. Đôi giày cao cổ đỏ và quần leggings vàng mâu thuẫn đặc biệt với áo phong kì lân mới, thứ cô dường như quyết định sẽ mặc cho đến khi nó rách ra thành từng mảnh nhỏ. Cô đã dán băng gạc dính chặt vào xương gò má, giống như các chiến binh và cầu thủ bóng đá hay làm. Có lẽ cô nghĩ chúng sẽ khiến cô trông giống "đặc công", mặc dù sự thật là miếng băng đó được trang trí toàn ảnh của Dora Nhà Thám hiểm.

"Những cái đó để làm gì vậy" ta hỏi

"Chúng che ánh sáng cho mắt tôi"

"Sẽ sắp sửa đêm rồi. Chúng ta sẽ xuống lòng đất cơ mà"

"Chúng khiến tôi trông đáng sợ"

"Hầu như không"

"Im đi" cô ra lệnh, nên tất nhiên, ta buộc phải thế.

Hazel chạm vào khuỷu tay Frank "Em nói chuyện với anh 1 chút được không?"

Đó không hẳn là 1 câu hỏi. Cô dẫn cậu ra khỏi tầm nghe của bọn ta, đi theo bởi Hannibal, nó chắc đã quyết định cuộc nói chuyện riêng tư của họ cần thêm 1 con voi.

"Ê" Lavinia quay sang Meg và ta "Chúng ta có lẽ sẽ ở đây 1 lúc. Khi hai người đó bắt đầu giở trò quan tâm bảo vệ thái quá... tôi thề, nếu họ có thể nhét nhau vào hộp đầy ắp xộp, họ cũng sẽ làm cho xem"

Cô nghe nửa đánh giá, nửa buồn bã, như thể cô ước có 1 người bạn gái bảo vệ thái quá cũng sẽ nhét cô vào hộp xộp vậy. Ta hoàn toàn có thể đồng cảm.

Hazel và Frank đã có cuộc tranh cãi dữ dội. Ta không thể nghe họ nói gì, nhưng ta hình dung được cuộc hội thoại sẽ đại loại như thế này:

Em lo lắng cho anh.

Không, anh lo lắng cho em.

Nhưng em lo lắng hơn.

Không, anh lo lắng hơn.

Trong lúc đó, Hannibal dậm chân và khụt khịt như thể nó đang thỏa mãn bản thân.

Cuối cùng, Hazel đặt tay lên vai Frank, như thể cô sợ cậu ấy sẽ tan biến thành khói. Rồi cô bước về phía bọn ta.

"Được rồi" cô tuyên bố, biểu cảm cứng rắn "Hãy đi tìm cái lăng mộ này trước khi tôi đổi ý"

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 15

Đu quay ác mộng

Để con người cười

Ta chắc chúng ôn thôi

"1 BUỔI TỐI TUYỆT VỜI ĐỂ leo núi" Lavinia nói

Điều buồn ở đây là, ta nghĩ cô thật sự có ý như vậy.

Vào thời điểm đó, bọn ta đã băng qua được đồi Berkeley khoảng hơn 1 tiếng rồi. Mặc cho thời tiết mát mẻ, ta ngộp trong mồ hôi và thở gấp. Tại sao đỉnh đồi lại phải ở tít trên dốc chứ? Lavinia cũng không thỏa mãn với việc bám vào thung lũng này. Ôi, không. Cô muốn được chinh phục tất cả các đỉnh cao mà chẳng có lí do chính đáng nào. Như những tên ngốc, bọn ta theo chân cô.

Bọn ta băng qua ranh giới của trại Jupiter mà chẳng gặp chút rắc rối. Terminus thậm chí cũng không xuất hiện để kiểm tra hộ chiếu. Đến giờ bọn ta cũng chưa bị bắt chuyện bởi con ngựa quý hay thần nông ăn mày nào.

Khung cảnh khá dễ chịu. Con đường mòn ngang qua vườn xô thơm ngọt và nguyệt quế. Bên trái, sương mù bạc phát sáng phủ lên vịnh San Francisco. Trước bọn ta, ngọn đồi tụ thành 1 quần đảo bóng đêm giữa biển ánh sáng của thành phố. Những công viên địa phương và lực lượng bảo tồn thiên nhiên đã giữ cho khu vực đó gần như hoang dã, Lavinia giải thích.

"Chỉ cần cảnh giác với đàn sư tử núi thôi" Cô nói "Chúng tràn lan trên ngọn đồi đó."

"Chúng ta chuẩn bị đối mặt với xác sống" ta nói "và cô đang cảnh báo bọn ta về sư tử núi sao?"

Lavinia ném cho ta cái nhìn kiêu, Này anh bạn.

Cô đã đúng, tất nhiên rồi. Nhờ may mắn của mình, ta có thể sẽ đi cả 1 chặng đường dài như thế này, đánh nhau với quái vật và các tên hoàng đế tàn ác, chỉ để bị giết bởi 1 con mèo nhà tặng trọng.

"Còn bao xa nữa?" ta hỏi

"Không phải nữa chứ" Lavinia nói "Anh lần này còn thậm chí không phải vắc 1 cái quan tài mà. Chúng ta được nửa đường rồi"

"Nửa đường. Và chúng ta không thể bắt 1 cái xe, hoặc 1 con đại bàng khổng lồ, hoặc 1 con voi sao?"

Hazel vỗ vai ta "Bình tĩnh nào, Apollo. Lén lút đường bộ sẽ gây ít sự chú ý hơn. Và lại, đây là 1 cuộc tìm kiếm dễ dàng đó. Đa phần các hành trình của tôi toàn kiểu Tới Alaska và đánh bại hầu như tất cả mọi thứ dọc đường, hoặc là Dong thuyền qua nửa trái đất và bị say sóng trong hàng tháng trời. Đây chỉ là Trèo lên ngọn đồi đó và kiểm tra 1 cái đu quay thú nhún thôi.

"1 cái đu quay thú nhún nhưng nhúc zombie" ta sửa lại "Và chúng ta đã băng qua vài ngọn đồi rồi."

Hazel liếc về phía Meg "Ngài ấy luôn luôn phàn nàn nhiều như thế này à?"

"Anh ta từng thút thít nhiều hơn thế này cơ"

Hazel huýt sáo khe khẽ.

"Em biết" Meg đồng tình "Đứa trẻ to xác"

"Xin lỗi đi!" ta nói

"Shh" Lavinia nói, trước khi thổi và nổ 1 quả bong bóng tím cỡ bự
"Lén lút mà, nhớ chứ?"

Bọn ta tiếp tục dọc con đường mòn khoảng 1 tiếng nữa hoặc hơn. Khi băng qua 1 con hồ bạc náu mình giữa những ngọn đồi, ta không thể ngừng suy nghĩ rằng đó sẽ là 1 nơi mà em gái ta cực kì yêu thích. Ôi, ta ước gì cô sẽ xuất hiện cùng với các Thợ săn!

Meg đi trước ta vài thước, bên sườn Lavinia để họ có thể chia sẻ kẹo cao su và nói chuyện về kì lân. Hazel đi bên cạnh ta, mặc dù ta có cảm giác cô chỉ đa phần cố gắng đảm bảo ta sẽ không suy sụp.

"Ngài trông không ổn lắm" cô chú ý

"Làm sao cô biết? Do đông mồ hôi lạnh? Hay hơi thở gấp gáp?"

Trong bóng tối, đôi mắt vàng của Hazel gợi ta nhớ đến của loài cú: cảnh giác cao độ, sẵn sàng bay đến hay tấn công lúc cần "Vết thương ở bụng thế nào rồi?"

"Tốt hơn rồi" ta nói, mặc dù ta đang ngày càng có rắc rối với việc thuyết phục bản thân.

Hazel buộc lại tóc đuôi ngựa, nhưng nó là 1 thất bại. Tóc cô đã quá dài, xoắn và lỏng lẫ nó liên tục trượt ra khỏi dây chun. "Không có thêm vết cào nào nữa, nhé? Có điều gì ngài có thể kể cho tôi nghe về Tarquin không? Điểm yếu? Điểm mù? Ác cảm với thú cưng?"

"Họ không dạy cô về lịch sử La Mã như 1 phần quá trình huấn luyện quân lính sao?"

"Ồm, có. Nhưng tôi hay lờ đi trong những buổi giảng. Tôi đến trường Catholic ở New Orleans từ hồi những năm 1930. Tôi có nhiều trải nghiệm trong việc phớt lờ giáo viên"

"Mmm. Ta có thể hiểu được. Socrates (Triết gia Hy Lạp cổ). Rất thông minh. Nhưng nhóm bàn luận của ông... không thật sự thu hút và giải trí lắm."

"VẬY, Tarquin"

"Phải. Ông ta là 1 người đàn ông điên vì quyền. Kiêu ngạo. Bạo lực. Sẽ giết bất kì ai cản đường"

"Giống những tên hoàng đế"

"Nhưng không có bất kì tế nhị nào. Tarquin cũng quá ám ảnh với những dự án tòa nhà. Ông ta bắt đầu xây Đền thờ của Jupiter. Và cả hệ thống cống rãnh chính cho Rome."

"Lí do ông ta nổi tiếng"

"Thần dân cuối cùng cũng bị kiệt quệ vì thuế và sức ép lao động mà họ nổi dậy."

"Họ không thích việc đào cống rãnh sao? Tôi không thể hiểu tại sao"

Ta bắt đầu nghĩ rằng Hazel không thật sự hứng thú với những thông tin này mà cô chỉ đang làm ta xao lãng khỏi những mối lo mà thôi. Ta trân trọng điều đó, nhưng ta có vấn đề trong việc đáp lại nụ cười của cô. Ta liên tục nghĩ về giọng nói của Tarquin qua con ngựa quý trong hầm. Ông ta đã

biết tên Hazel. Ông ta đã hứa sẽ cho cô 1 vị trí đặc biệt giữa bầy xác sống của mình.

"Tarquin rất quý quý" ta nói "giống như bất kì người tâm thần nào, ông ta luôn luôn thao túng mọi người. Về điểm yếu, ta không biết. Sự tàn nhẫn, chắc thế. Thậm chí sau khi bị đá khỏi Rome, ông ta cũng chưa bao giờ ngừng việc cố gắng quay trở lại ngôi báu. Ông ta liên tục tập hợp nhiều đồng minh, tấn công thành phố hết lần này đến lần khác, thậm chí khi rõ ràng ông ta chẳng còn sức mạnh để thắng."

"Hắn là ông ta vẫn chưa bỏ cuộc" Hazel đẩy 1 cành bạch đàn ra khỏi lối đi "Chúng ta vẫn bám theo kế hoạch: đi vào trong im lặng, khám phá, rồi rời đi. Ít nhất Frank được an toàn ở trong trại"

"Bởi vì cô coi trọng cuộc sống của cậu ấy hơn chúng ta hả?"

"Không. Ừm..."

"Cô có thể dừng lại ở không được rồi"

Hazel nhún vai "Chỉ là Frank dường như đang đi tìm thêm mối nguy hiểm những ngày nay. Tôi không cho là cậu ấy đã kể cậu làm gì ở Trận chiến Trăng Mới?"

"Cậu ấy nói rằng trận chiến được đảo ngược ở Tiểu Tiber. Zombie không thích chạy băng qua nước"

"Frank đã đảo ngược tình thế cho trận chiến, hầu như bằng 1 tay. Các á thần rơi rụng xung quanh cậu. Cậu ấy chỉ tiếp tục đánh - biến đổi thành 1 con rắn khổng lồ, rồi 1 con rồng, rồi 1 con hà mã" cô rùng mình "Cậu ấy biến thành 1 con hà mã kinh khủng. Lúc Reyna và tôi xoay sở kéo được viện binh đến, kẻ thù đã hoàn toàn được đẩy lui. Frank chẳng chút sợ hãi. Tôi chỉ..." giọng cô căng ra "Tôi không muốn mất cậu ấy. Đặc biệt sau tất cả những gì đã xảy ra với Jason"

Ta cố gắng điều hòa câu truyện của Hazel về Frank Zhang, 1 cỗ máy hà mã chém giết can đảm, với vị pháp quan to lớn muốn được ôm ấp, dễ chịu ngủ trong cái áo lụa mượt vàng trang trí toàn đại bàng và gấu. Ta nhớ cái cách cậu tung hứng thanh củi. Cậu cam đoan với ta rằng cậu không có ước muốn được chết. Rồi 1 lần nữa, Jason Grace cũng thế.

"Ta cũng không có ý định mất thêm 1 ai cả" ta nói với Hazel.

Ta dừng ngay việc hứa hẹn.

Nữ thần của Sông Styx đã chỉ trích ta vì lời thề bị phá vỡ. Cô đã cảnh cáo rằng mọi người xung quanh sẽ phải trả giá cho tội lỗi của ta. Lupa, cũng, đã nhìn trước được sẽ có thêm nhiều máu và hy sinh. Làm sao ta có thể hứa với Hazel rằng bất kì ai trong chúng ta đều sẽ được an toàn đây?

Lavinia và Meg dừng lại đột ngột làm ta suýt đâm vào họ.

"Thấy chưa?" Lavinia chỉ qua hàng cây nứt gãy "Chúng ta sắp tới nơi rồi"

Bên dưới thung lũng, một bãi đậu xe trống vắng và khu vực cho picnic lấp đầy sự quang đãng trong khu vườn tùng bách. Phía cuối bãi cỏ, tĩnh lặng và bất động, là 1 vòng quay thú nhún, tất cả ánh đèn sáng chói.

"Tại sao nó vẫn còn bật đèn" ta thắc mắc

"Có lẽ có ai đó ở nhà" Hazel nói

"Tôi thích vòng quay thú nhún" Meg nói, và cô bắt đầu bước xuống đường.

Đu quay thú nhún có mái vòm nâu vàng như cái mũ chống nắng khổng lồ. Đằng sau những chướng ngại vật toàn mòng két và hàng rào sắt vàng, vòng quay lấp lánh hàng trăm ánh đèn. Các con thú được sơn màu hắt

bóng méo mó xuống mặt cỏ. Những con ngựa đông cứng trong hoảng loạn, đôi mắt chúng hoang dại, chân trước đá lên. Đầu của 1 con ngựa vằn ngẩng cao như thể đang trải qua đau đớn. 1 con gà trống không lộ gương mào và móng vuốt. Thậm chí có cả 1 con cá ngựa như người bạn Cầu Vòng của Tyson, nhưng con cá con này có khuôn mặt găm gù. Loại cha mẹ nào sẽ để con mình chơi với những sinh vật ác mộng thế này cơ chứ? Có lẽ là Zeus, ta nghĩ.

Bọn ta tiếp cận trong cảnh giác, nhưng không có thứ gì xảy ra, kể cả người sống lẫn xác chết. Khu vực dường như vắng tanh, chỉ không thể hiểu tại sao lại sáng choang thế này.

Thanh kiếm lấp lánh của Meg khiến bãi cỏ lung linh dưới chân cô. Lavinia cầm manubalista, lên nòng và sẵn sàng. Với mái tóc hồng và chân tay lê nghêu, cô có cơ hội tốt nhất để lên vào giữa những con thú trong vòng đu quay và hòa vào chúng, nhưng ta quyết định không chia sẻ nhận xét này, không nghi ngờ gì ta ăn ngay cú bắn. Hazel để kiếm trong bao. Thậm chí là tay không, cô hành động còn đáng sợ hơn bất kì ai trong bọn ta.

Ta tự hỏi nếu ta nên lôi cung của mình ra. Rồi ta nhìn xuống và nhận ra theo bản năng ta đang lăm lăm cầm cây đàn ukulele chiến. Được rồi. Ta có thể hỗ trợ 1 bản nhạc vui tươi nếu như phải chiến đấu. Điều đó có được tính là cử chỉ anh hùng không?

"Có gì đó không đúng" Lavinia thì thầm

"Chị nghĩ thế à?" Meg cúi xuống. Cô đặt thanh kiếm xuống và chạm vào mặt cỏ bằng đầu ngón tay. Tay cô gợn sóng ngang qua bãi cỏ như hòn đá bị ném xuống nước.

"Có gì đó sai sai về đất ở đây" cô thông báo "rễ cây không muốn đâm sâu hơn"

Hazel nhướn lông mày "Em có thể nói chuyện với thực vật"

"Không hẳn là nói chuyện" Meg nói "Nhưng phải. Thậm chí cây cối ở đây không thích nơi này. Chúng cố gắng mọc xa khỏi vòng quay thú nhún này nhanh nhất có thể"

"Và, bởi vì chúng là cây" ta nói "sẽ không nhanh cho lắm"

Hazel quan sát xung quanh "Hãy xem thử tôi có thể tìm ra thứ gì nhé"

Cô quỳ xuống ở rìa cái đu quay và ấn lòng bàn tay vào lớp bê tông. Không có những gợn sóng lăn tăn rõ rệt, không rung mình hay rung lắc, nhưng sau khi đếm đến 3, Hazel giật tay ra ngay. Cô lùi lại phía sau, suýt ngã vào Lavinia.

"Thánh thần ơi" cả người Hazel run rẩy "Có... có cả 1 hệ thống đường hầm phức tạp không lồ dưới đó"

Miệng ta khô không khốc "1 phần của Mê Cung sao?"

"Không. Tôi không nghĩ vậy. Có cảm giác nó độc lập. Cấu trúc thì cổ xưa, nhưng ... nhưng nó cũng dường như chưa ở đây lâu. Tôi biết điều đó chẳng có nghĩa gì"

"Có đó" ta nói "nếu lắng mộ vừa chuyển chỗ"

"Hoặc mới mọc lại" Meg gợi ý "như 1 cái cây bị chặt vậy. Hoặc bào tử nấm."

"Kinh thế" Lavinia nói

Hazel ôm khuỷu tay "Nơi này tràn ngập cái chết. Ý tôi là, tôi là 1 đứa con của Pluto đấy. Tôi đã từng ở dưới Thế giới Âm Phủ. Nhưng nơi này bằng cách nào đó còn tệ hơn"

"Tôi không thích điều đó" Lavinia lầm bầm

Ta nhìn xuống cái ukulele, ước gì ta đã mang một nhạc cụ to hơn để trốn sau nó. 1 cái đại hồ cầm, có lẽ vậy "Làm sao chúng ta vào được trong?"

Ta mong câu trả lời sẽ là Chết tiệt, chúng ta không thể.

"Ở kia" Hazel chỉ vào 1 phần bê tông nhìn không khác gì những phần khác.

Bọn ta theo cô. Cô di các ngón tay ngang qua lớp bề mặt đen, để lại những vết khắc lấp lánh bạc tạo thành đường nét hình chữ nhật có kích cỡ 1 quan tài. Ồ, tại sao ta phải liên tưởng cụ thể đến thế nhỉ?

Tay cô lơ lửng giữa hình "Tôi nghĩ tôi phải viết gì đó ở đây. 1 tổ hợp, có lẽ thế?"

"Để mở cánh cửa" Lavinia nhắc lại "2-50-4"

"Chờ đã!" ta chống lại làn sóng hoảng loạn "Có nhiều cách để viết '2-50-4'"

Hazel gật đầu "Chữ số La Mã, chắc thế?"

"Phải. Nhưng 2-5-4 có thể được viết khác đi trong chữ số La Mã thành 254, nó sẽ khác so với 2 và 54"

"Vậy nó là cái gì?" Meg hỏi

Ta cố nghĩ "Tarquin sẽ có 1 lí do để chọn con số đó. Ông ta tạo ra nó cho bản thân mà"

Lavinia thổi 1 quả bong bóng hồng nho nhỏ, lén lút "Giống như dùng ngày sinh nhật để làm mật khẩu?"

"Chính xác" ta nói "Nhưng ông ta sẽ không dùng ngày sinh nhật. Không phải cho lăng mộ của mình. Có lẽ là ngày tử? Ngoài trừ nó không đúng. Không ai chắc ông ta chết khi nào, vì ông đã bị trục xuất và chôn cất trong bí mật, nhưng nó phải khoảng tầm năm 495 Công Nguyên, không phải 254"

"Hệ thống ngày giờ sai" Meg nói

Tất cả bọn ta đều nhìn cô.

"Cái gì?" cô hỏi "Tôi được nuôi dạy ở cung điện của hoàng đế tàn ác. Chúng tôi đếm ngày tất cả mọi thứ căn cứ từ Rome. AUC. Ab urbe condita (nghĩa Latin - từ khi thành lập thành phố), đúng không?"

"Thánh thần ơi" ta nói "Giới đó, Meg. 254 AUC có thể là... xem nào... 500 Công Nguyên. Nó khá gần với 495"

Ngón tay Hazel vẫn chần chừ ở mặt bê tông "Đủ gần để mạo hiểm chứ?"

"Ừ" ta nói, cố gắng hướng đến sự tự tin của Frank Zhang trong ta "Viết thành ngày tháng: 254. C-C-L-I-V"

Hazel làm. Con số lấp lánh bạc. Cả phiến đá vỡ vụn thành khói, lộ ra những bậc hướng vào bóng tối.

"Được rồi" Hazel nói "Tôi có cảm giác rằng phần tiếp theo sẽ khó hơn nhiều đó. Theo tôi. Chỉ dẫm vào những nơi tôi bước. Và đừng gây nên bất kì tiếng động nào"

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 16

Happy new year everyone (3/1/2020)

Gặp ngài Tarquin mới

Vẫn giống ngài khi xưa, nhưng

Với ít nhiều thịt mỡ

VẬY LÀ... KHÔNG CÓ BẢN NHẠC VUI TƯƠI NÀO với ukulele rồi.

Được thôi.

Ta im lặng theo chân Hazel từng bước vào trong lăng mộ đu quay.

Khi bọn ta đi xuống, ta tự hỏi tại sao Tarquin lại chọn cư trú dưới 1 cái thú nhún nhĩ. Ông ta đã thấy người vợ cán qua cha mình trong một cái xe ngựa. Có lẽ ông ta thích cái ý tưởng một vòng quay bất tận với ngựa và quái vật chạy xung quanh phía trên nơi yên nghỉ của mình, làm nhiệm vụ canh gác bằng khuôn mặt hung tợn, thậm chí nếu chúng được cười đa phần bởi trẻ con người phàm (Nhóm người mà, ta cho là, dữ tợn theo cách riêng của họ.)

Tarquin có khiếu hài hước khá thú tính. Ông ta thích thú việc chia rẽ gia đình, xoay chuyển niềm vui của họ thành nỗi đau đớn. Ông ta không

ngại lôi trẻ con ra làm bia đỡ đạn. Thảm nào ông thấy thật thú vị khi chuyển lăng mộ ngay dưới 1 vòng đu quay trẻ con nhiều màu sắc tươi sáng.

Mắt cá chân rung lên kinh hãi. Ta nhắc nhở bản thân có lí do để trèo vào cái hang ổ kẻ giết người. Ta không thể nhớ được cái lí do quái quỷ đó vào lúc này, nhưng phải có thôi.

Bước chân dừng đến 1 hành lang dài, các bức tường đá vôi trang trí từng hàng mặt nạ người chết thạch cao. Ban đầu, ta không hề thấy điều này kì lạ. Đa phần những người La Mã giàu có giữ hẳn 1 bộ sưu tập toàn mặt nạ người chết để tưởng nhớ tổ tiên mình. Rồi ta chú ý thấy biểu cảm trên mặt nạ. Giống như những con thú nhún phía trên, những khuôn mặt thạch cao đông cứng lại trong hoảng loạn, đau đớn, giận dữ, kinh hoàng. Đây không phải là đồ cống nạp bày tỏ tôn kính. Họ là những chiến lợi phẩm.

Ta nhìn về phía Meg và Lavinia. Meg đứng ở chân cầu thang, chặn đứng bất kì lối thoát khả thi nào. Con kì lân lấp lánh trên áo phong của cô cười với ta đến tởm.

Lavinia bắt gặp ánh mắt ta như thể muốn nói, Phải, những mặt nạ đó thật điên rồ. Giờ, đi tiếp đi.

Bọn ta theo Hazel vào hành lang, tất cả những tiếng leng keng và sột soạt từ vũ khí vang vọng khắp trần nhà hình vòm. Ta khá chắc phòng thí nghiệm địa chấn học Berkeley, cách đây khoảng vài dặm, có thể nghe được nhịp tim của ta trên bảng đo địa chấn và sẽ sớm cảnh báo động đất xảy ra thôi.

Đường hầm đứt đoạn vài lần, nhưng Hazel dường như luôn luôn biết hướng nào để đi. Thỉnh thoảng cô dừng lại, nhìn về phía bọn ta, và chỉ gay gắt vào vài phần dưới sàn, nhắc bọn ta không được chệch khỏi đường của cô. Ta không biết điều gì sẽ xảy ra nếu ta bước sai, nhưng ta không có tham vọng thêm mặt nạ chết chóc của mình vào bộ sưu tập của Tarquin.

Đường như sau khoảng vài tiếng, ta bắt đầu nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt đầu đó phía trước. Đường hầm mở ra 1 căn phòng tròn như bể chứa lớn, sàn nhà chẳng có gì ngoài 1 con đường đá hẹp ngang qua 1 cái vục đen sâu hun hút. Móc trên bức tường đằng xa là nửa tá hộp liễu gai như bầy tôm hùm, mỗi cái có lỗ hồng tròn dưới đáy đúng kích cỡ cho... Ôi, thánh thần. Mỗi hộp có kích cỡ vừa vặn cho 1 cái đầu người.

1 tiếng thút thít thoát khỏi miệng ta.

Hazel liếc ra sau và mấp má, Cái gì đây?

1 câu truyện mơ hồ trôi lơ lửng nơi đáy băng trong não ta: Tarquin đã hành quyết 1 trong những kẻ thù của ông ta bằng việc dìm chết hẳn trong 1 cái bể linh thiêng - trói tay người đàn ông đó, đặt 1 cái hộp liễu gai qua đầu hẳn, rồi từ từ cho thêm đá vào cái hộp cho đến khi hẳn không thể giữ đầu trên mặt nước được nữa.

Hẳn là, Tarquin vẫn thích thú với thể loại giải trí đó.

Ta lắc đầu. Cô không muốn biết đâu.

Hazel, đủ khôn ngoan, để tin như vậy. Cô dẫn bọn ta đi tiếp.

Ngay trước khi đến căn phòng tiếp theo, Hazel giơ tay lên cảnh báo. Bọn ta dừng lại. Theo ánh nhìn của cô, ta có thể thấy 2 tên lính người xương ở phía xa của căn phòng, bên sườn lối vào mái vòm đá chạm trổ công phu. Lính canh đối mặt với nhau, mặc nguyên bộ giáp chiến, có lẽ đó là lí do vì sao chúng chưa thấy bọn ta. Nếu bọn ta để lộ 1 tiếng động nhỏ nhất, nếu chúng liếc về phía này vì bất cứ lí do gì, chúng ta sẽ bị nhìn thấy.

Khoảng 70 feet ở giữa ngăn cách bọn ta với vị trí của chúng. Sàn nhà của căn phòng bừa bãi toàn xương người cũ. Không có cách nào khác bọn ta có thể lên vào. Đây là những chiến binh xương, đội quân đặc biệt trong thế giới xác sống. Ta không có tí mong ước nào đánh nhau với chúng. Ta

rùng mình, tự hỏi chúng đã là ai trước khi bị bọn eurynomoi róc cạn đến tận xương.

Ta bắt gặp ánh mắt Hazel, rồi chỉ lại vào lối bọn ta đã đi. Rút lui không?

Cô lắc đầu. Chờ đã.

Hazel nhắm mắt tập trung. 1 hàng mồ hôi nhỏ giọt xuống 1 bên gương mặt cô.

Rồi 2 tên lính bẻ tanh tách. Chúng quay đi khỏi bọn ta, đối mặt với lối vào mái vòm, rồi hành quân băng qua, vai kề vai, thẳng vào bóng tối.

Kẹo cao su của Lavinia suýt rơi khỏi miệng "Làm thế nào?" cô thì thào

Hazel đặt ngón tay lên môi, rồi ra hiệu bọn ta đi theo.

Căn phòng giờ trống trơn ngoại trừ đám xương rải rác ngang sàn nhà. Có lẽ các chiến binh xương ở đây để nhặt nhanh những phần thừa. Dọc bức tường đối diện, phía trên mái vòm, là 1 ban công dẫn vào bởi cầu thang gác ở 2 bên. Lan can của nó là hàng rào mắt cáo toàn xương người méo mó, không hề làm ta hoảng sợ chút nào đâu. 2 cánh cửa dẫn ra khỏi ban công. Ngoại trừ lối mái vòm chính mà người bạn xương của bọn ta mới hành quân qua, đó dường như là lối ra duy nhất khỏi căn phòng này.

Hazel dẫn bọn ta lên bên cầu thang tay trái. Rồi, vì 1 số lí do chỉ cô biết, cô băng qua ban công và chọn cánh cửa bên phải. Bọn ta theo sát.

Phía cuối hành lang ngắn, khoảng 20 feet phía trước, ánh sáng từ ngọn lửa soi rọi 1 ban công khác với lan can xương, ảnh phản chiếu của cái bọn ta vừa bỏ lại đằng sau. Ta không thể nhìn thấy nhiều lắm căn phòng phía

trước, nhưng không gian khá chật chội. 1 giọng nói trầm vang vọng từ đó - 1 giọng nói mà ta nhận ra.

Meg thấy cổ tay, biến thanh kiếm lại thành những chiếc nhẫn - không phải bởi vì bọn ta không còn nguy hiểm, mà bởi vì cô hiểu thậm chí là 1 chút lấp lánh nhỏ cũng có thể làm lộ vị trí bọn ta. Lavinia lôi ra 1 mảnh vải từ túi và đắp nó lên cái manubalista. Hazel cho ta cái nhìn cảnh cáo rằng điều đó hoàn toàn không cần thiết.

Ta biết điều gì đang ở phía trước. Tarquin Kẻ Kiêu Ngạo đang thiết triều.

Ta cúi xuống phía sau hàng rào mắt cáo xương và sẫm soi vào phòng ngai phía dưới, tuyệt vọng mong rằng không có xác sống nào sẽ nhìn lên và thấy bọn ta. Hoặc người thấy bọn ta.Ồ, mùi hương cơ thể con người, tại sao người lại phải hăng hắc đến thế sau vài tiếng đi bộ chứ?

Dựa vào bức tường phía xa, giữa 2 cột đá khổng lồ, là 1 quan tài chạm trổ những hình ảnh phù điêu toàn quái vật và động vật hoang dã, giống như những con vật trên vòng quay thú nhún công viên Tilden. Năm ườn ngang cái quan tài là cái vật từng 1 thời là Tarquinius Superbus. Áo choàng của ông ta đã không được giặt trong khoảng vài ngàn năm rồi. Chúng vắt trên người ông ta tơi tả. Cơ thể ông đã héo quắt thành 1 bộ xương đen. Những mảnh rêu dính vào xương quai hàm và sọ, tạo cho ông ta 1 bộ râu và mái tóc kì cục. Khí gas tím lung linh tua tủa trượt qua xương sườn và vòng quanh các khớp, cuộn xoắn lên cổ và vào trong xương sọ, làm hốc mắt ông ta sáng quắc nảy lửa đầy bạo lực.

Dù cho thứ ánh sáng tím đó là gì, nó dường như giữ cho Tarquin thành 1 hình thể. Nó hẳn không phải linh hồn ông ta. Ta nghi ngờ Tarquin chưa bao giờ có cái đấy. Nó giống như tham vọng và lòng căm thù của ông ta hơn, bảo thủ từ chối từ bỏ bất kể ông ta đã chết bao lâu nay rồi.

Vị vua dường như đang chửi rủa dờ 2 tên lính canh xương Hazel đã thao túng.

"Ta có gọi các người sao?" vị vua hỏi "Không, ta không hề. Vậy tạo sao các người lại ở đây?"

Bộ xương nhìn nhau như thể đang thắc mắc điều tương tự.

"Quay lại vị trí ngay!" Tarquin gầm lên.

Lính gác hành quân quay lại con đường chúng đã đi.

Để lại 3 con eurynomoi và nửa tá zombie loanh quanh trong căn phòng, mặc dù ta có cảm giác sẽ còn nhiều hơn nữa ngay bên dưới cái ban công này. Thậm chí tệ hơn, zombie - vrykolakai, bất kể người muốn gọi chúng là gì - là những quân lính La Mã trước kia. Đa số vẫn còn mặc trang phục cho trận chiến trong bộ giáp lốm mé và quần áo rách rưới, da họ sưng phồng, môi xanh lè, những vết thương mở miệng ngay ngực và các chi.

Cơn đau nơi bụng ta trở nên gần như không thể chịu nổi. Những từ của lời tiên tri Địa cung Lửa lặp đi lặp lại trong tâm trí ta: Apollo đối mặt tử thần. Apollo đối mặt tử thần.

Bên cạnh ta, Lavinia run rẩy, đôi mắt ướt nhòa. Ánh nhìn của cô chăm chú lên 1 trong những tướng lính đã chết: 1 chàng trai trẻ với mái tóc nâu dài, 1 bên mặt bị bỏng nghiêm trọng. 1 người bạn cũ, ta đoán vậy. Hazel nắm chặt vai Lavinia - có lẽ để xoa dịu cô, có lẽ để nhắc nhở cô im lặng. Meg quỳ bên cạnh ta, cặp mắt kính lấp lánh. Ta mong ước trong tuyệt vọng rằng ta là người phát sáng vĩnh viễn để làm mờ đi những viên kim cương giả của cô.

Cô dường như đang đếm kẻ thù, tính toán cô có thể hạ chúng nhanh như thế nào. Ta có niềm tin to lớn đối với kỹ năng kiếm thuật của cô, ít

nhất khi cô không kiệt sức khỏi việc bẻ cong những cây bạch đàn, nhưng ta cũng biết những kẻ thù này là quá nhiều, quá hùng mạnh.

Ta chạm gối cô thu hút sự chú ý. Ta lắc đầu và vỗ nhẹ tai, nhắc nhở cô bọn ta ở đây để gián điệp, không phải để đánh nhau.

Cô lè lưỡi.

Bọn ta thoải mái đến vậy đó.

Bên dưới, Tarquin gầm ghè điều gì đó về việc không thể tìm được viện trợ chính đáng "Có ai thấy Caelius không? Hắn ta đâu? CAELIUS!"

1 lúc sau, 1 con eurynomos lê bước từ 1 bên hầm. Nó quỳ xuống trước nhà vua và hét lên "ĂN THỊT! SỚM THÔI!"

Tarquin rít "Caelius, chúng ta đã bàn rồi. Sẵn sàng đi!"

Caelius tự tát vào mặt mình "Vâng, thưa nhà vua của tôi" giọng hắn ta giờ là ngữ điệu British "Xin thứ lỗi. Đội quân vẫn theo kế hoạch. Sẽ đến trong 3 ngày nữa, vừa kịp lúc để mặt trăng máu trời dậy"

"Rất tốt. Và đội quân của ta thì sao?"

"ĂN THỊT!" Caelius tát mình lần nữa "Thứ lỗi cho thần, điện hạ. Phải, mọi thứ đã sẵn sàng. Người La Mã không nghi ngờ gì. Khi chúng quay qua đối mặt với các hoàng đế, chúng ta sẽ tấn công!"

"Tốt. Bắt buộc phải chiếm thành phố trước. Khi các hoàng đế cập bến, ta muốn tất cả đã được kiểm soát! Họ có thể thiêu cháy phần còn lại của Bay Area nếu họ muốn, nhưng thành phố là của ta"

Meg siết chặt nắm tay cho đến khi chúng chuyển thành màu rào mắt cáo xương. Sau trải nghiệm của bọn ta với những tiên cây đau đớn bóng lửa

ở Nam California, cô trở nên nhạy cảm hơn khi những kẻ lạm quyền độc ác đe dọa sẽ phóng hỏa môi trường.

Ta cho cô ánh nhìn Bình tĩnh nghiêm túc nhất, nhưng cô không nhìn ta.

Phía dưới, Tarquin nói "Còn cái tên câm lạng kia?"

"Ông ta được canh gác nghiêm ngặt, thưa ngài" Caelius hứa

"Hmm" Tarquin đăm chiêu "Dù thế, gấp đôi lực lượng lên. Chúng ta phải chắc chắn"

"Nhưng, hoàng đế của tôi, chắc chắn bọn La Mã không thể biết về Sutro..."

"Im miệng!" Tarquin ra lệnh

Caelius rên rỉ "Vâng, thưa hoàng đế của tôi. THỊT! Xin thứ lỗi. ĂN THỊT!"

Tarquin ngẩng hộp sọ lấp lánh tím về phía ban công. Ta cầu nguyện rằng ông ta không chú ý bọn ta. Lavinia ngừng nhai kẹo. Hazel trông cực kì tập trung, có lẽ đang điều khiển nhà vua xác sống nhìn đi chỗ khác.

Sau 10 giây, Tarquin cười khúc khích "Hừm, Caelius, có vẻ người sẽ được ăn thịt sớm hơn ta nghĩ rồi"

"Thưa chủ nhân?"

"Chúng ta có đột nhập" Tarquin nâng giọng "Xuống đây, 4 kẻ kia! Và gặp vị vua mới của các người!"

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 17

Meg, em đừng dám - MEG!

Không cả bọn sẽ toi hết

Phải, chắc rồi, thế cũng được

TA MONG LÀ CÓ 4 kẻ đột nhập khác trốn đâu đó trên cái ban công này. Chắc chắn là, Tarquin đang nói với bọn họ chứ không phải với bọn ta.

Hazel thúc cùi chỏ về lối ra, dấu hiệu chung cho CHUỒN THÔI! Lavinia bắt đầu luồn cúi về lối đó bằng tay và đầu gối. Ta cũng sắp sửa theo sau khi Meg phá hỏng tất cả mọi thứ.

Cô đứng lên cao lớn (ờm, cao nhất mà Meg có thể), triệu hồi ra thanh kiếm, và nhảy qua lan can.

"MEEEEEEEEEGAH!" ta hét lên, nửa khóc, nửa Em đang làm cái thể loại Hades gì vậy?

Chẳng còn quyết định nào tình tảo, ta đứng dậy, cung tên trong tay, mũi tên đặt lên khắc và bắn, hết cái này đến cái khác. Hazel lăm bằm chửi rủa mà không 1 quý cô đoan trang nào từ những năm 1930 nên biết, lôi ra thanh kị binh, và nhảy vào cuộc ẩu đả để Meg không phải chống đỡ 1 mình. Lavinia vươn lên, xoay sở lôi ra cái manubalista, nhưng mảnh vải dường như kẹt lại trên xà ngang.

Thêm nhiều xác sống xô vào Meg bên dưới cái ban công. 2 thanh kiếm xoay tít và lấp lánh, cắt hết các chi và đầu, khiến bọn zombie tan rã thành bụi. Hazel chém đầu Caelius, rồi quay ra đối mặt với 2 con eurynomoi khác.

Tướng lính đã chết trước kia với khuôn mặt bị bóng hắc đã đâm Hazel ngay lưng, nhưng Lavinia bắn nỏ kịp lúc. Then vàng Imperial đâm vào xương vai con zombie, khiến cậu ta nổ tung trong đồng áo giáp và quần áo.

"Xin lỗi, Bobby!" Lavinia nói sục sịt

Ta ghi nhớ không bao giờ nói với Hannibal người huấn luyện cũ của nó đã chết như thế nào.

Ta liên tiếp phóng tên cho đến khi chỉ còn Mũi tên của Dodona trong ống cung. Trong hồi tưởng của mình, ta nhận ra ta đã bắn một tá mũi tên trong khoảng 30 giây, trúng phóc mục tiêu. Ngón tay ta dường như bốc hơi. Ta chưa giải phóng một loạt đạn như thế từ khi ta còn là thần.

Điều này đáng nhẽ ra đã làm ta vui, nhưng bất kì cảm giác thỏa mãn nào cũng bị cắt ngang bởi tiếng cười của Tarquin. Khi Hazel và Meg chém nốt những tướng lính cuối cùng, ông ta đứng dậy từ cái ghế quan tài và gửi cho bọn ta 1 tràng vỗ tay. Không gì nghe sát khí hơn là tiếng vỗ chậm chậm mĩa mai của 2 bàn tay xương.

"Đáng yêu!" ông ta nói "Ồ, điều đó thật tuyệt! Tất cả các người sẽ là thành phần đáng giá trong đội của ta!"

Meg tấn công.

Vị vua không chạm vào cô, nhưng chỉ với 1 cái phẩy tay, một vài lực lượng vô hình nào đó khiến Meg bay ngược về phía bức tường đằng xa. Thanh kiếm rơi leng keng xuống sàn.

1 âm thanh nơi yết hầu thoát khỏi cổ họng ta. Ta nhảy qua lan can, tiếp đất trên 1 trong những mũi tên ta đã dùng (và tất cả đều nguy hiểm như những cái vỏ chuối). Ta trượt và đập mông. Không phải cách xuất hiện anh hùng nhất. Trong khi đó, Hazel chạy về phía Tarquin. Cô bị ném mạnh sang bên với 1 đội quân vô hình khác.

Tiếng cười khúc khích vui vẻ của Tarquin lấp đầy phòng ngai. Từ mỗi hành lang ở cả 2 bên chiếc quan tài, âm thanh những đôi chân đang lê bước và giáp va vào nhau vang vọng, ngày càng gần hơn. Phía trên ban công, Lavinia điên tiết bẻ lại cái manubalista. Nếu ta có thể mua cho cô khoảng 20 phút nữa hoặc hơn, cô có thể sẽ bắn được phát thứ hai.

"Chà, Apollo" Tarquin nói, những cuộn khí tím uốn lượn từ hốc mắt vào trong mồm. Eo. "Không ai trong chúng ta già đi, nhỉ?"

Tim ta đập thành thịch. Ta dò xung quanh tìm mũi tên còn dùng được nhưng chỉ thấy thêm nhiều mảnh gãy. Ta đang nửa muốn bắn Mũi tên của Dodona, nhưng ta không thể mạo hiểm cho Tarquin 1 thứ vũ khí có kiến thức tiên tri được. Mũi tên biết nói có thể bị hành hạ không? Ta không muốn biết.

Meg xoay sở đứng lên. Cô nhìn không đau đớn nhưng đầy gắt gỏng, mỗi khi cô bị ném thẳng vào bức tường. Ta mừng tượng cô đang nghĩ giống ta: tình huống này quá quen thuộc, giống trong du thuyền của Caligula khi Meg và Jason bị giam cầm bởi những venti. Ta không thể để 1 viễn cảnh như thế xảy ra lần nữa. Ta đã quá mệt với những tên vua độc ác quăng quật bọn ta như những con búp bê giẻ rách.

Hazel đứng, che lấp từ đầu đến chân là bụi zombie. Điều đó đáng ra không tốt cho hệ thống hô hấp của cô. Phía sau não bộ, ta tự hỏi nếu bọn ta có thể có Justicia nữ thần luật pháp La Mã sắp đặt 1 vụ kiện tập thể trên danh nghĩa chống lại Tarquin về tình trạng lãng mộ đầy rẫy nguy hiểm này.

"Mọi người" Hazel nói "lùi lại"

Đó cũng là điều cô đã nói với bọn ta ở đường hầm tới trại, ngay trước khi biến 1 con eurynomos thành nghệ thuật cho trần nhà.

Tarquin chỉ cười "À, Hazel Levesque, trò chơi thông minh với đá của người không thực hiện được ở đây đâu. Đây là vị trí quyền lực của ta! Viện binh sẽ đến đây ngay thôi. Sẽ dễ dàng hơn nếu người đừng kháng cự cái chết. Ta nói nó sẽ bớt đau đớn hơn đấy"

Phía trên ta, Lavinia tiếp tục bẻ lại nỏ thần công.

Meg nhặt thanh kiếm lên "Đánh hay rút, mọi người?"

Cái cách cô nhìn chăm chăm vào Tarquin, ta khá chắc ta biết ưu tiên của cô là gì.

"Ồ, bạn trẻ" Tarquin nói "Người có thể cố gắng chạy thoát, nhưng sớm thôi, người sẽ phải chiến đấu bên cạnh ta với những thanh kiếm tuyệt vời kia. Về Apollo.... Cậu ta sẽ không đi đâu cả"

Ông ta uốn ngón tay. Ông ta rõ ràng không ở gần ta, nhưng vết thương ở bụng co giật, như những xiên nóng đâm vào xương sườn và háng ta. Ta hét lên. Mắt nhòa nước.

"Dừng lại!" Lavinia hét lên. Cô nhảy xuống từ ban công và tiếp đất bên cạnh ta "Ông đang làm gì anh ấy vậy?"

Meg tấn công lần nữa vào vị vua xác sống, có lẽ mong ông ta sẽ không ngờ tới. Thậm chí không cần nhìn cô, Tarquin hất cô sang 1 bên với 1 luồng khí khác. Hazel đứng cứng rần như 1 cột đá cẩm thạch, mặt cô nhìn chăm chăm vào bức tường sau nhà vua. Những vết nứt nhỏ bắt đầu lan ra ngang mặt đá.

"Tại sao, Lavinia" vị vua nói "Ta đang gọi Apollo về nhà!"

Ông ta cười, đó là biểu cảm duy nhất ông ta có thể làm được, khi không có mặt "Lester tội nghiệp cuối cùng sẽ buộc phải tìm đến ta, một khi chất độc xâm chiếm làm chủ được não cậu ta. Nhưng việc có cậu ta ở đây sớm thế này - thật là một ưu đãi đặc biệt!"

Ông ta siết chặt hơn nắm tay xương. Nỗi đau của ta gấp ba. Ta rên rỉ và khóc lóc. Tâm nhìn choáng váng trong màu Vaseline đỏ. Làm thế nào ta có thể cảm thấy đau đớn đến thế nhưng lại không chết?

"Để anh ấy yên!" Meg hét lên

Từ đường hầm hai bên chiếc quan tài của Tarquin, thêm nhiều zombie bắt đầu tỏa vào trong phòng.

"Chạy" ta thở gấp "ra khỏi đây"

Ta giờ đã hiểu những lời đó trong Địa Cung Lửa: ta sẽ đối mặt với tử thần trong lăng mộ Tarquin, hoặc 1 số phận còn tồi tệ hơn cả cái chết. Nhưng ta không cho phép bản mình cũng phải bỏ mạng.

1 cách đây bước bình, bực mình, họ từ chối rời đi.

"Apollo giờ là thuộc hạ của ta, Meg McCaffrey" Tarquin nói "Người thật sự không nên thương tiếc. Cậu ta tồi tệ với người cậu ta yêu quý. Người có thể hỏi Sibyl"

Vị vua đánh giá ta khi ta quần quai như con bọ bị dính vào bảng thông báo "Ta mong Sibyl tồn tại đủ lâu để nhìn thấy người nhục nhã thế này. Đó có lẽ là điều cuối cùng đập vỡ bà ta. Và khi những tên hoàng đế vụng về kia đến, họ sẽ thấy nỗi kinh hoàng thật sự của 1 hoàng đế La Mã!"

Hazel rít lên. Bức tường đằng sau sụp đổ, sập xuống nửa trần nhà. Tarquin và đội quân biến mất bên dưới một trận đá lở có kích cỡ của những thiết bị đổ bộ.

Cơn đau của ta rút xuống tới mức độ chỉ đau thôi. Lavinia và Meg kéo ta đứng lên. Những dải tím giện dữ đầu độc giờ xoắn vòng tay ta. Đó hẳn không hề tốt đẹp gì.

Hazel tập tễnh qua. Giác mạc của cô đã biến thành 1 màu xám không lành mạnh "Chúng ta phải di chuyển"

Lavinia nhìn về phía đồng gạch vụn "Nhưng không phải ông ta...?"

"Không chết" Hazel nói với nỗi thất vọng cay đắng "Tôi có thể cảm nhận ông ta quanh co phía dưới đó, cố gắng..." cô rùng mình "Không quan trọng. Càng nhiều xác sống đang đến. Đi thôi!"

Nói thì luôn dễ hơn làm.

Hazel khập khiễng, thở đầy nặng nề khi cô dẫn bọn ta quay lại băng qua 1 dãy những đường hầm khác. Meg trông chừng đường lui, thỉnh thoảng cắt đứt zombie tình cờ đi ngang qua đường bọn ta. Lavinia phải chống đỡ hầu hết sức nặng của ta, nhưng cô đang đánh lừa là khỏe, cũng giống như khi cô lừa mọi người rằng mình nhanh nhẹn lắm. Cô dường như không có vấn đề gì đỡ cái thân xác hổ thẹn này băng qua lăng mộ.

Ta đang nửa tỉnh nửa mê với mọi thứ xung quanh. Cung tên đập vào ukulele, tạo nên 1 hợp âm mở chói tai trong 1 điệu hoàn hảo với bộ não ngờ ngác của ta.

Cái gì vừa xảy ra vậy?

Sau khoảnh khắc sức mạnh thần thánh đẹp đẽ với cái cung, ta trải qua 1 thất bại tận cùng xấu xí qua vết thương ở bụng. Ta giờ phải thừa nhận ta

không hề đỡ hơn. Tarquin đã nói 1 chất độc sẽ từ từ dẫn lối lên não ta. Dù cho nỗ lực tốt nhất của người chữa trị trong trại, ta đang bị biến đổi, trở thành 1 trong những sinh vật của nhà vua. Bằng việc đối mặt với ông ta, ta hẳn đã đẩy nhanh quá trình.

Điều này đáng ra đã làm ta khiếp sợ. Cái sự thật rằng ta có thể nghĩ về nó với sự thờ ơ thế này đã tự đáng lo rồi. 1 phần thiên về y học trong tâm trí ta quyết định ta phải bị sốc. Hoặc có lẽ chỉ, người biết đấy, chết.

Hazel dừng lại ở giao thoa giữa 2 hành lang "Tôi - tôi không chắc lắm"

"Ý chị là sao?" Meg hỏi

Giác mạc Hazel vẫn có màu đất sét ướt "Chị không thể đọc được. Đáng ra phải có 1 lối ra ở đây. Chúng ta đang gần với mặt đất, nhưng... tôi xin lỗi, mọi người"

Meg co lại thanh kiếm "Ồn thôi. Cứ tiếp tục quan sát"

"Cô đang làm gì vậy?" Lavinia nói

Meg chạm vào bức tường gần nhất. Trần nhà rung chuyển và vỡ ra. Ta có 1 hình ảnh thoáng qua về việc tất cả bị chôn vùi như Tarquin dưới vài tấn đá - điều đó, với tình trạng hiện tại của não bộ, dường như là 1 cách hài hước để chết. Thay vào đó, hàng tá những rễ cây dày dặn luôn lách qua những vết nứt, đẩy đá ra. Thậm chí từng là 1 vị thần quen với ma thuật, ta thấy điều này thật mê hoặc. Các rễ cây xoắn ốc và đan dệt lại với nhau, xô đẩy đất sang bên, cho 1 tia sáng từ ánh trăng lọt vào, cho đến khi bọn ta thấy mình đứng ở đáy của 1 cái cầu trượt nhẹ nhàng (1 cầu trượt bằng rễ cây?) với tay vịn và vị trí để chân leo lên.

Meg hít vào không khí phía trên "Người thấy an toàn. Đi nào"

Khi Hazel đứng canh, Meg và Lavinia gia nhập đội quân giúp ta leo lên cái cầu trượt. Meg đẩy. Lavinia kéo. Tất cả đều thật sự vụng về, nhưng ý nghĩ cái manubalista nữa lên dây của Lavinia xô qua lại đầu đó bên dưới cái mông mỏng manh của ta khích lệ ta để tiếp tục di chuyển.

Bọn ta tới được chân của một cái cây tùng bách ngay giữa rừng. Cái vòng quay thú nhún không hề trong tầm mắt. Meg giơ tay ra giúp Hazel lên, rồi chạm vào thân cây. Cầu trượt rẽ uốn lượn đóng lại, chìm xuống bên dưới lớp cỏ.

Hazel rung lắc trên đôi chân "Chúng ta đang ở đâu?"

"Lối này" Lavinia thông báo

Cô gánh sức nặng ta lần nữa, dù cho những phản đối rằng ta đã ổn. Thật sự, ta chỉ đang chết đi 1 chút thôi. Bọn ta lao đảo xuống 1 con đường mòn giữa những cây tùng bách dần hiện ra. Ta không thể nhìn thấy những ngôi sao hay nhận thức được bất kì tòa nhà cao tầng nào. Ta không biết chúng ta đang hướng đến lối nào, nhưng Lavinia dường như không nao núng.

"Làm sao cô biết chúng ta đang ở đâu?" ta hỏi

"Nói với anh rồi" cô nói "Tôi thích đi khám phá"

Cô hẳn phải rất thích Cây Sồi Độc, ta nghĩ không biết bao nhiêu lần. Rồi ta tự hỏi nếu Lavinia chỉ đơn giản cảm thấy thoải mái khi ở ngoài hoang dã hơn là ở trại. Cô và em gái ta hẳn sẽ hòa hợp lắm đây.

"Có ai bị thương không?" ta hỏi "Ngạ quỷ có cào ai không?"

Cả 3 cô gái đều lắc đầu.

"Còn anh thì sao?" Meg cau mày và chỉ vào bụng ta "Tôi tưởng anh đang khá hơn"

"Ta cho là mình đã quá lạc quan" ta muốn la mắng cô vì nhảy ngay vào cuộc chiến và suýt khiến cả bọn bị giết, nhưng ta không có năng lượng. Thêm nữa, cái cách cô đang nhìn ta, ta có cảm giác bề ngoài gắt gỏng đó sẽ vỡ tan thành nước mắt còn nhanh hơn cả trần nhà của Tarquin nữa.

Hazel nhìn ta cảnh giác "Ngài hẳn đã phải khỏi rồi. Tôi không hiểu"

"Lavinia, cho ta vài miếng kẹo cao su được không?" ta hỏi

"Nghiêm túc đấy hả?" cô thọc vào trong túi và đặt vào tay ta 1 miếng.

"Cô là ảnh hưởng xấu" với ngón tay nặng nề, ta xoay sở bóc vỏ kẹo cao su và cho nó vào mồm. Mùi vị ngọt đến phát sợ. Nó ăn như màu hồng vậy. Tuy thế, điều này tốt hơn là chất độc ngạ quỷ ôi thiu dâng lên trong cổ họng ta. Ta nhai, mừng vì có điều gì đó để tập trung ngoài những kí ức về ngón tay xương xẩu của Tarquin uốn lượn và gửi những lưỡi hái lửa qua ruột ta. Và ông ta đã nói gì về Sibyl...? Không. Ta không thể xử lí điều đó ngay bây giờ.

Sau khoảng vài trăm thước đi bộ như tra tấn, bọn ta tới được 1 dòng suối nhỏ.

"Chúng ta gần tới rồi" Lavinia nói

Hazel liếc lại phía sau "Tôi đang cảm thấy có lẽ 1 tá đang theo sau chúng ta, rất nhanh"

Ta chẳng nhìn và nghe thấy điều gì, nhưng ta tin Hazel "Đi đi. Mọi người sẽ đi nhanh hơn mà không có ta"

"Không có chuyện đấy đâu" Meg nói

"Đây, giữ Apollo" Lavinia đưa ta cho Meg như thể ta là 1 túi thực phẩm "Mọi người băng qua con suối này, đi lên đồi. Sẽ thấy trại Jupiter"

Meg dựng lại gọng kính bụi bẩn "Còn cô thì sao?"

"Tôi sẽ thu hút chúng đi chỗ khác" Lavinia vỗ vào manubalista.

"Đó là ý tưởng tồi tệ" Ta nói

"Đó là những gì tôi làm" Lavinia nói

Ta không chắc nếu ý cô là thu hút kẻ thù đi hay là thực hiện những ý tưởng tồi tệ.

"Cậu ấy nói đúng" Hazel quyết định "Hãy cẩn thận, chiến binh. Bọn tôi sẽ gặp cậu ở trại"

Lavinia gật đầu và phóng vào rừng.

"Cô có chắc điều đó khôn ngoan không?" ta hỏi Hazel

"Không" cô thừa nhận "Nhưng bất kể Lavinia làm gì, cậu ấy luôn dường như quay về vô sự. Giờ đưa ngài về nhà nào"

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 18

Nấu nướng cùng Pranjai

Anh thảo và sừng kì lân

Zombie nướng chậm

NHÀ. THẬT LÀ MỘT từ tuyệt vời.

Ta không hề biết nó nghĩa là gì, nhưng nghe có vẻ tốt đẹp.

Đâu đó dọc con đường mòn quay về trại, đầu óc ta hẳn đã bị tháo rời khỏi cơ thể. Ta không nhớ mình ngất đi. Ta không nhớ mình đến được thung lũng. Nhưng bằng 1 cách nào đó, tỉnh táo trong ta trôi đi như một quả bóng khí heli đào tẩu.

Ta mơ về nhà. Ta đã bao giờ thật sự có chưa?

Delos là nơi ta sinh ra, nhưng chỉ bởi vì người mẹ mang thai ta, Leto, ẩn náu ở đó để tránh khỏi cơn thịnh nộ của Hera. Hòn đảo này là một nơi thiêng liêng cấp bách cho cả em gái ta và ta, nhưng nó chưa bao giờ thật sự như một mái ấm, giống như ghế sau của 1 chiếc taxi đối với 1 đứa trẻ được sinh ra ngay trên đường đến bệnh viện vậy.

Đỉnh Olympus? Ta có 1 cái cung điện ở đó. Ta ghé thăm trong những ngày lễ. Nhưng nó luôn giống như 1 nơi cha ta sống với mẹ kế hơn.

Cung điện Mặt trời? Đó là cái lều cũ kĩ của Helios. Ta chỉ tân trang lại nó mà thôi.

Thậm chí Delphi, ngôi nhà của Oracle vĩ đại nhất của ta, khởi đầu đã từng là hang ổ của Python. Dù cố gắng thế nào, người sẽ không bao giờ quét được cái mùi da rắn cũ kĩ khỏi cái hang động núi lửa đó.

Đáng buồn, trong hơn 4000 năm của ta, thời gian ta cảm thấy giống như ở nhà nhất đều xuất hiện trong vài tháng trước: ở Trại Con Lai, chia sẻ cabin với những đứa con á thần của ta; ở Trại nghỉ với Emma, Jo, Georgina, Leo và Calypso, tất cả bọn ta ngồi xung quanh bàn ăn cắt rau củ từ vườn cho bữa tối, trong Bể Chứa ở Palm Springs với Meg, Grover, Mellie, Huấn Luyện Viên Hedge, và đủ các loại tiên cây xương rồng có gai, và giờ là ở trại Jupiter, nơi những người La Mã lo âu, mệt mỏi, dù họ có nhiều vấn đề, dù cho sự thật rằng ta mang nỗi thống khổ và tai ương bất kì đâu ta đến, vẫn chào đón ta đầy tôn trọng, một căn phòng phía trên quán café của họ, và vài lạnh giường đáng yêu để mặc.

Những nơi như thế là nhà. Dù ta có xứng đáng là 1 phần trong họ hay không - đó lại là 1 câu hỏi khác.

Ta muốn nán lại những khoảng kí ức vui vẻ đó. Ta nghi ngờ ta đang chết - có lẽ trong cơn hôn mê trên mặt rừng khi chất độc nga quý lan tỏa trong huyết mạch. Ta muốn những suy nghĩ cuối cùng là những điều hạnh phúc. Nào ta lại có ý khác.

Ta thấy bản thân trong hang động của Delphi.

Gần đó, kéo lê trong bóng tối, cuộn cuộn làn khói cam và vàng, là hình hài quá ư quen thuộc của Python, giống như con rồng Komodo ôi thiu và to lớn nhất thế giới. Mùi của hãn chua gắt ngọt ngọt - 1 sức ép thể xác siết chặt phổi ta và khiến lỗ mũi ta gào thét. Mắt hãn cắt ngang hơi nước lưu huỳnh như đèn pha.

"Người nghĩ nó quan trọng" chất giọng âm vang của Python làm rằng ta va lạch cạch "Những chiến thắng tầm thường. Người nghĩ nó dẫn tới

điều gì đó sao?"

Ta không thể nói. Miệng ta vẫn có vị kẹo cao su. Ta mừng vì cái vị ngọt tởm lợm đó - 1 lời nhắc nhở rằng thế giới vẫn tồn tại bên ngoài cái hang động kinh dị này.

Python trườn đến gần hơn. Ta muốn nắm lấy cung tên, nhưng tay ta tê liệt.

"Nó chẳng là gì cả" hắn nói "Những cái chết người gây ra - cái chết người sẽ gây ra - chúng chẳng đáng giá. Nếu người thắng mọi trận chiến, người vẫn sẽ thua trong chiến tranh. Như thường lệ, người không hiểu đúng mới đe dọa. Đối diện với ta, và người sẽ chết thôi"

Hắn mở rộng cái dạ dày không lồ, cánh môi bò sát nhỏ dãi lộ ra hàm răng lấp lánh.

"GAH!" mắt ta mở to. Tứ chi khua khoảng loạn xạ.

"Ồ, tốt" 1 giọng nói "Ngài tỉnh rồi"

Ta đang nằm trên sàn trong 1 loại kết cấu bằng gỗ nào đó, giống... à, 1 chuồng ngựa. Cái mùi cỏ khô và phân ngựa tràn ngập khoang mũi. 1 thảm vải bao bố châm chích sau lưng ta. Nhìn xuống ta là hai khuôn mặt xa lạ. 1 là anh chàng trẻ đẹp trai với mái tóc đen mềm mượt nhấp nhô trên vầng trán rộng.

Khuôn mặt còn lại thuộc về 1 con kì lân. Mồm của nó lấp lánh nước dãi. Đôi mắt xanh hoảng hốt, mở to và chớp chớp, gắn chặt vào ta như thể ta là 1 cái túi ngũ cốc ngon lành. Treo trên đỉnh sừng của nó là cái nạo phô mai hình cầu có tay quay.

"GAH!" ta nói lần nữa

"Bình tĩnh nào, đừng hoảng" Meg nói, đầu đó bên trái ta "Anh đang ở với bạn thôi"

Ta không thể nhìn thấy cô. Ngoại vi tầm nhìn vẫn còn mờ nhạt và hồng.

Ta chỉ yếu ớt vào con kì lân "Nào phô mai"

"Phải" chàng trai trẻ đáng yêu nói "Đó là cách dễ nhất để lấy liều thuốc từ vỏ bào sừng cho vết thương. Buster không phiền đâu. Phải vậy không, Buster?"

Buster con kì lân tiếp tục nhìn chăm chăm ta. Ta tự hỏi nếu nó thậm chí còn sống, hay chỉ là 1 con kì lân nhựa họ đã kéo vào đây.

"Tên tôi là Pranjal" chàng trai trẻ nói "Trưởng quân y của trại. Tôi chữa trị cho ngài lúc ngài mới đến đây, nhưng chúng ta chưa thật sự gặp nhau, từ khi, ừm, ngài bất tỉnh. Tôi là con trai của Asclepius. Tôi đoán vậy ngài là ông nội tôi rồi"

Ta rên rỉ "Xin đừng gọi ta là Ông nội. Ta đã cảm thấy đủ tồi tệ rồi. Mọi người có - có ổn hết không? Lavinia? Hazel?"

Meg lớn vồn trong tầm nhìn. Cặp mắt kính cô đã sạch bong, tóc đã được gội, và quần áo đã thay, nên ta đoán mình đã ngất một khoảng thời gian khá lâu. "Chúng tôi đều ổn. Lavinia quay lại ngay sau bọn tôi. Nhưng anh đã suýt chết đấy" Cô nghe cái kính, như thể cái chết của ta sẽ cực kì quấy rầy cô "Anh đáng ra phải kể với tôi vết cào đó tệ thế nào chứ"

"Ta nghĩ... ta cho rằng nó sẽ được chữa lành"

Pranjal nhú mày "Phải, nó đã nên khỏi rồi. Ngài được chăm sóc đặc biệt, nếu tôi có thể tự khẳng định vậy. Chúng tôi biết về nọc độc của nga

quý. Thường có thể chữa được, nếu chúng tôi xử lí chúng trong vòng 24h đồng hồ"

"Nhưng anh" Meg nói, cau có với ta "Anh không phản ứng với phương pháp trị liệu"

"Đó có phải lỗi của ta đâu!"

"Đó có thể là do phần thần của ngài" Pranjai đăm chiêu "tôi chưa bao giờ có bệnh nhân từng là người bất tử. Điều đó có thể khiến ngài chống lại những phương pháp chữa trị của á thần, hoặc dễ bị tổn thương bởi vết cào của xác sống hơn. Tôi không biết được"

Ta chống dậy trên khuỷu tay. Ta để ngực trần. Vết thương đã được băng bó, nên ta không thể nói nó trông tệ thế nào bên dưới, nhưng cơn đau đã rút xuống chỉ còn nhức nhối. Những tua xoắn tím đỏ vẫn vằn vò trên bụng, ngực và dưới cánh tay ta, nhưng màu chúng đã nhạt đi thành màu tím oải hương.

"Những gì cậu làm rõ ràng có hiệu quả" ta nói

"Chúng ta sẽ theo dõi thêm" Nét mặt lo lắng của Pranjai không khích lệ chút nào "Tôi đã thử 1 loại thuốc pha chế đặc biệt, 1 loại tương đương ma thuật như kháng sinh bảo vệ da. Nó cần giống đặc biệt của *Stellaria media* (họ cẩm chướng) - cây anh thảo kỳ diệu - mà vốn không mọc ở miền bắc California."

"Giờ nó mọc ở đây rồi" Meg tuyên bố

"Phải" Pranjai đồng ý với 1 nụ cười "Tôi sẽ phải giữ Meg ở gần. Cô bé có đôi tay tuyệt vời trồng tưới những loài cây thuốc."

Meg đỏ mặt.

Buster vẫn không chuyển động hay chớp mắt. Ta mong Pranjal thỉnh thoảng cho 1 cái thìa bên dưới lỗ mũi con kì lân để chắc chắn rằng nó vẫn đang thở.

"Bất luận thế nào" Pranjal tiếp tục "thứ thuốc mỡ tôi dùng không điều trị dứt điểm. Nó chỉ làm chậm tình trạng... của ngài thôi"

Tình trạng của ta. Thật là lỗi nói tuyệt vời đối với việc biến thành 1 xác sống biết đi.

"Và nếu ta muốn được chữa hẳn thì sao?" ta hỏi "Mà, nhân tiện, ta muốn vậy"

"Điều đó sẽ cần phương pháp chữa bệnh quyền năng hơn khả năng của tôi" anh thừa nhận "Phương pháp chữa bệnh thần thánh"

Ta cảm thấy muốn khóc. Ta quyết định Pranjal cần phải củng cố thêm cách hành xử bên cạnh giường bệnh, có lẽ là có 1 bộ sưu tập tốt hơn toàn những phương thuốc diệu kì lấp đầy kệ mà không yêu cầu sự can thiệp của thần thánh.

"Chúng ta có thể thử thêm vỏ bào sừng" Meg gợi ý" Nó vui mà, ý tôi là, nó có thể hiệu quả"

Giữa mong muốn của Meg trong việc dùng cái nạo phô mai và ánh nhìn háu đói của Buster, ta bắt đầu cảm thấy mình như 1 đĩa mì pasta "Ta không cho là cậu có bất kì chỉ dẫn nào từ những vị thần chữa bệnh?"

"Thật ra" Pranjal nói "nếu ngài cảm thấy có sức, ngài nên thay đồ và để Meg dẫn đến sở chỉ huy. Reyna và Frank lo lắng khi nhắc tới ngài"

Meg giúp ta vì thương hại.

Trước buổi gặp mặt với các pháp quan, cô dẫn ta quay về quán của Bombilo để ta có thể tắm rửa và thay đồ.

Sau đó, bọn ta dừng lại ở sảnh trại lộn xộn để lấy thức ăn. Dựa vào góc độ của mặt trời và phòng ăn gần như vắng tanh, ta đoán giờ đã là chiều muộn, giữa bữa trưa và bữa tối, điều đó cho thấy ta đã bất tỉnh gần như cả 1 ngày.

Ngày kia, rồi, sẽ là 8/4 - mặt trăng máu, sinh nhật Lester, ngày 2 tên hoàng đế độc ác và 1 vị vua xác sống tấn công trại Jupiter. Ở mặt tích cực, sảnh ăn lộn xộn có món thanh cá.

Khi ta xong xuôi với bữa ăn (đây là 1 bí mật trong nấu nướng mà ta mới phát hiện ra: sốt cà chua thật sự làm tăng vị cho khoai tây chiên và thanh cá). Meg dẫn ta xuống Viện Nguyên Lão tới sở chỉ huy.

Đa số người La Mã dường như đang bận bịu làm bất cứ thứ gì mà người La Mã làm vào chiều muộn: hành quân, đào hầm, chơi Fortnite (Fortiusnitius - Latin - trò chơi sinh tồn)... Ta không thật sự chắc chắn. Vài tướng lĩnh liếc ta khi bọn ta đi qua, cuộc nói chuyện của họ ấp úng dừng hẳn. Ta đoán nhiều lời đã tỏa đi về cuộc thám hiểm của bọn ta trong lăng mộ Tarquin. Có lẽ họ nghe rằng ta có 1 vấn đề nho nhỏ chuyển đổi thành 1 zombie và họ đang chờ ta hét lên đòi nã.

Ý nghĩ đó khiến ta rùng mình. Vết thương ở bụng hiện tại cảm thấy đỡ hơn rất nhiều. Ta có thể đi mà không phải cúi xuống. Mặt trời vẫn tỏa nắng. Ta đã ăn một bữa ăn ngon. Làm sao ta vẫn có thể bị đầu độc được cơ chứ?

Phủ nhận là 1 thứ rất quyền năng.

Không may, ta nghi ngờ Pranjal đã đúng. Anh chỉ làm chậm tiến độ của nọc độc. Tình trạng của ta vượt xa mà bất cứ quân y nào ở trại, Hy Lạp và La Mã, có thể cứu chữa. Ta cần sự giúp đỡ của thần thánh - đó là điều mà Zeus đã tuyệt đối cấm đoán những vị thần khác được ban cho ta.

Lính canh ở sở chỉ huy cho bọn ta vào trong ngay. Bên trong, Reyna và Frank ngồi đằng sau 1 cái bàn dài đầy những bản đồ, sách, dao găm, và 1 lọ lớn thạch đậu. Dựa vào tường sau, trước 1 tấm màn tím, con đại bàng vàng của doanh trại đứng đó, vo ve nhiều năng lượng. Việc quá gần với nó khiến lông trên cánh tay ta dựng đứng. Ta không biết làm thế nào hai pháp quan có thể chịu được làm việc ở đây với cái thứ đó ngay sau họ. Họ chưa đọc những bài báo kí sự y học về ảnh hưởng lâu dài của việc phơi mình trước những tượng hình La Mã phát điện từ sao?

Frank xuất hiện sẵn sàng để ra trận trong 1 bộ giáp đầy đủ. Reyna trông như thể cô ấy là người vừa mới tỉnh dậy. Cô mặc 1 cái áo choàng không tay màu tía với viền vàng bên ngoài một chiếc áo phông quá cỡ PUERTO RICO HÙNG MẠNH, ta tự hỏi nếu cô đã mặc nó đi ngủ - nhưng đó chẳng phải việc của ta. Phần tóc bên trái của cô xoắn đen lộn xộn như bò liếm 1 cách đáng yêu khiến ta băn khoăn nếu cô đã ngủ đè lên đó - và, 1 lần nữa, đó cũng không phải việc của ta.

Cuộn ở trên tấm thảm ngay chân cô là 2 bộ máy tự động ta chưa bao giờ nhìn thấy trước đây - 1 đôi chó săn, 1 vàng và 1 bạc. Chúng cùng lúc ngẩng đầu lên khi thấy ta, rồi ngừng không khí và gầm gừ như thể muốn nói, Này, Mẹ, tên này có mùi như zombie. Chúng con có thể giết hẳn không?

Reyna suyt chúng. Cô moi mấy viên thạch đậu khỏi lọ và ném cho bọn chó. Ta không chắc tại sao chó săn kim loại sẽ thích kẹo, nhưng chúng đớp món kẹo, rồi yên vị lại trên thảm.

"Ồm, chó đẹp đó" ta nói "Tại sao ta chưa thấy chúng trước đây bao giờ?"

"Aurum và Argentum đã ở bên ngoài tìm kiếm" Reyna nói, theo 1 tông giọng không khuyến khích câu hỏi tiếp theo "Vết thương của ngài thế nào rồi?"

"Vết thương tốt lắm" ta nói "Ta ấy hả, không ổn lắm"

"Anh ta đã đỡ hơn trước rồi" Meg khẳng định "Tôi đã mài thêm vỏ bào sừng kì lân cho vết cào. Nó khá thú vị"

"Pranjal cũng giúp" ta nói

Frank chỉ vào hai vị trí ngồi cho khách "Hai người cứ thoải mái"

Thoải mái là 1 cụm từ tương đối. Chiếc ghế đầu gập 3 chân nhìn không êm ái như ghế pháp quan. Chúng cũng gợi nhắc ta về chỗ ngồi 3 chân của Oracle ở Delphi, làm ta nhớ đến Rachel Elizabeth Dare nơi Trại Con Lai, người không kiên nhẫn trong việc chờ đợi ta khôi phục năng lực tiên tri cho lắm. Nghĩ về cô bé đó ta nhớ về hang động Delphi, nhớ về Python, nhớ về cơn ác mộng và ta đã sợ chết thế nào. Ta ghét trạng thái tình táo.

Khi bọn ta đã yên vị, Reyna trải ra 1 cuộn giấy da ngang bàn "VẬY là, bọn tôi đã làm việc cùng với Ella và Tyson từ hôm qua, cố gắng giải mã thêm lời tiên tri"

"Chúng tôi đã có tiến triển" Frank thêm vào "Chúng tôi nghĩ chúng tôi đã tìm ra công thức mà ngài nói ở buổi họp nguyên lão - nghi lễ có thể triệu hồi sự giúp đỡ của thần thánh để cứu trại"

"Thật tuyệt, nhỉ?" Meg vươn tới lọ thạch đậu nhưng rút tay lại khi Aurum và Argentum bắt đầu gầm gừ"

"Có lẽ thế" Reyna trao đổi 1 cái nhìn lo lắng với Frank "Vấn đề là, nếu chúng ta đọc đúng nghĩa những lời đó... nghi thức cần 1 sự hi sinh"

Những thanh cá bắt đầu đấu đá với khoai tây chiên trong bụng ta.

"Không thể thế được" ta nói "Thần thánh chúng ta sẽ không bao giờ đòi hỏi người phạm phải hi sinh. Chúng ta đã hủy bỏ điều đó hàng thế kỉ rồi! Hay hàng ngàn năm rồi, ta không nhớ nữa. Nhưng ta chắc chúng ta đã hủy bỏ rồi!"

Frank bấu lấy tay vịn "Phải, đó là vấn đề. Người được cho phải chết không phải là 1 người phạm"

"Không" Reyna gắn chặt mắt vào ta "Dường như nghi thức yêu cầu cái chết của 1 vị thần"

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 19

Ê sách, số mệnh ta là gì?

Cả bí mật của cuộc sống?

Xem phụ lục F nhé

TẠI SAO MỌI NGƯỜI LẠI NHÌN vào ta?

Ta không có lựa chọn nào khác nếu ta (từng-) là vị thần duy nhất trong căn phòng này.

Reyna rướn lên cuộn giấy, di ngón tay ngang qua tấm da dê "Frank đã chép lại những dòng này từ lưng Tyson. Ngài cũng có thể đoán ra, chúng đọc giống 1 quyển sách hướng dẫn hơn là lời tiên tri..."

Ta bắt đầu muốn ngắt đi. Ta muốn giật lấy cuộn giấy khỏi Reyna và tự đọc những thông tin mới tồ tộ. Tên ta có được đề cập đến? Hi sinh ta không thể nào làm hài lòng các vị thần được, có thể không? Nếu bọn ta những cư dân Olympia bắt đầu hi sinh từng người một, đó sẽ là 1 tiền lệ kinh khủng.

Meg dí mắt vào lọ thạch đậu, khi những con chó săn dính chặt mắt vào cô "Vị thần nào chết?"

"Ừm, dòng cụ thể đó..." Reyna liếc mắt, rồi đẩy tấm da dê qua Frank "Từ gì đây?"

Frank trông ngượng ngùng "Vỡ tan. Xin lỗi, tôi viết hơi vội"

"Không, không. Ổn mà. Chữ viết tay của cậu đẹp hơn tôi"

"Xin cô có thể nói xem nó là gì không?" ta van nài

"Phải, xin lỗi" Reyna nói "Ừm, nó không hẳn là thơ, giống bản sonnet ngài có ở Indianapolis..."

"Reyna!"

"Được rồi, được rồi. Nó nói là: Tất cả hoàn thành vào ngày cần thiết nhất: thu thập thành phần cho yêu cầu đốt cháy loại 6 (xem phụ lục B)..."

"Chúng ta chết chắc rồi!" ta rên rĩ "Chúng ta sẽ không bao giờ có thể thu thập những... bất kể chúng là gì"

"Đó là phần dễ thôi" Frank đảm bảo với ta "Ella đã có 1 danh sách những nguyên liệu. Cô nói đó toàn những đồ bình thường" cậu ra hiệu cho Reyna tiếp tục.

"Thêm hơi thở cuối cùng của vị thần không nói, khi linh hồn ông được giải thoát" Reyna đọc to "cùng với lớp kính vỡ tan. Rồi lời cầu nguyện triệu hồi vị thần duy nhất (xem phụ lục C) phải được truyền đạt nhờ cầu vồng" cô hít 1 hơi "Chúng tôi vẫn chưa có bản thực của lời cầu nguyện, nhưng Ella tự tin rằng cô có thể sao chép lại nó trước khi trận chiến bắt đầu, giờ cô ấy biết phải tìm gì ở mục C rồi"

Frank liếc nhìn ta tìm kiếm phản ứng "Phần còn lại có nghĩa gì với ngài không?"

Ta đang quá nhẹ nhõm ta suýt ngã khỏi cái ghế 3 chân "Cậu làm ta hào hứng phát điên. Ta nghĩ... Ừm, ta đã được gọi là nhiều thứ, nhưng chưa bao giờ là vị thần không nói cả. Nó nghe giống kiểu chúng ta phải tìm được vị thần câm lặng, người chúng ta đã bàn đến trước đó, và ở..."

"Giết ông ta?" Reyna hỏi "Làm thế nào giết 1 vị thần lại có thể làm hài lòng các thần được?"

Ta không có câu trả lời cho nó. Rồi 1 lần nữa, nhiều lời tiên tri dường như vô lí cho đến khi nó diễn ra. Chỉ khi hồi tưởng lại chúng mới hiện ra rõ ràng như thế nào.

"Có lẽ nếu ta biết vị thần nào mà chúng ta đang nói tới..." ta đập nắm tay vào đầu gối "Ta cảm thấy ta nên biết, nhưng nó đã bị chôn sâu. 1 mảng kí ức mờ mịt. Ta không cho là cậu đã kiểm tra thư viện hay tìm kiếm trên Google hay gì đó phải không?"

"Tất nhiên bọn tôi đã tìm kiếm rồi" Frank nói "Không có sổ sách nào về vị thần câm lặng của La Mã hay Hy Lạp cả"

La Mã hay Hy Lạp. Ta cảm thấy chắc chắn ta đang thiếu sót thứ gì đó - nhưng 1 phần của não ta chẳng hạn. Hơi thở cuối cùng. Linh hồn ông được giải thoát. Nó nghe chắc chắn giống chỉ dẫn cho lễ hiến tế.

"Ta phải nghĩ về điều đó" ta quyết định "Đối với phần còn lại của chỉ dẫn: lớp kính vỡ tan dường như là 1 yêu cầu kì lạ, nhưng ta cho là chúng ta có thể dễ dàng tìm thấy đủ"

"Chúng ta có thể đập vỡ lọ thạch đậu này" Meg gợi ý.

Reyna và Frank lịch sự phớt lờ cô.

"Và triệu hồi vị thần duy nhất thì sao?" Frank hỏi "Tôi đoán điều đó có nghĩa là chúng ta sẽ không có 1 đoàn những vị thần tấn công xuống trên cỗ xe ngựa rồi?"

"Chắc là không" ta đồng tình.

Nhưng tim ta đập nhanh hơn. Khả năng của việc có thể nói với thậm chí là 1 người bạn trên đỉnh Olympia sau khoảng thời gian vừa qua - để triệu hồi 1 vị thần chuẩn địa phương, to lớn chất lượng đạt AA thật sự, không bị cấm đoán... ta thấy cái ý tưởng đó vừa vui vẻ vừa khiếp đảm. Ta có thể được chọn vị thần ta sẽ gọi không, hoặc là nó được quyết định trước bởi lời cầu nguyện? "Dù thế nào, thậm chí 1 vị thần cũng có thể tạo nên khác biệt"

Meg nhún vai "Tùy thuộc vào vị thần"

"Tôn thương đó" ta nói

"VẬY còn dòng cuối" Reyna hỏi "Lời cầu nguyện phải được truyền đạt nhờ cầu vồng"

"Tin nhắn Iris" ta nói, mừng là ta ít nhất có thể trả lời 1 câu hỏi "Nó là của Hy Lạp, 1 cách để cầu xin Iris, nữ thần của cầu vồng, để chuyển đi 1 tin nhắn - trong trường hợp này, lời cầu nguyện phải tới đỉnh Olympus. Cách thức cũng dễ thôi"

"Nhưng..." Frank cau mày "Percy đã nói với tôi về tin nhắn Iris. Nó không hoạt động nữa, phải không? Không kể từ khi tất cả phương thức liên lạc của chúng ta im lặng"

Phương thức liên lạc. Ta nghĩ. Im lặng. Vị thần câm lặng.

Ta cảm thấy như thể ta đã ngã vào 1 đáy sâu của 1 cái hồ rất lạnh "Ồ. Ta thật ngu ngốc"

Meg khúc khích, nhưng cô ngừng lại những nhận xét châm biếm không nghi ngờ gì đang đầy ắp trong đầu.

Ta, tiếp đó, kiềm chế mong muốn đẩy cô ngã khỏi cái ghế "Vị thần câm lặng này, dù ông ta là ai... Nếu ông ta là lí do phương thức liên lạc của

chúng ta không hoạt động thì sao? Nếu Tam đầu chế đã bằng cách nào đó điều khiển sức mạnh của ông ta để ngăn cản tất cả chúng ta liên lạc với nhau, và để giữ chúng ta khỏi việc cầu xin các vị thần giúp đỡ?"

Reyna khoanh tay, che mắt chữ HÙNG MẠNH trên cái áo phong.

"Ngài đang nói gì vậy, vị thần câm lẳng này đang thông đồng với Tam đầu chế sao? Chúng ta phải giết ông ta để mở lại các phương thức liên lạc? Rồi chúng ta có thể gửi tin nhắn Iris, làm nghi lễ, và có được sự giúp đỡ thần thánh? Tôi vẫn đang thắc mắc ở vấn đề giết 1 vị thần"

Ta cân nhắc đến Erythraean Sibyl, người bạn ta đã giải cứu khỏi ngục tù trong Địa Cung Lửa "Có lẽ vị thần này không phải là 1 người sẵn lòng tham gia. Ông ta có lẽ đã bị mắc bẫy, hoặc... ta không biết nữa, bị ép buộc bằng cách nào đó"

"Vậy chúng ta sẽ giải thoát bằng việc giết ông ta?" Frank hỏi "Tôi phải đồng tình với Reyna. Điều này nghe thật nặng nề"

"Có 1 cách để tìm ra" Meg nói "Chúng ta phải tới cái chỗ Sutro này. Tôi có thể cho chó chị ăn không?"

Không đợi cho phép, cô cầm lấy lọ thạch đậu và mở nó ra.

Aurum và Argentum đã nghe thấy những từ kì diệu cho ăn và chó, không còn gặm gừ hay xé xác Meg nữa. Chúng đứng dậy, đến bên cô, và ngồi xuống nhìn chăm chú, đôi mắt ngọc gửi thông điệp Đi mà, đi mà, đi mà.

Meg phân phát mỗi viên thạch đậu cho mỗi con, rồi tự mình ăn 2 miếng. 2 cho bọn chó, 2 cho bản thân. Meg đã đạt được thành công chủ yếu nhờ khôn khéo.

"Meg nói đúng. Sutro là nơi quân lính của Tarquin nhắc đến" ta gọi nhớ lại "Có lẽ chúng ta sẽ tìm thấy vị thần câm lặng ở đó"

"Núi Sutro?" Reyna hỏi "Hay tháp Sutro? Ông ta có nói là cái nào không?"

Frank nhướn mày "Đó không phải cùng 1 địa điểm sao? Tôi luôn chỉ gọi nơi đó là đồi Sutro"

"Thật ra, ngọn đồi lớn nhất là núi Sutro" Reyna nói "Cái ăng ten khổng lồ là ngọn đồi khác ngay bên cạnh. Là Tháp Sutro. Tôi chỉ biết thế vì Aurum và Argentum thích hành quân lên đó."

2 con chó săn quay đầu lại ở từ hành quân, rồi quay lại việc quan sát tay Meg trong lọ thạch đậu. Ta cố gắng tưởng tượng Reyna hành quân với đám chó của mình chỉ để mua vui. Ta tự hỏi nếu Lavinia biết đó là trò giải trí của cô ấy. Có lẽ Lavinia là một lính hành quân tận tâm đến thế bởi vì cô đang cố gắng vượt trội hơn pháp quan, giống cách cô có địa điểm để suy nghĩ cao hơn của Reyna vậy.

Rồi ta quyết định rằng cố gắng để phân tích não bộ của cô bạn tóc hồng, nhảy nhót, sử dụng manubalista có lẽ là một hành động thất bại.

"Cái chỗ Sutro đó có gần không?" Meg bòn rút hết đồng thạch đậu màu xanh lá, khiến ngón tay cái của cô xanh hơn bình thường.

"Nó ngang vịnh ở San Francisco" Reyna nói "Tòa tháp đó khổng lồ thật sự. Em có thể nhìn thấy nó từ bên này Bay Area"

"1 nơi kì quặc để giam giữ ai đó" Frank nói "Nhưng tôi đoán không gì kì quặc hơn là bên dưới 1 đu quay thú nhún rồi"

Ta cố gắng để nhớ nếu ta đã từng tới Tháp Sutro, hay bất kì địa điểm có dán nhãn Sutro nào khác ở khu lân cận. Chẳng nhớ chút gì, nhưng chỉ

dẫn của Sách Sibylline khiến ta không yên. Hơi thở cuối cùng của 1 vị thần không phải là 1 thành phần những đền thờ La Mã cổ đại sẽ giữ trong chạn bát đĩa của mình. Và giải thoát cho 1 vị thần thật sự không phải là điều người La Mã được cho sẽ thử mà không có sự giám sát của người lớn.

Nếu vị thần câm lặng là 1 phần kế hoạch của Tam đầu chế để kiểm soát, tại sao Tarquin lại phải sử dụng ông ta? Ý Tarquin là gì khi "gấp đôi lực lượng" để canh gác vị trí của vị thần đó? Và ông ta đã nói gì với Sibyl - Ta mong Sibyl tồn tại đủ lâu để nhìn thấy người nhục nhã thế này. Đó có lẽ là điều cuối cùng đập vỡ bà ta. Có phải ông ta đang chơi đùa với tâm trí ta? Nếu Sibyl của Cumae vẫn thật sự còn sống, bị giam cầm bởi Tarquin, ta bắt buộc phải giúp bà.

Giúp bà, 1 phần giấu cọt trong đầu ta đáp lại. Giống như người giúp bà trước kia sao?

"Dù cho vị thần đó ở đâu đi nữa" ta nói "ông ta sẽ được bảo vệ nghiêm ngặt, đặc biệt là bây giờ. Tarquin phải biết chúng ta sẽ cố để định vị địa điểm giấu kín đó"

"Và chúng ta phải làm thế vào 8/4" Reyna nói "Ngày cần thiết nhất"

Frank càu nhàu "điều tốt là chúng tôi không có gì trong lịch ngày hôm đó. Ví dụ như bị xâm lược ngay 2 mặt trận vậy"

"Thánh thần ơi, Meg" Reyna nói "em sẽ khiến bản thân bị ốm đấy. Tôi sẽ không bao giờ rút được đường ra khỏi bánh răng của Aurum và Argentum mất"

"Được rồi" Meg đặt lọ thạch đậu lại lên bàn, nhưng không trước khi bốc lấy 1 nắm cuối cùng cho bản thân và bọn chó là tông phạm "Vậy chúng ta phải đợi đến ngày kia? Chúng ta sẽ làm gì cho đến lúc đó?"

"Ồ, chúng ta có rất nhiều việc phải làm" Frank hứa hẹn "Lên kế hoạch. Xây dựng tuyến phòng thủ. Đánh trận giả cả ngày mai. Chúng ta phải cho tướng lĩnh tập dượt bất kì viễn cảnh nào. Bên cạnh đó..."

Giọng cậu ngần ngừ, như thể cậu nhận ra mình đang chuẩn bị nói to điều gì đó tốt nhất chỉ nên giữ trong đầu. Tay cậu chuyển đến cái túi nơi cậu giữ miếng củi.

Ta tự hỏi nếu cậu đã ghi chú thêm từ Ella và Tyson - có lẽ thêm nhiều yêu quái mình người cánh chim lan man về cầu, lửa, và điều gì đó, điều gì đó, điều gì đó. Nếu là vậy, Frank hẳn không muốn chia sẻ.

"Bên cạnh đó" cậu bắt đầu lại "mọi người nên nghỉ ngơi sau cuộc tìm kiếm. Sẽ phải rời đi tìm Sutro sớm vào sinh nhật Lester đấy"

"Các cậu làm ơn đừng gọi như thế được không?" ta van nài

"Thêm nữa, ai là 'mọi người'?" Reyna hỏi "Chúng ta sẽ cần bầu chọn khác của nguyên lão để quyết định ai sẽ tham gia tìm kiếm"

"Không" Frank nói "Ý tôi là, chúng ta có thể kiểm chứng với các nguyên lão, nhưng đây rõ ràng là sự gia hạn cho nhiệm vụ ban đầu, đúng không? Và lại, khi chúng ta ở trong cuộc chiến, cậu và tôi có đầy đủ quyền hành pháp"

Reyna đánh giá người bạn đồng nghiệp "Tại sao, Frank Zhang. Cậu đang nghiên cứu sách hướng dẫn của pháp quan"

"Có lẽ là 1 chút" Frank hăng giọng "Dù sao thì, chúng ta biết ai cần phải đi: Apollo, Meg và cậu. Cánh cửa dẫn tới vị thần câm lặng cần phải được mở bởi con gái của Bellona, đúng chứ?"

"Nhưng..." Reyna liếc nhìn bọn ta "Tôi không thể chỉ rời đi vào ngày trận chiến chính được. Sức mạnh của Bellona là sức mạnh về quân số. Tôi

cần phải dẫn dắt 1 đội quân"

"Và cậu sẽ làm vậy" Frank hứa "Ngay khi cậu quay về từ San Francisco. Trong lúc đó, tôi cố thủ. Tôi sẽ làm được"

Reyna chần chừ, nhưng ta nghĩ ta đoán được 1 tia sáng trong mắt cô "Cậu có chắc không, Frank? Ý tôi là, phải, tất nhiên cậu có thể. Tôi biết cậu có thể, nhưng..."

"Tôi sẽ ổn thôi" Frank cười như thể cậu có ý như vậy thật "Apollo và Meg cần cậu trong cuộc tìm kiếm này. Đi đi"

Tại sao Reyna lại nhìn hào hứng đến thế? Công việc của cô mệt mỏi đến thế nào, nếu, sau khi gánh vác gánh nặng phải lãnh đạo quá lâu, cô đang mong chờ được tham gia 1 cuộc phiêu lưu băng qua bên kia vịnh để giết 1 vị thần.

"Tôi cho là vậy" cô nói với sự miễn cưỡng giả vờ rõ ràng.

"Vậy là xong" Frank quay sang Meg và ta "Mọi người nghỉ ngơi đi. Ngày mai quan trọng đó. Chúng tôi sẽ cần giúp đỡ của 2 người trong buổi đánh trận giả. Tôi đã nghĩ ra công việc quan trọng cho từng người rồi"

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 20

Bóng hamster chết chóc

Miễn mấy phán quyết nóng nảy đi

Ta không có hứng

Ồ, CHÀNG TRAI, 1 CÔNG VIỆC đặc biệt!

Trạng thái đề phòng đang giết chết ta. Hoặc có lẽ đó là do chất độc trong tĩnh mạch mà thôi.

Ngay khi trở lại tầng gác mái của quán cà phê, ta đổ ập xuống giường.

Meg gất gỏng "Bên ngoài vẫn còn sáng mà. Anh đã ngủ cả ngày rồi"

"Không biến thành 1 con zombie là 1 công việc khó khăn"

"Tôi biết!" cô bật lại "Tôi xin lỗi!"

Ta nhìn lên, bất ngờ bởi tông giọng cô. Meg đá 1 cái cốc latte giấy cũ ngang qua phòng. Cô ngồi bịch xuống giường và nhìn chăm chăm sàn nhà.

"Meg?"

Trong chậu hoa của mình, cây Chi Diên Vĩ mọc lên nhanh chóng đến độ những chùm hoa nở tung như lõi ngô. Chỉ vài phút trước, Meg đã si nhục ta vui vẻ và tọng vào mồm toàn thạch đậu. Giờ... Cô đang khóc sao?

"Meg" ta ngồi dậy, cố gắng không nhăn mặt "Meg, em không chịu trách nhiệm cho việc ta bị thương mà"

Cô vặn xoắn cái nhẫn bên tay phải, rồi cái bên tay trái, như thể chúng trở nên quá nhỏ cho ngón tay cô "Tôi chỉ nghĩ... nếu tôi có thể giết ông ta..." Cô quệt mũi "Giống trong vài câu truyện. Anh giết tên chủ nhân, và anh có thể giải thoát được người ông ta đang điều khiển"

Mất 1 lúc để những lời của cô ngấm xuống. Ta khá chắc động lực cô đang miêu tả chỉ áp dụng cho ma cà rồng, không phải zombie, nhưng ta hiểu ý cô là gì.

"Em đang nói về Tarquin" ta nói "Em nhảy ngay vào phòng ngai bởi vì... em muốn cứu ta sao?"

"Hừ" cô càu nhàu, không chút sức nóng.

Ta đặt tay lên băng gạc ở bụng. Ta đã rất tức giận với Meg vì sự liều lĩnh trong lãng mộ đó. Ta cho rằng cô chỉ đang hấp tấp, phản ứng với kế hoạch của Tarquin muốn khiến Bay Area cháy rụi. Nhưng cô nhảy ngay vào trận chiến bởi vì ta - với hy vọng cô có thể giết Tarquin và xóa đi lời nguyền của ta. Điều đó còn thậm chí trước khi ta nhận ra tình trạng của mình tồi tệ đến thế nào. Meg hẳn đã lo lắng hơn, hoặc nhạy cảm hơn, hơn là cô bày tỏ.

Điều đó chắc chắn đã khiến việc chỉ trích cô chẳng còn vui vẻ gì nữa.

"Ôi, Meg" ta lắc đầu "Đó là cố gắng điên rồ và vô nghĩa, nhưng ta yêu em vì điều đó. Nhưng đừng trách bản thân. Thuốc của Pranjal đã mua thêm cho ta thời gian. Và em cũng thế, tất nhiên, với kỹ năng dùng nạo phô mai và cây anh thảo thần kì. Em đã làm tất cả những gì có thể. Khi chúng ta triệu hồi được sự giúp đỡ thần thánh, ta có thể yêu cầu được chữa trị hoàn toàn. Ta chắc ta sẽ lại khỏe như mới thôi. Hoặc ít nhất, khỏe như Lester có thể"

Meg nghiêng đầu, khiến cặp mắt kính cong xoắn của cô gần như nằm ngang "Làm sao anh có thể biết được? Vị thần này sẽ cho chúng ta ba điều ước hay gì đấy sao?"

Ta đã cân nhắc điều đó. Khi những môn đệ gọi, ta có bao giờ xuất hiện và ban cho họ 3 điều ước không? Hơ, không nhé. Có lẽ là 1 điều ước, nếu điều ước đó là thứ ta muốn được xảy ra. Và nếu nghi lễ này chỉ cho phép ta gọi 1 vị thần, đó sẽ là ai - cứ cho là ta thậm chí được chọn đi? Có lẽ là con trai ta Asclepius sẽ có khả năng chữa cho ta, nhưng cậu ấy không giỏi đánh nhau với lực lượng của hoàng đế La Mã và bày đàn xác sống cho lắm. Mars sẽ ban cho bọn ta chiến thắng trên mặt trận, nhưng ông ta sẽ nhìn vết thương ta và nói gì đó kiểu Hê, vết rạn đau đó. Chết quả cảm nhé!

Giờ ta với những đường tím độc hại vằn vò xuống cánh tay, nói với Meg đừng lo lắng.

"Ta không biết, Meg" ta thừa nhận "Em nói đúng. Ta không thể chắc chắn tất cả mọi thứ sẽ ổn thôi. Nhưng ta có thể hứa với em ta sẽ không bỏ cuộc. Chúng ta đã đi được xa đến thế này rồi. Ta sẽ không để 1 vết cào ở bụng ngăn chặn chúng ta đánh bại Tam đầu chế"

Có quá nhiều nước mũi đang chảy xuống từ lỗ mũi cô, cô hẳn sẽ khiến Buster con kì lân tự hào. Cô khụt khịt, lau đi môi trên bằng khớp ngón tay "Tôi không muốn mất thêm một ai nữa"

Các bánh răng trong ta chưa hoạt động đúng công suất. Ta có vấn đề bao bọc lấy tâm trí với sự thật rằng khi nói "một ai nữa", Meg đang ám chỉ ta.

Ta nhớ lại 1 trong những kí ức lúc đầu của cô, mà ta đã được chứng kiến trong giấc mơ: cô bị bắt ép phải nhìn chăm chăm vào cơ thể vô hồn của người cha trên bậc thềm Nhà Ga Grand Central khi Nero, kẻ giết ông ấy, ôm cô và hứa sẽ chăm sóc cô.

Ta nhớ cô đã phản bội ta thế nào để tới bên Nero trong Khu rừng của Dodona vì nỗi sợ đối với Quái Thú, phần tối của Nero, và cô cảm thấy tội tệ thế nào ngay sau đó, khi chúng ta hòa giải ở Indianapolis. Rồi cô đem hết những giận dữ, cảm giác tội lỗi và thất vọng đó nhằm nó vào Caligula (điều đó, thành thật mà nói, là một vị trí khá tốt). Meg, không thể chửi mắng Nero, đã điên cuồng muốn giết Caligula. Khi thay vì thế Jason chết, cô đã tuyệt vọng.

Giờ, ngoài những kí ức tội tệ về lễ phục người La Mã ở trại Jupiter có lẽ đã khiến cô bồn chồn, cô đã đối mặt với khía cạnh của việc có thể mất đi ta. Trong 1 khoảnh khắc bất ngờ, giống 1 con kì lân nhìn thẳng ngay mặt ta, ta nhận ra rằng dù cho mọi căm ghét Meg đối với ta, và cái cách cô ra lệnh ta, cô có quan tâm đến ta. Suốt 3 tháng qua, ta đã luôn là người bạn bên cạnh cô, cũng như cô đã luôn sát cánh bên ta vậy.

1 người gần gũi khác là Đào, thuộc hạ tinh linh trái cây của Meg, và chúng ta chưa gặp nó kể từ Indianapolis. Ban đầu, ta cho rằng Đào chỉ đơn giản là thất thường với việc khi nào nó quyết định sẽ xuất hiện, giống như đa số những sinh vật siêu nhiên khác. Nhưng nếu nó đã cố gắng theo chân chúng ta tới Palm Springs, nơi thậm chí xương rồng cũng phải khổ sở để sống sót... Ta không thấy 1 cây đào có lợi thế sinh tồn nào ở đó, cũng như ở Địa cung Lửa.

Meg đã không đề cập gì đến Đào với ta từ khi bọn ta ở trong Mê Cung. Giờ ta nhận ra sự vắng mặt của nó hẳn đang đè nặng lên cô, cùng với những nỗi lo khác.

Ta thật là 1 người bạn thiếu sót tội tệ.

"Tới đây nào" ta giang tay "Nhé?"

Meg ngần ngừ. Vẫn khụt khịt, cô đứng dậy khỏi giường và lê bước tới ta. Cô ngã vào cái ôm của ta như thể ta là 1 cái nệm thoải mái. Ta càu nhàu,

bất ngờ bởi việc cô chắc và nặng như thế nào. Cô có mùi của vỏ táo và bùn đất, nhưng ta không để ý. Ta thậm chí không phiền với đồng nước mũi và nước mắt ướt đầm vai.

Ta luôn luôn tự hỏi sẽ thế nào khi có 1 người em nhỏ tuổi hơn. Thịnh thoảng ta đối xử với Artemis như thế em gái bé bỏng, vì ta đã được sinh ra trước vài phút, nhưng điều đó hầu hết toàn làm cô khó chịu. Với Meg, ta mới cảm thấy như vậy. Ta có người phụ thuộc vào, người cần ta ở quanh dù cho bọn ta có cãi nhau nhiều đến thế nào. Ta nghĩ về Hazel và Frank và việc xóa bỏ đi lời nguyền. Ta cho rằng kiểu tình yêu đó có thể đến từ nhiều loại quan hệ khác nhau.

"Được rồi" Meg đẩy bản thân ra, hung hăng lau hai má "Đủ rồi. Anh ngủ. Tôi - tôi sẽ lấy bữa tối hay gì đó"

1 khoảng thời gian dài sau khi cô bỏ đi, ta nằm trên giường nhìn chăm chăm trần nhà.

Nhạc lọt qua từ dưới quán café: âm thanh mềm mượt từ đàn piano của Horace Silver, nhấn mạnh bởi tiếng rít của máy pha espresso, đệm với tiếng Bombilo đang hát với giai điệu 2 đầu. Sau vài ngày với những tiếng động như thế này, ta thấy chúng dịu dàng, thậm chí như thể ở nhà. Ta lạc trôi vào giấc ngủ, mong muốn có những giấc mơ ấm áp, dễ chịu về Meg và ta nháy chân sáo băng qua cánh đồng chan hòa ánh nắng với voi, kì lân, và những người bạn chó săn của mình.

Thay vì vậy, ta thấy bản thân quay trở lại với những tên hoàng đế.

Trong danh sách những nơi ta ít muốn được đến nhất, du thuyền của Caligula xếp hạng ngay cùng với lăng mộ của Tarquin, vực sâu vô tận của Chaos, và nhà máy phô mai Limburger ở Liège, Bỉ, nơi những chiếc tất tập gym bốc mùi tới đó để cảm tự cảm thấy tốt hơn.

Commodus uể oải trên cái ghế trên boong, một cái yếm nhôm quanh cổ phản chiếu ánh nắng buổi chiều ngay thẳng vào mặt y. Kính râm che phủ đôi mắt sọc. Y chỉ mặc độc 1 cái quần đi biển hồng và đôi dép Crocs hồng. Ta hoàn toàn không để ý đến cái cách dầu phoi nắng lấp lánh trên cơ thể màu đồng cơ bắp chắc khỏe đó.

Caligula đứng gần đó trong bộ trang phục thuyền trưởng: áo khoác trắng, quần đen, và áo sơ mi kẻ, tất cả đều được là thẳng thớm. Khuôn mặt độc ác của hắn nhìn gần như thiên thần khi hắn ngạc nhiên với cái máy kì cục giờ chiếm toàn bộ đuôi tàu. Súng cối pháo có kích cỡ của một cái hồ bơi trên mặt đất, với vành sắt đen dày 2 foot và đường kính rộng đủ để lái ô tô qua. Phía trong nòng súng, 1 khối cầu xanh lá khổng lồ lấp lánh như quả bóng hamster phóng xạ cỡ bự.

Tai to hồi hả trên boong tàu, đôi tai chần vỗ phần phật, bàn tay lông lá chuyển động với tốc độ siêu phàm khi chúng lấp đặt dây cáp và bánh răng được tra dầu dưới đế vũ khí. 1 vài tên Tai to đủ trẻ để có lông trắng, khiến trái tim ta đau đớn, gợi nhắc ta nhớ lại tình bạn ngắn ngủi với Crest, nhạc sĩ tham vọng non trẻ đã hi sinh trong Địa cung Lửa.

"Thật tuyệt vời!" Caligula tươi cười, đi xung quanh súng cối "Nó đã sẵn sàng để thử bắn chưa?"

"Rồi ạ, thưa chúa tể!" tên tai to Boost nói "Tất nhiên, tất cả các khối cầu lửa Hy Lạp rất, rất đắt, nên..."

"LÀM ĐI!" Caligula hét lên.

Boost ré lên và bò tới bảng điều khiển.

Lửa Hy Lạp. Ta ghét cái thứ đó, và ta từng là thần mặt trời lái cỗ xe ngựa bốc cháy đấy nhé. Xấu xa, xanh lá, và không thể dập tắt, lửa Hy Lạp chỉ đơn thuần thật kinh tởm. 1 tách đầy có thể thiêu rụi cả 1 tòa nhà, và mỗi quả cầu lấp lánh kia chứa nhiều hơn bất cứ cái nào ta từng nhìn thấy.

"Ồ, Commodus?" Caligula gọi "Cậu chắc muốn chú ý tới thứ này"

"Tôi đang hoàn toàn chăm chú" Commodus nói, quay mặt để bắt ánh nắng tốt hơn.

Caligula thở dài "Boost, người tiến hành đi"

Boost đọc to chỉ dẫn trong ngôn ngữ riêng. Những người đồng chí tai to khác lặp và quay đĩa số, từ từ xoay cái súng cối cho đến khi nó chỉ thẳng ra biển. Boost kiểm tra 2 lần số ghi trên bảng điều khiển, rồi hô "U nus, duo, tre s!" (tiếng Latinh - một, hai, ba)

Với một tiếng bùm lớn, súng cối khai hỏa. Cả con tàu rung lắc từ cơn giạt súng. Quả cầu hamster khổng lồ bay thẳng lên cho đến khi nó chỉ còn là hòn bi xanh lá trên bầu trời, rồi rơi về chân trời phía tây. Bầu trời sáng chói ngọc lục bảo. 1 khoảnh khắc sau đó, những cơn gió nóng thổi mạnh vào con thuyền với mùi muối cháy và cá nướng. Đẳng xa, 1 mạch nước lửa xanh lá phun lên trên mặt biển sôi sùng sục.

"Ồ, tuyệt" Caligula cười với Boost "Và người có mỗi cái cho mỗi con tàu?"

"Vâng, thưa chúa tể. Như chỉ dẫn"

"Tâm bản?"

"Một khi chúng ta dọn sạch Đảo Kho Báu, chúng ta có thể mang tất cả vũ khí chống đỡ lại Trại Jupiter, thưa chúa tể của tôi. Không hàng phòng thủ thần kì nào có thể ngăn chặn một loạt đạn ô ạt như thế. Hoàn toàn diệt vong!"

"Tốt" Caligula nói "Đúng kiểu ta thích"

"Nhưng hãy nhớ" Commodus gọi từ chiếc ghế trên boong, thậm chí còn không quay ra xem vụ nổ "đầu tiên chúng ta cố gắng hạ sát trên đất liền. Có lẽ chúng sẽ khôn ngoan và đầu hàng! Chúng ta muốn Rome Mới không sút mẻ gì và con yêu nữ mình người cánh chim cùng tên Cyclop sống sót, nếu có thể"

"Rồi, rồi" Caligula nói "Nếu có thể"

Dường như hẳn cho những từ đó là 1 lời nói dối đẹp đẽ. Đôi mắt hẳn lấp lánh trong nắng hoàng hôn màu xanh lá nhân tạo "Dù bằng cách nào, cũng sẽ vui thôi"

Ta thức dậy một mình, mặt trời nướng cháy mặt. Trong 1 giây ta nghĩ ta có lẽ đang ngồi trên ghế trên boong cạnh Commodus, một cái yếm phơi nắng quanh cổ. Nhưng không. Những ngày khi Commodus và ta đi chơi với nhau đã trôi qua lâu lắm rồi.

Ta ngồi dậy, chuech choáng, hỗn loạn, và khát khô. Tại sao bên ngoài vẫn còn sáng vậy?

Rồi ta nhận ra, dựa vào góc độ của mặt trời chiếu vào phòng, hẳn đã bắt đầu buổi trưa. 1 lần nữa, ta ngủ xuyên đêm và nửa ngày sau đó. Ta vẫn cảm thấy kiệt sức.

Ta ấn nhẹ nhàng vào vết thương được băng ở bụng. Ta hoảng sợ khi vết thương đau đớn lần nữa. Những hàng khí độc tím trở nên đậm hơn. Điều này chỉ có thể nghĩa là: đã đến lúc mặc áo sơ mi dài tay. Dù cho có điều gì xảy ra trong 24 giờ nữa, ta cũng sẽ không khiến Meg lo thêm. Ta sẽ mạnh mẽ cho đến thời khắc ta ngã nhào.

Wow. Ta thậm chí là ai vậy?

Ngay lúc ta đã thay quần áo và tập tễnh ra khỏi quán café của Bombilo, hầu hết các tướng lính đã tập trung tại sảnh lộn xộn cho bữa trưa.

Như thường lệ, phòng ăn hối hả nhiều hoạt động. Á thần, tụ tập thành đội, gác đầu lên ghế đi văng xung quanh bàn thấp khi những tinh linh gió lướt qua trên đầu với các đĩa thức ăn cùng bình đựng đồ uống. Treo trên các xà tuyết tùng, cờ hiệu của trò đánh trận giả và hình ảnh đội quân gợn lăn tăn trong gió nhẹ không ngừng. Khi họ xong việc ăn uống, những người trong bữa ăn đứng dậy cẩn trọng và cúi xuống mà bước đi, sợ rằng họ sẽ bị chặt đầu bởi những vết cắt sắc lạnh từ dàn đĩa đang bay. Ngoài trừ các Lares, tất nhiên. Họ chẳng quan tâm bất kì thể loại cao lương mỹ vị nào sẽ bay qua cái đầu ngoại hóa của mình đâu.

Ta nhìn thấy Frank ở bàn chỉ huy, tập trung nói chuyện với Hazel và những sĩ quan còn lại. Reyna không hề trong tầm mắt - có lẽ cô đang ngủ 1 giấc hoặc chuẩn bị cho buổi tập luyện chiều này. Dựa vào những gì bọn ta sẽ đối mặt ngày mai, Frank trông thư thái 1 cách ngạc nhiên. Khi cậu nói chuyện với các sĩ quan, cậu thậm chí nở 1 nụ cười, dường như đang xoa dịu tất cả mọi người.

Sẽ đơn giản thế nào khi hủy hoại sự tự tin mong manh kia của họ, ta nghĩ, chỉ dựa vào việc miêu tả đội du thuyền pháo đạn ta đã nhìn thấy trong giấc mơ mà thôi. Chưa phải bây giờ, ta quyết định. Trời đánh tránh miếng ăn.

"Này, Lester!" Lavinia hét lên từ ngang qua căn phòng, vẫy ta như thể ta là phục vụ bàn của cô.

Ta gia nhập với cô và Meg ở bàn Quân Đoàn số 5. 1 tinh linh gió đặt ly nước vào tay ta, rồi để lại 1 bình to oạch trên bàn. Hẳn là, cơn khát của ta biểu hiện quá rõ.

Lavinia rướn lên trước, lông mày của cô cong lại như cầu vồng hồng và hạt dẻ. "Vậy là, nó có đúng không?"

Ta cau mày với Meg, tự hỏi có câu chuyện xấu hổ nào về ta mà cô đã chia sẻ rồi. Cô đang quá bận rộn cày 1 hàng hotdog để có thể quan tâm xem ta có phiền không.

"Cái gì đúng?" ta hỏi

"Đôi giày"

"Đôi giày?"

Lavinia hất tay lên trời "Đôi giày nhảy của Terpsichore ấy! Meg đang kể với bọn tôi chuyện gì đã xảy ra ở du thuyền Caligula. Cô ấy nói anh và cô gái Piper đó đã nhìn thấy đôi giày của Terpsichore!"

"Ồ" ta đã hoàn toàn quên mất đôi giày đó, hoặc sự thật là ta đã kể với Meg. Kì lạ, nhưng những sự kiện khác trên tàu của Caligula - bị bắt giữ, nhìn thấy Jason chết ngay trước mắt, chỉ vừa kịp trốn thoát sống sót - đã che khuất đi kí ức của ta về bộ sưu tập giày của tên hoàng đế.

"Meg" ta bảo "với tất cả những chuyện em có thể lựa chọn để kể với họ, em kể với họ về điều đó sao?"

"Không phải ý tưởng của tôi đâu" Meg bằng cách nào đó có thể nói được với 1 nửa cái hotdog ở trong miệng "Lavinia thích giày dép"

"Hừm, anh nghĩ tôi sẽ hỏi về điều gì chứ?" Lavinia hỏi lại "Anh kể tôi rằng tên hoàng đế có cả 1 con tàu đầy giày dép, tất nhiên tôi sẽ tự hỏi nếu anh nhìn thấy đôi giày nhảy không rồi! Vậy là đúng hả, Lester?"

"Ý ta là... phải. Bọn ta có nhìn thấy 1 đôi..."

"Ôi" Lavinia ngồi lại, khoanh tay, và nhìn ta chăm chăm "Chỉ là ôi. Anh đợi đến giờ mới kể tôi về chuyện này sao? Anh có biết đôi giày đó

hiếm đến thế nào không? Quan trọng đến thế nào..." Cô dường như nghẹn lại bởi sự căm phẫn của bản thân "Ôi"

Xung quanh bàn, những người đồng chí của Lavinia thể hiện đủ loại phản ứng. Một vài người đảo mắt, một vài nhếch mép, vài người tiếp tục ăn như thể Lavinia làm gì cũng không thể khiến họ ngạc nhiên được nữa.

1 cậu trai lớn tuổi hơn với mái tóc nâu bồm xồm dăm bênh ta "Lavinia, Apollo đang có vài chuyện khác phải giải quyết mà"

"Ôi, thánh thần ơi, Thomas!" Lavinia phản bác "đương nhiên rồi, anh không hiểu đâu! Anh sẽ không bao giờ buông bỏ được đôi ủng đó đâu!"

Thomas cau mày với đôi mắt chiến đặc trưng của mình "Sao chứ? Chúng hỗ trợ tiếp đất rất tốt cho lòng bàn chân mà"

"Eo" Lavinia quay sang Meg "Chúng ta phải tìm cách lên con thuyền đó và giải cứu đôi giày"

"Hơ" Meg mút một lớp sốt gia vị dày khỏi ngón cái "Quá nguy hiểm"

"Nhưng..."

"Lavinia" ta cắt ngang "cô không thể"

Cô hẳn đã nghe thấy nỗi sợ hãi và cấp bách trong giọng nói ta. Sau khoảng vài ngày, ta đã phát triển được loại yêu thích kì lạ đối với Lavinia. Ta không muốn thấy cô tấn công vào trong 1 cuộc thẩm sát, đặc biệt sau giấc mơ của ta về những cái súng cối châm lửa Hy Lạp.

Cô kéo cái vòng Ngôi sao David của mình lên xuống trên dây "Anh có thông tin mới hả? Bày ra đây xem nào (ở đây dùng từ 'dish' - động từ lóng là nói chuyện phiếm)"

Trước khi ta có thể trả lời, 1 đĩa thức ăn bay ngay vào tay ta. Tinh linh gió đã quyết định ta cần thêm chân gà và khoai tây chiên. Rất nhiều. Hoặc là vậy hoặc họ nghe thấy từ bày ra (dish - cũng có nghĩa là đĩa thức ăn) và coi đó là 1 yêu cầu.

1 lúc sau, Hazel và những sĩ quan khác của Quân Đoàn số 5 gia nhập bọn ta - 1 chàng trai trẻ tóc đen với vết đỏ kì lạ xung quanh miệng. À, phải rồi. Dakota, con của Bacchus.

"Có chuyện gì vậy" Dakota hỏi

"Lester có tin mới" Lavinia nhìn chăm chăm ta mong chờ, như thể ta sẽ giấu diếm vị trí bộ váy xòe thần kì của Terpsichore vậy (thứ mà, dựa vào những ghi chép, ta đã không nhìn thấy hàng thế kỉ rồi).

Ta hít 1 hơi sâu. Ta không chắc nếu đây là diễn đàn phù hợp để chia sẻ giấc mơ. Ta có lẽ nên báo cáo lại với các pháp quan trước. Nhưng Hazel gật đầu với ta như thể nói, Tiếp tục đi. Ta quyết định vậy là đủ.

Ta miêu tả những gì mình đã thấy - một hàng những súng cối nặng nề từ IKEA, sẵn sàng tập hợp, khai hỏa quả cầu hamster khổng lồ lửa xanh chết chóc có thể nổ tung cả Thái Bình Dương. Ta giải thích rằng, hẳn là, các hoàng đế có khoảng 50 cái súng cối, mỗi cái mỗi thuyền, sẵn sàng để xóa sạch trại Jupiter ngay khi chúng cập bến vịnh.

Mặt Dakota trở nên đỏ như miệng "Tôi cần thêm Kool-Aid"

Sự thật rằng không có cái ly nào bay vào tay anh ta nói với ta các tinh linh gió không đồng tình rồi.

Lavinia nhìn như thể cô vừa bị tát bởi một trong những đôi giày múa bale của mẹ mình. Meg tiếp tục ăn hot dog như thể chúng sẽ là thứ cuối cùng cô có được.

Hazel căn môi dưới tập trung, có lẽ cố gắng để bòn rút chút tin tức tốt đẹp nào từ điều ta vừa nói. Cô dường như thấy chuyện đó khó khăn hơn cả lôi kim cương ra khỏi mặt đất.

"Được rồi, nghe này, mọi người, chúng ta biết các hoàng đế đang thu thập vũ khí bí mật. Ít nhất giờ chúng ta biết thứ vũ khí đó là gì. Tôi sẽ chuyển tải thông tin này tới các pháp quan, nhưng nó sẽ không thay đổi điều gì. Mọi người đều đã làm rất tốt trong buổi tập luyện sáng nay" - cô ngần ngừ, rồi hào phóng quyết định không thêm vào cụm ngoài trừ Apollo, người đã ngủ xuyên ngày - "và chiều nay, một trong những trận đánh giả sẽ là tiếp cận thuyền của kẻ địch. Chúng ta sẽ chuẩn bị"

Từ biểu cảm xung quanh bàn, ta cho là Quân Đoàn số 5 không chắc chắn. Người La Mã chưa bao giờ được biết đến bởi khả năng đường thủy. Lần cuối ta kiểm tra, "hải quân" của trại Jupiter bao gồm vài tàu chiến cổ cũ kỹ họ chỉ sử dụng cho những trận chiến giả cho thủy quân trong Đấu trường Colosseum, và 1 con thuyền có mái chèo họ giữ ở Alameda. Tập luyện tấn công tàu kẻ thù sẽ ít giống thực hành 1 kế hoạch chiến đấu khả thi mà giống với việc giữ cho quân đoàn bận rộn để họ không nghĩ gì đến ngày tận thế đang đến gần của mình.

Thomas xoa bóp trán "Tôi ghét cuộc đời mình"

"Cứ bình tĩnh, các đồng chí" Hazel nói "Đây là những gì chúng ta đã chấp nhận. Bảo vệ di sản của Rome"

"Khỏi chính những hoàng đế của nó" Thomas nói khổ sở

"Ta xin lỗi phải nói với anh thế này" ta đề nghị "nhưng mỗi đe dọa lớn nhất tới 1 đế chế thường lại bởi hoàng đế của chính nó"

Không ai tranh cãi lại.

Ở bàn sĩ quan, Frank Zhang đứng lên. Tất cả xung quanh căn phòng, những bình và đĩa bay đông cứng giữa không trung, chờ đợi đầy kính trọng.

"Hỡi quân đoàn!" Frank thông báo, xoay sở được 1 nụ cười tự tin "Những hoạt động theo kế hoạch sẽ bắt đầu tại Cánh đồng Mars trong 20 phút nữa. Hãy tập luyện như thể sự sống của mọi người phụ thuộc vào nó, bởi vì chính xác là như vậy!"

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 21

Nhìn thấy đằng kia chưa, nhóc?

Đừng có làm như thế

Có hỏi gì không? Giải tán.

"VẾT THƯƠNG THẾ NÀO?" HAZEL hỏi

Ta biết cô có ý tốt, nhưng ta đang dần mệt mỏi với câu hỏi này, và thậm chí còn phiền hơn cả vết thương.

Bọn ta sánh bước ra khỏi cổng chính, thẳng tiến tới Cánh đồng Mars. Phía trước, Meg nhào lộn trên đường, mặc dù làm thế nào cô có thể làm vậy mà không nôn ra 4 cái hot dog đã ăn, ta không thể biết được.

"Ồ, cô biết đấy" ta nói, trong 1 cố gắng kinh khủng để nghe có vẻ lạc quan "Cứ xem như là, ta ổn"

Cơ thể bất tử hẳn đã cười cợt Ổn ư? Người đang đùa à?

Suốt mấy tháng qua, ta đã giảm bớt kỳ vọng 1 cách trầm trọng. Tới thời điểm này, ổn có nghĩa là vẫn có khả năng đi lại và hít thở.

"Tôi đáng nhẽ phải nhận ra sớm hơn" Hazel nói "Khí tử của ngài ngày càng mạnh hơn từng giờ..."

"Chúng ta có thể không nói về khí tử của ta được không?"

"Xin lỗi, chỉ là... tôi ước gì Nico ở đây. Em ấy sẽ biết làm thế nào để chữa cho ngài"

Ta không phiến nhìn thấy em trai của Hazel. Nico di Angelo (<3), con trai của Hades, đã khá quan trọng khi chúng ta đánh nhau với Nero tại Trại Con Lai. Và tất nhiên bạn trai cậu, con trai ta Will Solace, là một bác sĩ xuất sắc. Dù vậy ta nghi ngờ hai đứa cũng không thể giúp ta hơn Pranjai được. Nếu Will và Nico ở đây, chúng sẽ chỉ là 2 con người nữa khiến ta bận tâm - hai người ta yêu thương đôi theo ta lo lắng, tự hỏi đến bao giờ ta mới hoàn toàn trở thành zombie.

"Ta trân trọng tình cảm" ta nói "nhưng... Lavinia đang làm cái gì vậy?"

Khoảng 100 thước phía trước, Lavinia và Don thần nông đứng trên 1 cây cầu ngang qua Tiểu Tiber - và chắc chắn không phải trên con đường đến Cánh đồng Mars - trông như thể đang có 1 cuộc tranh cãi gay gắt. Có lẽ ta không nên khiến Hazel chú ý đến điều đó. Rồi 1 lần nữa, nếu Lavinia muốn đi đâu mà không gây chú ý, cô đã nên chọn 1 màu tóc khác - để ngụy trang chẳng hạn - và đã không nên vẫy tay xung quanh nhiều đến thế.

"Tôi không biết" biểu cảm của Hazel gợi nhắc ta đến 1 bà mẹ mệt mỏi tìm thấy đứa con của mình cố gắng trèo vào cái lồng trưng bày cho khi hàng tá lần. "Lavinia!"

Lavinia nhìn lại. Cô vỗ vào không khí như thể muốn nói, Cho tôi 1 phút, rồi quay lại cãi nhau với Don.

"Có phải tôi quá trẻ để bị viêm loét (chỉ việc liên tục bị quá căng thẳng) không?" Hazel băn khoăn

Ta ít có cơ hội để hài hước, dựa vào tất cả những gì đã xảy ra, nhưng câu nói đó khiến ta bật cười.

Khi bọn ta tiến gần hơn tới Cánh đồng Mars, ta thấy các tướng lĩnh nhập thành đội, di chuyển với hoạt động khác nhau tản ra khắp hoang mạc. 1 nhóm đang đào hầm phòng ngự. Nhóm khác tập trung trên bờ hồ nhân tạo mà vốn chưa có ở đó hôm qua, chờ đợi để tiếp cận 2 con tàu dùng tạm thời nhìn không giống thuyền của Caligula chút nào. Nhóm thứ 3 trượt xuống 1 con đồi đất trên khiên.

Hazel thở dài "Đó hẳn là nhóm tội phạm của tôi rồi. Nếu ngài không phiền, tôi phải đến dạy họ cách làm thế nào để giết nọ quý đây"

Cô đi bộ qua đó, để lại ta một mình với người bạn tri kỉ đang nhào lộn.

"Vậy giờ chúng ta đi đâu?" ta hỏi Meg "Frank bảo chúng ta có, ờm, công việc đặc biệt?"

"Yep" Meg chỉ vào điểm cuối đường xa của cánh đồng, nơi Quân Đoàn số 5 đang chờ ở khu vực các bia bắn "Anh sẽ dạy bắn cung"

Ta nhìn chăm chăm cô "Bây giờ ta làm cái gì cơ?"

"Frank dạy lớp học buổi sáng rồi, vì anh ngủ kiểu mãi mãi. Giờ đến lượt anh đó"

"Nhưng - ta không thể dạy khi là Lester được, đặc biệt với thể trạng bây giờ! Vả lại, người La Mã chưa bao giờ dựa vào bắn cung để chiến đấu cả. Họ nghĩ vũ khí tầm xa thấp kém!"

"Phải suy nghĩ theo hướng khác nếu anh muốn đánh bại hoàng đế thôi" Meg nói "Giống như tôi. Tôi vũ trang cho bọn kì lân"

"Em - Từ từ, cái gì?"

"Để sau đi" Meg băng ngang qua cánh đồng thẳng tới 1 vòng đua lớn, nơi Quân Đoàn số 1 và 1 đàn kì lân đang nhìn chăm chăm nhau ngờ vực.

Ta không thể tưởng tượng nổi làm thế nào Meg có thể lên kế hoạch vũ trang cho loài sinh vật vốn không bao lực này, hoặc ai đã cho phép cô thử điều đó, nhưng ta bỗng có 1 viên cảnh kinh khủng về người La Mã và kì lân thăm sát lẫn nhau với nạo phô mai khổng lồ. Ta quyết định chỉ quan tâm đến công việc của mình mà thôi.

Với 1 tiếng thở dài, ta quay về khu tầm bắn và đi tới gặp gỡ những học sinh mới toanh.

Thứ duy nhất đáng sợ hơn việc tồi tệ ở bản cung là phát hiện ra ta bỗng nhiên giỏi lại nó lần nữa. Điều đó dường như nghe không giống 1 vấn đề cho lắm, nhưng kể từ khi trở thành người phạm, ta đã trải nghiệm một vài lần bộc phá ngẫu nhiên các kĩ năng thần thánh. Mỗi lần, sức mạnh của ta nhanh chóng tan biến lần nữa, khiến ta trở nên cay đắng và vỡ mộng hơn bao giờ hết.

Chắc chắn là, ta đã bắn ra những loạt tên tuyệt vời trong lăng mộ Tarquin. Điều đó không có nghĩa ta có thể làm lại lần nữa. Nếu ta cố gắng biểu diễn kĩ thuật bắn đúng cách trước toàn bộ 1 quân đoàn và kết thúc bắn vào móng 1 trong những con kì lân của Meg, ta sẽ chết vì ngượng trước khi chất độc zombie có thể chuyển biến ta.

"Được rồi, mọi người" ta nói "Ta cho rằng chúng ta có thể bắt đầu"

Dakota đang lục lọi trong ống cung đắm nước, cố gắng tìm thấy một mũi tên mà không bị hư hỏng. Hẳn là, anh ta nghĩ sẽ là 1 ý tưởng tuyệt vời khi cất trữ đồ bắn trong phòng tắm hơi. Thomas và 1 người lính khác (Marcus?) đang đấu kiếm bằng cung tên. Đội trưởng quân đoàn, Jacob, đang kéo căng dây cung với đuôi mũi tên ngay thẳng tầm mắt, điều đó lí giải tại sao mắt trái của cậu lại được che bằng 1 miếng băng từ buổi học sáng. Cậu dường như hào hứng muốn được mù hoàn toàn.

"Thôi nào, mọi người" Lavinia nói. Cô đã lên vào muện mà không bị phát hiện (1 trong những siêu năng lực) và chủ động giúp ta kêu gọi cả đội trật tự "Apollo chắc biết vài thứ mà"

Đó là lúc ta biết ta đã kém cỏi đến tột cùng: lời khen ngợi vinh quang nhất ta có thể nhận được từ 1 người phàm là ta "chắc biết vài thứ".

Ta hăng giọng. Ta đã từng phải đối mặt với nhiều khán giả hơn thế này. Tại sao ta lại lo lắng đến thế? Ồ, phải rồi. Bởi vì ta là một thanh niên 16 tuổi bất tài tồi tệ.

"VẬY... hãy nói về cách làm thế nào để nhắm bắn nhé" giọng ta vỡ ra, theo lẽ tự nhiên thôi "Đứng mở rộng chân. Kéo căng. Rồi nhắm mục tiêu bằng con mắt thuận hơn. Hoặc, trong trường hợp của Jacob, với 1 con mắt còn dùng được. Nhắm qua tầm ngắm (chốt có lỗ tròn trên cung tên để ngắm bắn qua dễ hơn), thế là xong"

"Tôi không có tầm ngắm" Marcus nói

"Đó là cái thứ tròn nhỏ ngay đây này" Lavinia giơ cho cậu ta xem.

"Tôi có tầm ngắm rồi" Marcus đính chính

"Rồi cậu để nó bay đi" ta nói "Như thế này này"

Ta bắn vào bia gần nhất - rồi bia xa hơn, rồi cái nữa - bắn liên tục theo 1 kiểu hôn mê.

Chỉ sau lượt bắn thứ 20 ta mới nhận ra tất cả đều đã trúng hồng tâm, 2 mũi tên ở mỗi bia, cái xa nhất cách đây khoảng 200 thước (~183 mét). Chỉ là trò trẻ con đối với Apollo. Đối với Lester, dường như không thế.

Tướng lính nhìn chăm chăm ta, mồm mở to.

"Chúng tôi buộc phải làm như thế sao?" Dakota gặng hỏi.

Lavinia vỗ vào cẳng tay ta "Thấy chưa, mọi người? Tôi đã nói Apollo không quá dở tệ mà!"

Ta phải đồng ý với cô. Ta cảm thấy không bất tài 1 cách kì lạ.

Màn trình diễn cung thủ vẫn chưa rút cạn năng lượng của ta. Nó cũng không có cảm giác như cơn bộc phá nhất thời sức mạnh thần thánh ta từng trải nghiệm trước đây. Ta đang định hỏi xin thêm 1 ống tên khác để xem nếu ta có thể tiếp tục bắn với trình độ giống hệt vậy không, nhưng ta sợ phải liều lĩnh với vận may của mình.

"Vậy..." ta ấp úng "Ta, ừm, không mong các cậu phải giỏi đến thế ngay lập tức. Ta chỉ trình diễn những thành công có thể sau khi luyện tập thật nhiều mà thôi. Cứ thử xem, nhé?"

Ta nhẹ nhõm khi không phải tập trung vào bản thân nữa. Ta sắp xếp quân đoàn thành 1 hàng bắn và tự xuống từng hàng, đưa ra lời khuyên. Dù cho những mũi tên hư hỏng, Dakota không tệ chút nào. Anh ta đã trúng được bia bắn 1 vài lần. Jacob xoay sở được để không làm mù nốt đôi mắt còn lại. Thomas và Marcus gửi hầu hết những mũi tên của họ lướt xuống nền đất, đập vào đá và lọt thẳng xuống hố, từ đó có những tiếng hét vọng ra "Này, để ý đi!" từ Quân Đoàn số 4 đang ào ào.

Sau 1 tiếng thất bại với cung tên thông thường, Lavinia tư bỏ và lôi ra manubalista. Cái nỏ đầu tiên đâm thẳng vào mục tiêu cách đây 50 thước.

"Tại sao cô phải khăng khăng sử dụng cái vật kì quái chậm tiêu đấy chứ?" ta hỏi "Nếu cô ADHD đến thế, không phải một cây cung thông thường sẽ ngay lập tức tạo cảm giác thỏa mãn hay sao?"

Lavinia nhún vai "Có thể, nhưng manubalista gây ấn tượng. Nói về vấn đề đó" - cô tiến tới ta, biểu cảm trở nên nghiêm trọng - "tôi cần phải nói chuyện với anh"

"Nghe chẳng tốt đẹp chút nào"

"Không, không phải. Tôi..."

Đằng xa, một cái tù và được thổi lên.

"Được rồi, mọi người" Dakota gọi "Đến giờ cho những hoạt động luân phiên! Cố gắng hợp tác tốt đấy!"

Lavinia đấm vào tay ta lần nữa "Để sau nhé, Lester"

Quân Đoàn số 5 thả rơi vũ khí và chạy đến hoạt động tiếp theo, bỏ ta lại thu gom tất cả mũi tên của họ. Lũ người ngu ngốc.

Buổi chiều còn lại, ta ở khu vực tập bắn, làm việc với từng quân đoàn khi đến lượt. Khi thời gian trôi đi, cả việc bắn và dạy bắn trở nên bớt đáng sợ hơn đối với ta. Vào thời điểm ta hoàn thành nốt việc với nhóm cuối, Quân Đoàn số 1, ta đã bị thuyết phục rằng kỹ năng bắn cung đã cải thiện của mình sẽ không rời đi.

Ta không biết tại sao. Ta vẫn không thể bắn được với trình độ thần thánh trước kia, nhưng ta giờ chắc chắn giỏi hơn những cung thủ á thần tầm trung hay vận động viên được trao huy chương vàng Olympic. Ta đã bắt đầu "kiêu hãnh". Ta cân nhắc đến việc lôi ra Mũi tên của Dodona để khoe khoang rằng Thấy những gì ta có thể làm chưa? Nhưng ta không muốn tự xúi quẩy. Và lại, biết rằng ta đang chết dần vì độc zombie ngay thời khắc của trận đấu quan trọng đã lấy đi những xúc động của việc có thể bắn trúng hồng tâm lần nữa rồi.

Người La Mã đủ ấn tượng. Một vài người thậm chí đã học được 1 chút, kiểu làm thế nào để bắn 1 mũi tên mà không làm mù mắt bản thân hay giết luôn người bên cạnh. Tuy vậy, ta có thể nói họ hứng thú hơn với những hoạt động khác đã làm. Ta nghe lỏm được vài tiếng xì xào về kì lân và kĩ thuật siêu mật đánh bọ ngựa quý của Hazel. Larry từ Quân Đoàn số 3 thích

thú với việc tiếp cận tàu thuyền nhiều đến nỗi cậu ta tuyên bố cậu ta muốn làm 1 cướp biển khi lớn lên. Ta nghi ngờ đa số tướng lĩnh thậm chí còn ưa thích việc đào hầm hơn cả lớp học của ta.

Đã là lúc tối muộn khi tiếng tù và cuối cùng nổi lên và các quân đoàn hành quân quay trở lại trại. Ta đói và kiệt sức. Ta tự hỏi nếu đây là cách giáo viên người thường cảm thấy sau 1 ngày đầy những lớp học. Nếu là vậy, ta không thấy họ sẽ xoay sở thế nào. Ta mong họ bồi bổ đầy những vàng, kim cương và đặc sản quý hiếm.

Ít nhất các quân đoàn dường như ở trong tâm thế lạc quan. Nếu mục tiêu của các pháp quan là khiến các tướng lĩnh ngừng nghĩ đến nỗi sợ và tăng thêm nhuệ khí ngay tâm trận chiến, thì buổi chiều của bọn ta là 1 thành công. Nếu mục đích là để đào tạo quân đoàn đẩy lùi kẻ thù thành công... thì ta còn chẳng có hy vọng. Thêm nữa, cả 1 ngày dài, mọi người đã cẩn thận tránh nói chuyện về vấn đề tồi tệ nhất trong cuộc tấn công ngày mai. Người La Mã sẽ phải đối mặt với người đồng chí trước kia, quay trở lại là những con zombie dưới sự kiểm soát của Tarquin. Ta nhớ nó khó khăn thế nào đối với Lavinia để bắn hạ Bobby với cây nỏ trong lăng mộ. Ta tự hỏi nhuệ khí của quân đoàn sẽ giữ vững thế nào khi họ đối mặt với tình thế khó xử liên quan đến đạo đức tầm 50 hay 60 lần.

Ta đang quay vào Viện Nguyên Lão, trên đường tới sảnh lộn xộn, khi mà 1 giọng nói vang lên "Pssst"

Ấn nấp trong con ngõ giữa quán café của Bombilo và cửa hàng sửa chữa xe ngựa là Lavinia và Don. Thần nông đang mặc 1 cái áo mưa thành-thật-với-các-vị-thần ngoài áo phong nhuộm màu, như thế nó khiến cậu trông kín đáo hơn. Lavinia đội 1 cái mũ lưới trai đen lên mái tóc hồng.

"Đến đây!" cô huýt

"Nhưng bữa tối..."

"Chúng tôi cần anh"

"Đây là 1 vụ trộm sao?"

Cô tiến tới, nắm cánh tay ta, và kéo ta vào bóng tối.

"Đừng lo lắng, anh bạn" Don nói với ta "Đây không phải 1 vụ trộm! Nhưng, kiểu, nếu anh có bất kì đồng lẻ thừa nào..."

"Im đi, Don" Lavinia nói

"Tôi sẽ im miệng" Don đồng tình

"Lester" Lavinia nói "anh cần phải đi với bọn tôi"

"Lavinia, ta mệt. Ta đói. Và ta không có tiền lẻ thừa. Nó có thể đợi...?"

"Không. Bởi vì hôm sau chúng ta sẽ chết hết, và việc này quan trọng. Chúng ta sẽ lên ra ngoài"

"Lên ra ngoài?"

"Phải" Don nói "Đó là khi anh lên ra. Và anh sẽ đi ra ngoài"

"Tại sao?" ta hỏi

"Anh sẽ biết" Giọng của Lavinia thật đáng ngại, như thể cô không thể giải thích quan tài của ta sẽ trông như thế nào. Ta phải chiêm ngưỡng nó bằng chính mắt mình.

"Nếu chúng ta bị tóm thì sao?"

"Ồ!" Don vênh mặt "Tôi biết cái này! Đối với cảnh cáo lần đầu, cọ rửa nhà vệ sinh 1 tháng. Nhưng, xem này, nếu chúng ta chết hết vào ngày mai, nó sẽ không quan trọng nữa!"

Với thông tin vui vẻ đó, Lavinia và Don kéo tay ta và lôi ta vào sâu hơn trong bóng tối.

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 22

LÌ XÌ ĐẦU NĂM (at 00h55)! THANK YOU FOR YOUR SUPPORT!

May 2020 be full of lessons and love.

Ta hát về cây héo

Và bụi cây anh hùng

Vài thứ truyền cảm hứng

LÊN RA KHỎI 1 trại lính La Mã không nên dễ dàng đến thế.

Một khi bọn ta an toàn qua 1 cái lỗ ở hàng rào, xuống con hào, băng qua đường hầm, qua hàng rào cọc, và ra khỏi tầm mắt của tháp canh gác của trại, Don vui vẻ giải thích cậu ta đã sắp xếp tất cả như thế nào "Anh bạn, nơi này được thiết kế để ngăn chặn quân đội. Nó không có nghĩa cho phép các cá thể tướng lĩnh ra ngoài, hay cho, anh biết đấy, thần nông có thiện chí thỉnh thoảng chỉ tìm kiếm 1 bữa ăn nóng hổi, vào. Nếu anh biết lịch tuần tra và sẵn lòng liên tục cải thiện điểm vào ra, nó rất dễ dàng"

"Điều này dường như đặc biệt chăm chỉ đối với 1 thần nông" ta chú ý

Don cười "Này, anh bạn. Nghỉ ngơi là 1 công việc khó khăn"

"Chúng ta sẽ phải đi bộ khá dài" Lavinia nói "Tốt nhất nên tiếp tục di chuyển"

Ta cố gắng không rên rỉ. 1 đêm cuộc bộ khác với Lavinia không có trong chương trình buổi tối của ta. Nhưng ta phải thừa nhận bản thân có tò mò. Cô và Don đã cãi nhau về vấn đề gì vừa nãy vậy? Tại sao cô lại muốn nói chuyện với ta sớm hơn? Và bọn ta đang đi đến đâu? Với đôi mắt bão tố và chiếc mũ lưỡi trai đen chụp lên tóc, Lavinia trông phiến muộn và kiên định, ít giống với 1 chú hươu cao cổ nhút nhát, mà giống với 1 con linh dương kích động. Ta đã gặp bố cô, Sergei Asimov, biểu diễn 1 lần với Moscow Ballet. Ông đã có cái biểu cảm y hệt thể trên gương mặt trước khi bắt đầu 1 điệu nhảy quan trọng.

Ta muốn được hỏi Lavinia chuyện gì đang xảy ra vậy, nhưng thái độ của cô nói rõ rằng cô đang không trong tâm trạng nói chuyện. Dù sao thì, chưa phải bây giờ. Bọn ta đi bộ trong im lặng khỏi thung lũng và xuống đường phố Berkeley.

Hắn đã phải tầm nửa đêm khi bọn ta tới được công viên Nhân Dân.

Ta đã không đến đây kể từ 1969, khi ta dừng chân để trải nghiệm thể loại nhạc hippie hấp dẫn và điện hoa nhưng thay vì thế lại thấy bản thân ngay giữa 1 cuộc náo loạn. Hơi cay, súng sắn, và dùi cui của cảnh sát chắc chắn không hề hấp dẫn. Ta đã phải huy động tất cả sự kiềm chế thần thánh để không bộc lộ thể thật và làm nổ tung tất cả mọi người trong bán kính 6 dặm thành than.

Giờ, hàng thập kỉ sau, công viên bán thiu nhìn giống y hệt như thể nó vẫn đang chịu đựng hậu quả. Bãi cỏ màu nâu rải rác những chõng quần áo bị vứt đi và biển hiệu bìa cứng chống đỡ câu khẩu hiệu được vẽ bằng tay như KHÔNG GIAN XANH KHÔNG PHẢI PHÒNG NGỦ TẬP THỂ và CỨU LẤY CÔNG VIÊN CỦA CHÚNG TA. Vài gốc cây chứa cây cảnh và chuỗi hạt, như lăng mộ bị sụp đổ. Vỏ lon tràn ngập. Người vô gia cư ngủ trên băng ghế dài hoặc om sòm về cái xe đẩy đi chợ toàn những vật dụng cá nhân.

Ở điểm cuối đặng xa của bãi, lấp đầy 1 sân khấu được dựng nên bằng gỗ, là nhóm những nữ thần cây và thần nông lớn nhất mà ta từng thấy. Hoàn toàn hợp lí rằng thần nông sẽ sinh sống ở công viên Nhân Dân. Họ có thể lười biếng, xin xỏ, ăn đồ ăn thừa trong thùng rác, và không ai bất ngờ. Một vài, ta đoán, là tinh linh của cây bạch đàn và tùng bách địa phương, nhưng đa phần, dựa vào vẻ ngoài ốm yếu của họ, hẳn là những nữ thần cây của bụi cây, cỏ, và cỏ dại đã chịu đựng lâu ngày trong công viên này. (Không phải là ta đang chỉ trích nữ thần cỏ dại. Ta biết một vài người là loại cỏ rất nguy hiểm)

Thần nông và tiên cây ngồi thành 1 vòng tròn rộng như thể chuẩn bị cho 1 buổi ca hát xung quanh trại lửa vô hình vậy. Ta có cảm giác họ đang đợi bọn ta - đợi ta - để bắt đầu buổi nhạc.

Ta đã đủ lo lắng rồi. Và ta bắt gặp 1 gương mặt quen thuộc và gần như nhảy bổ ra khỏi bộ da trùng độc zombie "Đào?"

Tinh linh mặt quỷ của Meg lộ cánh và đáp "Đào!"

Bộ cánh phân nhánh của nó đã mất vài lá cây. Mái tóc xanh lục loăn xoăn đã nâu héo trên đỉnh, và đôi mắt như đèn pha không sáng rực như ta vẫn nhớ. Nó hẳn đã trải qua thử thách lớn khi theo chân bọn ta tới Bắc California, nhưng tiếng gầm gừ vẫn đủ đáng sợ khiến ta khó có thể kiểm soát bóng đá của mình.

"Mày đã ở đâu vậy?" ta hỏi

"Đào!"

Ta thấy thật ngu ngốc khi hỏi như thế. Tất nhiên nó đã ở đào rồi, có lẽ bởi vì đào, đào, và đào thôi. "Meg có biết mày ở đây không? Làm thế nào mày...?"

Lavinia nắm vai ta "Này, Apollo. Thời gian rất ít. Đào đã kể với bọn tôi những gì cậu ta nhìn thấy ở Nam California, nhưng cậu ấy tới đây quá trễ để có thể giúp. Cậu ấy đã phá hỏng đôi cánh khi tới đây nhanh nhất có thể. Cậu ấy muốn anh trực tiếp kể với cả nhóm những gì đã xảy ra ở Nam Cali"

Ta quan sát những khuôn mặt trong đám đông. Tinh linh tự nhiên trông kinh hãi, e sợ, và tức giận - nhưng đa số mệt mỏi với việc giận dữ. Ta đã nhìn thấy biểu cảm đó ở rất nhiều các tiên cây những ngày gần đây trong nền văn minh của loài người. Chỉ còn quá nhiều sự ô nhiễm mà thực vật nhìn chung có thể hít thở, ăn uống, và xáo trộn cành lá trước khi bắt đầu mất đi tất cả hy vọng.

Giờ Lavinia muốn ta phá hủy linh hồn họ hoàn toàn bằng việc liên hệ những gì đã xảy ra với người đạo hữu của họ ở Los Angeles, và những tàn phá kinh khủng nào đang đến với họ vào ngày mai. Nói cách khác, cô muốn ta bị giết bởi đám đông những bụi rậm giận dữ.

Ta nuốt khan "Ừm..."

"Đây. Cái này có thể giúp" Lavinia quăng balo khỏi vai. Ta không để ý quá tới việc nó trông cồng kềnh như thế nào, bởi vì cô luôn hành quân với nhiều dụng cụ. Khi cô mở nó ra, điều cuối cùng ta mong chờ là cây ukulele của ta - sạch bong như mới và đã lên dây.

"Làm thế nào...?" ta hỏi, khi cô đặt vào tay ta.

"Tôi trộm nó từ phòng anh" cô nói, như thể đây rõ ràng là những gì bạn bè làm cho nhau "Anh ngủ kiểu mãi mãi. Tôi đưa nó cho 1 người bạn hay sửa chữa nhạc cụ - Marilyn, con gái của Euterpe. Anh biết đấy, Nàng thơ Âm Nhạc"

"Ta - ta biết Euterpe. Tất nhiên. Biệt tài của bà ấy là sáo, không phải ukulele. Nhưng dây đàn của bàn phím giờ đã hoàn hảo rồi. Marilyn hẳn... ta

rất..." Ta nhận ra mình đang lắp bắp "Cảm ơn"

Lavinia nhìn ta chăm chăm, âm thầm yêu cầu ta khiến cho công sức cô bỏ ra là xứng đáng. Cô bước lùi lại và gia nhập vòng tròn tinh linh tự nhiên.

Ta gảy đàn. Lavinia đã đúng. Nhạc cụ thật sự có ích. Không phải để trốn đằng sau - vì ta đã phát hiện ra, không ai có thể trốn sau 1 cái ukulele cả. Nhưng nó tiếp thêm sự tự tin cho giọng hát của ta. Sau 1 vài giai điệu ngắn thê lương, ta bắt đầu hát "Sự hi sinh của Jason Grace", như khi bọn ta lần đầu tới trại Jupiter. Tuy vậy, bài hát nhanh chóng biến đổi. Giống như tất cả những nghệ sĩ giỏi giang khác, ta đã sửa sang lại cho phù hợp với khán giả.

Ta hát về rừng lửa và hạn hán đã phá hủy Nam California. Ta hát về những xương rồng dũng cảm và thần rừng của Bể Chứa ở Palm Springs, đã chiến đấu quả cảm để tìm ra nguyên nhân của sự tàn phá. Ta hát về tiên cây Cây Thừa và Cây Mộng Nước, cả hai đã bị thương nghiêm trọng trong Địa Cung Lửa, và Mộng Nước đã chết như thế nào trong vòng tay Lô Hội. Ta thêm vài đoạn thơ hy vọng về Meg và sự hồi sinh các chiến binh Meliai - cách bọn ta đã phá hủy Địa Cung Lửa và khiến cho không khí của Nam Cali ít nhất 1 cơ hội chiến đấu để phục hồi. Nhưng ta không thể che giấu hiểm nguy đang dần tới. Ta mô tả những gì mình nhìn thấy trong giấc mơ: Những du thuyền tiếp cận với súng cối náy lửa, sự phá hủy địa ngục mà chúng sẽ reo rắc đến cả Bay Area.

Sau lần gảy đàn giai điệu cuối, ta nhìn lên. Nước mắt xanh lá lấp lánh trong mắt các tiên cây. Thần nông công khai quệt nước mắt.

Đào quay xuống đám đông và gào lên "Đào!"

Lần này, ta khá chắc ta hiểu ý nó: Thấy chưa? Tôi đã bảo rồi!

Don sục sục, lau mắt với thứ gì nhìn giống giấy gói burrito đã qua sử dụng "Vậy là đúng. Nó đang xảy ra. Chúa tể Thiên Nhiên đang bảo vệ

chúng ta..."

Lavinia chấm nước mắt "Cảm ơn, Apollo"

Như thế ta đã cho cô 1 ân huệ. Vậy, tại sao, ta lại cảm thấy như ta vừa mới đá từng tinh linh cây một ngay vào rễ lớn chứ? Ta đã dành nhiều thời gian lo lắng về số mệnh của Rome Mới và trại Jupiter, Nhà Tiên Tri, bạn bè, và bản thân. Nhưng những cây gỗ sồi và bụi cỏ dại này cũng xứng đáng được sống nhiều như thế. Họ, cũng, đang đối mặt với cái chết. Họ đang hoảng sợ. Nếu các hoàng đế khai hỏa vũ khí, họ chẳng còn cơ may nào. Người phàm vô gia cư cùng xe đẩy đi chợ ở Công viên Nhân Dân cũng sẽ chết cháy, cùng lúc với các tướng lính. Cuộc sống của họ cũng đáng giá không kém.

Người phàm có thể không hiểu thiên tai. Họ quy nó là rừng lửa lan tỏa hay bất cứ nguyên nhân gì khác mà nào họ có thể tiếp thu. Nhưng ta biết sự thật. Nếu phần đất mở rộng xinh đẹp, kì quặc, kì vĩ này của bờ bãi California cháy, là bởi vì ta đã thất bại trong việc ngăn chặn kẻ thù.

"Được rồi, mọi người" Lavinia tiếp tục, sau 1 khoảng thời gian trấn tĩnh bản thân. "Các cậu đã nghe anh ấy rồi. Các hoàng đế sẽ ở đây vào tối mai"

"Nhưng như thế không còn thời gian cho chúng ta nữa" 1 tiên cây tùng bách nói "Nếu họ hành động ở Bay Area giống những gì họ làm với LA..."

Ta có thể cảm thấy nỗi sợ gợn sóng qua đám đông như 1 cơn gió lạnh.

"Dù thế, quân đoàn sẽ chống trả, phải không?" 1 thần nông hỏi trong lo lắng "Ý tôi là, họ có thể thắng"

"Thôi nào, Reginald" tiên cây rầy la "Cậu muốn phụ thuộc vào bọn người để bảo vệ chúng ta sao? Có bao giờ điều đó hiệu quả không?"

Những người khác làm bầm đồng tình.

"Để công bằng mà nói" Lavinia xen vào "Frank và Reyna đang cố gắng. Họ gửi 1 nhóm chỉ huy nhỏ ra ngoài để ngăn chặn đoàn thuyền. Michael Kahale, và 1 vài á thần được tự tay họ chọn. Nhưng tôi không lạc quan lắm"

"Ta chưa từng nghe về điều này" ta nói "Làm sao cô biết?"

Cô nhướn đôi mày hồng kiêu, Lại chả. "Và tất nhiên Lester đây sẽ cố gắng triệu hồi sự giúp đỡ thần thánh với vài nghi lễ tuyệt mật, nhưng..."

Cô không cần phải nói nốt. Cô cũng chẳng lạc quan lắm.

"Vậy cô sẽ làm gì?" ta hỏi "Cô có thể làm gì?"

Ta không có ý nghe chỉ trích. Ta chỉ không thể hình dung ra bất kì phương án nào khác.

Biểu cảm hoảng loạn của thần nông dường như đã chỉ ra kế hoạch của họ: mua vé xe buýt tới Portland, Oregon, ngay lập tức. Nhưng như thế không giúp được các tiên cây. Họ gần như cảm rễ với mảnh đất nguyên gốc này rồi. Có lẽ họ có thể chui sâu xuống ngủ đông, giống với tiên cây ở miền nam. Nhưng điều đó đã đủ để giúp họ chống đỡ được một trận bão lửa? Ta đã nghe nhiều câu chuyện về những loài cây nảy mầm và phát triển sau thảm họa lửa quét sạch tất cả, nhưng ta nghi ngờ đa số không có khả năng đó.

Thật lòng, ta không biết nhiều về vòng đời của tiên cây, hay làm thế nào họ bảo vệ bản thân khỏi thiên tai. Có lẽ nếu ta dành nhiều thời gian hơn trong những thế kỉ qua nói chuyện với họ và ít thời gian hơn để đuổi bắt họ...

Wow. Ta thật sự thậm chí không nhận ra bản thân nữa rồi.

"Chúng ta có nhiều việc để bàn luận đấy" 1 trong những tiên cây nói.

"Đào" Đào đồng tình. Nó nhìn về ta với 1 thông điệp rõ ràng: Giờ đi đi.

Ta có rất nhiều câu hỏi cho nó: Tại sao lại vắng mặt quá lâu đến thế? Tại sao nó ở đây mà không phải với Meg?

Ta nghi ngờ ta sẽ chẳng nhận được câu trả lời nào tối nay. Ít nhất chẳng có thứ gì ngoài gầm gừ, cắn, và đào. Ta nghĩ tiên cây đã nói gì về việc không tin tưởng người phạm giải quyết vấn đề của tinh linh tự nhiên. Hẳn là, chuyện đó bao gồm ta. Ta đã gửi đi thông điệp. Giờ ta bị đuổi.

Trái tim ta đã vốn nặng nề, và tâm trí của Meg thật mong manh... Ta không biết làm thế nào ta có thể nói tin mới này với cô rằng con quý đào mặt tã bé bỏng đã trở thành 1 trái cây lêu lổng.

"Hãy đưa anh trở lại trại nào" Lavinia nói với ta "Ngày mai quan trọng đấy"

Bọn ta bỏ lại Don với các tinh linh tự nhiên khác, hoàn toàn tập trung vào cuộc đối thoại bất chế độ khủng hoảng, và lui về lại con đường xuống Đại Lộ Điện Báo.

Sau vài quãng, ta có can đảm để nói chuyện "Họ sẽ làm gì?"

Lavinia kích động như thể cô quên mất ta đang ở đây "Ý anh là chúng tôi sẽ làm gì. Vì tôi sẽ ở với họ"

1 cục đá hình thành trong cổ họng ta "Lavinia, cô làm ta sợ. Cô kế hoạch chuyện gì vậy?"

"Tôi đã cố gắng kể nó" cô thì thầm. Trong ánh sáng của đèn đường, mớ tóc hồng trượt ra khỏi chiếc mũ lưỡi trai dường như trôi bồng bềnh

xung quanh đầu cô như kẹo bông "Sau những gì chúng ta thấy ở lăng mộ - Bobby và những người khác, sau khi anh miêu tả những gì chúng ta đối mặt ngày mai..."

"Lavinia, đừng..."

"Tôi không thể đóng vai 1 tướng lĩnh giỏi. Tôi giương khiên và tấn công để chết cùng với người khác sao? Nó sẽ chẳng giúp được bất kì ai"

"Nhưng..."

"Tốt hơn hết anh đừng hỏi" tiếng gầm gừ của cô gần đáng sợ như Đào. "Và tốt nhất là anh không nói bất kì điều gì với ai về tối nay. Giờ đi nào"

Đoạn đường còn lại, cô lơ đi câu hỏi của ta. Cô dường như có 1 đám mây đen mù kẹo cao su lơ lửng trên đầu. Cô đưa ta an toàn trở lại tháp canh gác, dưới bức tường, và quay lại quán café trước khi trượt vào bóng tối mà thậm chí chẳng có lời tạm biệt.

Có lẽ ta nên ngăn cô lại. Báo động. Khiến cô bị bắt. Nhưng điều đó có gì tốt? Dường như Lavinia chưa bao giờ thoải mái trong quân đoàn. Sau tất cả, cô đã dành nhiều thời gian tìm kiếm những lối thoát bí mật và đường mòn ra khỏi thung lũng mà. Giờ cô cuối cùng cũng quyết định.

Ta có 1 cảm giác chìm chìm rằng mình sẽ chẳng bao giờ gặp lại cô nữa. Cô sẽ trên chuyến xe buýt tiếp theo tới Portland với vài tá thần nông, và dù cho ta muốn được nổi giận nhiều như thế, ta chỉ có thể cảm thấy buồn. Đặt vào vị trí cô, ta sẽ làm khác sao?

Khi ta trở lại phòng nghỉ cho khách, Meg đã ngủ say, ngáy, cặp kính lủng lẳng trên ngón tay, ga giường chèn dưới chân cô. Ta chỉnh đốn lại tốt nhất có thể. Nếu cô đang có bất kì cơn ác mộng nào về người bạn tinh linh đào bày mưu với tiên cây địa phương chỉ cách đây vài dặm, ta không thể

nói được. Ngày mai ta sẽ phải quyết định nói gì với cô. Tối nay, ta cứ để cô ngủ đã.

Ta bò lên giường, chắc rằng mình sẽ trần trọc và trở mình đến sáng.

Thay vì thế, ta ngủ ngay lập tức.

Khi thức dậy, ánh nắng sáng sớm đã chiếu vào mặt. Giường Meg trống không. Ta nhận ra mình ngủ như chết - không mộng mị, không ảo ảnh. Điều đó không khiến ta thoải mái. Khi ác mộng im lìm, điều đó thường có nghĩa có thứ nào khác đang đến - thứ nào đó thậm chí còn tồi tệ hơn.

Ta thay đồ và gom quân nhu, cố gắng không nghĩ đến việc mình mệt mỏi, hay bụng ta đau thế nào. Rồi ta cầm 1 cái muffin và cốc café từ Bombilo và ra ngoài tìm bạn. Hôm nay, dù thế nào đi nữa, số mệnh của Rome Mới sẽ được định đoạt.

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 23

Trên con xe bán tải

Với cún con cùng vũ khí

Và tên ngốc, Lester

REYNA VÀ MEG ĐANG chờ ta ở cổng trước của trại, mặc dù ta chỉ vừa đủ để nhận ra vị tướng. Thay thế cho bộ y phục của pháp quan, cô đang đi đôi giày thể thao xanh biển và quần jeans bó, áo phong dài tay màu đồng, và áo khoác len nâu hạt dẻ. Với mái tóc được buộc ra sau thành đuôi ngựa và khuôn mặt trang điểm nhẹ, cô có thể được cho là 1 trong số ngàn sinh viên đại học tại Bay Area mà chẳng ai sẽ suy nghĩ thêm. Ta cho rằng đó là điểm mấu chốt.

"Sao?" cô hỏi ta

Ta nhận ra mình đang nhìn chăm chăm "Không có gì"

Meg khịt khịt. Cô ăn mặc trong chiếc váy xanh lá thường ngày, quần leggings vàng, và đôi giày cao cổ đỏ, nên cô có thể hòa vào hàng ngàn học sinh lớp 1 của Bay Area - ngoại trừ chiều cao ở độ tuổi 12, thắt lưng làm vườn, và cúc áo hồng đính nơi cổ trưng ra 1 cái đầu kì lân được cách điệu với xương bắt chéo bên dưới. Ta tự hỏi nếu cô đã mua nó trong 1 cửa hiệu quà tặng ở Rome Mới hay bằng cách nào đó được làm đặc cách. Cả hai khả năng đều bất ổn.

Reyna giang tay "Tôi có quần áo thường dân, Apollo. Thậm chí với Màn Sương Mù giúp che khuất mọi thứ, đi ngang qua San Francisco với bộ giáp đầy đủ có thể thu hút vài ánh nhìn hài hước"

"Không. Phải rồi. Cô trông tuyệt lắm. Ý ta là ổn" Tại sao lòng bàn tay ta lại đổ mồ hôi? "Ý ta là, giờ chúng ta đi được chưa?"

Reyna đặt 2 ngón tay lên môi và huýt 1 tiếng gọi taxi chói đến nỗi thông cả lỗ nhĩ ta. Từ bên trong pháo đài, 2 chú chó săn kim loại chạy tới, sủa như đạn từ súng ngắn.

"Ồ, tốt" ta nói, cố gắng đàn áp bản năng sợ hãi và bỏ chạy của mình "Chó của cô đang đến"

Reyna cười nhếch môi "Ừm, chúng sẽ buồn nếu tôi lái xe tới San Francisco mà không rủ mất"

"Lái xe?" Ta vừa định nói Bằng cái gì? Thì nghe thấy 1 còi ô tô từ hướng đi tới thành phố. 1 con Chevy đỏ rực địa hình 4 bánh méo mó âm ỉm xuống con đường thông dụng dành cho quân đoàn hành quân và voi.

Cầm lái là Hazel Levesque, với Frank Zhang ngay ghế bên cạnh.

Họ dừng xe ngay cạnh bọn ta. Con xe chỉ vừa mới dừng thì Aurum và Argentum vọt vào chiếc giường xe tải, cái lưới kim loại lè ra và đuôi ngoe nguẩy.

Hazel trèo ra khỏi buồng lái "Xăng xe đã đổ đầy, thưa Pháp quan"

"Cảm ơn, sĩ quan" Reyna cười "Việc học lái xe thế nào rồi?"

"Rất tốt! Lần này tôi thậm chí không còn cán qua Terminus nữa"

"Tiến bộ đó" Reyna đồng tình

Frank tiến tới từ ghế hành khách "Yep, Hazel sẽ sớm sẵn sàng vào phố xá thôi"

Ta có nhiều điều muốn hỏi: Tại sao họ lại giữ chiếc xe tải này? Có trạm xăng nào ở Rome Mới không? Tại sao ta đã phải cuốc bộ quá nhiều như thế nếu được phép lái xe?

Mg đấm ta với câu hỏi thật sự: "Tôi có được ngồi sau cùng với chó không?"

"Không, quý cô." Reyna nói "Em sẽ ngồi trong buồng lái và thắt dây an toàn"

"Aw" Meg chạy tới cứng nựng lũ chó

Frank trao cho Reyna cái ôm ấm áp như gấu bông (mà không biến thành 1 con gấu) "Hãy cẩn thận ở ngoài đó, được chứ?"

Reyna dường như không biết làm gì với kiểu bộc lộ tình cảm này. Tay cô trở nên cứng nhắc. Rồi cô vỗ gượng gạo vào lưng người đồng chí pháp quan.

"Cả cậu nữa" cô nói "Có tin gì về lực lượng tấn công không?"

"Họ đã rời đi trước bình minh" Frank nói "Kahale cảm thấy khá ổn, nhưng..." cậu nhún vai, như thể để nói nhiệm vụ đặc công chống lại du thuyền của họ giờ nằm trong tay các vị thần vậy. Điều này, với tư cách từng là 1 vị thần, ta có thể nói với người nó không đáng tin lắm.

Reyna quay sang Hazel "Còn đội canh gác zombie?"

"Sẵn sàng" Hazel nói "Nếu đội quân của Tarquin tiến tới từ vị trí cũ, chúng sẽ gặp những bất ngờ cáu kỉnh. Tôi cũng đã đặt bẫy các lối vào khác

tới thành phố. Mong rằng chúng ta có thể cản trở chúng trước khi cận chiến để..."

Cô ngần ngừ, hẳn không muốn hoàn thành nốt câu nói. Ta nghĩ ta đã hiểu. Để chúng ta không phải nhìn thấy mặt chúng. Nếu quân đoàn phải đối mặt với làn sóng những người bạn xác sống, thì tốt nhất nên tiêu diệt họ ở khoảng cách xa, không có bất kì nỗi đau nào với việc nhận ra bạn cũ.

"Tôi chỉ mong..." Hazel lắc đầu "Ừm, tôi vẫn lo rằng Tarquin đã lên kế hoạch thứ gì đó khác. Tôi nên phát hiện ra nó, nhưng..." cô vỗ trán như thể muốn khởi động lại não mình. Ta có thể đồng cảm.

"Em đã làm rất nhiều việc rồi" Frank trấn an "Nếu họ quăng thêm bất ngờ vào chúng ta, chúng ta sẽ thích ứng được thôi"

Reyna gật đầu "Được rồi, vậy, chúng tôi đi đây. Đừng quên cất trữ súng cao su nhé"

"Tất nhiên rồi" Frank nói

"Và kiểm tra 2 lần sĩ quan hậu cần của bộ binh về hàng phòng thủ lửa"

"Chắc chắn rồi"

"Và..." Reyna dừng lại "Cậu biết mình đang làm gì rồi. Xin lỗi"

Frank cười "Chỉ cần mang về bất cứ thứ gì ta cần để triệu hồi sự giúp đỡ thần thánh thôi nhé. Chúng tôi sẽ giữ trại cho đến khi cậu trở về"

Hazel quan sát trang phục của Reyna băn khoăn "Kiểm của cô ở trong xe tải. Không phải cô nên mang thêm khiên hay gì đó sao?"

"Không sao. Tôi có áo choàng rồi. Nó cản đa số vũ khí" Reyna phui cổ áo áo khoác len. Lập tức nó mở ra thành 1 cái áo choàng không tay thông thường màu tím.

Nụ cười của Frank chợt nhạt đi "Áo choàng của tôi có làm thế không?"

"Hẹn gặp lại, mọi người!" Reyna trèo vào sau vô lăng.

"Chờ đã, áo choàng của tôi có làm chệch hướng vũ khí chứ?" Frank gọi với theo "Của tôi có trở thành 1 cái áo khoác len không?"

Khi bọn ta rời đi, ta có thể nhìn thấy Frank Zhang trong gương chiếu hậu, chăm chú quan sát đường khâu áo choàng không tay của mình.

Thử thách đầu tiên của bọn ta trong buổi sáng: tới được Cầu qua Vịnh.

Ra khỏi Trại Jupiter chẳng có chút rắc rối nào. Con đường đất được giấu kín dẫn từ thung lũng lên ngọn đồi, thậm chí dẫn bọn ta thẳng tới đường phố khu dân cư của phía Đông Oakland. Ở đó bọn ta đi Đường cao tốc 24 cho tới khi nhập làn với Xa lộ 580. Rồi cuộc vui thật sự bắt đầu. Những phương tiện buổi sáng hẳn không hiểu rằng bọn ta đang trên 1 nhiệm vụ quan trọng cứu lấy khu vực thủ đô tuyệt vời này. Họ cứng đầu từ chối tránh khỏi lối đi. Có lẽ bọn ta nên chọn phương tiện công cộng, nhưng ta nghi ngờ họ sẽ để những con chó máy tự động giết người trên hệ thống tàu điện.

Reyna gõ ngón tay vào vô lăng, lẩm bầm lời nhạc của Tego Calderón trên chiếc đĩa CD cũ kĩ của con xe tải. Ta thích nhạc Reggaeton (bắt nguồn từ Puerto Rico- bao gồm rap và hát chủ yếu tiếng Tây Ban Nha) cũng như vị thần Hy Lạp tiếp theo, nhưng có lẽ đây không phải thể loại nhạc ta sẽ chọn để xoa dịu lo lắng trong buổi sáng của 1 cuộc tìm kiếm. Ta thấy nó hơi hăng hái quá cho sự bồn chồn của ta trước cuộc chiến.

Ngồi giữ bọn ta, Meg lục lọi tìm hạt giống trong thắt lưng làm vườn. Trong trận chiến lằng mọ, cô đã nói với bọn ta, rất nhiều gói đã bị mở và xáo trộn hết lên. Giờ cô đang cố gắng phân loại hạt giống. Điều này có nghĩa là cô sẽ thỉnh thoảng cầm 1 hạt lên và nhìn chăm chú cho đến khi nó

biến thành thành dạng trưởng thành - bồ công anh, cà chua, cà tím, hướng dương. Và sớm thôi cả buồng lái có mùi như khu vực vườn cây của Home Depot.

Ta vẫn chưa nói với Meg về việc nhìn thấy Đào. Ta thậm chí còn không chắc làm thế nào để bắt đầu cuộc nói chuyện. Này, em có biết tinh linh cây của em đang chủ trì cuộc họp bí mật với thần nông và cỏ dại trong Công viên Nhân dân không?

Ta càng chờ lâu hơn, nó sẽ càng khó hơn. Ta tự nhủ sẽ không phải là ý hay khi làm Meg phân tâm trong cuộc tìm kiếm quan trọng này. Ta muốn trân trọng mong muốn của Lavinia nên sẽ không tiết lộ. Đúng là, ta đã không nhìn thấy Lavinia buổi sáng trước khi rời đi, nhưng có lẽ kế hoạch của cô không bất chính như ta nghĩ. Thật ra có lẽ hiện giờ cô không đang đi được nửa đường xuống Oregon đâu.

Trên thực tế, ta không muốn kể bởi vì ta là 1 tên hèn nhất. Ta sợ làm hai cô gái trẻ đi cùng nổi điên, 1 người có thể xé xác ta thành mảnh với cặp chó săn kim loại, trong khi người kia có thể khiến cái bắp mọc ra từ mũi ta.

Bọn ta đi chậm băng qua cây cầu, Reyna gõ ngón tay theo điệu nhạc của "El Que Sabe, Sabe". Anh luôn biết, biết mà. Ta chắc 75% rằng không có bất kì lời nhắn nhủ ẩn giấu gì đằng sau lựa chọn bài hát của Reyna.

"Khi chúng ta tới đó" cô nói "chúng ta sẽ phải đậu xe ở chân đồi và đi bộ lên. Khu vực xung quanh Tháp Sutro khá nghiêm ngặt"

"Cô đã quyết định tòa tháp chính là mục tiêu của chúng ta" ta nói "không phải Núi Sutro phía sau sao?"

"Rõ ràng là, không thể chắc chắn được. Nhưng tôi đã kiểm tra lại danh sách những vị trí có vấn đề của Thalia. Tòa tháp có trong đó"

Ta chờ đợi cô nói rõ ràng hơn "Cái gì của Thalia cơ?"

Reyna chớp mắt "Không phải tôi đã nói với ngài về việc này sao? Thalia và Thợ săn của Artemis, anh biết đó, họ giữ 1 danh sách những địa điểm nơi họ đã thấy rất nhiều hoạt động kì quái không bình thường, những thứ họ không thể lí giải. Tháp Sutro là 1 trong số đó. Thalia gửi tôi danh sách những vị trí này cho Bay Area để Trại Jupiter có thể để mắt đến."

"Có bao nhiêu vị trí có vấn đề?" Meg hỏi "Chúng ta có thể đi thăm quan tất cả không?"

Reyna thúc khuỷa tay vui đùa. "Tôi thích tinh thần của em, Sát Nhân, nhưng có hàng tá địa điểm chỉ riêng ở San Francisco thôi. Chúng tôi - ý tôi là quân đoàn - chúng tôi cố gắng để mắt đến tất cả, nhưng nó quá nhiều. Đặc biệt là gần đây..."

Với những cuộc chiến. ta nghĩ. Và cái chết.

Ta bần khoăn khoảng chần chừ nhỏ nhoi trong giọng nói của Reyna khi cô nói chúng tôi và rồi làm rõ đó là quân đoàn. Ta tự hỏi phần chúng tôi mà Reyna Avila Ramírez-Arellano cảm thấy là 1 phần trong đó còn ở đâu khác nữa. Chắc hẳn ta sẽ không bao giờ tưởng tượng được cô trong quần áo thường dân, lái 1 con xe bán tải méo mó, đưa đón chó săn kim loại của mình để hành quân. Và cô vẫn giữ liên lạc với Thalia Grace, trung úy của em gái ta, trưởng nhóm Thợ săn.

Ta ghét cái cách nó khiến ta cảm thấy ghen tị đến thế.

"Làm thế nào cô quen biết Thalia vậy?" ta cố gắng hờ hững. Dựa vào cái liếc qua của Meg, ta đã thất bại thảm hại.

Reyna dường như không để ý. Cô đổi làn, cố gắng băng qua con đường tắc. Phía sau, Aurum và Argentum sửa vui vẻ, hồi hộp trong hành trình.

"Thalia và tôi cùng nhau đánh bại Orion ở Puerto Rico" cô nói "Những người Amazon và Thợ săn đều đã mất đi rất nhiều chiến binh tốt. Điều đó... chia sẻ được nhiều kinh nghiệm... Dù thế nào, phải, chúng tôi vẫn giữ liên lạc"

"Bằng cách nào? Những đường truyền liên lạc đều đã hỏng"

"Qua thư từ" cô nói

"Thư từ..." ta cố gắng nhớ, từ những ngày của giấy da cừu và sáp đóng dấu "Ý cô là khi cô viết bằng tay trên giấy, cho nó vào phong bì, dán tem..."

"Và gửi nó đi. Chính xác. Ý tôi là, có thể cách hàng tuần hay hàng tháng, nhưng Thalia là 1 người bạn qua thư tuyệt vời"

Ta cố gắng hiểu điều đó. Rất nhiều mô tả bật ra trong đầu khi ta nghĩ về Thalia Grace. Bạn qua thư không phải là 1 trong số đó.

"Cô thậm chí có thể gửi thư đi đâu?" ta hỏi "Thợ săn luôn luôn di chuyển"

"Họ có 1 hộp thư bưu điện ở Wyoming và - Tại sao chúng ta lại nói chuyện này nhỉ?"

Meg cấu 1 hạt giống giữa ngón tay. 1 cây phong lữ nở tung ra hoa. "Đó có phải là nơi chó của chị hay tới? Tìm kiếm Thalia?"

Ta không thấy làm sao cô lại tạo nên mối liên kết như vậy, nhưng Reyna gật đầu.

"Chỉ sau khi em đến" Reyna nói "Tôi viết cho Thalia về... em biết đấy, Jason. Tôi biết sẽ là 1 khoảng thời gian dài để cô ấy có thể kịp nhận được thư, nên tôi cũng cử Aurum và Argentum ra ngoài tìm kiếm, trong trường hợp Thợ săn ở trong khu vực này. Không chút may mắn nào"

Ta tưởng tượng điều gì sẽ xảy ra nếu Thalia nhận được thư Reyna. Cô sẽ xông vào trại Jupiter với tư cách thủ lĩnh của Thợ săn, sẵn sàng giúp đỡ bọn ta chống lại các hoàng đế và đội quân xác sống của Tarquin sao? Hay cô sẽ chuyển sự tức giận sang ta? Thalia đã cứu ta 1 lần, ở Indianapolis. Và để cảm ơn, ta để em trai cô chết ở Santa Barbara. Ta nghi ngờ bất kì ai cũng không thể phản đối nếu 1 mũi tên của Thợ săn lạc đàn cho ta là mục tiêu ngay trong trận đánh. Ta rùng mình, tạ ơn sự chậm trễ của Hệ thống Bưu điện Mỹ.

Bọn ta băng qua Đảo Kho Báu, cảng neo của Cầu qua Vịnh đường chính giữa

Oakland và San Francisco. Ta nghĩ về hạm đội của Caligula, có thể băng qua hòn đảo này tối nay, sẵn sàng đưa quân lên, và nếu cần thiết, những quả bom lửa Hy Lạp sẽ không nghi ngờ gì tấn công Vịnh phía Đông. Ta nguyện rửa sự chậm trễ của Hệ thống Bưu điện Mỹ.

"Vậ" ta nói, cố gắng lần 2 để thật hờ hững "Có phải cô và Thalia, ừm...?"

Reyna nướn mày "Dính líu tình cảm ấy hả?"

"Ừm, ta chỉ... ý ta là... Um..."

Ồ, thật trôi chảy, Apollo. Ta đã đề cập mình từng là vị thần thơ ca chưa ấy nhỉ?

Reyna đảo mắt "Giá như tôi được đồng denarius (tiền La Mã) cho mỗi lần bị hỏi như thế... Ngoài việc Thalia ở trong nhóm Thợ săn, và vì vậy thì phải luôn độc thân... Tại sao 1 tình bạn bền vững như thế phải luôn tiến tới tình yêu? Thalia là 1 người bạn tuyệt vời. Tại sao tôi lại phải mạo hiểm đảo lộn nó chứ?"

"Ờm..."

"Đó là 1 câu hỏi tu từ" Reyna nói "Tôi không cần câu trả lời"

"Ta biết tu từ là gì" ta ghi chú lại để kiểm tra lần nữa định nghĩa từ đó với Socrates cho lần tới ở Hy Lạp. Rồi ta nhớ ra rằng Socrates đã chết "Ta chỉ nghĩ..."

"Tôi thích bài này" Meg cắt ngang "Bật nó to lên!"

Ta nghi ngờ Meg không có bất kì hứng thú nào với Tego Calderón, nhưng việc cô xen vào hẳn đã cứu cuộc đời ta. Reyna xoay loa, và vì vậy kết thúc tận cùng cố gắng của ta với cuộc nói chuyện ngẫu nhiên này.

Bọn ta ngồi im lặng trong suốt chặng đường vào thành phố, nghe Tego Calderón hát "Puto y Aparte" và chó sủa của Reyna sủa hân hoan như những đoạn clip bán tự động bật trong đêm giao thừa.

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 24

Dính bộ mặt thần thánh

Vào nơi nó không thuộc về

Venus, ta ghét bà

ĐỐI VỚI 1 KHU VỰC ĐÔNG DÂN, San Francisco có số lượng đất bỏ hoang đáng ngạc nhiên. Bọn ta đỗ xe ở cuối đường ngay chân ngọn đồi tháp. Bên phải bọn ta, 1 cánh đồng đất đá và cỏ dại trưng ra khung cảnh đáng giá hàng triệu đô của thành phố. Bên trái, con dốc rừng cây rậm rạp người gần như có thể sử dụng được thân cây tùng bách làm các thanh ngang để leo lên.

Từ đỉnh đồi, có lẽ phía trên bọn ta khoảng 1/4 dặm, Tháp Sutro cao sừng sững sau màn sương, cửa tháp màu đỏ và trắng cùng thanh xà ngang tạo thành 1 cái ghế ba chân khổng lồ gợi nhắc ta nhớ đến chiếc ghế của Oracle Delphi. Hoặc giàn giáo cho giàn thiêu trong đám tang, không thoải mái lắm.

"Có 1 trạm phát dưới chân tháp" Reyna chỉ thẳng vào đỉnh đồi "chúng ta sẽ phải xử lí mấy tên lính gác người thường, hàng rào, dây kẽm gai, mấy thứ đại loại thế. Thêm nữa có thể Tarquin đang chờ chúng ta"

"Đã rõ" Meg nói "Đi thôi!"

Đôi chó săn không cần sự khích lệ. Chúng xông thẳng lên đồi, băng qua những tầng cây thấp. Meg theo chân, rõ ràng quyết định cào cấu bộ

quần áo bằng càng nhiều cây gai và bụi rậm thì càng tốt.

Reyna hẳn đã chú ý tới biểu cảm đau đớn của ta khi ta suy tính việc leo lên.

"Đừng lo" cô nói "Chúng ta có thể chậm lại. Aurum và Argentum biết là phải đợi tôi ở trên đỉnh"

"Nhưng Meg có biết không?" ta tưởng tượng người bạn trẻ của mình đơn thân độc mã tấn công vào trạm phát đầy lính gác, zombie, và những bất ngờ "rõ ràng" khác.

"Có lí" Reyna nói "Vậy thì giữ ở mức trung bình thôi"

Ta đã cố gắng hết sức, kéo theo rất nhiều tiếng thở khò khè, mồ hôi mồ kê, và dựa vào cây để nghỉ. Kỹ năng bắn cung của ta có thể đã cải thiện. Âm nhạc của ta đang trở nên tốt hơn. Nhưng sức chịu đựng thì vẫn 100% của Lester.

Ít nhất Reyna không hỏi vết thương của ta thế nào rồi. Câu trả lời sẽ là Đâu đó kinh khủng ở phía nam.

Khi ta mặc đồ sáng nay, ta đã tránh nhìn vào bụng, nhưng không thể phớt lờ được cơn đau nhói, hay các tua xoắn tím đậm của chất độc giờ liếm láp đầu cổ tay và cổ, nơi mà ngay cả chiếc áo hoodie tay dài cũng không thể che dấu. Thỉnh thoảng, tầm nhìn của ta mờ đi, xung quanh mang 1 màu bệnh hoạn của cà tím. Ta có thể nghe tiếng thì thầm xa xôi trong đầu... giọng nói của Tarquin, ra hiệu ta quay trở về lãng mộ. Tới giờ, giọng nói chỉ là sự phiến nhiễu, nhưng ta có cảm giác nó sẽ trở nên mạnh mẽ hơn cho đến khi ta không thể phớt lờ được nữa... hoặc thất bại trong việc áp chế nó.

Ta tự nhủ mình chỉ cần trụ lại cho đến tối nay thôi. Rồi ta có thể triệu hồi sự giúp đỡ của thần thánh và được chữa lành. Hoặc ta sẽ chết trong trận

chiến. Tới thời điểm này, cả hai lựa chọn đều thích hợp hơn việc rơi vào đội quân xác sống đầy đau đớn.

Reyna hành quân ngay bên cạnh ta, dùng bao kiếm để chọc xuống đất như thể cô chờ đợi tìm thấy 1 mảnh đất toàn mìn vậy. Phía trước, qua tán cây rậm rạp, ta không thấy chút dấu hiệu nào của Meg hay đôi chó săn, nhưng ta có thể nghe thấy tiếng xào xạc băng qua các tầng lá và dẫm lên cành cây. Nếu có bất kì lính gác nào chờ đợi bọn ta ở trên đỉnh, chúng sẽ chẳng bất ngờ chút nào.

"Vậy" Reyna nói, hẳn thỏa mãn với việc Meg đã ra khỏi tầm nghe "ngài có định kể cho tôi nghe không vậy?"

Động mạch của ta tăng nhanh tới 1 tốc độ đáng ra dành cho 1 cuộc duyệt binh hành quân "Kể cái gì?"

Cô nhướn mày kiêu, Thật đấy à? "Kể từ khi ngài xuất hiện ở trại, ngài đã luôn thất thường. Ngài nhìn chăm chăm vào tôi kiểu Tôi chính là người bị trúng độc vậy. Rồi ngài không nhìn thẳng vào mắt tôi. Lấp ba lấp bắp. Bồn chồn. Tôi có để ý hết những thứ đó đấy nhé."

"À"

Ta trèo lên thêm vài bước. Có lẽ nếu ta tập trung vào việc leo lên, Reyna sẽ không quan tâm nữa.

"Nghe này" cô nói "Tôi sẽ không cắn ngài đâu. Dù cho chuyện gì đang xảy ra, ta sẽ không để việc đó treo lơ lửng trên đầu ngài, hay đầu tôi, khi chúng ta bước vào trận chiến"

Ta nuốt nước bọt, ước gì mình có kẹo cao su của Lavinia để dứt khỏi vị của chất độc và nỗi sợ.

Reyna có lí. Dù ta có chết hôm nay, hay biến thành 1 zombie, hay bằng cách nào đó xoay sở được để sống, ta thà đối mặt với số phận cùng với sự thanh thản trong lương tâm và không chút bí mật. Có 1 điều, ta nên kể Meg về cuộc gặp mặt với Đào. Ta cũng nên nói với cô rằng ta không ghét cô. Thực tế, ta khá thích cô. Được rồi, ta yêu cô. Cô là cô em gái nhỏ hồn xược ta chưa bao giờ có.

Đối với Reyna - ta không biết ta có phải hay không phải câu trả lời cho số mệnh của cô ấy hay không. Venus hẳn sẽ nguyên rủa ta việc trao đổi với pháp quan, nhưng ta phải kể với Reyna điều gì khiến ta phiền lòng. Ta sẽ không chắc có được cơ hội khác nữa đâu.

"Là về Venus" ta nói

Biểu cảm của Reyna đanh lại. Giờ tới lượt cô nhìn chăm chăm vào sườn đồi và mong cuộc trò chuyện này sẽ biến đi "Tôi hiểu"

"Bà nói với ta..."

"Lời tiên đoán nhỏ nhỏ của mình" Reyna nhả ra từng từ như hạt giống không thể ăn được "Không người thường hay á thần nào có thể chữa lành vết thương trong tim tôi"

"Ta không có ý tọc mạch" ta hứa "chỉ là..."

"Ồ, tôi tin ngài. Venus rất thích mấy chuyện phiếm của bà ta. Tôi nghi ngờ chẳng còn ai trong Trại Jupiter là không biết bà ta đã nói gì với tôi ở Charleston"

"Ta - Thật sao?"

Reyna bẻ gãy 1 cành cây khô khỏi bụi và búng nó thẳng vào tầng lá thấp "Tôi đã đi tìm kiếm cùng Jason, khoảng bao giờ nhỉ, 2 năm trước? Venus nhìn tôi và quyết định... tôi không biết nữa. Tôi đã đau khổ. Tôi cần

chữa lành vết thương tình cảm. Gì cũng được. Tôi không quay trở lại trại 1 ngày trước khi những tiếng xì xào bắt đầu. Không ai thừa nhận rằng họ biết, nhưng họ đã biết. Những cái nhìn tôi nhận được là: Ôi, tội nghiệp Reyna. Những gợi ý vô tội về người tôi nên hẹn hò"

Cô nghe không hề giận dữ. Nó dường như đã đè nặng xuống và mệt mỏi. Ta nhớ mỗi quan ngại của Frank Zhang về việc Reyna phải chống đỡ những gánh nặng lãnh đạo bao lâu nữa, cách cậu ước gì cậu có thể làm hơn thế để giúp cô giải tỏa.

Hẳn là, rất nhiều tướng lĩnh muốn giúp Reyna. Và không một sự giúp đỡ nào được chào đón hay đã có ích.

"Vấn đề là" cô tiếp tục "Tôi không đau khổ"

"Tất nhiên không rồi"

"Vậy tại sao ngài lại hành xử đầy lo lắng thế? Venus sẽ phải làm gì với việc này? Xin đừng nói với tôi đó chỉ là thương hại"

"K-không. Không có gì như vậy hết"

Phía trước, ta nghe Meg nô đùa băng qua những bụi cây. Thỉnh thoảng cô sẽ nói "Này, thế nào rồi?" với 1 tông giọng cho cuộc nói chuyện, như thể vừa lướt qua 1 người quen trên phố. Ta cho rằng cô đang nói chuyện với tiên cây địa phương. Hoặc là thế hoặc là lính canh trên lí thuyết mà bọn ta đang trông chờ thực sự làm việc rất tệt.

"Nghe này..." ta tìm kiếm từ ngữ "Khi ta còn là vị thần, Venus đã đưa ra lời cảnh báo. Về cô"

Aurum và Argentim băng qua bụi rậm để kiểm tra Mẹ mình, nụ cười đầy răng lấp lánh như những bầy gấu bóng loáng mới tinh.Ồ, tuyệt. Ta có khán giả.

Reyna vỗ lơ đãng vào đầu Aurum "Tiếp tục đi, Lester"

"Ừm..." Ban nhạc diều hành trong mạch máu ta đang vận động gấp đôi "Ừm, 1 ngày ta bước vào phòng ngai, và Venus đang chăm chú với hình ảnh ba chiều của cô, rồi ta hỏi - hoàn toàn bình thường, nếu cô không phiền - 'Ai đó?' Và bà nói cho ta nghe về... về số mệnh cô, ta đoán vậy. Vấn đề liên quan đến chữa lành vết thương nơi trái tim. Rồi bà chỉ... lao bổ vào ta. Bà cấm ta tiếp cận cô. Bà nói nếu ta có bao giờ tổn thương cô, bà sẽ nguyên rủa ta mãi mãi. Nó hoàn toàn là điều không cần thiết. Và cũng thật xấu hổ"

Biểu cảm của Reyna trở nên phẳng lặng và cứng rắn như đá thạch anh "Tổn thương? Giờ nó có còn là 1 vấn đề nữa sao? Mọi người vẫn còn tổn thương à?"

"Ta - ta không biết. Nhưng ta đã tránh xa cô. Cô sẽ chú ý thấy ta đã xa cách. Ta sẽ không làm thế nếu như không có lời cảnh cáo. Ta thậm chí còn không biết cô ở đây."

Cô dẫm vào 1 khúc gỗ rơi xuống và đưa tay ra giúp đỡ ta, và ta từ chối. Ta không thích cái cách đôi chó săn đang cười với mình.

"Vậy, nói cách khác" cô nói "gì chứ? Ngài lo lắng Venus sẽ đánh sét ngài tới chết nếu ngài xâm phạm không gian riêng tư của tôi sao? Tôi thật sự không lo về điều đó, Lester. Ngài không còn là 1 vị thần nữa. Ngài rõ ràng không cố gắng tổn thương tôi. Chúng ta là những người bạn trong 1 cuộc tìm kiếm"

Cô đã chọc đúng nỗi đau của ta - đúng sự thật.

"Phải" ta nói "Nhưng ta đang nghĩ..."

Tại sao lại phải khó khăn thế này? Ta đã nói về tình yêu với nhiều phụ nữ trước đây. Cả đàn ông nữa. Và thần thánh. Và tiên nữ. Và thỉnh thoảng

là tượng người rất thu hút trước khi ta nhận ra đó chỉ là 1 bức tượng. Vậy, tại sao, động mạch nơi cổ ta lại có nguy cơ nổ tung thế này?

"Ta đã nghĩ nếu - nếu điều này có thể giúp" ta tiếp tục "có lẽ đó là định mệnh rằng... Ừm, cô thấy đấy, ta không còn là thần nữa, như cô đã nói. Và Venus khá rõ ràng ta không nên dính lấy bộ mặt thần thánh bất cứ nơi đâu gần cô. Nhưng Venus... ý ta là, kế hoạch của bà luôn xoay chuyển và biến đổi. Để mà nói thì, bà hẳn đã lợi dụng để đảo ngược tâm lí. Nếu chúng ta là để dành cho... Um, ta có thể giúp cô"

Reyna dừng lại. Hai chú chó nghiêng đầu sủa về phía cô, có lẽ cố gắng đánh giá tâm trạng chủ nhân. Rồi chúng nhìn ta, đôi mắt ngọc lạnh giá và buộc tội.

"Lester" Reyna thở dài "Ngài đang nói cái quái gì vậy? Tôi không trong tâm trạng muốn đánh đố"

"Rằng có lẽ ta là câu trả lời" ta thốt ra "Để chữa lành trái tim cô. Ta có thể... cô biết đấy, làm bạn trai cô. Với tư cách là Lester. Nếu cô muốn. Cô và ta. Cô biết đấy, kiểu... đó"

Ta chắc chắn rằng trên Đỉnh Olympus, tất cả những cư dân Olympia đều bật máy điện thoại lên và quay video ta để đăng trên Kênh của Euterpe.

Reyna nhìn chăm chăm ta đủ lâu để ban nhạc diễu hành trong hệ thống tuần hoàn máu chơi 1 đoạn thơ hoàn chỉnh bài "Bạn là quốc kì cũ kĩ vĩ đại". Đôi mắt cô đen và nguy hiểm. Biểu cảm không thể đọc vị nổi, như bề mặt ngoài của 1 thiết bị phát nổ.

Cô sẽ giết ta.

Không. Cô sẽ ra lệnh cho đôi chó của mình để giết ta. Vào thời điểm Meg tới giải cứu, sẽ là quá muộn. Hoặc tệ hơn - Meg sẽ giúp Reyna chôn xác ta, và sẽ không ai biết gì hết.

Khi họ trở về trại, người La Mã sẽ hỏi Chuyện gì đã xảy ra với Apollo?

Ai? Reyna sẽ nói Ồ, tên đó ấy hả? Không biết, chúng tôi lạc mất anh ta.

Ồ, thôi vậy! người La Mã sẽ trả lời, và thế là xong.

Miệng Reyna mím chặt lại nhãn nhó. Cô uốn cong, ghì chặt đầu gối. Cả người bắt đầu rung lên. Ôi, thánh thần, ta đã làm gì thế?

Có lẽ ta nên an ủi cô, giữ cô trong vòng tay. Có lẽ ta nên chạy vì mạng sống của chính mình. Tại sao ta lại tệ đến thế trong chuyện tình cảm chứ?

Reyna phát ra 1 tiếng the thé, rồi 1 kiểu rên rỉ không ngừng. Ta thật sự đã làm tổn thương cô!

Rồi cô đứng thẳng, nước mắt chảy xuống, rồi nở ra tròng cười. Âm thanh gợi nhắc ta về dòng nước dội xuống nhánh sông đất đá đã khô quá lâu. Khi cô bắt đầu, dường như không thể ngừng lại. Cô gập cong, rồi đứng thẳng lại, dựa vào 1 cái cây, và nhìn vào lũ chó như muốn chia sẻ trò đùa này.

"Ôi... thánh... thần" cô khò khè. Xoay sở kiểm chế cơn cười đủ lâu để cô có thể chớp mắt nhìn ta qua dòng nước mắt, như thể chắc chắn ta thật sự đang ở đây và cô đã nghe đúng "Ngài. Tôi ư? HA-HA-HA-HA-HA-HA-HA"

Aurum và Argentum dường như bối rối y hệt ta. Chúng liếc nhìn nhau, rồi nhìn ta, như thể nói, Người đã làm gì mẹ chúng ta? Nếu người làm tổn thương cô ấy, bọn ta sẽ giết người.

Tiếng cười của Reyna vang vọng rừng núi.

Khi ta qua được cơn sốc lúc đầu, tai ta bắt đầu bõ chày. Vài tháng qua, ta đã trải nghiệm vài khoảng khắc nhục nhã. Nhưng bị cười thẳng... vào mặt... khi ta đang cố gắng để nghiêm túc... đó là mức độ sỉ nhục mới.

"Ta không thấy tại sao..."

"HA-HA-HA-HA-HA-HA!"

"Ta không nói rằng..."

"HA-HA-HA-HA-HA-HA! Xin đấy, dừng lại. Ngài giết tôi mất"

"Cô ấy thật sự không có ý đó!" ta hét lên với bọn chó.

"Và ngài nghĩ..." Reyna dường như không biết chỉ vào đâu nữa - vào ta, bản thân, bầu trời "Nghiêm túc sao? Chờ đã. Chó của tôi sẽ tấn công nếu ngài đang nói dối. Ồ. Wao. HA-HA-HA-HA-HA-HA-HA!"

"Vậy thì đó là không rồi!" ta gặt gong "Tốt thôi. Ta hiểu rồi. Cô có thể dừng..."

Tiếng cười của cô chuyển thành tiếng rít hen suyễn khi cô lau mắt "Apollo. Khi ngài còn là thần..." cô xoay sở lấy hơi "Kiểu, cùng với sức mạnh và vẻ ngoài đẹp trai và bất cứ điều gì..."

"Đừng nói nữa. Theo lẽ tự nhiên, cô đã..."

"Đó sẽ là KHÔNG 1 cách chắc chắn, không nghi ngờ gì, không thay đổi nổi"

Ta há hốc "Ta bị bất ngờ đấy!"

"Và với Lester... ý tôi là, ngài ngọt ngào và khá là dễ thương ngốc nghếch tùy thời điểm"

"Dễ thương gốc gác? Tùy thời điểm?"

"Nhưng ồ. Vẫn là KHÔNG to đùng nhé. Ha-ha-ha-ha-ha-ha!"

1 người thường nhỏ bé hơn hẳn đã vỡ vụn thành bụi, lòng tự trọng của họ nổ tung.

Vào thời điểm đó, khi cô từ chối ta dứt khoát, Reyna dường như chưa bao giờ xinh đẹp và đáng ham muốn hơn thế. Buồn cười là điều đó lại hiệu quả.

Meg hiện ra qua bụi gỗ sồi "Mọi người, không có ai trên đó cả, nhưng..." cô cứng đờ, nhìn khung cảnh, rồi liếc về phía bọn chó tìm lời giải thích.

Đừng hỏi chúng tôi, khuôn mặt kim loại của chúng dường như nói Mẹ chưa bao giờ như vậy hết.

"Điều gì đáng cười vậy?" Meg hỏi. 1 nụ cười hé lộ nơi miệng, như thể cô muốn tham gia cùng vào trò đùa. Và, tất nhiên, là ta.

"Không có gì" Reyna lấy hơi 1 lúc, rồi lại phải hứng 1 đợt khúc khích nữa. Reyna Avila Ramírez-Arellano, con gái của Bellona, pháp quan đáng sợ của Quân đoàn số 12, đang cười khúc khích.

Cuối cùng cô dường như lấy lại được kiểm soát. Đôi mắt nháy múa khô hài. Đôi má hồng. Nụ cười dường như khiến cô thành 1 người khác - 1 người vui vẻ khác biệt.

"Cảm ơn, Lester" cô nói "tôi cần điều đó. Giờ hãy đi tìm vị thần câm lặng thôi nhỉ?"

Cô dẫn lối lên đồi, giữ vào xương sườn như thể ngực cô vẫn còn đau từ việc vui vẻ quá độ.

Lập tức, ta quyết định nếu ta có trở lại làm thần lần nữa, ta sẽ sửa lại thứ mục danh sách báo thù. Venus đã được chuyển lên vị trí đứng đầu bảng.

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 25

Tê đại trong sợ hãi

Như vị thần trước ánh đèn pha

Tại sao Người tăng tốc?

AN NINH NGƯỜI THƯỜNG KHÔNG PHẢI là vấn đề.

Chẳng có cái nào như thế hết.

Ngang qua một dải đất phẳng toàn đá và cỏ dại, trạm phát náu mình dưới chân Tháp Sutro. Tòa nhà nâu vuông vắn với những cụm chảo vệ tinh trắng lấm chấm trên mái nhà như bụi nấm lớn vừa tắm mình trong mưa. Cánh cửa mở rộng. Cửa sổ tối đen. Khu vực đỗ xe phía trước trống trơn.

"Không đúng lắm" Reyna thì thầm "Không phải Tarquin nói sẽ tăng cường gấp đôi an ninh sao?"

"Gấp đôi cái đám đấy" Meg sửa lại "Nhưng em không nhìn thấy con cừu hay bất cứ thứ gì"

Ý tưởng đó khiến ta rùng mình. Qua hàng ngàn năm, ta đã nhìn thấy 1 vài đàn cừu canh gác. Chúng thường có độc và/hoặc ăn thịt, và chúng có mùi như áo sweater bị mốc.

"Apollo, ý kiến gì không?" Reyna hỏi.

Ít nhất cô có thể nhìn ta mà không phá ra cười, nhưng ta không tin tưởng bản thân để nói lên. Ta chỉ lắc đầu vô vọng. Ta khá giỏi việc đó.

"Có lẽ chúng ta đến nhầm chỗ rồi?" Meg hỏi

Reyna cắn môi dưới "Có gì đó chắc chắn không ổn ở đây. Để tôi kiểm tra bên trong trạm phát. Aurum và Argentum có thể khảo sát nhanh 1 lượt. Nếu chúng tôi bắt gặp bất kì người thường nào, tôi sẽ chỉ nói mình đang leo trèo và bị lạc. 2 người đợi ở đây. Canh chừng lối thoát. Nếu nghe thấy tiếng sủa, có nghĩa là rắc rối."

Cô cuốc bộ băng qua cánh đồng, Aurum và Argentum sát gót, và biến mất trong tòa nhà.

Meg sẫm soi ta qua cặp kính mắt mèo "Làm thế nào anh khiến chị ấy cười được thế?"

"Đó không phải ý định của ta. Thêm nữa, chẳng phải điều gì phạm pháp khi khiến ai cười cả"

"Anh hỏi chị ấy có muốn thành bạn gái mình, đúng không?"

"Ta - Cái gì? Không. Đại loại thế. Ừ"

"Thật ngốc nghếch"

Ta thấy điều này thật nhục nhã khi đời sống tình cảm bị chỉ trích bởi 1 cô bé gái đeo cúc kì lân và xương bắt chéo "Em không hiểu đâu"

Meg khịt khịt.

Ta dường như là trò tiêu khiển cho tất cả mọi người ngày hôm nay.

Ta quan sát tòa tháp hiện dần phía trên bọn ta. Ở bên cột chống gần nhất, đường trượt thép rào quanh 1 hàng thanh ngang, tạo thành đường hầm

mà một người có thể trèo vào - nếu đủ điên - để tới được bộ xà ngang đầu tiên, nó dựng đứng với thêm nhiều chảo vệ tinh và nấm ăng ten. Từ đó, các thanh ngang tiếp tục hướng lên qua 1 tấm thảm sương mù phủ thấp nuốt trọn 1 nửa đỉnh của tòa tháp. Trong làn sương trắng, hình thù V đen lờ mờ trôi nổi trong tầm mắt - 1 loại chim nào đó.

Ta rùng mình, nghĩ đến bọn cú ma đã tấn công bọn ta trong Địa cung Lửa, nhưng cú ma chỉ săn mồi vào ban đêm. Thân ảnh đen kia phải là 1 thứ gì đó khác, có lẽ là 1 con điều hâu tìm kiếm chuột. Định luật thông thường tuyên bố rằng đôi khi ta cũng nên bắt gặp 1 sinh vật không muốn giết mình chứ nhỉ?

Tuy nhiên, hình dáng thoáng qua đó lấp đầy nỗi kinh hãi trong ta. Nó gợi nhắc ta đến nhiều trải nghiệm cận tử ta đã trải qua cùng Meg McCaffrey, và lời hứa ta tự nhủ phải thành thật với cô, quay về những ngày tháng xưa cũ tốt đẹp 10 phút trước, trước khi Reyna bắn vũ khí hạt nhân vào lòng tự tôn của ta.

"Meg" ta nói "Tối qua..."

"Anh thấy Đào. Tôi biết"

Cô hẳn đã nói về thời tiết. Ánh nhìn cô dính chặt vào cửa ra vào của trạm phát.

"Em biết" ta lặp lại

"Cậu ấy đã ở gần đây một vài ngày rồi"

"Em đã gặp cậu ta"

"Chỉ là cảm thấy thôi. Cậu ấy có lí do để tránh xa. Không thích người La Mã. Cậu ấy đang thực hiện kế hoạch giúp những tinh linh tự nhiên địa phương"

"Và... nếu kế hoạch đó là để giúp bọn họ cao chạy xa bay?"

Trong ánh sáng xám rồi rậm của làn sương, kính Meg giống như những chảo vệ tinh nhỏ của riêng cô "Anh nghĩ đó là những gì cậu ấy muốn sao? Hay là thứ mà tinh linh tự nhiên muốn?"

Ta nhớ biểu cảm sợ hãi của thần nông ở Công viên Nhân dân, sự tức giận kiệt quệ của các nữ thần cây "Ta không biết. Nhưng Lavinia..."

"Phải. Cô ấy ở cùng với họ" Meg nhún 1 bên vai "Sĩ quan chú ý cô ấy đã biến mất khi điếm danh buổi sáng. Họ cố gắng xem nhẹ việc đó. Không tốt cho nhuệ khí"

Ta nhìn chăm chăm vào người bạn đồng hành trẻ, người đã học hỏi nhiều từ Lavinia trong Đội Chuyện Phiếm Cấp Cao Của Trại "Reyna có biết không?"

"Rằng Lavinia đã rời đi? Chắc chắn rồi. Lavinia đi đâu? Không biết. Tôi cũng thật sự không biết. Dù cô ấy và Đào và đám còn lại đang kế hoạch gì, chúng ta cũng chẳng thể làm gì về điều đó lúc này. Chúng ta có chuyện khác để lo rồi"

Ta khoanh tay "Ừm, ta mừng là chúng ta có cuộc trao đổi này, để ta có thể trút gánh nặng khỏi những chuyện em đã biết. Ta cũng định nói em rất quan trọng với ta và ta còn thậm chí yêu em như em gái, nhưng..."

"Tôi cũng biết điều đó rồi" Cô cười cợt với ta, thêm bằng chứng rằng Nero thật sự đã nên đưa cô tới bác sĩ chỉnh răng khi cô còn bé "Ồn cả. Anh cũng đã bớt phiền nhiễu hơn"

"Hừm"

"Nhìn kìa, Reyna quay về rồi"

Và thế là kết thúc khoảng khắc gia đình ấm áp của bọn ta, khi vị pháp quan hiện ra lần nữa từ trạm phát, biểu cảm lo âu, bọn chó săn vui vẻ quần quanh chân cô như thể đang chờ kẹo đậu.

"Nơi này trống không" Reyna thông báo "Có vẻ như mọi người đã rời đi nhanh chóng. Tôi cho rằng có 1 thứ gì đó đã đuổi họ đi - như kiểu đe dọa có bom chẳng hạn"

"Màn Sương Mù" Meg đoán "Có thể khiến người thường nhìn thấy bất cứ thứ gì để kéo họ ra khỏi đây. Thay đổi khung cảnh trước khi..."

Ta định hỏi Trước khi cái gì? Nhưng ta không muốn biết câu trả lời.

Meg đã đúng, tất nhiên. Màn Sương Mù là 1 thế lực kì lạ. Thành thạo nó thao túng tâm trí người thường sau 1 sự kiện siêu nhiên, như kiểm soát tổn hại. Lúc khác, nó vận hành trước 1 thảm họa, đẩy người thường đi nếu không sẽ bị cuốn bay như thiệt hại ngoài ý muốn - giống gợn sóng lăn tăn trên 1 ao nước địa phương cảnh báo cho bước chân đầu tiên của 1 con rồng vậy.

"Ừm" Reyna nói "Nếu điều đó là đúng, có nghĩa chúng ta đã ở đúng chỗ. Và tôi chỉ có thể nghĩ tới 1 hướng khác để khám phá" mắt cô hướng về phía cửa tháp Sutro cho đến khi nó biến mất vào trong màn sương "Ai muốn trèo lên đầu tiên nào?"

Muốn chẳng có ý nghĩa gì hết. Ta đã bị bắt ép.

Lí do bề ngoài cho việc này dường như là để Reyna có thể giúp ta vững vàng hơn nếu ta bắt đầu cảm thấy run rẩy trên từng bậc thang. Lí do thật sự có lẽ là bởi ta không thể rút lui nếu ta sợ hãi được nữa. Meg đi cuối cùng, ta cho rằng bởi vì điều đó sẽ giúp cô có thêm thời gian lựa chọn hạt giống phù hợp để ném vào kẻ thù trong khi chúng hành hạ khuôn mặt ta và Reyna đẩy ta lên.

Aurum và Argentum, không thể leo trèo được, ở dưới chân tháp để canh gác lối thoát cho bọn ta như những kẻ lười biếng ngây ngô - vụng về - chống đối. Nếu bọn ta cuối cùng rơi thẳng vào cái chết, bọn chó sẽ ở ngay đó để sửa đầy phần khích vào thi hài cho xem. Điều đó khiến ta thoải mái dễ sợ.

Các thanh ngang trơn trượt và lạnh cóng. Sườn kim loại của đường trượt khiến ta cảm thấy giống như mình đang lăn lê bò toài trên món đồ chơi Slinky khổng lồ (đồ chơi có hình lò xo và dẻo). Ta tưởng tượng nếu những thanh ngang này được cho là loại sinh vật an toàn nào đó, nhưng chúng chẳng khiến ta thấy chắc chắn. Nếu ta trượt chân, nó sẽ chỉ là thứ gây thêm đau đớn đập trúng lối đi mà thôi.

Sau vài phút, các chi của ta bắt đầu run rẩy. Ngón tay run lên. Phần xà ngang đầu tiên dường như chẳng còn xa nữa. Ta cúi xuống và nhìn thấy bọn ta chỉ vừa mới dọn sạch được những chiếc chảo ra đĩa trên mái nhà trạm phát.

Gió lạnh quay cuồng xung quanh ta như một cái lồng, xé toạc áo hoodie, khua lách cách mũi tên trong ống. Dù lính của Tarquin là gì đi chăng nữa, nếu chúng bắt ta ngay trên cái thang này, cung tên và ukulele sẽ chẳng giúp ích được tí gì. Ít ra thì 1 đàn cừu ăn thịt không thể leo thang.

Trong khi đó, sương mù ngay phía trên bọn ta, thêm nhiều hình thù đen xoay vòng - chắc chắn là 1 loại chim nào đó. Ta gọi nhắc bản thân rằng chúng không thể là cú ma được. Tuy vậy, 1 loại cảm giác nôn nao nguy hiểm vẫn giày vò dạ dày ta.

Nhờ đó là - ?

Dừng lại đi, Apollo. Ta khiển trách bản thân. Người sẽ chẳng làm được gì lúc này ngoài việc tiếp tục trèo lên đầu.

Ta tập trung vào thanh ngang trơn trượt nguy hiểm. Để giày ta cót két va chạm vào kim loại.

Phía dưới, Meg hỏi "Hai người có người thấy hoa hồng không?"

Ta tự hỏi nếu cô đang cố gắng làm ta cười "Hoa hồng? Tại sao trong những cái tên của 12 vị thần ta lại phải người thấy mùi hoa hồng ở trên này?"

Reyna nói "Tất cả những gì chị người thấy là giày của Lester. Tôi nghĩ ngài đã đâm phải cái gì đó"

"1 bãi nhục khổng lồ" ta lầm bầm

"Tôi người thấy hoa hồng" Meg khẳng khẳng "Thôi kệ. Tiếp tục di chuyển"

Ta làm thế, bởi vì chẳng còn lựa chọn nào khác.

Cuối cùng, bọn ta tới được bộ xà ngang đầu tiên. 1 đường băng hẹp chạy dọc dầm thép, cho phép bọn ta đứng và nghỉ ở đó vài phút. Bọn ta chỉ mới cách 60 feet phía trên trạm phát, nhưng đã cảm thấy cao hơn rất nhiều. Phía dưới trải dài những lô đất vô tận của đô thị, vò nát và vụn xoắn ngang qua bất kì con đồi nào, đường phố tạo hình khiến ta nhớ đến bảng chữ cái tiếng Thái. (Nữ thần Nang Kwak đã từng thử dạy ta ngôn ngữ của họ 1 lần, qua 1 bữa tối mì cay đáng yêu, nhưng ta hoàn toàn vô vọng)

Dưới khu đỗ xe, Aurum và Argentum nhìn lên bọn ta và vẫy đuôi. Chúng dường như đang chờ đợi bọn ta làm gì đó. 1 phần linh hồn xấu xa trong ta muốn bắn 1 mũi tên ngay lên đỉnh đồi tiếp theo và hét, **BẮT ĐI NÀO!** Nhưng ta nghi ngờ Reyna sẽ cảm kích điều đó.

"Ở đây khá vui" Meg quyết định. Cô lộn nhào, bởi vì cô thích việc khiến tim ta đập nhanh.

Ta quan sát đường băng tạo thành hình tam giác, mong sẽ nhìn thấy thứ gì đó ngoài dây cáp, cầu dao, và thiết bị vệ tinh - tốt nhất là thứ gì đó có dán nhãn: **BẤM NÚT NÀY ĐỂ HOÀN THÀNH CUỘC TÌM KIẾM VÀ NHẬN THƯỞNG.**

Tất nhiên là không rồi, ta lằm bằm với bản thân. Tarquin sẽ không tốt bụng đến mức để bất kì thứ gì chúng ta cần ở mức độ thấp nhất thế này.

"Hoàn toàn không có vị thần cảm lạnh ở đây" Reyna nói

"Cảm ơn rất nhiều"

Cô cười, rõ ràng vẫn trong tâm trạng tốt từ hành động sai lầm vừa nãy của ta dẫm vào một bãi nhục. "Tôi cũng không nhìn thấy cánh cửa nào. Không phải lời tiên tri nói tôi phải mở 1 cánh cửa sao?"

"Đó có thể là 1 phép ẩn dụ" ta suy xét "Nhưng cô nói đúng, không có gì ở đây cho chúng ta cả"

Meg chỉ về hàng xà ngang tiếp theo - khoảng 60 feet phía trên, vừa đủ nhìn thấy ngay đầu dải sương. "Mùi của hoa hồng nồng hơn ở trên đó" cô nói "Chúng ta nên tiếp tục trèo lên"

Ta ngửi không khí. Ta chỉ ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt của cây tùng bách từ khu rừng bên dưới, mùi mồ hôi của chính mình mát lạnh trên da, hơi chua của thuốc khử trùng và chất độc dâng lên từ cái bụng quẫn băng.

"Hooray!" ta nói "Lại leo nào"

Lần này, Reyna dẫn đầu. Không có hang động để leo lên với cấp độ thứ 2 - chỉ những thanh ngang kim loại trần áp vào 1 bên của cái dầm, như thể người xây nó đã quyết định, Hừm, nếu anh đã đi xa được đến thế này rồi, anh hẳn điên lắm, nên không còn những sinh vật an toàn nữa nhé! Giờ

đường trượt kim loại bên sườn đã hết, ta nhận ra nó đã cho ta vài cảm giác thoải mái trong tâm trí. Ít nhất ta có thể vờ như ta đã ở trong 1 cấu trúc an toàn, không phải leo tự do 1 tòa tháp khổng lồ như người điên thế này.

Ta chẳng thấy có nghĩa lí gì khi tại sao Tarquin lại để 1 thứ gì đó quan trọng như vị thần câm lặng của ông ta trên đỉnh 1 tòa tháp radio, hay tại sao ông ta lại phải liên minh với các tên hoàng đế ngay từ đầu, hay tại sao mùi hoa hồng có thể là dấu hiệu chúng ta đang tới gần mục tiêu, hay tại sao những con chim đen kia liên tục xoay vòng phía trên trong màn sương. Chúng không lạnh sao? Chúng không có công việc gì chắc?

Dù vậy, ta không nghi ngờ gì rằng chúng ta phải trèo lên cái ghế ba chân cỡ bự này. Cảm giác khá đúng, điều đó có nghĩa là nó cảm thấy kinh khủng và sai trái lắm rồi. Ta có linh cảm mọi thứ sẽ có nghĩa với ta sớm thôi, và khi nó đến, ta sẽ chẳng thích chút nào.

Như thế ta đang đứng trong bóng tối, nhìn thẳng vào luồng sáng rời rạc nhỏ đằng xa, tự hỏi chúng là gì. Ngay khi ta nhận ra Ồ, này, đó là đèn pha của một cái xe tải lớn tăng tốc về phía ta! Đó sẽ là quá muộn.

Chúng ta đi được nửa đường tới bộ xà ngang thứ 2 khi 1 cái bóng giập dữ lao ra khỏi làn sương, sượt qua vai ta. Cơn gió mạnh từ cánh nó suýt đẩy ta rơi khỏi thang.

"Này!" Meg nắm lấy cổ chân trái ta, mặc dù nó chẳng giúp ta vững vàng lại "Đó là cái gì vậy?"

Ta nhìn lướt thấy 1 con chim khi nó biến mất lại vào làn sương: đôi cánh đen dầy, mỏ đen, đôi mắt đen.

1 tiếng nước nổ hình thành trong cổ họng ta, khi 1 trong những đèn pha của con xe tải dần trở nên rất rõ "1 con quạ"

"1 con quạ?" Reyna nhíu mày nhìn xuống ta "Cái thứ đó quá lớn!"

Đúng, sinh vật liệng sát ta hẳn phải có sải cánh ít nhất 20 feet, nhưng rồi vài tiếng kêu giận dữ đầu đó trong màn sương, khiến ta không nghi ngờ gì nữa.

"Nhiều con quạ" ta sửa lại "Quạ khổng lồ"

Nửa tá bay xoắn ốc vào tầm nhìn, đôi mắt đen háu đói của chúng nhảy múa trên người bọn ta như tia laser nhắm mục tiêu, đánh giá những vị trí yếu đuối mềm và thơm thịt.

"1 đàn quạ" Meg nghe nửa ngờ vực, nửa hào hứng "Đây là những lính gác sao? Chúng thật đẹp"

Ta rên rỉ, ước gì ta có thể ở 1 nơi khác - giống như trên giường, dưới 1 lớp chắn Kevlar ấm áp. Ta muốn phản đối rằng nhóm quạ đó thật ra được gọi là xấu bụng hoặc âm mưu. Ta muốn hét lên rằng lính gác của Tarquin nên hủy bỏ tư cách cho công việc chuyên môn này. Nhưng ta nghi ngờ Tarquin sẽ quan tâm đến những chi tiết nhỏ thế này. Ta biết bọn quạ không thể. Chúng sẽ giết bọn ta, dù cho Meg nghĩ chúng đẹp đến thế nào. Thêm nữa, gọi bọn quạ là xấu xa và hiểm độc dường như luôn quá dư thừa đối với ta.

"Chúng ở đây bởi vì Koronis" ta nói thống khổ "Đây là lỗi của ta"

"Ai là Koronis?" Reyna hỏi

"Câu chuyện dài" ta hét lên với lũ chim "Này, ta đã xin lỗi cả triệu lần rồi mà!"

Bọn quạ rên rỉ lại giận dữ. 1 tá nữa nhảy ra khỏi sương mù và bắt đầu bay vòng quanh bọn ta.

"Chúng sẽ tách chúng ta ra" ta nói "Chúng ta phải rút lui - quay về bụi đầu tiên"

"Bục thứ hai ở gần hơn" Reyna nói "Tiếp tục trèo lên!"

"Có lẽ chúng chỉ đang kiểm tra thôi" Meg nói "Có lẽ chúng sẽ không tấn công"

Cô đã không nên nói thế.

Quạ là sinh vật trái ngược. Ta nên biết - ta đã tạo hình cho chúng thành như bây giờ. Ngay khi Meg bày tỏ mong ước đó, chúng tấn công.

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 26

Ta sẽ hát 1

Bài ca cổ điển cho người. Cảm ơn.

Đừng mỗ xé ta nữa

TRONG HỒI TƯỞNG, TA ĐÃ NÊN lấp cho bọn quạ này miếng bọt biển vào ngay mỏ - tuyệt vời, nhẹ nhàng, bọt biển ướt át không thể đâm mổ được. Vào lúc đó, ta đã nên ném đi vài cái vuốt sủng.

Nhưng khôngggg. Ta đã để chúng có cái mỏ như dao răng cưa và bộ móng như cái móc thịt. Ta đã nghĩ cái gì vậy?

Meg hét lên với 1 trong số những con chim lướt qua cô, cào xước cánh tay.

1 con khác bay ngay qua chân Reyna. Vị pháp quan xoay sở 1 cú đá vào nó, nhưng gót chân cô để lỡ mất và đập thẳng ngay mũi ta.

"OWEEEE!" ta hét, cả khuôn mặt đau nhức.

"Xin lỗi nhé!" Reyna cố gắng trèo lên, nhưng lũ chim lượn vòng xung quanh bọn ta, đâm và cào cấu và xé rách từng mảnh vải. Sự điên cuồng này gợi nhắc ta nhớ đến buổi ca nhạc từ biệt ở Thessalonika vào năm 235 trước công nguyên. (ta thích có 1 tua ca nhạc để tạm biệt mỗi 10 năm hay tương tự vậy, chỉ để khiến cho fan tò mò mà thôi). Dionysus đã xuất hiện với 1

đàn maenads (nữ tín đồ của Dionysus) lùng sục đồ lưu niệm. Không phải là 1 kí ức đáng nhớ.

"Lester, ai là Koronis?" Reyna hét lên, vung kiếm "Tại sao ngài lại xin lỗi lũ chim này?"

"Ta đã tạo ra chúng!" mũi bị vỡ khiến ta nghe như đang súc miệng bằng siro.

Bọn quạ kêu lên như xúc phạm. 1 con lao bổ xuống, móng vuốt của nó suýt nữa móc lấy mắt trái của ta. Reyna vung kiếm điên cuồng, cố gắng tấn công đàn chim.

"Ừm, anh có thể hủy tạo ra chúng không?" Meg hỏi

Bọn quạ không thích ý tưởng đó. 1 con lượn qua Meg. Cô ném cho nó 1 hạt giống - điều đó, với việc là 1 con quạ, nó theo bản năng đớp lấy. 1 quả bí ngô nổ ra thành hình dạng thật ngay mở. Con quạ, đột nhiên quá nặng nề với 1 cái mồm toàn Halloween, rơi thẳng xuống đất.

"Được rồi, ta không thật sự tạo ra chúng" ta thừa nhận "Ta chỉ chuyển đổi chúng thành như bây giờ thôi. Và, không, ta không thể hủy được"

Thêm nhiều tiếng kêu khóc giận dữ từ bọn chim, mặc dù trong 1 khoảnh khắc chúng đã tránh xa, cảnh giác với cô gái có thanh kiếm và cô khác có nhiều hạt giống nổ tung ngon lành.

Tarquin đã chọn đúng bọn lính để giữ ta tránh khỏi vị thần câm lặng. Quạ ghét ta. Chúng hẳn nhận công việc này mà không cần lương, thậm chí không cả 1 kế hoạch có lợi, chỉ mong được có cơ hội dìm ta xuống.

Ta nghi ngờ lí do duy nhất bọn ta vẫn còn sống là bởi bọn chim đang cố gắng quyết định ai sẽ có vinh dự để bị giết.

Mỗi tiếng kêu giận dữ là 1 lời khẳng định cho từng miếng thịt béo bở trên người ta: ta sẽ lấy quả gan của nó!

Không, ta sẽ lấy!

Ừm, vậy thì ta sẽ lấy quả thận!

Bọn quạ cũng độc ác tương tự cái tính trái ngược của chúng. Thánh alas, bọn ta không thể trông cậy vào chúng tranh cãi thêm nữa. Bọn ta sẽ chết sớm thôi ngay khi chúng tìm ra được thứ tự để mổ xe 1 cách hợp lí (Ồ, có lẽ đó là lí do tại sao chúng gọi đó là thứ tự mổ xe!).

Reyna tấn công con ở gần nhất. Cô liếc về phía bực đứng ở thanh ngang phía trên bọn ta, có lẽ đang tính toán cô có thời gian chạm được tới đó không nếu tra kiếm vào vỏ. Dựa vào biểu cảm nản lòng của cô, kết luận hẳn là không rồi.

"Lester, tôi cần thông tin" cô nói "Nói xem làm thế nào có thể đánh bại được cái thứ này"

"Ta không biết!" ta rên rỉ "Nghe này, trở lại những ngày xưa, quạ đã từng rất dịu dàng và trắng muốt, như bồ câu ấy? Nhưng chúng ngòi lê đôi mách 1 cách đáng sợ. Có 1 lần ta hẹn hò với cô gái này, Koronis. Bọn quạ phát hiện ra cô đã ngoại tình, và chúng kể với ta. Ta đã rất tức giận, ta gọi Artemis để giết Koronis. Rồi ta trừng phạt bọn quạ vì ba hoa suốt ngày bằng việc biến chúng thành màu đen"

Reyna nhìn chăm chăm ta như thể cô có dự định đá thêm phát nữa vào mũi ta. "Câu chuyện đó quá loạn"

"Quá sai" Meg đồng tình "Anh gọi em gái để giết 1 cô gái đã lừa dối mình sao?"

"Ừm, ta..."

"Rồi ngài trừng phạt bọn chim đã kể với ngài chuyện đó" Reyna thêm vào "bằng việc biến chúng thành màu đen, như thể màu đen là xấu còn trắng thì là tốt hả?"

"Khi cô dựng chuyện lại như thế, nó nghe không đúng chút nào" ta phản đối "Chỉ là những gì đã xảy ra khi lời nguyện của ta đập trúng chúng. Nó cũng khiến chúng là những thú ăn thịt điên loạn bản thủ"

"Ồ, tốt hơn hẳn nhỉ" Reyna càu nhàu

"Nếu bọn tôi để lũ chim ăn anh" Meg hỏi "Chúng sẽ để Reyna và tôi yên chứ?"

"Ta - Cái gì cơ?" ta lo lắng rằng Meg sẽ không đùa. Biểu cảm của cô không hề nói đùa. Nó nói cực kì nghiêm túc về việc lũ chim sẽ ăn ta. "Nghe này, ta đã tức giận! Phải, ta xả giận lên bọn chim, nhưng sau vài thế kỉ ta đã xuôi xuống. Ta đã xin lỗi. Và từ đó, chúng kiểu thích là những con thú ăn thịt điên loạn bản thủ vậy. Đối với Koronis - ý ta là, ít nhất ta đã cứu đứa trẻ cô ấy đang mang thai khi Artemis giết cô. Cậu bé đó trở thành Asclepius, vị thần thuốc thang rồi!"

"Bạn gái của ngài đang mang thai khi ngài cho giết cô ấy sao?" Reyna đưa 1 cú đá khác vào mặt ta. Ta xoay sở để né nó, bởi vì ta đã tập luyện việc co rúm lại rất nhiều, nhưng thật đau đớn khi biết lần này cô không có ý định nhắm vào con quạ đang tới. Ôi, không. Cô muốn đá vỡ răng ta.

"Anh tệt thật" Meg đồng ý

"Chúng ta có thể bàn chuyện này sau được không?" ta nài nỉ "Hay có lẽ không bao giờ? Ta từng là 1 vị thần mà! Ta không biết ta đã làm gì!"

Vài tháng trước, 1 nhận định như thế sẽ chẳng có ý nghĩa gì đối với ta. Giờ, nó dường như đúng đắn. Ta cảm thấy như thể Meg đã cho ta cặp kính dày đính kim cương giả của cô, và thật đáng sợ, nó đã chỉnh lại tầm nhìn

cho ta. Ta không thích cách mọi thứ nhìn thật nhỏ bé và phô trương và tầm thường như thế này, được diễn tả sáng rõ hoàn hảo đầy xấu xí qua lăng kính nghệ thuật của Meg. Trên hết, ta không thích cái cách ta trông như thế, không chỉ hiện tại là Lester, mà cả vị thần trước kia được biết đến là Apollo.

Reyna trao đổi 1 cái liếc mắt với Meg. Họ dường như đưa ra 1 thỏa thuận ngầm rằng hành động thiết thực nhất giờ sẽ là sống sót khỏi bọn quạ để chúng có thể tự mình giết ta sau.

"Chúng ta sẽ chết nếu ở lại đây" Reyna vung kiếm vào con thú hào hứng ăn thịt khác "Chúng ta không thể tránh né được chúng và trèo lên trên 1 cùng lúc. Ý tưởng nào không?"

Bọn quạ thì có. Đó là tấn công đồng loạt.

Chúng lao xuống - mổ xé, cấu xé, quạc quạc với cơn thịnh nộ.

"Ta xin lỗi!" ta hét lên, đập vô ích vào bọn chim "Ta xin lỗi!"

Bọn quạ không chấp nhận lời xin lỗi của ta. Móng của chúng xé rách quần ta. Một cái mỏ kẹp chặt vào ống tên và suýt kéo ta ngã khỏi thang, khiến chân ta đong đưa 1 lúc đầy khiếp đảm.

Reyna tiếp tục quăng qua lại. Meg nguyên rửa và ném hạt giống như quà tặng cho bữa tiệc từ 1 đoàn diều hành tồi tệ nhất từ trước đến nay. 1 con quạ khổng lồ bay cuộn xoắn mất kiểm soát, bao phủ trong cây thủy tiên vàng. 1 con khác rơi xuống như hòn đá, bụng nó phình lên hình dáng của 1 quả bí nghệ.

Tay nắm của ta yếu hơn trên thanh ngang. Máu nhỏ giọt khỏi mũi, nhưng ta không hề rảnh lúc nào để lau nó đi.

Reyna đã đúng. Nếu bọn ta không di chuyển, bọn ta sẽ chết. Và bọn ta không thể di chuyển.

Ta quan sát xà ngang phía trên. Nếu có thể chạm được tới đó, bọn ta có thể đứng lên và dùng tay. Bọn ta sẽ có cơ hội chiến đấu để... ừm, đánh lại.

Phía cuối bực đứng, tiếp giáp với cửa tháp chống đỡ tiếp theo, là 1 cái hộp chữ nhật to như thùng đựng hàng vận chuyển. Ta bất ngờ rằng mình đã không chú ý nó sớm hơn, nhưng so sánh với kích cỡ của tòa tháp này, cái hộp hàng đó dường như nhỏ và không nổi bật, chỉ là 1 vật kim loại khác màu đỏ. Ta không có ý tưởng gì cho việc tại sao 1 cái hộp như thế làm gì ở đây (1 kho hàng bảo dưỡng? Kho dự trữ?) nhưng bọn ta có thể tìm được 1 đường vào trong, nó có thể là chỗ trốn.

"Ở đằng kia!" ta hét lên

Reyna theo ánh nhìn của ta "Nếu chúng ta có thể tới đó... Chúng ta cần thêm thời gian. Apollo, cái gì đẩy lùi bọn quạ? Phải có gì đó chúng ghét chứ?"

"Tệ hơn ta ấy hả?"

"Chúng không thích cây thủy tiên lắm" Meg quan sát, khi 1 con chim được trang trí bằng hoa nữa lộn nhào.

"Chúng ta cần thứ gì đó khiến chúng điên đảo" Reyna nói, xoay kiểm lần nữa "Thứ gì đó chúng sẽ ghét hơn cả Apollo" Đôi mắt cô bừng sáng. "Apollo, hát cho chúng đi!"

Cô hẳn đã đá vào mặt ta lần nữa "Giọng ta không tệ đến thế!"

"Nhưng ngài là - ngài từng là vị thần của âm nhạc mà, đúng chứ? Nếu ngài có thể thu hút đám đông, thì cũng nên đẩy lùi được chúng. Chọn 1 bài

hát mà bọn chim sẽ ghét đi!"

Tuyệt. Không chỉ Reyna cười vào mặt và làm vỡ mũi ta, giờ ta là anh chàng cô tìm đến để bày tỏ sự ghê tởm.

Tuy vậy... ta vẫn tắc nghẹn ở cái cách cô nói ta từng là 1 vị thần. Cô dường như không có ý xúc phạm. Cô nói nó gần giống như 1 sự nhượng bộ - như thể cô biết ta đã từng là 1 vị thần tồi tệ đến thế nào, nhưng vẫn hy vọng rằng ta sẽ có thể là 1 ai đó tốt hơn, có ích hơn, có lẽ thậm chí xứng đáng để tha thứ.

"Được rồi" ta nói "được rồi, để ta nghỉ"

Bọn quạ không có ý định cho ta làm thế. Chúng kêu lên và bổ nhào xuống trong bộ lông đen lộn xộn và móng vuốt sắc nhọn. Reyna và Meg cố gắng 1 cách tốt nhất để ngăn cản chúng, nhưng họ không thể che cho ta hoàn toàn. 1 cái mỏ đâm vào cổ ta, suýt nữa cắt mất động mạch cảnh. Móng vuốt cào cấu bên mặt, không nghi ngờ gì đang cho ta thêm vài vết kẻ dài mới toàn máu.

Ta không thể nghĩ về cơn đau.

Ta muốn hát cho Reyna, để chứng minh rằng mình đã thật sự thay đổi. Ta không còn là vị thần đã giết Koronis và tạo ra loài quạ, hay nguyên rủa Cumaean Sibyl, hay đã làm bất kì những thứ ích kỉ khác đã từng chẳng khiến ta dừng lại hơn việc chọn thêm topping tráng miệng ta muốn trên thức ăn thần của mình.

Giờ là lúc để trở nên có ích. Ta cần phải trở nên kinh tởm vì bạn bè!

Ta lục lợi qua hàng ngàn năm những kí ức các buổi biểu diễn, cố nhớ lại bất kì bài nhạc nào đã hoàn toàn oanh tạc. Không. Ta chẳng thể nghĩ được điều gì. Và bọn chim liên tục tấn công...

Chim tấn công.

1 ý tưởng sáng lên nơi đáy não ta.

Ta nhớ 1 câu truyện mà các con Austin và Kayla đã kể, khi ta còn ở trại Con Lai. Bọn ta ngồi quanh lửa trại, và chúng đang trêu chọc khiêu âm nhạc tồi tệ của Chiron. Chúng nói vài năm trước, Percy Jackson (<3) đã có thể xua đuổi cả 1 đàn chim Stymphalia giết người chỉ đơn giản bằng việc bật những gì Chiron có trong máy nghe nhạc cầm tay của ông.

Cậu ấy đã bật bài gì vậy nhỉ? Có phải Chiron yêu thích - ?"

"VOLARE!" Ta hét lên.

Meg nhìn vào ta, 1 bông hoa phong lữ mắc vào tóc cô "Ai cơ?"

"Đó là 1 bài hát Dean Martin đã hát lại" ta nói "Nó - nó có thể không chấp nhận được đối với lũ chim. Ta không chắc nữa"

"Hừm, hãy chắc chắn!" Reyna hét lên. Đám quạ hung hăng cào và mổ vào áo choàng của cô, không thể xé rách tấm vải ma thuật, nhưng phía trước của cô không được bảo vệ. Mỗi lần cô vung kiếm, 1 con chim nhào xuống, đâm vào ngực và cánh tay bị lộ. Tay áo dài nhanh chóng trở thành tay áo ngắn.

Ta đào sâu vào phiên bản Vị vua ngẫu lòi tồi tệ nhất của mình. Ta tưởng tượng mình đang trên sân khấu của Las Vegas, 1 hàng những ly martini trống trơn trên chiếc piano đằng sau ta. Ta đang mặc 1 cái áo tuxedo đỏ. Ta vừa hút 1 bao thuốc. Phía trước là 1 đám đông những fan hâm mộ mù âm nhạc, đáng yêu đang ngồi.

"VOOO-LAR-RAAAAY!" ta kêu lên, điều chỉnh giọng để tăng thêm 20 âm tiết vào từng từ "WHOA! ÔI!"

Phản ứng của bọn quạ xuất hiện ngay lập tức. Chúng lùi lại như thể bọn ta đột nhiên trở thành món khai vị chay vậy. Một vài con đập thân vào rầm kim loại, khiến cả toa tháp rung mình.

"Tiếp tục đi!" Meg hét lên

Coi đó là mệnh lệnh, từ ngữ của cô đã ép buộc ta tuân theo. Với lời xin lỗi tới Domenico Modugno, người đã viết bài hát này, ta trả "Volare" cho Dean Martin để điều trị.

Nó đã từng là 1 giai điệu đáng yêu, hơi chút mơ hồ. Bản gốc, Modugno gọi nó là "Nel bu, dipinto di blu", nó, được cho, là 1 tựa đề không hay. Ta không biết tại sao các nghệ sĩ lại khăng khăng với điều đó. Giống như "One Headlight" của Wallflowers, hẳn đã nên đặt tựa đề là "Me and Cinderella". Và "The - A - Team" của Ed Sheeran rõ ràng đã nên được gọi là "Too Cold for Angels to Fly". Ý ta là, thôi nào, mọi người, chúng ta đang chôn vùi nghệ thuật đặt tên đó.

Bằng mọi giá, "Nel blu, dipinto di blu" hẳn đã mờ nhạt vô danh nếu như Dean Martin đã không đưa nó lên, thay đổi lại thành "Volare", thêm vào 7000 cái violin cùng ca sĩ hỗ trợ, và biến nó thành 1 giai điệu cổ điển trong các phòng chờ quán bar không đứng đắn.

Ta không có ca sĩ hỗ trợ. Tất cả những gì ta có là giọng ca của mình, nhưng ta đã làm tốt nhất để nó trở nên thật tệ. Thậm chí khi ta còn là thần và có thể nói bất kì ngôn ngữ ta muốn, ta cũng không bao giờ hát tốt tiếng Ý. Ta liên tục trộn lẫn với Latinh, để ta có thể đưa ra những âm thanh như Julius Caesar trong cơn cảm lạnh. Cái mũi mới bị đập vỡ của ta chỉ tăng thêm sự kinh khủng.

Ta rống lên và líu lo, đóng chặt mắt và đung đưa trên thang khi đám quạ vỗ cánh xung quanh, kêu lên trong sợ hãi với việc ta bắt chước 1 bài nhạc. Phía dưới, đôi chó săn của Reyna sủa như thể chúng đã mất mẹ.

Ta trở nên thu hút với việc làm hồng "Volare", ta không nhận ra rằng bọn quạ đã rời đi trong im lặng cho đến khi Meg gào lên "APOLLO, ĐỦ RỒI!"

Ta ấp úng nửa đường tới đoạn điệp khúc. Khi mở mắt ra, đám quạ đã chẳng thấy đâu. Đâu đó trong làn sương, tiếng kêu căm phẫn của chúng ngày càng xa dần và mờ nhạt khi cả đàn rời đi tìm kiếm một con mồi ít tiếng hơn, đỡ ghê tởm hơn.

"Tai tôi" Reyna phàn nàn "Ôi, thánh thần, tai tôi sẽ không bao giờ lành được nữa"

"Bọn quạ sẽ trở lại" ta cảnh báo. Cỗ họng như thể cầu trượt một máy trộn xi măng "Sớm thôi khi chúng chi trả được cho những cái tai nghe khử tiếng ồn kích cỡ quạ, chúng sẽ trở lại. Giờ trèo lên nào! Ta không còn bài nhạc Dean Martin nào nữa đâu"

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 27

Chơi thử đoán thần đi.

Bắt đầu với H. Muốn giết ta.

(Ngoài mẹ kể ta ra.)

NGAY KHI tới được bục đứng, ta nắm chặt tay vịn. Ta không chắc nếu chân ta đang lắc lư hay toàn bộ tòa tháp đang lung lay nữa. Ta cảm thấy mình quay lại đứng trên con tàu chiến cổ ba tầng khoai lạc của Poseidon - cái được kéo đi bởi cá voi xanh ấy.Ồ, đó là một chuyến đi sung sướng, ông đã hứa. Cậu sẽ thích nó thôi.

Bên dưới, San Francisco trải dài trong 1 tấm chăn bông nhẵn nheo xanh lá cùng xám, phần rìa nhàu nhĩ bởi sương. Ta cảm thấy cơn nhức nhối hoài niệm những ngày trên cỗ xe mặt trời. Ôi, San Francisco! Mỗi khi ta nhìn thấy thành phố xinh đẹp phía dưới, ta biết chuyến hành trình trong ngày của mình đã gần hoàn thành. Ta cuối cùng cũng có thể đậu chiếc xe ngựa ở Cụng điện Mặt trời, thư giãn cả đêm, và để bất kì thế lực nào điều khiển đêm ngày thế chỗ ta. (Xin lỗi, Hawaii. Ta yêu người, nhưng ta không định làm thêm để mang ánh mặt trời đến cho người đâu.)

Đám quạ không còn thấy tăm hơi. Điều đó chẳng có nghĩa lí gì. 1 tấm màn sương vẫn che khuất đỉnh tháp. Kẻ giết người có thể nhào xuống khỏi đó bất cứ lúc nào. Thật không công bằng khi lũ chim với sải cánh 20 feet có thể lén lút tấn công bọn ta quá dễ như thế.

Cuối bục đứng là cái thùng chứa hàng vận chuyển. Mùi hương hoa hồng giờ quá nồng đến nỗi ta cũng có thể ngửi thấy, và nó dường như phát ra từ cái hộp. Ta tiến tới 1 bước và lập tức suýt ngã.

"Cẩn thận" Reyna nắm vai ta.

1 nguồn năng lượng đi vào trong ta, làm đôi chân vững vàng hơn. Có lẽ là do ta tưởng tượng. Hoặc có thể ta chỉ sốc với việc cô có động chạm ngoài da với ta và không bao gồm việc đưa ủng lên mặt ta.

"Ta ổn" ta nói. 1 kĩ năng thần thánh vẫn chưa rời bỏ ta: nói dối.

"Ngài cần chăm sóc y tế" Reyna nói "Mặt ngài là một buổi biểu diễn kinh hoàng"

"Cảm ơn"

"Tôi có tiếp tế" Meg thông báo.

Cô lục lọi qua những túi trên thắt lưng làm vờn. Ta sợ cô sẽ thử vá mặt ta bằng việc làm nở hoa giấy, nhưng thay vì thế cô lôi ra dây băng, gạc và băng khử trùng y tế. Ta cho là thời gian bên Pranjal đã dạy cô thêm nhiều hơn là cách sử dụng nạo phô mai.

Cô quấy rối mặt ta, rồi kiểm tra ta và Reyna nếu có bất kì vết cắt hay lỗ thủng nào sâu không. Chúng ta có đầy luôn. Sớm thôi cả 2 bọn ta sẽ nhìn giống người tị nạn khỏi trại của George Washington ở Thung Lũng Forge. Bọn ta đã có thể dành cả buổi chiều để băng bó cho nhau, nhưng lại chẳng có nhiều thời gian đến thế.

Meg quay qua thùng đựng hàng. Cô vẫn có 1 bông hoa phong lữ cứng đầu mắc trên tóc. Cái váy rách tơi tả xung quanh như mảnh vụn rong biển.

"Đây là cái gì?" cô thắc mắc "Nó làm gì ở trên này, và tại sao nó lại có mùi hoa hồng?"

Câu hỏi hay.

Đánh giá khối lượng và độ cao trên tòa tháp này khá khó. Dính vào rầm, thùng hàng vận chuyển nhìn khá gần và nhỏ, nhưng nó có thể phải cách bạn ta cả một lô đất trong thành phố, và nhìn to hơn trailer cá nhân của Marlon Brando trên hình của The Godfather (Ồ, cái kí ức đó từ đâu tới vậy? Khoảng thời gian điên rồ.) Lắp đặt được cái hộp đồ khổng lồ đó trên Tháp Sutro hẳn đã tốn rất nhiều công sức. Rồi 1 lần nữa, Tam đầu chế có đủ ngân sách để chi trả cho 50 du thuyền xa hoa, nên chúng có thể chịu tri cho vào mấy cái trục thẳng vận chuyển thôi.

Câu trả lời to lớn hơn là tại sao?

Từ mỗi bên của chiếc thùng, dây cáp vàng và đồng lấp lánh uốn lượn ra ngoài, đan dệt xung quanh cửa tháp và xà ngang như những dây kim loại trên mặt đất, kết nối với chảo vệ tinh, các phần tử mạch, và cầu dao. Có một loại trạm phát nào đó bên trong chăng? Nhà kính đắt nhất thế giới để trồng hoa hồng? Hay có lẽ một âm mưu phức tạp nhất để đánh cắp những kênh cáp TV truyền hình mất phí?

Đầu cuối gần nhất của cái hộp hoàn toàn vừa với cánh cửa hàng, thanh khóa dựng đứng thắt vòng những dây xích nặng nề. Dù là cái gì ở bên trong cũng có ý nghĩa là phải ở yên đó.

"Có ý tưởng gì không?" Reyna hỏi

"Cố gắng vào được trong cái thùng" ta nói "Đó là 1 ý tưởng tồi tệ. Nhưng đó là thứ duy nhất ta nghĩ ra"

"Được rồi" Reyna quan sát sương mù phía trên đầu "Hãy di chuyển trước khi đám quạ quay lại cho tiết mục khác"

Meg triệu hồi thanh kiếm. Cô dẫn lối ngang qua bụi đứng, nhưng sau khoảng 20 feet, cô bất ngờ dừng lại, như thể đã đâm vào 1 bức tường vô hình.

Cô quay mặt lại với bọn ta "2 người, có phải... tôi... hay... thấy... kì lạ?"

Ta nghĩ cú đá vào mặt đã làm não ta chập mạch "Cái gì, Meg?"

"Tôi nói... sai, kiểu... lạnh và..."

Ta liếc về phía Reyna "Cô có nghe được không?"

"Chỉ nửa từ cô ấy nói thôi. Tại sao giọng của chúng ta không bị ảnh hưởng vậy?"

Ta quan sát khoảng đứng nhỏ của bụi ngăn cách bọn ta khỏi Meg. 1 sự ngờ vực không thoải mái len lỏi trong đầu ta "Meg, lùi 1 bước về phía ta"

"Tại sao... muốn...?"

"Chỉ là chiều ta đi"

Cô đã làm thế. "Vậy hai người cũng thấy kì lạ, đúng không? Kiểu, khá lạnh?" cô cau mày "Chờ đã... giờ nó đỡ hơn rồi"

"Em nói ngắt quãng" Reyna nói

"Thật sao?"

Cô gái nhìn ta tìm lời giải thích. Buồn thay, ta nghĩ ta đã có - hoặc ít nhất phần mở đầu của chuyện này. Chiếc xe tải ẩn dụ với ánh đèn pha đang ngày càng gần hơn chỉ để cán qua ta.

"2 người đợi ở đây" ta nói "ta muốn thử một chút"

Ta tiến lên vài bước về phía thềm hàng. Khi tới được vị trí nơi Meg đã đứng. Ta thấy khác biệt - như thể mình đã bước qua ngưỡng cửa của máy ướp lạnh.

Thêm 10 feet và ta không thể nghe thấy tiếng gió nữa, hay tiếng lanh canh của dây điện kim loại va vào bên tòa tháp, hay là tiếng mạch máu chạy trong tai. Ta vỗ tay. Chẳng có chút âm thanh.

Hoảng loạn dâng lên trong ngực. Hoàn toàn tĩnh lặng - cơn ác mộng tồi tệ nhất cho 1 vị thần âm nhạc.

Ta đối mặt với Reyna và Meg. Ta thở hét lên "Hai người giờ có nghe được ta không?"

Chẳng có gì. Dây thanh âm của ta rung lên, nhưng sóng âm dường như chết trước khi ra khỏi miệng.

Meg nói gì đó ta không thể nghe. Reyna giang tay.

Ta ra hiệu họ chờ. Rồi ta hít 1 hơi sâu và thúc bản thân tiếp tục đi về phía cái hộp. Ta dừng lại khoảng 1 cánh tay trước cánh cửa hàng.

Mùi hương bó hồng chắc chắn thoát ra từ đó. Dây xích ngang qua chốt khóa là vàng Imperial nặng nề - đủ khối lượng kim loại thần kì quý hiếm để mua 1 cung điện tử tế trên Đỉnh Olympus. Thậm chí trong thể trạng người thường, ta có thể cảm nhận được nguồn năng lượng tỏa ra từ cái thềm hàng - không chỉ là sự tĩnh lặng nặng nề, mà còn là khí lạnh, châm chích của không gian và lời nguyền đặt lên cánh cửa cũng như bức tường kim loại. Để giữ bọn ta bên ngoài. Giữ thứ gì đó ở trong.

Trên cánh cửa bên trái, được tô vuông trên nền trắng, là 1 từ Ả Rập duy nhất:

اسكندريه

Tiếng Ả Rập của ta thậm chí còn kém cỏi hơn cả tiếng Ý của Dean Martin, nhưng ta khá chắc đó là tên của 1 thành phố. ALEXANDRIA. Và Alexandria ở Ai Cập.

Đầu gối ta oằn xuống. Tầm nhìn choáng váng. Ta hẳn đã nức nở, mặc dù bản thân không thể nghe thấy.

Dần dần, nắm chặt thanh ngang để đứng vững, ta lảo đảo quay trở lại với bạn mình. Ta chỉ biết ta đã ra khỏi không gian tĩnh lặng đó khi nghe thấy bản thân thì thầm "Không, không, không, không"

Meg đỡ ta trước khi ta có thể ngã ra "Chuyện gì vậy? Cái gì đã xảy ra vậy?"

"Ta nghĩ ta hiểu rồi" ta nói "Vị thần câm lặng"

"Là ai?" Reyna hỏi

"Ta không biết"

Reyna chớp mắt "Nhưng ngài vừa nói..."

"Ta nghĩ ta hiểu. Để nhớ đó chính xác là ai - thì khó hơn. Ta khá chắc chúng ta đang đối phó với một vị thần Ptolemaic, trở lại những ngày khi Hy Lạp nắm quyền Ai Cập.

Meg nhìn qua ta vào thùng hàng "Vậy là có 1 vị thần trong cái thùng đó"

Ta rùng mình, nhớ lại cửa hàng đồ ăn nhanh ngắn hạn mà Hermes đã từng 1 lần thử mở trên Đỉnh Olympus. May mắn thay, Thần-trong-hộp không bao giờ trở nên nổi tiếng. "Phải, Meg. Một tiểu tiểu thần lai tạp giữa Ai Cập-Hy Lạp, ta nghĩ vậy, đó là lí do tại sao ông ta không thể được tìm thấy trong văn thư của Trại Jupiter."

"Nếu ông ấy là tiểu thần" Reyna hỏi "tại sao ngài trông sợ hãi quá vậy?"

Một chút tính kiêu kì xưa kia của cư dân đỉnh Olympia dâng trào trong ta. Người thường. Họ sẽ không bao giờ có thể hiểu.

"Những vị thần Ptolemaic rất tồi tệ" ta nói "Họ không thể đoán trước được, thất thường, nguy hiểm, bấp bênh..."

"Như 1 vị thần bình thường thôi" Meg nói

"Ta ghét em" ta nói

"Tôi tưởng anh yêu tôi"

"Ta đang ôm đầu quá nhiều thứ. Hoa hồng là biểu tượng cho vị thần đó. Ta - ta không nhớ tại sao. Mối liên kết với Venus sao? Ông ta nắm giữ những bí mật. Từ những ngày xa xưa, nếu thủ lĩnh treo 1 bông hồng trên trần nhà của phòng họp, điều đó có nghĩa mọi người trong cuộc hội thoại đó phải thề giữ bí mật. Họ gọi đó là sub rosa, phía dưới bông hồng"

"Vậy là ngài biết tất cả những thứ đó" Reyna nói "nhưng không nhớ tên vị thần này?"

"Ta - Ông ta..." Tiếng làu bàu nản chí dâng lên trong cổ họng ta "Ta đã suýt nhớ ra. Ta đáng ra đã có nó. Nhưng ta đã chẳng nghĩ gì về vị thần này hàng ngàn năm rồi. Ông ta rất mơ hồ. Giống như thể đang hỏi ta phải nhớ tên của một ca sĩ bè ta đã làm việc cùng trong giai đoạn Phục Hưng vậy. Có lẽ nếu cô đã không đá vào đầu ta..."

"Sau câu truyện về Koronis ư?" Reyna nói "Ngài xứng đáng điều đó"

"Đúng thế" Meg đồng tình.

Ta thở dài "Hai người có sức ảnh hưởng kinh khủng lên nhau đấy"

Dù không rời mắt khỏi ta, Reyna và Meg đã trao cho nhau một cái đập tay trong thầm lặng.

"Được rồi" ta lầm bầm "có thể Mũi tên của Dodona sẽ giúp xóc lại kí ức trong ta. Ít nhất nó cũng sỉ nhục ta bằng tiếng Shakepear hoa mỹ"

Ta lôi mũi tên ra khỏi ống "Hỡi vũ khí tầm xa tiên tri, ta cần sự hướng dẫn của người!"

Không có câu trả lời.

Ta tự hỏi nếu mũi tên đã bị ru ngủ bởi ma thuật bao bọc xung quanh thùng hàng vận chuyển. Rồi ta nhận ra có 1 lời giải thích đơn giản hơn. Ta trả tên lại vào ống và kéo ra 1 cái khác.

"Anh lấy nhầm mũi tên đúng không?" Meg đoán

"Không!" ta nạt "Em chỉ không hiểu cách thức của ta. Ta sẽ quay trở lại không gian tĩnh lặng ngay bây giờ"

"Nhưng..."

Ta rời khỏi trước khi Meg có thể kết thúc câu nói.

Chỉ khi ta được bao bọc bởi sự tĩnh lặng lạnh giá lần nữa thì ta mới nhận ra rằng có thể khá khó để tiếp tục 1 cuộc hội thoại với mũi tên này nếu ta chẳng thể nói.

Không quan trọng. Ta đã quá tự tin để rút lui. Nếu mũi tên và ta không thể giao tiếp bằng ngoại cảm, ta sẽ chỉ vờ như có 1 cuộc hội thoại thông minh trong khi Reyna và Meg trông chừng.

"Hỡi vũ khí tầm xa tiên tri!" ta thử lại lần nữa. Dây thanh quản rung lên, mặc dù không có âm thanh nào thoát ra - một cảm giác lo âu ta chỉ có thể so sánh với chết chìm "Ta cần sự hướng dẫn của người!"

CHÚC MỪNG, mũi tên nói. Giọng nói cộng hưởng trong đầu - cảm giác sờ được hơn là nghe thấy - làm nổ cầu mắt ta.

"Cảm ơn" ta nói "Chờ đã. Chúc mừng cái gì thế?"

NGƯỜI ĐỂ TÌM RE CUN ĐỪNG. ÍT NHẤT KHỞI ĐẦU CỦA CUN ĐỪNG. TA NGHI NGỜ NÓ SẼ NHƯ THẾ, DỰA VÀO THỜI GIAN. CHÚC MỪNG LÀ XỨNG ĐÁNG.

"Ồ" ta nhìn chăm chăm vào đầu mũi tên, chờ đợi 1 cái nhưng. Ta quá ngạc nhiên, ta chỉ có thể lặp bặp "C-Cảm ơn"

HÔNG CÚ GIỀ.

"Chúng ta vừa trao đổi 1 cách lịch sự sao?"

ẦY, mũi tên dăm chiêu. ĐA SỐ RẮC RÚI, NGAY BÂY GIỜ, "PHƯƠNG THỨC" NÀO KHI NGƯỜI NÓI TỚI ĐÂY HẢ THÍU NỮ? NGƯỜI CHẴNG CỨ CÁCH THỨC NÀO KHỎI VIỆC HẾT LÓNG NGÓNG.

"Lại thế rồi đây" ta lầm bầm "Xin người đẩy, trí óc của ta cần khởi động lại. Vị thần câm lặng này... ông ta là 1 người từ Ai Cập, phải vậy không?"

LÍ LUẬN RẤT KHÁ, TÊN ĐÀN, mũi tên nói. NGƯỜI VỪA THU HẸP NÓ LẠI CÒN TẮT CẢ ĐÀN ÔNG ĐẾN TỪ AI CẬP ĐẤY.

"Người biết ý ta mà. Có 1 - 1 vị thần Ptolemaic. Một tên lạ hoắc. Ông ta là vị thần của sự tĩnh lặng và bí mật. Nhưng thật ra, không phải. Nếu người chỉ cần có thể đưa ta cái tên, ta nghĩ toàn bộ kí ức còn lại sẽ thoát ra"

TRÍ KHÔN CỦA TA MUA BÁN RẼ MẶT THẾ SAO? NGƯỜI MONG CHỜ SẼ BIẾT TÊN ÔNG TA MÀ KHÔNG CẦN CỐ GẮNG

SAO?

"Người gọi việc leo lên cái Tháp Sutro này là gì chứ?" ta phàn nàn "Bị cào xé thành mảnh bởi quạ, đá vào mặt, và bị ép phải hát như Dean Martin?"

HÀI HƯỚC.

Ta hẳn đã hét lên vài từ, nhưng không gian tĩnh lặng kiểm duyệt chúng, nên người sẽ phải sử dụng trí tưởng tượng.

"Được rồi" ta nói "Ít nhất người có thể cho ta 1 gợi ý?"

THỰC RA, CÁI TIN BẮT ĐẦU VỚI H.

"Hephaestus... Hermes... Hera... Có rất nhiều vị thần với tên bắt đầu bằng H!"

HERA? NGƯỜI CỨ NGHIÊM TÚC KHÔNG ĐẤY?

"Ta chỉ đang động não thôi. H, người nói..."

NGHĨ TỚI VỊ BÁC SĨ YÊU THÍCH CỦA NGƯỜI.

"Ta. Chờ đã. Con trai ta Asclepius"

Tiếng thở dài của mũi tên nổ toàn bộ xương người ta. BÁC SĨ NGƯỜI THƯỜNG YÊU THÍCH.

"Bác sĩ Kildare. Bác sĩ Doom. Bác sĩ House. Bác sĩ - Ồ! Ý người là Hippocrates. Nhưng ông ta không phải là 1 vị thần Ptolemaic."

NGƯỜI ĐANG GIẾT TA ĐẤY, mũi tên phàn nàn. "HIPPOCRATES" LÀ 1 DÍU HỤ. CÁI TÊN NGƯỜI TÌM TƯƠNG TỰ THẾ. NGƯỜI CẦN PHẢI ĐỔI 2 CHỮ.

"2 cái nào" ta cảm thấy hờn dỗi, nhưng ta không bao giờ thích trò câu đố chữ cả, thậm chí trước cả trải nghiệm kinh hoàng trong Địa cung Lửa.

TA SẼ CHO NGƯỜI DẤU HIỆU CUỐI CÙNG, mũi tên nói, NGHĨ TỚI ANH EM NHÀ MARX NGƯỜI YÊU THÍCH.

"Anh em nhà Marx sao? Làm sao người thậm chí có thể biết được họ? Họ từ những năm 1930 rồi mà! Ý ta là, phải, tất nhiên, ta yêu thích họ. Họ thấp sáng cả 1 thập kỉ âm đạm, nhưng... Chờ đã. Người chơi đàn hạc. Harpo. Ta luôn thấy âm nhạc của anh ta ngọt ngào và buồn và..."

Sự tĩnh lặng trở nên lạnh giá và nặng nề hơn xung quanh ta.

Harpo, ta nghĩ. Hippocrates. Ghép hai tên lại với nhau và người có...

"Harpocrates" ta nói "Mũi tên, xin nói với ta đó không phải câu trả lời đi. Hãy nói với ta là ông ta đang không chờ trong cái hộp đó đi"

Mũi tên không trả lời, và ta cho đó là lời xác nhận cho nỗi sợ hãi tồi tệ nhất của mình.

Ta trả người bạn nói tiếng Shakepear vào ống và lê bước trở lại với Reyna và Meg.

Meg cau mày "Tôi không thích cái nhìn đó trên mặt anh"

"tôi cũng thế" Reyna nói "Ngài biết được gì rồi?"

Ta nhìn về phía đám sương mù, mong rằng chúng ta có thể giải quyết thứ gì đó dễ như đám quạ khổng lồ giết người. Như ta nghi ngờ, cái tên của vị thần đã thoát ra khỏi kí ức - những kí ức tồi tệ, không được chào đón.

"Ta biết vị thần nào chúng ta đang đối mặt rồi" ta nói "Tin tốt là ông ta không quá quyền lực, đối với 1 vị thần. Vô danh như hai người có thể tưởng tượng. 1 tên hạng D"

Reyna khoanh tay "Vấn đề ở đây là gì?"

"À...ừm" ta hắng giọng "Harpocrates và ta không hòa thuận cho lắm. Ông ta hẳn đã...ừm, thề rằng 1 ngày nào đó ông ta sẽ khiến ta bốc hơi"

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 28

Chúng ta cần bàn tay

Có lúc đặt lên vai

Ta có thể nhai cả sắt thép

"BỐC HƠI" REYNA NÓI.

"Phải"

"Anh đã làm gì ông ta?" Meg hỏi

Ta cố gắng trông như thể bị xúc phạm "Chẳng gì cả! Ta có thể đã trêu đùa ông ta 1 tí, nhưng ông ấy là 1 tiểu tiểu thần. Về ngoài hơi ngớ ngẩn. Ta có lẽ đã đùa cợt vào việc chi tiêu của ông trước mặt những cư dân Olympia khác"

Reyna nhú mào "Vậy là ngài bắt nạt ông ấy"

"Không! Ý ta là... ta có viết đánh tôi đi với màu mực lấp lánh trên lưng áo toga của ông ta. Và ta cho rằng ta đã hơi quá đáng khi ta buộc ông lại rồi nhốt trong chuồng với những con ngựa hiếu chiến của ta qua đêm..."

"ÔI, THÁNH THẦN A!" Meg nói "Anh quá tồi tệ!"

Ta nén xuống ham muốn bảo vệ bản thân. Ta muốn hét lên, Ờ, ít nhất ta không giết ông ta như ta đã làm với bạn gái Koronis đang mang thai nhé! Nhưng như thế cũng chẳng bắt bẻ được gì lắm.

Nhìn lại những cuộc chạm trán của ta với Harpocrates, ta nhận ra ta đã thật tồi tệ. Nếu có ai đối xử với ta như thế, Lester, theo cái cách mà ta đã từng với vị thần Ptolemaic yếu đuối đó, ta sẽ muốn đào 1 cái hố và chết luôn. Và nếu ta thành thật, thậm chí kể cả khi ta là 1 vị thần, ta đã từng bị bắt nạt - người duy nhất là bố ta. Ta hẳn phải biết rõ hơn ai hết việc chia sẻ nỗi đau.

Ta đã chẳng nghĩ đến Harpocrates quá lâu rồi. Trêu chọc ông ta dường như chẳng phải là vấn đề gì to tát. Ta cho rằng chính điều này khiến nó trở nên tệ hơn. Ta đã phớt lờ đi những cuộc chạm trán của bọn ta. Ta nghi ngờ ông ta cũng như thế.

Quạ của Koronis... Harpocrates...

Chẳng phải ngẫu nhiên khi họ cùng săn đuổi ta ngay hôm nay giống như Hồn ma quá khứ trong ngày lễ Saturnalia. Tarquin đã dàn xếp tất cả những thứ này cùng với ta ở trong đầu. Ông ta ép ta phải đối diện với một vài đòn chí tử trong nỗi kinh hoàng của ta. Thậm chí nếu ta sống sót được qua những thử thách này, bạn bè sẽ nhìn thấy chính xác ta là con người đê tiện đến thế nào. Nỗi xấu hổ đè nặng và khiến ta thấy thật vô tích sự - giống cái cách Tarquin thường hay nhét đá vào lồng xung quanh đầu kẻ thù, thậm chí cho đến khi, sức nặng là quá lớn. Tù nhân sẽ sụp đổ và chìm ngìm trong một bể nước nông, và Tarquin tuyên bố rằng, Ta không hề giết hẳn. Hẳn chỉ chưa đủ mạnh mà thôi.

Ta hít 1 hơi sâu "Được rồi, ta đã là kẻ bắt nạt. Giờ đã rõ. Ta sẽ tiến vào trong cái hộp và xin lỗi. Và rồi mong rằng Harpocrates sẽ không làm ta bốc hơi."

Reyna trông không chút xúc động. Cô kéo tay áo lên, để lộ 1 cái đồng hồ đen đơn giản nơi cổ tay. Cô kiểm tra thời gian, có lẽ tự hỏi mất bao lâu để khiến ta bốc hơi và quay trở về trại.

"Cứ cho là chúng ta có thể vượt qua được những cánh cửa đó" cô nói
"Chúng ta đang phải đối đầu với cái gì thế? Kể tôi thêm về Harpocrates đi"

Ta cố gắng tập hợp lại hình ảnh của vị thần trong đầu "Ông ta thường nhìn như 1 đứa trẻ. Có lẽ khoảng 10 tuổi?"

"Anh đã bắt nạt 1 đứa trẻ 10 tuổi" Meg làu bàu

"Ông ta nhìn như 10 tuổi. Ta không hề nói ông ta 10 tuổi. Ông có 1 cái đầu cạo nhẵn nhụi ngoài trừ tóc đuôi ngựa ở 1 bên"

"Đó có phải là 1 kiểu của Ai Cập không?" Reyna hỏi

"Phải, đối với trẻ em. Harpocrates khởi đầu là hiện thân của vị thần Horus - Harpa-Khruti, Horus Đứa Trẻ. Dù thế nào, Khi Alexander Đệ Nhất xâm lược Ai Cập, người Hy Lạp tìm thấy tất cả những tượng thần và không biết cái gì đã làm ra ông ấy. Ông thường được mô tả với ngón tay đặt trên môi" ta miêu tả.

"Giống kiểu hãy yên lặng" Meg nói

"Đó chính xác là những gì người Hy Lạp nghĩ. Dấu hiệu đó chẳng là gì khác ngoài sự im lặng. Nó tượng trưng cho mặt nạ đối với đứa trẻ. Tuy vậy, người Hy Lạp quyết định ông ta hẳn là vị thần cho sự tĩnh lặng và bí mật. Họ đổi tên ông thành Harpocrates. Xây dựng vài điện thờ, bắt đầu sùng bái ông, và bùm, ông ta là vị thần lai tạp giữa Hy Lạp - Ai Cập."

Meg khịt mũi "Không thể dễ đến thế khi tạo nên 1 vị thần mới được"

"Không bao giờ nên đánh giá thấp sức mạnh của hàng ngàn trí óc con người đều tin tưởng vào 1 điều duy nhất. Họ có thể thay đổi cả hiện thực. Thành thạo cho những điều tốt đẹp hơn, thành thạo lại không phải vậy."

Reyna sẫm soi những cánh cửa "Và giờ Harpocrates ở trong đó. Ngài nghĩ ông ta đủ quyền năng để khiến tất cả những phương thức liên lạc của chúng ta trì trệ?"

"Ông ta không nên thế. Ta không hiểu làm thế nào..."

"Những dây cáp đó." Meg chỉ "Chúng kết nối cái hộp với tòa tháp. Có thể chúng gia tăng hiệu lệnh của ông ta bằng 1 cách nào đó? Có lẽ đó là lí do vì sao ông ấy ở trên này"

Reyna gật đầu cảm kích "Meg, lần tới chị cần phải xây dựng 1 bảng điều khiển trò chơi, chị sẽ gọi em. Có lẽ chúng ta chỉ cần cắt những dây cáp kia và không mở cái hộp"

Ta thích cái ý tưởng đó, là một dấu hiệu khá khả quan cho thấy nó sẽ không hiệu quả.

"Nó sẽ là không đủ" ta quyết định "Con gái của Bellona phải mở cánh cửa tới vị thần câm lặng, đúng chứ? Và cho công cuộc nghi lễ triệu hồi, chúng ta cần hơi thở cuối cùng của vị thần sau khi... ừm, linh hồn ông được giải thoát"

Nói về công thức của Sibylline một cách an toàn trong văn phòng pháp quan là 1 chuyện. Nói về nó trên Tháp Sutro, đối diện với thùng hàng vận chuyển lớn màu đỏ của vị thần kia, lại là chuyện khác.

Ta cảm thấy bồn chồn sâu sắc mà chẳng liên quan gì đến khí lạnh, hay gần gũi với không gian tĩnh lặng, hay thậm chí chất độc của zombie tuần hoàn trong máu mình. Một lúc trước, ta đã thừa nhận bắt nạt Harpocrates. Ta đã quyết định xin lỗi. Rồi sao? Ta sẽ giết ông ta vì cái lời tiên tri đó? Một tảng đá khác rơi tõm vào cái lồng vô hình xung quanh đầu ta.

Meg hẳn cảm thấy điều tương tự. Cô làm quả quắc mắt tôi-không-muốn tốt nhất của mình và bắt đầu sờ mó những vết rách trên váy "Chúng

ta không thật sự phải... ta biết đấy, phải không? Ý tôi là thậm chí nếu tên Harpo này làm việc cho các hoàng đế..."

"Chị không nghĩ vậy" Reyna gật đầu với những vòng xích khóa.
"Giống như thế ông ta bị giữ ở trong. Ông là 1 tù nhân"

"Điều đó thậm chí còn tệ hơn" Meg nói

Từ nơi mình đứng, ta có thể thấy được chữ Ai Cập tô trắng cho Alexandria trên cánh cửa thủng hàng. Ta tưởng tượng Tam đầu chế đảo Harpocrates lên khỏi một vài đền thờ đã bị chôn vùi ở sa mạc Ai Cập, vật ông ta vào cái hộp đó, rồi vận chuyển tới Mỹ như hàng hóa cấp 3. Các hoàng đế sẽ cần nhắc Harpocrates chỉ như 1 thú vui nguy hiểm, hài hước khác, như những con quái vật được đào tạo và người hầu có nhân dạng.

Và tại sao không để Vua Tarquin là người canh giữ ông ấy? Các hoàng đế có thể liên minh với bạo chúa xác sống này, ít nhất là tạm thời, để khiến cuộc xâm lăng Trại Jupiter của chúng trở nên dễ dàng hơn. Chúng có thể để Tarquin sắp xếp cái bẫy độc ác nhất cho ta. Hoặc ta giết Harpocrates hoặc ông ta giết ta, cuối cùng thì nó có ý nghĩa gì đối với Tam đầu chế chứ? Dù cách nào đi nữa, chúng sẽ thấy điều đó khá tiêu khiển - thêm 1 trận đấu kiếm để phá hủy sự buồn trẻ trong cuộc sống bất tử.

Cơn đau cháy rức từ vết thương bị cắn nơi cổ. Ta nhận ra mình đã siết chặt quay hàm vì giận dữ.

"Phải có cách khác" ta nói "Lời tiên tri không thể có nghĩa rằng chúng ta phải giết Harpocrates. Hãy đi nói chuyện với ông ta. Tìm ra điều gì đó khác"

"Làm sao chúng ta có thể" Reyna hỏi "nếu ông ta phát ra sự yên lặng?"

"Đó... đó là 1 câu hỏi hay" ta thừa nhận "Những việc đầu tiên trước. Chúng ta phải mở được cánh cửa. 2 người có thể cắt dây xích được không?"

Meg trông chướng mắt "Với kiếm của tôi ư?"

"Ừm, ta nghĩ chúng sẽ tốt hơn là răng em đó, nhưng thử nói xem"

"2 người" Reyna nói "kiếm vàng Imperial chém vào dây xích vàng Imperial sao? Có lẽ chúng ta có thể cắt được, nhưng sẽ ở đây đến lúc đêm xuống mất. Chúng ta không có kiểu thời gian như thế. Tôi có ý tưởng khác. Sức mạnh thần thánh"

Cô nhìn ta.

"Nhưng ta không có!" ta phản đối

"Ngài có được lại kỹ thuật bắn cung" cô nói "Ngài có lại kỹ năng âm nhạc"

"Bài hát Valerie đó không tính" Meg nói

"Volare" ta sửa

"Vấn đề là" Reyna tiếp tục "Tôi có thể gia tăng sức mạnh cho ngài. Tôi nghĩ đó là lí do vì sao tôi ở đây"

Ta nghĩ đến nguồn năng lượng mình cảm thấy khi Reyna chạm vào cánh tay. Nó không phải là sức hút về thể xác, hay là một tiếng rì rầm báo động từ Venus. Ta nhớ lại điều gì đó cô đã nói với Frank trước khi rời trại "Sức mạnh của Bellona" ta nói "Nó có thể làm gì đó với sức mạnh về quân số đúng không?"

Reyna gật đầu "Tôi có thể khuếch đại khả năng của người khác. Nhóm càng lớn, sẽ càng hiệu quả, nhưng thậm chí với nhóm 3 người... có lẽ sẽ đủ

để làm gia tăng sức mạnh cho ngài phá mở những cánh cửa kia"

"Nó có được tính không?" Meg hỏi "Ý tôi là, nếu Reyna không tự mở cửa, đó có phải là ăn gian không?"

Reyna nhún vai "Lời tiên tri chưa bao giờ đúng như những gì em nghĩ, phải không? Nếu Apollo có thể mở được cửa nhờ sự giúp đỡ của chị, chị vẫn chịu trách nhiệm, không phải sao?"

"Bên cạnh đó..." ta chỉ vào chân trời. Những khoảnh khắc ban ngày còn sót lại, nhưng trăng tròn đang lên, không lồ và trắng tinh, qua những con đồi của Hạt Marin. Sớm thôi, nó sẽ trở thành đỏ máu - và vì thế, ta sợ, rất nhiều người bạn của mình cũng vậy "Chúng ta đang hết thời gian. Nếu có thể ăn gian, hãy làm thôi"

Ta nhận ra đó là những từ cuối cùng tồi tệ. Tuy vậy, Reyna và Meg theo ta vào sự tĩnh lặng lạnh giá.

Khi bọn ta tới được cánh cửa, Reyna nắm tay Meg. Cô quay sang ta: Sẵn sàng chưa? Rồi cô đặt tay còn lại lên vai ta.

Sức mạnh trào dâng qua ta. Ta cười trong niềm vui câm lặng. Ta cảm thấy có sức lực như khi trong rừng ở Trại Con Lai, khi ta đá 1 tên lính canh gác man rợ của Nero xuống quỹ đạo trái đất. Sức mạnh của Reyna thật tuyệt đỉnh! Nếu ta có thể khiến cô theo mình mọi nơi khi ta vẫn là người thường, ta cá rằng sẽ chẳng có gì mình không làm được!

Ta nắm lấy dây xích cao nhất và xé chúng như giấy lụa. Rồi cái tiếp theo, và tiếp theo nữa. Vàng Imperial vỡ tan và sụp đổ trong im lặng dưới quả đấm của ta. Thanh khóa kim loại cảm giác mềm như que bánh mì khi ta kéo nó ra khỏi khớp.

Chỉ còn lại tay nắm cửa.

Sức mạnh hẳn đã dâng lên đầu ta. Ta liếc về phía Reyna và Meg với nụ cười khểnh tự mãn, sẵn sàng chấp nhận lời nịnh hót tĩnh lặng của họ.

Thay vì thế, họ nhìn như thể ta đã bẻ cong cả hai vậ.

Meg đu đưa, nước da thành màu đậm xanh. Vùng da xung quanh mắt Reyna căng đau đớn. Tĩnh mạch trên thái dương như tia chớp. Sự căng tràn năng lượng trong ta đang chiêm rán họ.

Kết thúc đi, Reyna mấp máy. Mắt cô thêm van xin trong im lặng: Trước khi bọn tôi đổ gục.

Khiêm tốn và ngượng ngùng, ta nắm lấy tay cầm cửa. Các bạn đã đưa ta đến xa thế này. Nếu Harpocrates thật sự đang chờ trong chiếc hộp vận chuyển này, ta sẽ chắc chắn rằng sức công phá toàn phần trong cơn giận của ông ta sẽ đổ lên ta, không phải Reyna hay Meg.

Ta kéo mạnh mở cửa và bước vào trong.

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 29

Đã bao giờ nghe đến

"Sự tĩnh lặng thật chói tai"?

Phải, nghiêm túc đó

NGAY LẬP TỨC, TA SỤP XUỐNG đè lên tay và đầu gối dưới sức nặng từ quyền năng của vị thần khác.

Tĩnh lặng quẩn lấy ta như kim loại titan lỏng. Cái mùi ngòn ngọt giả tạo của hoa hồng thật quá sức.

Ta đã quên Harpocrates làm thế nào để giao tiếp - với những luồng ánh sáng trong tâm trí, ngọt ngào và rỗng tiếng. Khi ta còn là thần, ta thấy việc này thật khó chịu. Giờ, là 1 con người, ta nhận ra nó có thể nghiền nát não mình. Hiện tại, ông ta đang gửi ta liên tiếp 1 thông điệp: NGƯỜI ĐÓ HẢ? GHÉT!

Đằng sau ta, Reyna khụy xuống gối, che tai và hét lên câm lặng. Meg cuộn xoăn bên cạnh, đá chân như thể đang cố đẩy ra cái chần nặng nhất.

Một lúc trước, ta đã xé rách kim loại như thể giấy. Giờ, ta chỉ có thể đủ sức nâng đầu lên để bắt gặp ánh nhìn của Harpocrates.

Vị thần trôi bồng bênh bắt chéo chân ở phía cuối căn phòng.

Ông ta vẫn trong kích cỡ của 1 đứa trẻ 10 tuổi, vẫn mặc chiếc áo toga kì cục và thêm chiếc vương miện pha-ra-ông giống trên con ki gồ (trong

bowling), giống như rất nhiều vị thần Ptolemaic khó hiểu khác người không thể quyết định nếu họ là người Ai Cập hay Hy Lạp - La Mã. Tóc đuôi ngựa tết bím trườn dài xuống 1 bên chiếc đầu cạo trọc. Và, tất nhiên, ông vẫn để 1 tay nơi miệng như viên thủ thư chán nản, mệt mỏi nhất trên thế giới: SUYTTTT!

Ông không thể làm gì khác. Ta nhớ lại Harpocrates cần tất cả nghị lực để hạ ngón tay khỏi miệng. Ngay khi ông lơ đãng, bàn tay lại nhảy dựng lên đúng vị trí ban đầu. Những ngày xa xưa, ta đã thấy việc này quá ư hài hước. Giờ, không nhiều lắm.

Những thế kỉ qua đã không đối tốt với ông. Làn da nhăn nheo và chảy xệ. Nước da từng một thời màu đồng giờ mang sắc men sứ không khỏe mạnh. Đôi mắt trũng xuống biểu lộ sự giận dữ và tủi thân.

Cùm vàng Imperial kẹp xung quanh cổ tay và cổ chân, kết nối ông với một mạng lưới dây xích, dây thừng và dây cáp - một vài cái nối với bảng điều khiển phức tạp, vài cái khác nối với lỗ trên từng cánh cửa của chiếc thùng vận chuyển, dẫn ra phần trên của tòa tháp. Cả một khối sắp xếp dường như được thiết kế để truyền năng lượng của Harpocrates rồi phóng đại nó - để phát đi sự tĩnh lặng thần kì khắp thế giới. Đây là nguồn gốc cho những vấn đề liên lạc của tất cả bọn ta - 1 vị thần buồn bã, giận dữ, nhỏ bé đã bị lãng quên.

Mất một lúc ta mới hiểu tại sao ông vẫn bị giam cầm. Thậm chí bị bòn rút sức mạnh, vị tiểu thần cũng đã có thể phá được vài dây xích. Harpocrates dường như cô đơn một mình và không được trông coi.

Rồi ta nhận ra chúng. Trôi dập dềnh ở hai bên vị thần, vướng vào dây xích nên thật khó để phân biệt với đồng lộn xộn những dây điện và máy móc, là 2 vật thể ta đã không nhìn thấy trong hàng thế kỉ: những cái rìu trịnh trọng y hệt nhau, mỗi cái cao khoảng 4 feet, với lưỡi dao hình trăng lưỡi liềm và 1 bó dày những que gỗ thít chặt xung quanh tay cầm.

Fasces (nghĩa là bó que). Biểu tượng tối thượng của sức mạnh người La Mã.

Nhìn thấy chúng khiến xương sườn của ta cuộn xoắn thành cung tên. Từ những ngày xa xưa, chính quyền quyền lực La Mã chưa bao giờ rời khỏi nhà mà không có đám rước toàn những lính gác là vệ sĩ, mỗi người đều mang theo 1 trong những cái rìu được bó lại như thế để người dân biết được ai đó quan trọng đang đi qua. Càng nhiều rìu, thì viên chức đó càng quan trọng.

Vào thế kỉ 20, Bento Mussolini làm sống lại biểu tượng ấy khi ông trở thành kẻ độc tài ở Ý. Triết lí sống mà ông cầm quyền được đặt tên theo những bó rìu: Phát xít (Fascism).

Nhưng bó rìu trước mặt ta không hề giống tiêu chuẩn bình thường. Những lưỡi dao là vàng Imperial. Bọc xung quanh bó que là băng rôn lụa thêu tên của những người sở hữu. Những chữ cái đủ rõ để ta có thể đoán chúng là gì. Bên trái: CAESAR MARCUS AURELIUS COMMODUS ANTONIUS AUGUSTUS. Bên phải: GAIUS JULIUS CAESAR AUGUSTUS GERMANICUS, hoặc nói cách khác là Caligula.

Đây là những bó rìu riêng của 2 tên hoàng đế, được sử dụng để dẫn truyền sức mạnh của Harpocrates và kìm hãm ông ta làm tù nhân.

Vị thần nhìn chăm chăm ta. Ông đẩy ra những hình ảnh đau đớn trong tâm trí ta: ta nhồi đầu ông vào 1 cái bồn cầu trên Đỉnh Olympus, ta hét lên đầy thích thú khi trói cổ tay và cổ chân và nhét ông trong chuồng với những con ngựa thở ra lửa của mình.

Hàng tá những cuộc chạm trán khác ta đã hoàn toàn quên mất, và tất cả trong đó ta cũng tỏa sáng vàng, đẹp trai và quyền lực như bất kì tên hoàng đế Tam đầu chế nào - và cũng độc ác như vậy.

Sợ ta đau đớn từ áp lực tấn công của Harpocrates. Ta cảm thấy mạch mình nổ tung trong chiếc mũi đã vỡ, trán và tai. Đằng sau ta, Reyna và Meg quần quai đau đớn. Reyna dán mắt lên ta, máu nhỏ giọt từ lỗ mũi. Cô dường như muốn hỏi, Này, thiên tài? Giờ sao?

Ta bò lại gần Harpocrates.

Ngập ngừng, sử dụng một bộ những bức ảnh trong tâm trí, ta cố gắng truyền đạt 1 câu hỏi: Làm sao ông vào được đây?

Ta tưởng tượng Caligula và Commodus chế ngự ông, trói buộc, bắt ép ông phải tuân theo. Ta tưởng tượng Harpocrates trôi bồng bênh một mình trong chiếc hộp tối đen hàng tháng, hàng năm trời, không thể tự do khỏi sức mạnh của những bó rìu, ngày càng trở nên yếu ớt khi các hoàng đế sử dụng sự tĩnh lặng của ông để giữ những trại á thần trong bóng tối, tách rời khỏi nhau, trong khi Tam đầu chế chia ra và xâm chiếm.

Harpocrates là tù nhân của họ, không phải đồng minh.

Ta liệu có đúng?

Harpocrates trả lời với một ngọn lửa khinh thường oán giận.

Ta cho điều đó vừa có nghĩa là Phải vừa là Người tồi tệ, Apollo.

Ông đẩy nhiều viễn cảnh vào trí óc ta. Ta nhìn thấy Commodus và Caligula đứng ở nơi ta giờ đang đứng, cười độc ác, chế giễu ông.

Người nên ở bên cạnh bọn ta, Caligula nói ngoại cảm. Người nên muốn giúp chúng ta chứ!

Harpocrates đã từ chối. Có lẽ ông ta không thể đàn áp được kẻ bắt nạt, nhưng ông có ý định chống trả chúng với tất cả hơi thở cuối cùng. Đó là lí do vì sao giờ ông trông thật quắt queo.

Ta gửi 1 nhịp điệu cảm thông và hối hận. Harpocrates làm nổ tung nó với sự khinh miệt.

Chỉ bởi vì bọn ta cùng ghét Tam đầu chế không có nghĩa chúng ta là bạn. Harpocrates chưa bao giờ quên sự độc ác của ta. Nếu không bị kìm kẹp bởi bó rìu, ông hẳn đã làm nổ tung cả ta và bạn bè thành 1 màn sương mịn những nguyên tử.

Ông cho ta xem hình ảnh đó với màu sắc sinh động. Ta có thể nói ông đã thích thú khi nghĩ về điều này.

Meg cố gắng tham gia cuộc tranh cãi ngoại cảm của bọn ta. Ban đầu, tất cả những gì cô gửi chỉ là một cảm giác bị cắt xén nỗi đau và lộn xộn. Rồi cô xoay sở để tập trung. Ta thấy cha cô mỉm cười nhìn xuống cô, đặt vào tay cô 1 bông hồng. Đối với cô, hoa hồng là biểu tượng của tình yêu, không phải những bí mật. Rồi ta nhìn thấy cha cô chết trên những bậc thềm của nhà ga Grand Central, bị giết bởi Nero. Cô gửi cho Harpocrates câu chuyện cuộc đời mình, lưu giữ trong 1 vài bức ảnh vội vàng. Cô biết về quái vật. Cô đã được nuôi dạy bởi Quái Thú. Dù cho Harpocrates ghét ta nhiều thế nào - và Meg đồng ý rằng ta có thể thỉnh thoảng khá ngu ngốc - chúng ta phải hợp tác để ngăn chặn Tam đầu chế.

Harpocrates xé vụn suy nghĩ của cô trong giận dữ. Sao cô dám nghĩ mình hiểu được nỗi đau khổ của ông?

Reyna cố gắng tiếp cận kiểu khác. Cô chia sẻ kí ức của mình về lần tấn công cuối của Tarquin ở Trại Jupiter: rất nhiều thương tích và thương vong, xác họ bị lôi kéo bởi naga quỷ để sống lại làm vrykolakai. Cô bày tỏ với Harpocrates nỗi sợ lớn nhất của mình: rằng sau tất cả những cuộc chiến, sau những thế kỉ gìn giữ những truyền thống tốt đẹp nhất của La Mã, Quân đoàn 12 phải đối mặt với buổi tối cuối cùng.

Harpocrates không lay chuyển. Ông bẻ cong ý chí thẳng vào ta, chôn vùi ta trong thù hận.

Được rồi! ta van nài. Giết tôi nếu ông muốn. Nhưng tôi xin lỗi! Tôi đã thay đổi!

Ta gửi ông sự xáo động bởi những thất bại xấu hổ và tồi tệ nhất ta đã trải qua từ khi trở thành phạm nhân: đau đớn trước thân xác của Heloise điều sư ở Trạm nghỉ, ôm cậu bé Tai To Crest đang chết dần trên tay trong Địa cung Lửa, và, tất nhiên, chứng kiến 1 cách vô vọng khi Caligula giết chết Jason Grace.

Chỉ trong 1 lúc, cơn phẫn nộ của Harpocrates dao động.

Cuối cùng, ta cũng có thể làm ông bất ngờ. Ông đã không trông chờ sự hối hận hay xấu hổ từ ta. Đó không phải xúc cảm đặc trưng của ta.

Nếu ông để chúng tôi phá hủy hết những bó rìu, ta nghĩ, sẽ giải thoát cho ông. Nó cũng sẽ làm tổn thương các hoàng đế, phải không?

Ta cho ông thấy viễn cảnh Reyna và Meg đập đổ bó rìu bằng kiếm, những cái rìu long trọng nổ tung.

Phải, Harpocrates nghĩ lại, thêm 1 sắc đỏ khác vào viễn cảnh.

Ta đã đề nghị thứ mà ông cũng muốn.

Reyna chen vào. Cô minh họa Commodus và Caligula quỳ gối, rên la đau đớn. Những bó rìu liên kết với chúng. Chúng đã rất mạo hiểm khi để rìu của mình tại đây. Nếu cái rìu bị phá hủy, các hoàng đế sẽ trở nên yếu ớt và dễ tổn thương hơn trước trận chiến.

Phải, Harpocrates trả lời. Sức nặng của tĩnh lặng nhẹ đi. Ta gần như có thể thở lại mà không đau đớn. Reyna lão đảo đứng lên. Cô giúp Meg và ta.

Không may, bọn ta chưa thoát khỏi nguy hiểm. Ta tưởng tượng vô số những điều tồi tệ Harpocrates có thể làm với bọn ta nếu giải thoát cho ông. Và bởi vì ta đang nói chuyện với tâm trí mình, ta không thể kiểm soát và đã truyền đi nỗi sợ đó.

Cái nhìn của Harpocrates không hề trấn an ta.

Các hoàng đế hắc đã tham gia vào chuyện này. Chúng thông minh, cay độc, khôn lỏi 1 cách tồi tệ. Chúng biết nếu ta có thả Harpocrates, việc đầu tiên vị thần làm hắc sẽ là giết ta. Đối với các hoàng đế, thiệt hại có thể xảy ra với bó rìu hắc không hề lẫn át nổi cái lợi tiềm năng trong việc khiến ta bị tiêu diệt... hoặc giá trị đầy giải trí của việc biết ta đã tự làm điều đó cho bản thân.

Reyna chạm vào vai ta, khiến ta vô tình nao núng. Cô và Meg đã rút vũ khí. Họ đang đợi ta quyết định. Ta có thật sự muốn mạo hiểm chuyện này?

Ta quan sát vị thần câm lặng

Làm bất cứ điều gì ông muốn với tôi, ta nghĩ với ông. Chỉ là làm ơn để bạn bè tôi yên.

Đôi mắt ông rực cháy hiểm độc, nhưng cũng là 1 dấu hiệu hân hoan. Ông dường như đang đợi ta nhận ra điều gì đó, như thể ông đã viết HÃY ĐÁNH TÔI vào lưng ta khi ta không để ý vậy.

Rồi ta nhìn thấy thứ ông đang giữ trong lòng. Ta đã không để ý nó khi ta phủ phục xuống tay và đầu gối, nhưng giờ ta đang đứng, khó mà bỏ qua được: 1 cái bình thủy tinh, hắc trống rỗng, niêm phong bởi 1 nắp kim loại.

Ta cảm thấy như thể Tarquin vừa thả hòn đá cuối cùng vào cái lồng đang chìm xung quanh đầu ta. Ta tưởng tượng các hoàng đế rít lên vui vẻ trên bong tàu của Caligula.

Lời đồn từ hàng thế kỉ trước cuộn xoáy trong đầu: Thân xác của Sibyl đã tan rã... bà không thể chết... sự có mặt của bà ép buộc cuộc đời phải tiếp diễn... giọng bà... trong 1 bình thủy tinh.

Harpocrates âm tất cả những gì còn sót lại của Sibyl Cumae - 1 con người khác có tất cả lí do để ghét ta, 1 người các hoàng đế và Tarquin biết ta sẽ cảm thấy bắt buộc phải giúp.

Chúng đã bỏ ta lại với những lựa chọn khắt nghiệt nhất: chạy trốn, để Tam đầu chế chiến thắng, và nhìn bạn bè của ta bị tiêu diệt, hoặc thả tự do cho 2 kẻ thù gay gắt và đối diện với số phận giống như của Jason Grace.

Đó là 1 quyết định dễ dàng.

Ta quay qua Reyna và Meg và nghĩ rõ ràng nhất có thể: Phá hủy bó rìu. Thả tự do cho ông ấy.

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 30

1 giọng nói, 1 tiếng sụt

Ta đã thấy nhiều cặp kì lạ hơn

Chờ đã. Chưa, chưa bao giờ.

HÓA RA ĐÓ LÀ 1 ý kiến tồi tệ.

Reyna và Meg di chuyển cận trọng - như một người bình thường khi tiếp cận một con thú hoang dã đáng lo ngại hoặc 1 người bất tử đang giận dữ. Họ chọn vị trí 2 bên của Harpocrates, giơ cao kiếm lên trên bó rìu, và mấp máy môi cùng nhau: Một, hai, ba!

Gần như thế bó rìu đó đang chờ để nổ tung. Mặc cho sự phản đối trước kia của Reyna rằng sẽ là mãi mãi để lưỡi dao vàng Imperial có thể đâm thủng được xích vàng Imperial, kiếm của cô và Meg cắt qua dây thừng và dây cáp như thể nó chẳng là gì ngoại trừ ảo giác.

Kiếm của họ đập vào bó rìu và làm nó vỡ tan - những bó que nổ tung thành mảnh vụn, tay cầm vỡ, mảnh rìu trắng lưỡi liềm vàng rơi xuống sàn.

2 cô gái bước lùi lại, hấn ngạc nhiên bởi thành công của chính mình.

Harpocrates cho ta 1 nụ cười mỏng, độc ác.

Không 1 tiếng động, cùm trên tay và chân ông vỡ ra và rơi xuống như mưa đá. Những dây cáp và dây xích còn lại co vào và đen sì, uốn lượn trên tường. Harpocrates duỗi tay - đó không phải là 1 dấu hiệu, Suytt, ta chuẩn

bị giết người - và hai lưỡi rìu vàng từ bó rìu bị vỡ bay vào nắm tay của ông. Các ngón tay ông trở nên nóng trắng. Lưỡi rìu tan chảy, vàng nhỏ giọt qua ngón tay và tràn bên dưới.

1 giọng nói nhỏ, kinh hoàng trong đầu ta nói, Ồ, sẽ thật là tuyệt đây.

Vị thần giật lọ thủy tinh khỏi lòng. Ông giữ nó trên đầu ngón tay như 1 quả bóng pha lê. Trong 1 lúc, ta đã sợ ông sẽ đối xử với nó giống những lưỡi rìu vàng kia, tan chảy bất cứ thứ gì còn lại của Sibyl chỉ để trêu chọc ta.

Thay vì thế, ông tấn công trí óc ta với nhiều hình ảnh mới.

Ta thấy 1 con ngựa quý nhảy vào phòng giam của Harpocrates, bình thủy tinh kẹp dưới 1 cánh tay. Mồm nó nhỏ dãi. Đôi mắt lấp lánh ánh tím.

Harpocrates đập dây xích. Dường như lúc đó ông chưa ở trong cái hộp quá lâu. Ông muốn đập tan con ngựa quý bằng sự tĩnh lặng, nhưng nó dường như không bị ảnh hưởng. Cơ thể ông bị điều khiển bởi trí óc khác, xa bên trong lăng mộ bạo chúa.

Thậm chí cả qua việc ngoại cảm, rõ ràng đó là giọng của Tarquin - nặng nề và tàn nhẫn như bánh xe ngựa cán qua thân xác sống.

Ta mang cho người 1 người bạn, ông ta nói. Cố đừng làm vỡ bà ta nhé.

Ông ta ném cái bình cho Harpocrates, người bắt lấy nó 1 cách ngạc nhiên. Con ngựa quý của Tarquin tập tễnh đi ra, khúc khích độc ác, và khóa cửa lại sau lưng.

1 mình trong bóng tối, suy nghĩ đầu tiên của Harpocrates là đập tan cái bình này. Bất cứ thứ gì từ Tarquin đều phải là cái bẫy, hoặc chất độc, hoặc cái gì đó tệ hơn. Nhưng ông khá tò mò. 1 người bạn ư? Harpocrates chưa bao giờ có ai như vậy. Ông không chắc mình hiểu được cách thức đó.

Sau hàng ngàn năm, Harpocrates, vị thần câm lặng người đáng ra chưa bao giờ nên tồn tại, đã suýt nữa quên mất âm thanh. Ông khóc trong hạnh phúc. Vị thần và Sibyl bắt đầu trao đổi.

Họ đều hiểu mình là con tốt, là tù nhân. Họ chỉ ở đây bởi vì họ đang phục vụ một vài mục đích từ các tên hoàng đế cùng đồng minh mới của chúng, Tarquin. Giống như Harpocrates, Sibyl đã từ chối hợp tác với người bắt giam. Bà sẽ không nói trước tương lai cho chúng. Tại sao lại phải vậy chứ? Bà đã hơn cả đau khổ và chịu đựng rồi. Bà gần như chẳng còn gì để mất và chỉ ao ước chết đi.

Harpocrates chia sẻ tâm trạng đó. Ông đã mệt với việc chậm chạp phí phạm hàng ngàn năm, chờ đợi cho đến khi ông đủ vô danh, bị quên đi bởi tất cả nhân loại, để có thể thôi tồn tại. Cuộc đời ông đã luôn là đặng cay - 1 đám diễu hành không hồi kết những nỗi thất vọng, bị bắt nạt, và nhạo báng. Giờ ông muốn được ngủ yên. Giấc ngủ ngàn thu của những vị thần tuyệt chủng.

Họ chia sẻ câu chuyện. Họ gắng kết mối thù ghét về ta. Họ nhận ra rằng Tarquin muốn điều này xảy ra. Ông ta đã ném họ lại với nhau, mong rằng họ thành bạn, để ông ta có thể sử dụng như đòn bẩy chống lại nhau. Nhưng họ không thể kiềm chế cảm xúc này.

Chờ đã. Ta cắt ngang câu chuyện của Harpocrates. Có phải hai người... yêu nhau?

Ta đã không nên hỏi. Ta không có ý gửi đi suy nghĩ hoài nghi đó, kiểu làm thế nào 1 vị thần suýt lại rơi vào lưới tình với 1 giọng nói trong cái bình thủy tinh?

Cơn giận của Harpocrates đè ta xuống, khiến đầu gối ta bủn rủn. Áp lực không khí gia tăng, như thể ta đã rơi thẳng xuống 1000 feet. Ta suýt

ngất, nhưng ta đoán Harpocrates sẽ không để chuyện đó xảy ra. Ông muốn ta tỉnh táo, để chịu đựng.

Ông ập vào ta những đặng cay và thù ghét. Khớp xương của ta bắt đầu đứt, thanh quản tan rã. Harpocrates hẳn đã sẵn sàng để chết, nhưng điều đó không có nghĩa là ông không giết ta trước. Điều này sẽ khiến ông rất thỏa mãn.

Ta cúi đầu, răng nghiến chặt không thể tránh khỏi.

Được, ta nghĩ. Tôi xứng đáng điều này. Chỉ là làm ơn chừa bạn tôi ra.

Áp lực giảm.

Ta nhìn qua màn sương đau đớn.

Trước mặt ta, Reyna và Meg đứng vai kề vai, đối diện với vị thần.

Họ gửi cho ông làn gió hình ảnh riêng của mình. Reyna diễn tả ta hát "Sự hy sinh của Jason Grace" cho quân đoàn, hành lễ trong giàn thiêu tang lễ của Jason với nước mắt, rồi trông thật ngốc nghếch và xấu hổ và vô lí khi ta đề nghị làm bạn trai cô, khiến cô có trận cười tinh túy, tuyệt vời nhất trong hàng năm trời. (Cảm ơn, Reyna)

Meg diễn tả cách ta cứu cô trong hang ổ kiến (myrmekes) ở Trại Con Lai, hát về những thất bại không thực thành thật đến nỗi nó khiến những con kiến khổng lồ bất động trong đau thương. Cô hình dung sự tốt bụng của ta với cô voi Livia, với Crest, và đặc biệt là với cô, khi ta trao cho cô cái ôm trong căn phòng ở quán café và nói với cô ta sẽ không bao giờ từ bỏ việc cố gắng.

Trong tất cả những kí ức của họ, ta trông thật con người... nhưng theo những cách có thể tốt nhất.

Vị thần cau mày, cân nhắc 2 người phụ nữ trẻ.

Rồi 1 giọng nói nhỏ vang lên - thật sự đã nói - từ bên trong cái bình thủy tinh bịt kín "Đủ rồi"

Giọng nói của bà nhạt nhòa và bị bóp nghẹt, ta hẳn đã không thể nghe được nó. Nhờ có sự tĩnh lặng tuyệt đối của thùng hàng vận chuyển này mới nghe rõ đến thế, mặc dù bà làm thế nào để cắt xuyên qua được sức mạnh mệt mỏi này của Harpocrates, ta không thể biết được. Đó chắc chắn là Sibyl. Ta nhận ra tông giọng ngang ngạnh, giống với cách bà đã nói hàng thế kỉ trước, khi bà thề sẽ không bao giờ yêu ta cho đến khi từng hạt cát trôi đi hết: Hãy quay trở lại với tôi thời khắc cuối đó. Rồi, nếu ngài vẫn muốn tôi, tôi sẽ là của ngài.

Giờ, chúng ta đang ở đây, kết thúc sai lầm nhất, không 1 ai trong chúng ta ở thể trạng đúng đắn để chọn lấy nhau.

Harpocrates chăm chú nhìn chiếc bình, biểu cảm trở nên buồn và xót thương. Ông dường như muốn hỏi, Em chắc chứ?

"Đây là điều mà tôi đã biết trước" Sibyl thì thầm "Cuối cùng, chúng ta sẽ được nghỉ ngơi"

1 hình ảnh mới xuất hiện trong tâm trí ta - đoạn thơ trong Sách của Sibylline, những chữ cái màu tím trên nền da trắng, sáng đến mức khiến ta thấy chói. Câu chữ bốc khói như thể mới được khắc từ cây kim của nghệ sĩ xăm yêu nữ mình người cánh chim: Thêm hơi thở của vị thần không nói, khi linh hồn ông được giải thoát, cùng với lớp kính vỡ tan.

Harpocrates hẳn cũng đã nhìn thấy những dòng này, dựa vào cái cách ông cau mày. Ta đã chờ ông dịch nghĩa của chúng, và giận giữ lần nữa, quyết định nếu linh hồn của ai nên được giải thoát, đó nên là ta.

Khi ta còn là thần, ta chỉ nghĩ về dòng chảy thời gian. 1 vài thế kỉ trôi qua, có vấn đề gì đâu? Giờ ta cần nhắc mất bao lâu để Sibyl viết những dòng thơ này. Chúng đã được viết vội vàng vào bản gốc những quyển sách của Sibylline khi Rome còn là 1 vương quốc nhỏ bé. Sibyl có biết hết tất cả thậm chí ý nghĩa của chúng không? Bà có nhận ra mình sẽ kết thúc chẳng còn gì ngoài 1 giọng nói trong bình, mắc kẹt trong chiếc hộp kim loại tối đen cùng với người bạn trai có mùi như hoa hồng và nhìn như đứa trẻ 10 tuổi héo quắt mặc chiếc áo toga và vương miện giống ki gổ? Nếu vậy, làm thế nào bà không muốn giết ta thậm chí còn hơn cả Harpocrates chứ?

Vị thần chăm chú trong chiếc thùng hàng, có lẽ đang có 1 cuộc hội thoại ngoại cảm riêng tư với Sibyl yêu dấu.

Reyna và Meg đổi tư thế, làm cách tốt nhất để chặn ta khỏi ánh nhìn của vị thần. Có lẽ họ nghĩ nếu ông không thấy ta, ông sẽ quên rằng ta đang ở đây vậy. Ta cảm thấy xấu hổ trốn chui trốn lủi sau chân họ, nhưng ta đã quá kiệt quệ và quay cuồng ta nghi ngờ mình có thể đứng.

Không quan trọng là Harpocrates đã cho ta xem hình ảnh gì, hoặc ông đã mệt mỏi thế nào với cuộc đời, ta không thể tưởng tượng ông sẽ chỉ đồng tình và đầu hàng. Ồ, người cần phải giết ta cho mấy cái thứ tiên tri đó hả? Được thôi, chắc rồi! Đâm ta ngay đây này!

Ta chắc chắn không thể tưởng tượng ông để bọn ta lấy bình của Sibyl và đập tan nó cho nghi lễ kêu gọi sự giúp đỡ được. Họ đã tìm thấy tình yêu. Tại sao họ lại muốn chết chứ?

Cuối cùng, Harpocrates gật đầu, như thể họ đã đi đến thỏa thuận. Khuôn mặt ông căng ra tập trung, ông hạ ngón tay trên miệng, nâng cái bình tới môi, và tặng nó một nụ hôn nhẹ nhàng. Thông thường, ta sẽ không bị lung lay bởi 1 người đàn ông vuốt ve 1 cái bình, nhưng hành động đó quá buồn và chân thành, 1 cục u hình thành trong cổ họng ta.

Ông vặn xoắn nắp đây.

"Tạm biệt, Apollo" Sibyl nói, giờ đã rõ hơn "Tôi tha thứ cho ngài. Không phải bởi vì ngài xứng đáng với điều đó. Không hề. Nhưng bởi vì tôi sẽ không ra đi trong quên lãng mang theo nỗi hận thù khi có thể nắm giữ được tình yêu"

Thậm chí nếu ta có thể nói được, ta cũng sẽ không biết phải nói gì. Ta đã sốc. Tông giọng của bà không yêu cầu đáp trả, không cần lời xin lỗi. Bà không cần hay muốn bất cứ thứ gì từ ta. Gần như thể ta là người bị xóa sổ vậy.

Harpocrates bắt gặp ánh mắt ta. Cơn giận vẫn còn âm ỉ trong đôi mắt, nhưng ta có thể nói ông đã cố gắng thả trôi nó đi. Nỗ lực dường như còn nhiều hơn khi giữ tay khỏi môi.

Vô ý, ta hỏi, Tại sao hai người lại làm việc này? Làm sao có thể chỉ đồng ý cái chết?

Chắc chắn có lợi cho ta khi ông làm vậy. Nhưng nó chẳng có lí gì hết. Ông đã tìm thấy 1 tâm hồn khác để sống. Bên cạnh đó, quá nhiều người đã hi sinh bản thân vì nhiệm vụ của ta rồi.

Ta giờ đã hiểu, hơn là trong quá khứ, tại sao chết đi thình thoảng lại cần thiết. Khi là người phạm, ta đã lựa chọn trong vài phút trước để cứu bạn mình. Nhưng 1 vị thần đồng ý để thôi tồn tại, đặc biệt khi ông đang tự do và yêu sao? Không. Ta không thể giải nghĩa nỗi điều này.

Harpocrates cho ta cái nhếch mép nhạt. Sự hỗn loạn, tâm trạng gần như hoảng loạn của ta hẳn cho ông cái ông cần để cuối cùng dừng việc giận dữ. Giữa hai chúng ta, ông là vị thần khôn ngoan hơn. Ông hiểu điều gì đó mà ta thì không. Ông chắc chắn sẽ không định cho ta câu trả lời rồi.

Vị thần câm lặng gửi ta 1 hình ảnh cuối cùng: ta nơi bệ thờ, hiến tế lên trên trời cao. Ta dịch ra đó là 1 mệnh lệnh: Làm cho nó xứng đáng. Đừng thất bại.

Rồi ông thở ra thật sâu. Bọn ta nhìn, bất động, khi ông bắt đầu vỡ vụn, khuôn mặt tan ra, vương miện đổ xuống như pháo đài cát. Hơi thở cuối cùng, 1 ánh sáng bạc của cuộc đời đang tàn phai, cuộn xoắn vào chiếc bình cùng với Sibyl. Ông đã có đủ thời gian để vặn nút đóng lại trước khi cánh tay và ngực trở thành bụi, và rồi Harpocrates ra đi.

Reyna tiến về phía trước, bắt lấy cái bình trước khi nó có thể rơi xuống sàn.

"Sát nút" cô nói, và ta nhận ra sự tĩnh lặng của vị thần đã vỡ tan.

Mọi thứ dường như quá ồn: hơi thở của chính mình, tiếng xèo xèo của dây điện bị cắt, tiếng cọt két của tường thùng vận chuyển trong gió.

Meg vẫn có tông da của quả đậu. Cô nhìn chiếc bình trong tay Reyna như thể lo lắng nó sẽ nổ tung "Có phải họ...?"

"Ta nghĩ..." ta thả ra từng từ. Ta vỗ mặt và thấy hai má ươn ướt "Ta nghĩ họ đi rồi. Mãi mãi. Hơi thở cuối cùng của Harpocrates giờ là tất cả còn sót lại trong chiếc bình này"

Reyna sẫm soi qua lớp kính "Nhưng Sibyl...?" cô quay mặt về phía ta và suýt làm rơi bình "Thánh thần ơi, Apollo. Ngài trông thật tồi tệ"

"1 buổi biểu diễn kinh dị. Phải, ta nhớ rồi"

"Không. Ý tôi là nó giờ còn tệ hơn. Chết độc. Nó diễn ra lúc nào vậy?"

Meg liếc nhìn mặt ta "Ôi, eo. Chúng ta phải đưa anh đi chữa trị, nhanh chóng"

Ta mừng là mình không có gương hay camera điện thoại để chiêm ngưỡng. Ta chỉ có thể cho rằng những đường tím độc đã dâng lên đến cổ và giờ vẽ vờ thêm hoa văn mới trên má ta. Ta không cảm thấy zombie một chút nào. Vết thương ở bụng không đau nhức hơn trước. Nhưng điều đó đơn giản có nghĩa là hệ thống lo lắng của ta đã đóng rồi.

"Giúp ta đứng dậy với" ta nói

Cần hẳn 2 người họ để làm vậy. Trong quá trình, ta đặt 1 tay lên sàn để nâng bản thân, giữa những que gỗ rìu vỡ tan, và có 1 mảnh vụn trong lòng bàn tay. Tất nhiên rồi.

Ta lắc lư trên đôi chân như bọt biển, dựa vào Reyna, rồi Meg, cố gắng nhớ làm thế nào để đứng. Ta không muốn nhìn vào bình thủy tinh, nhưng không thể kiềm chế. Không có dấu hiệu nào cho sự sống bạc màu của Harpocrates trong đó. Ta phải có niềm tin rằng hơi thở cuối cùng của ông vẫn còn đó. Hoặc là vậy, hoặc là khi bọn ta cố gắng triệu hồi giúp đỡ, ta sẽ khám phá ra ông đã chơi ta 1 cú kết kinh khủng.

Đối với Sibyl, ta không thể cảm nhận sự tồn tại của bà. Ta chắc hạt cát cuối cùng đã trôi đi. Bà đã chọn biến mất khỏi vũ trụ này với Harpocrates - trải nghiệm chia sẻ cuối cùng của 1 cặp đôi không thật.

Bên ngoài chiếc bình, vết keo còn lại dính 1 nhãn giấy trên mặt kính. Ta chỉ có thể dịch nghĩa những từ đã mờ MÚT NHO SMUCKER. Tarquin và các hoàng đế hẳn biết câu trả lời.

"Làm sao họ có thể...?" Reyna rùng mình "1 vị thần có thể làm vậy sao? Chỉ... lựa chọn ngừng tồn tại?"

Ta muốn nói Thần thánh có thể làm mọi thứ, nhưng sự thật là, ta không biết nữa. Câu hỏi lớn hơn là, tại sao 1 vị thần lại thậm chí muốn thử chứ?

Khi Harpocrates cho ta nụ cười nhạt cuối cùng, hẳn ông đã báo hiệu 1 ngày nào đó ta sẽ hiểu? Một ngày nào đó, thậm chí cả cư dân đỉnh Olympus cũng sẽ là những di tích bị lãng quên, ao ước được biến mất?

"Chúng ta phải quay lại" Reyna nói "Ngài có thể di chuyển - ?"

"Suyt" Meg cắt ngang, đặt 1 ngón tay lên môi.

Ta sợ cô đang đóng vai Harpocrates theo cách không thích hợp nhất. Rồi ta nhận ra cô khá nghiêm túc. Đôi tai mới nhạy cảm của ta nhận ra những gì cô đang nghe thấy - tiếng kêu xa xôi, nhạt nhòa của lũ chim giận dữ. Bọn quạ đã quay lại.

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 31

Ồ, trăng máu lên cao

Hẹn ngày tử lần sau nhé

Ta bị tắc đường rồi

BỌN TA THOÁT RA KHỎI thùng hàng vận chuyển vừa kịp lúc để bị ném bom.

1 con quạ bổ nhào qua Reyna và cắn 1 phần tóc cô.

"Ôi!" cô hét lên "Được thôi, đủ rồi nhé. Cầm lấy cái này."

Cô đẩy cái bình thủy tinh vào tay ta, rồi rút kiếm.

Con quạ thứ hai bay vào tầm với và cô cắt nó khỏi bầu trời. Đôi kiếm của Meg xoay tít, biến 1 con khác thành đám mây đen. Vậy là chỉ còn khoảng 30 đến 40 con tàu lượn khát máu chết chóc thành đàn trên tòa tháp thôi.

Cơn giận nổ tung trong ta. Ta quyết định đã chịu quá đủ những đấng cay của bọn quạ rồi. Rất nhiều người có lí do chính đáng để ghét ta: Harpocrates, Sibyl, Koronis, Daphne... có lẽ là còn vài tá nữa. Được rồi, chắc là hàng trăm người khác. Nhưng bọn quạ ư? Chúng chẳng phát triển quá đi! Chúng trở nên khổng lồ! Chúng yêu thích công việc ăn thịt tươi. Đủ với mấy loại đồ lỗi vớ vẩn rồi.

Ta bảo vệ bình thủy tinh trong balo. Rồi cởi dây đeo cung khỏi vai.

"Cút không chết!" ta hét lên với đàn chim "Đã cảnh cáo rồi đấy!"

Bọn quạ kêu lên chế nhạo. 1 con đâm bổ xuống ta và ăn ngay 1 mũi tên vào mắt. Nó lượn vòng rơi xuống, nổ tung thành 1 đám mây phểu toàn lông.

Ta chọn 1 mục tiêu khác và bắn hạ. Rồi thứ ba. Thứ tư.

Tiếng kêu của bọn quạ trở thành 1 rừng báo động. Chúng mở rộng vòng tròn, có lẽ nghĩ có thể thoát khỏi tầm ngắm. Ta chứng minh điều ngược lại. Liên tiếp bắn cho đến khi 10 con đã chết. Rồi 1 tá nữa.

"Ta đã mang thêm mũi tên cho ngày hôm nay!" Ta hét lên "Đứa nào xung phong tiếp đây?"

Cuối cùng, bọn chim đã nhận ra thông điệp. Với vài tiếng rít chia tay - có lẽ là những nhận xét xúc phạm cha mẹ tổ tiên ta - chúng từ bỏ việc tấn công và bay về phía bắc thẳng tới Hạt Marin.

"Làm tốt lắm" Meg nói với ta, thu hồi kiếm.

Việc tốt nhất ta có thể xoay sở là gặt đầu và thở khò khè. Những giọt mồ hôi đóng băng trên trán ta. Đôi chân như khoai tây chiên sũng nước. Ta không thấy mình có thể trèo xuống khỏi thang, và có thể biến thành 1 con zombie.

"Ôi, thánh thần" Reyna nhìn về hướng đám chim vừa rời đi, ngón tay cô lơ đãng tìm kiếm phần da đầu nơi con quạ đã cắn đứt 1 nhúm tóc.

"Nó sẽ mọc lại thôi" ta nói

"Cái gì? Không, không phải tóc tôi. Nhìn kìa!"

Cô chỉ về cây cầu Cổng Vàng.

Bọn ta hẳn đã ở bên trong thùng hàng vận chuyển lâu hơn ta nhận thấy. Mặt trời đã xuống nơi trời tây. Mặt trăng tròn ban ngày đã lên trên đỉnh Tamalpais. Nhiệt buổi chiều xua tan đi đám sương, cho bọn ta 1 khung nhìn hoàn hảo của con vịnh trắng - 50 du thuyền xinh đẹp hình V - lướt đi thong thả qua ngọn hải đăng Bonita ở rìa mũi Marin, hướng tới cây cầu. Một khi nó đi qua, chúng sẽ thẳng tiến tới Vịnh San Francisco.

Miệng ta có vị như bụi thánh "Chúng ta còn bao nhiêu thời gian?"

Reyna kiểm tra đồng hồ "Những tên rượu hỏng(vappae) đang rất thong dong, nhưng thậm chí với tốc độ hiện giờ, chúng sẽ ở vị trí khai hỏa trại vào hoàng hôn. Có lẽ 2 tiếng nữa?"

Ở trường hợp khác, ta hẳn đã thích thú việc cô dùng cụm vappae. Đã từ rất lâu khi ta nghe thấy có ai gọi kẻ thù của mình là rượu hỏng. Trong văn phong hiện đại, ý gần nhất với nó sẽ là bọn đê tiện.

"Mất bao lâu để về trại?" ta hỏi

"Với giao thông buổi chiều thứ 6 ấy hả?" Reyna tính toán "Có lẽ khoảng hơn 2 tiếng"

Từ 1 trong những chiếc túi trên thắt lưng làm vườn, Meg lôi ra 1 nắm đầy những hạt "Tôi đoán chúng ta phải nhanh lên thôi vậy"

Ta không quen thuộc với Jack và cây đậu thần.

Nghe không giống với thần thoại Hy Lạp cho lắm.

Khi Meg nói chúng ta sẽ phải dùng công Jack-và-cây-đậu-thần, ta không hề hiểu ý cô là gì, thậm chí khi cô rải đều nắm hạt xuống cửa tháp gần nhất, khiến chúng nở bung cho đến khi cô tạo hình thành 1 lưới cây thả dọc xuống dưới đất.

"Anh đi trước" cô ra lệnh

"Nhưng..."

"Anh không hề trong trạng thái có thể leo thang" cô nói "Cách này sẽ nhanh hơn. Như thể rơi xuống vậy. Chỉ là cùng với cây cỏ thôi"

Ta ghét cái cách miêu tả đó.

Reyna nhún vai "Gì chứ"

Cô đá 1 chân qua lan can và nhảy. Các cây xanh quẩn lầy, chuyền cô xuống lưới lá mỗi lần vài feet như lũ đoàn xô nước (nhóm người chuyên xô nước cho nhau để dập lửa). Ban đầu cô hét toáng và vung cánh tay, nhưng khoảng nửa đường, cô kêu lên với bọn ta "KHÔNG-TỆ-ĐẾN-THẾ!"

Ta tiếp theo. Nó thật tệ. Ta la ãm lên. Bị lộn tùng phèo. Ta quăng quật tìm lấy thứ gì để bám, nhưng hoàn toàn được bao chùm lấy bởi lòng nhân từ của cây leo và dương xỉ. Nó giống kiểu rơi tự do qua 1 túi lá kích cỡ tòa nhà cao tầng vậy, nếu những chiếc lá đó vẫn còn sống và thích sờ soạng.

Ở dưới đáy, thực vật hạ ta xuống nhẹ nhàng trên mặt cỏ bên cạnh Reyna, người trông giống như thể cô đã bị bồi hắc ín và dính hoa. Meg hạ cánh bên cạnh và ngay lập tức sụp vào vòng tay ta.

"Hơi nhiều cây" cô làu bàu

Đôi mắt cô trợn tròn. Bắt đầu ngáy. Ta đoán cô sẽ không trải nghiệm thêm Jack và cây đậu thần nào trong hôm nay nữa.

Aurum và Argentum sồ tới, vẩy đuôi và sửa ăng ăng. Hàng trăm cọng lông đen rải rác xung quanh bãi đỗ xe nói với ta rằng đôi chó săn đã nô đùa khá vui vẻ với bọn chim ta hò hét trên trời.

Ta không trong tình trạng có thể đi được, cũng như vác theo Meg, nhưng bằng cách nào đó, để cô vào giữa, Reyna và ta xoay sở để loạng choạng xuống bên đồi về tới cái xe tải. Ta cho là Reyna đã dùng kỹ năng Bellona tuyệt vời để cho ta mượn sức mạnh, mặc dù ta nghi ngờ cô còn có để mà chia sẻ.

Khi bọn ta tới được chiếc Chevy, Reyna huýt sáo. Đồi chó nhảy ngay vào phía sau xe. Bọn ta vật sự phụ đậu thần bất tỉnh vào giữa cái ghế dài. Ta sụp xuống ngay cạnh cô. Reyna bật động cơ, và lao vút xuống đồi.

Quá trình đó yên ổn được khoảng 90 giây. Rồi bọn ta xông vào Quận Castro và mắc kẹt trong ách tắc buổi thứ 6 xuống tận tới đường cao tốc. Suýt thì đủ để ta ước 1 thêm 1 đợt chuyển xô nước toàn cây xanh có thể ném bọn ta về Oakland.

Sau khoảng thời gian với Harpocrates, mọi thứ dường như ồn ào một cách khiêu khích: động cơ chiếc Chevy, tiếng trò chuyện của những người qua đường, tiếng đàn từ những chiếc loa trầm trong các ô tô khác. Bọn ta đã có được cái mà mình muốn, mặc dù ta khó có thể tin được Sibyl và Harpocrates đã mất.

Ta phải giải quyết cơn sốc và nỗi đau này sau, cứ cho là nếu ta còn sống. Ta cần phải tìm ra cách để vinh danh xứng đáng sự ra đi của họ. Một người tưởng niệm cái chết của vị thần tĩnh lặng như thế nào? 1 khoảng khắc lặng im dường như quá vô dụng. Có lẽ là 1 khoảng khắc hò hét ư?

Ưu tiên việc cần làm trước: sống sót qua trận chiến tối nay. Rồi ta sẽ tìm hiểu mấy thứ la hò đấy.

Reyna hẳn đã chú ý biểu cảm lo lắng của ta.

"Ngài đã làm rất tốt ở đó" cô nói "Ngài đã đứng lên"

Reyna có vẻ thật lòng. Nhưng lời khen của cô chỉ khiến ta thêm xấu hổ.

"Ta đang nắm giữ hơi thở cuối cùng của vị thần mình đã bắt nạt" ta nói thống khổ "trong chiếc bình của Sibyl ta đã nguyện rửa, người được canh gác bởi lũ chim mà ta đã biến chúng thành bộ máy giết người sau khi chúng ba hoa về người bạn gái ngoại tình, người ta sau đó đã giết hại"

"Tất cả đều đúng" Reyna nói "nhưng vấn đề là, ngài giờ đã nhận ra nó"

"Cảm giác thật tồi tệ"

Cô cho ta 1 nụ cười nhạt "Đó là điểm mấu chốt đấy. Ngài làm 1 điều gì đó độc ác, cảm thấy tồi tệ về nó, và ngài sẽ trở nên tốt hơn. Đó là dấu hiệu cho thấy ngài hẳn đang hình thành thứ gọi là lương tâm"

Ta cố gắng nhớ vị thần nào đã tạo nên lương tâm con người. Đã bao giờ bọn ta tạo ra nó, hay con người chỉ tự hình thành mà thôi? Cho người phạm 1 xúc cảm lịch sự dường như không giống hành động mà 1 vị thần sẽ khoe khoang trên trang cá nhân.

"Ta - ta trân trọng những gì cô nói" ta xoay sở "Nhưng lỗi lầm trong quá khứ của ta suýt giết cô và Meg. Nếu Harpocrates hủy hoại cô khi cô đang cố gắng bảo vệ ta..."

Reyna cho ta 1 cái vờ vai "Tất cả những gì bọn tôi làm là cho Harpocrates thấy ngài đã thay đổi nhiều như thế nào. Ông ấy đã nhận ra. Có phải ngài đã hoàn toàn dựng lên tất cả những chuyện tồi tệ mình đã làm không? Không. Nhưng ngài liên tục lấp đầy cột "người tốt, việc tốt". Đó là tất cả những gì chúng ta có thể làm"

Lấp đầy cột "người tốt, việc tốt". Reyna nói về sức mạnh siêu nhiên này như thể nó là thứ duy nhất ta thật sự có sở hữu vậy.

"Cảm ơn" ta nói

Cô quan sát gương mặt lo lo âu, có lẽ nhận ra dàn nho tím chất độc đã luồn lách lên được đến cổ ta "Ngài có thể cảm ơn tôi bằng việc sống sót, nhé? Chúng tôi cần ngài cho nghi lễ triệu hồi"

Khi bọn ta leo tới được dốc vào của Tiểu bang 80, ta bắt được vài hình ảnh lướt qua của vịnh phía chân trời khu phố. Du thuyền giờ đã trôi qua cầu Cổng Vàng. Hẳn là, cắt di những dây xích của Harpocrates và phá hủy rìu không làm cản trở các tên hoàng đế chút nào.

Trải dài trước bình nguyên rộng lớn là những lặn tàu bạc từ hàng tá con thuyền nhỏ hơn thẳng tiến tới bờ Vịnh Đông. Đội đồ bộ, ta đoán vậy. Và những con thuyền đó đang di chuyển nhanh hơn là bọn ta.

Phía Núi Tam, trăng tròn lên cao, chậm chậm chuyển thành màu nước Kool-Aid của Dakota.

Trong khi đó, Aurum và Argentum sủa vui vẻ ở ghế sau. Reyna gõ ngón tay lên vô lăng và lầm bầm "Vamonos. Vamonos. (nghĩa là đi nào)" Meg dựa vào ta, ngáy và nhỏ dại xuống áo ta. Bởi vì cô yêu ta quá mà.

Bọn ta chậm chậm tiến về Cầu Vịnh khi Reyna cuối cùng nói "Tôi không thể chịu được điều này. Đoàn thuyền không nên băng qua được Cổng Vàng"

"Ý cô là gì?" ta hỏi

"Mở khoang chứa găng tay hộ tôi. Phải có 1 cuộn giấy trong đó"

Ta chần chừ. Ai biết được thể loại nguy hiểm gì đang trốn ở bên trong khoang chứa găng tay xe tải của 1 pháp quan cơ chứ? Cẩn trọng, ta lục lọi qua những giấy tờ bảo hiểm, một vài hộp giấy ăn, vài túi đồ ăn cho chó...

"Cái này sao?" ta giơ lên 1 ống giấy mềm.

"Phải. Mở nó ra và xem có hiệu nghiệm không?"

"Ý cô nó là cuộn giấy liên lạc sao?"

Cô gật đầu "Tôi đã tự làm đó, nhưng khá là nguy hiểm để vừa lái vừa mở nó"

"Ừm, được rồi" ta mở rộng cuộn giấy ngang lòng

Bề mặt của nó trống trơn. Không có gì xảy ra.

Ta tự hỏi nếu ta phải nói vài từ thần chú hay đưa nó số tài khoản hoặc thứ gì đó khác. Rồi, phía trên cuộn giấy, 1 quả cầu sáng mờ nhạt rung rinh, từ từ chuyển thành 1 Frank Zhang ảo ảnh thu nhỏ.

"Whoa!" Frank Con gần như nhảy ra khỏi chiếc áo giáp nhỏ bé của mình "Apollo?"

"Xin chào" ta nói. Rồi nói với Reyna "Thành công rồi này"

"Tôi có thể thấy" Reyna nói "Frank, cậu có nghe rõ tôi nói không?"

Frank nheo mắt. Bọn ta hẳn cũng trông nhỏ con và mờ nhạt đối với cậu "Có phải...? Hầu như có thể... Reyna?"

"Phải!" cô nói "Bọn tôi đang trên đường trở về. Đoàn thuyền đang đến!"

"Tôi biết... thông báo từ Scout..." giọng Frank đứt quãng. Cậu dường như đang ở trong 1 hang động lớn nào đó, quân đoàn vội vàng phía sau, đào hố và vác 1 kiểu những chiếc bình đựng tro cốt đồ sộ nào đó.

"Cậu đang làm vì vậy?" Reyna hỏi "Ở đâu thế?"

"Caldecott..." Frank nói "Chỉ là... vài món phòng vệ"

Ta không chắc nếu giọng cậu nhiều như thế bởi vì tĩnh điện, hay bởi vì cậu đang lảng tránh nữa. Dựa vào biểu cảm, bọn ta thấy cậu đang trong khoảnh khắc khá gượng gạo.

"Có tin gì... Michael không?" cậu hỏi (Chắc chắn đang đổi chủ đề)
"Đáng ra... bây giờ rồi"

"Cái gì?" Reyna hỏi, đủ lớn để khiến Meg ngáy trong giấc ngủ
"Không, tôi đang định hỏi nếu cậu có nghe được tin gì không. Họ đáng ra phải dừng đoàn thuyền ở Cổng Vàng. Giờ chúng đã đi qua..." giọng cô ngập ngừng.

Có thể có hàng tá lí do tại sao Michael Kahale và đồng đội đã thất bại trong việc chặn du thuyền của hoàng đế. Không ai trong số họ đủ giỏi, và có thể thay đổi được những gì sẽ xảy ra sau đó. Thứ duy nhất đứng giữa Trại Jupiter và sự hủy diệt cuồng nộ giờ là tính tự phụ của các hoàng đế, khiến chúng khăng khăng muốn tấn công mặt đất trước, rồi lọ kẹo thạch Smucker rỗng tuếch có thể hoặc không cho phép bọn ta triệu hồi sự giúp đỡ của vị thần.

"Chờ ở đó!" Reyna nói "Nói với Ella chuẩn bị sẵn sàng cho nghi lễ!"

"Không thể... Cái gì?" khuôn mặt Frank tan ra thành ánh sáng mờ. Giọng cậu nghe như sỏi đá va đập trong lon nhôm "Tôi... Hazel... Cần phải..."

Cuộn giấy bốc cháy, đó không phải là thứ mà đống quần ta cần ở thời điểm đặc biệt này.

Ta đập mạnh những miếng cháy khỏi quần khi Meg tỉnh dậy, ngáp và chớp mắt.

"Anh làm gì thế?" cô hỏi

"Chẳng gì cả! Ta không biết tin nhắn có thể tự hủy thế này!"

"Kết nối vẫn tệ" Reyna đoán "Sự tĩnh lặng hẳn phải phá vỡ từ từ - kiểu, bắt đầu lan ra ngoài từ tâm ở Tháp Sutro. Chúng ta đã làm cuộn giấy quá tải"

"Có lẽ" ta dậm nốt những mảnh cuối cùng của cuộn giấy cháy âm ỉ "Mong rằng chúng ta có thể gửi được tin nhắn Iris khi về được trại"

"Nếu chúng ta về được trại" Reyna cầu nài "Giao thông thế này... Ồ"

Cô chỉ vào biển đường đang nhấp nháy phía trên bọn ta: ĐỪNG CO TỐC 24E CHẶN Ở HÈM CALDECOTT VÌ BẢO TRÌ KHẨN CẤP, HÃY TÌM LỐI KHÁC.

"Bảo trì khẩn cấp?" Meg hỏi "Chị có nghĩ là lại do Màn Sương Mù, đuổi mọi người đi không?"

"Có thể" Reyna cau mày với hàng xe ô tô phía trước bọn ta "Thảm nào tất cả đang rời đi. Frank đang làm gì ở trong hầm vậy? Bọn tôi không hề bàn bạc gì..." Cô nhíu mày, như thể 1 ý nghĩ không hay ho đã xuất hiện. "Chúng ta phải về. Nhanh chóng"

"Các hoàng đế sẽ cần thời gian để sắp xếp cuộc tấn công trên đất liền" ta nói "Chúng sẽ không ra mắt máy bắn đá của mình cho đến sau khi thử giữ trại nguyên vẹn đâu. Có lẽ... có lẽ tắc đường thế này cũng sẽ làm chậm chân chúng. Phải tìm đường khác để đi"

"Chúng ở trên thuyền cơ mà, ngốc nghếch" Meg nói

Cô nói đúng. Và 1 khi lực lượng tấn công cập bến, chúng sẽ hành quân xuống, chứ không phải lái xe. Tuy vậy, ta thích hình ảnh những tên

hoàng đế và đội quân tiếp cận Hầm Caldecott, nhìn thấy 1 đồng biển hiệu nhấp nháy và nón giao thông cam lè, và quyết định Khốn kiếp. Chúng ta sẽ phải quay lại vào ngày mai rồi.

"Chúng ta có thể bỏ lại xe tải" Reyna trầm tư. Rồi cô nhìn về phía bọn ta và rõ ràng từ bỏ ý tưởng đó. Không ai trong số bọn ta đang trong tình trạng để chạy marathon từ giữa Cầu Vịnh tới Trại Jupiter cả.

Cô lăm băm nguyên rủa "Chúng ta cần... À!"

Ngay phía trước, 1 xe tải bảo dưỡng lăn ngang qua, người công nhân đứng ở cửa sau nhặt những nón giao thông đã chặn làn đường bên trái vì vài lí do không rõ. Diễn hình. Thứ 6 ở thời điểm đông đúc, với Hầm Caldecott đóng lại, rõ ràng những gì người muốn làm là đóng lại 1 làn đường ngay cây cầu chật ních nhất khu vực rồi. Tuy vậy, điều này có nghĩa là, phía trước chiếc xe bảo trì đó, là làn đường trống vắng, cực kì bất hợp pháp để lái vào, trải dài xa nhất mà Lester có thể nhìn thấy.

"Bám chặt nhé" Reyna cảnh cáo. Và ngay khi bọn ta lách qua được chiếc xe tải bảo dưỡng, cô quẹo lên phía trước nó, lội qua 1 nửa số nón giao thông, và rõ động cơ.

Chiếc xe tải bảo dưỡng bấm còi và bật sáng đèn pha. Đôi chó săn của Reyna sủa và vẫy đuôi đáp lại kiểu Gặp sau nhé!

Ta tưởng tượng chúng ta hẳn đã có vài chiếc xe Tuần Tra Đường Cao Tốc California sẵn sàng đuổi theo ở cuối cây cầu rồi, nhưng hiện tại, bọn ta phá tan sự ách tắc giao thông với tốc độ đáng khen kể cả đối với cỗ xe ngựa mặt trời của ta.

Bọn ta tới được địa phận Oakland. Vẫn không có dấu hiệu của sự truy đuổi. Reyna rẽ vào 580, nghiền nát 1 hàng những cột giao thông màu cam và phóng lên hợp làn dốc vào Đường cao tốc 24. Cô lịch sự phớt lờ những

anh chàng trong chiếc mũ bảo hiểm vẫy biển hiệu NGUY HIỂM màu cam và hét lên với bọn ta.

Bọn ta đã tìm thấy 1 con đường khác. Đó là tuyến đường thông thường không được phép đi.

Ta liếc về phía sau. Chưa có cảnh sát. Trên mặt nước, du thuyền của các hoàng đế đã đi qua Đảo Kho Báu và thong thả chuẩn bị vào vị trí, hình thành 1 chiếc vòng cổ những cỗ máy chết chóc xa hoa hàng tỉ đô la ngang qua vịnh. Ta không nhìn thấy dấu hiệu của biệt đội đổ bộ những con tàu nhỏ hơn, có nghĩa là chúng hẳn đã tới được bờ rồi. Điều đó không tốt chút nào.

Về mặt tích cực, bọn ta đã làm rất tốt. Tự vượt qua cây cầu, điểm đến của bọn ta chỉ còn cách vài dặm nữa thôi.

"Chúng ta sẽ làm được" ta nói, như 1 tên ngốc.

1 lần nữa, ta đã phá vỡ Định Luật thứ Nhất của Percy Jackson: đừng bao giờ nói điều gì đó sẽ thành công, bởi vì ngay khi người có thể, nó sẽ không xảy ra đâu.

KALUMP!

Phía trên đầu bọn ta, những vết lõm hình bàn chân xuất hiện trên trần xe. Chiếc xe chòng chành dưới sức nặng mới. Lại là cảnh tượng thân quen cùng ngạ quỷ đây mà.

Aurum và Argentum sửa dũ đội.

"Eurynomos!" Meg hét lên

"Chúng ở đâu ra vậy?" ta phàn nàn "Có phải chúng chỉ chờ ở những biển chỉ đường cao tốc cả ngày, chờ đợi được rơi xuống không?"

Móng vuốt đâm thủng lớp kim loại và vải. Ta biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo: được lấp đặt thêm ánh sáng mặt trời.

Reyna hô to "Apollo, giữ tay lái này! Meg, đạp chân ga!"

Trong 1 tích tắc, ta nghĩ cô cho đó là 1 loại cầu nguyện nào đó. Trong những khoảng khắc khủng hoảng cá nhân, những người môn đệ thường khẩn cầu ta rằng: Hỡi Apollo, xin hãy giữ lấy tay lái, mong rằng ta sẽ dẫn dắt họ vượt qua những khó khăn. Đa phần, mặc dù vậy, họ không thật sự có ý đó, hay ta cũng không hề ngồi ngay ghế hành khách, hay họ cũng không nói thêm bất cứ thứ gì về Meg và những cái chân ga.

Reyna không hề chờ ta nhận ra. Cô thả năm tay và vươn ra sau ghế, mò mẫm tìm vũ khí. Ta ngả sang bên và nắm lấy vô lăng. Meg đặt chân lên chân ga.

Bán kính là quá gần để Reyna có thể dùng kiếm, nhưng điều đó chẳng phiền cô chút nào. Reyna có dao găm. Cô rút ra 1 chiếc, nhìn vào cái trần bị bẻ cong và vỡ phía trên bọn ta, và lầm bầm "Không ai được gây hấn với xe tải của ta"

Rất nhiều thứ đã xảy ra trong 2 giây tiếp.

Trần xe bị xé mở to, lộ ra tầm nhìn kinh tởm và quen thuộc của 1 con ngạ quỷ màu ruồi, đôi mắt trắng phồng to, răng nanh nhỏ giọt nước miếng, chiếc tã lông kền kền rung rinh trong gió.

Cái mùi của thịt ôi thiu phả vào trong buồng lái, khiến bụng dạ ta lộn ngược. Tất cả những chất độc zombie trong cơ thể ta dường như bùng cháy cùng lúc.

Con eurynomos gào to "ĐỒỒỒỒỒ ẦẦẦẦẦẦ...."

Tuy vậy, tiếng hét bắt đầu cuộc chiến của nó bị cắt ngắn đi, khi Reyna đẩy bản thân lên và đâm con dao găm thẳng vào cái tã kền kền.

Cô hẳn đã quan sát những điểm yếu của ngựa quý. Và tìm thấy. Con eurynomos ngã khỏi chiếc xe tải, điều đáng ra phải thật tuyệt vời, ngoại trừ việc ta, cũng, cảm thấy như thể đã bị đâm ngay vào tã.

Ta nói "Xin lỗi".

Tay ta trượt khỏi vô lăng. Meg đạp chân ga cảnh báo. Với Reyna vẫn còn 1 nửa ở ngoài buồng lái, đôi chó săn tru lên dữ dội, con Chevy của bọn ta quẹo ngang qua bờ dốc và đâm thẳng vào lan can. May mắn thay. 1 lần nữa, ta lại rơi khỏi đường cao tốc Vịnh Đông trong 1 chiếc xe ô tô không thể bay rồi.

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 32

Bọn ta có món lạ

Nay trên xe tải qua sử dụng

Cảm ơn, người mua hàng bia ngắm

CON TRAI TA ASCLEPIUS TỪNG có lần giải thích mục đích của sốc vật lí cho ta.

Cậu nói đó là cơ chế an toàn cho việc mô phỏng chấn thương. Khi nào con người trải qua một chuyện quá bạo lực và kinh khủng để xử lí, nó chỉ đơn giản dừng việc tiếp nhận. Từng phút, từng giờ, thậm chí cả ngày có thể hoàn toàn là 1 khoảng trống trong trí nhớ của nạn nhân.

Có lẽ điều đó giải thích tại sao ta không có hồi ức của việc chiếc Chevy bị vỡ vụn. Sau khi văng khỏi lan can, điều tiếp theo ta nhớ là loạng choạng ở bãi đỗ xe của một cửa hàng bia bán cung, đây 1 cái xe đẩy siêu thị 3 bánh có Meg ở trong. Ta đang lăm bắm lời nhạc của "(Ngồi trên) Bến tàu Vịnh". Meg, nửa tỉnh nửa mê, vẫy tay bơ phờ, cố gắng dẫn đường.

Xe đẩy của ta đâm vào 1 đồng những kim loại vỡ vụn bốc hơi nước - 1 con Chevy Silverado đổ với lốp nổ lốp bốp, kính chắn gió vỡ tan tành, và túi khí bật mở. 1 tài xế bất cẩn nào đó đã rơi khỏi thiên đường và hạ cánh ngay quây trả xe đẩy, nghiền nát hàng tá các xe đẩy siêu thị dưới sức nặng của con xe bán tải.

Ai lại gây ra chuyện như thế này chứ?

Chờ đã...

Ta nghe tiếng càu nhàu. Cách con xe khoảng vài mét, 2 con chó săn kim loại đứng bảo vệ người chủ đang bị thương của mình, giữa 1 đám đông nhỏ những khán giả ở gian nhà. 1 cô gái trẻ trong bộ quần áo màu hạt dẻ và vàng (Phải rồi, ta nhớ cô ấy! Cô thích cười vào mặt ta lắm!) đang chống trên khuỷu tay, hết sức nhăn nhó, chân trái của cô cong theo 1 góc độ rất không tự nhiên. Khuôn mặt cô có cùng màu với màu nhựa đường.

"Reyna!" ta đẩy xe đẩy Meg vào chiếc xe tải và chạy tới giúp vị pháp quan. Aurum và Argentum để ta qua.

"Ôi. Ôi. Ôi" ta dường như không thể nói gì khác. Ta đáng ra nên biết phải làm gì. Ta từng là 1 bác sĩ. Nhưng cái chân đó gãy - eo.

"Tôi còn sống" Reyna nói qua hàm răng nghiến chặt "Meg sao?"

"Cô ấy đang chỉ đường" ta nói

1 trong những người mua bia ngắm bắn đi chậm chậm tới, bất chấp cơn thịnh nộ của hai chú chó "Tôi đã gọi 911. Có gì khác tôi có thể giúp không?"

"Cô ấy sẽ ổn thôi!" ta kêu lên "Cảm ơn! Tôi - tôi là 1 bác sĩ hả?"

Người phụ nữ phàm trần chớp mắt "Cậu đang hỏi tôi sao?"

"Không. Tôi là 1 bác sĩ!"

"Này" người mua hàng thứ hai "Người bạn khác của cậu đang lăn đi đó"

"Á!" ta chạy qua Meg, người đang lồm bồm "Whee" khi cô bắt lấy hơi nước trên chiếc xe đẩy nhựa đỏ. Ta nắm lấy tay cầm và điều hướng cô quay trở lại bên Reyna.

Vị pháp quan cố gắng di chuyển như nghẹn vì cơn đau "Tôi có lẽ... sắp ngất"

"Không, không, không" Nghĩ đi, Apollo, nghĩ đi. Ta có nên chờ y tá người phạm đến không, người chẳng biết gì đến thức ăn thần thánh và rượu thánh? Ta có nên kiểm tra đồ tiếp tế chữa thương trong thắt lưng làm vườn của Meg?

1 giọng nói quen thuộc từ bên kia bãi đỗ xe hét lên "Cảm ơn, mọi người! Giờ cứ giao cho bọn tôi!"

Lavinia Asimov cuốc bộ đến chỗ bọn ta, một tá những tiên cây và thần rừng theo sau, nhiều người ta nhận ra ở trong Công viên Nhân dân. Đa số đang mặc đồ nguy trang, che phủ bởi cây leo và cành lá như thể họ vừa di chuyển đến nhờ cây đậu thần vậy. Lavinia mặc một chiếc quần lính hồng và áo ba lỗ tank top xanh lá, chiếc nỏ manubalista leng keng trên vai. Với mái tóc hồng sắc nhọn và đôi lông mày hồng, khuôn hàm cô đối xử hung hăng với miếng kẹo cao su, cô chỉ tỏa ra dáng vẻ của chính quyền.

"Giờ đây là một cảnh diễn tập cho nghiên cứu!" cô thông báo với người phạm. "Cảm ơn, những người mua hàng bia ngắm. Xin hãy rời đi!"

Cả tông giọng của cô hay tiếng sủa của đôi chó săn có thể thuyết phục được người xem giải tán. Dù vậy, tiếng còi báo hiệu kêu om sòm đằng xa. Sớm thôi bọn ta sẽ bị bao vây bởi đoàn nhân viên y tế, hoặc đội tuần tra đường cao tốc, hoặc cả hai. Người thường không quen thuộc với những phương tiện vắng khỏi cầu dẫn trên đường cao tốc bằng ta rồi.

Ta nhìn chăm chăm người bạn tóc hồng của chúng ta "Lavinia, cô đang làm gì ở đây vậy?"

"Mật vụ" cô thông báo

"Chó thật (cacaseca - Tây Ban Nha)" Reyna lau bầu "Em đã rời bỏ vị trí. Em gặp rắc rối to rồi đấy"

Những người bạn tinh linh tự nhiên của Lavinia trông thẳng thốt, như thể họ đang trên rìa chạy tán loạn, nhưng người chỉ huy bằng giá màu hồng kiểm chế họ bằng 1 cái liếc mắt. Đôi chó săn của Reyna không gầm gừ hay tấn công, và ta đoán điều đó có nghĩa chúng không đánh hơi thấy lời nói dối nào từ Lavinia.

"Với tất cả sự tôn trọng, thưa Pháp quan" cô nói "nhưng có vẻ như ngài đang gặp rắc rối nhiều hơn là tôi ngay lúc này đây. Harold, Felipe - cố định chân ngài ấy và đưa ngài ra khỏi khu đỗ xe này trước khi thêm nhiều người thường đến. Reginald, đẩy xe chở Meg đi. Lotoya, lấy đi những quân nhu họ còn trên xe nhé. Tôi sẽ giúp Apollo. Chúng ta sẽ tới được khu rừng. Luôn đi!"

Định nghĩa của Lavinia về khu rừng khá là thoáng. Ta sẽ gọi nó là 1 rãnh sâu nơi những chiếc xe đẩy siêu thị chết cứng. Tuy vậy, trung đội Công viên Nhân dân của cô làm việc hiệu quả đáng ngạc nhiên. Chỉ trong vài phút, họ đã che giấu bọn ta an toàn trong rãnh mương giữa những chiếc xe đẩy vỡ và hàng cây đính toàn rác, ngay khi những phương tiện cấp cứu xông vào bãi đỗ xe kêu còi inh ỏi.

Harold và Felipe bó chân Reyna lại - chỉ khiến cô hét và ném rác đi. 2 thần nông khác dựng 1 cái cạm cho cô từ cành cây và vài củ trong khi Aurum và Argentum cố gắng giúp họ với việc mang thêm que củi đến... hoặc có lẽ chúng chỉ muốn được chơi ném gậy. Reginald giải thoát Meg khỏi chiếc xe đẩy siêu thị và làm cô phẫn chấn lại với những miếng bánh thánh.

1 vài tiên cây khác xem vết thương cho ta - ý là thậm chí còn nhiều vết thương hơn những cái ta đã có trước đó - nhưng không làm được gì nhiều lắm. Họ không thích cái nhìn trên gương mặt bị nhiễm độc zombie của ta,

hay cái cách những chất độc xác sống khiến ta có mùi thế nào. Không may, tình trạng của ta là quá khả năng chữa trị của bất kì tinh linh tự nhiên nào.

Khi họ rời đi, một người thì thầm với bạn "1 khi nó trở nên đen hoàn toàn..."

"Tôi biết" bạn cô nói "Với đêm trăng máu sao? Anh chàng tội nghiệp..."

Ta quyết định lờ họ đi. Đường như đó là cách tốt nhất để không vỡ òa trong nước mắt.

Lotoya - người hãn là 1 tiên cây tùng bách, dựa vào nước da màu rượu đỏ và kích cỡ ấn tượng của cô - cúi xuống cạnh ta và đặt những thứ đồ cô lấy được từ trong xe tải. Ta đào bới đien cuong - không phải để tìm cung hay ống tên của ta, hay thậm chí ukulele, nhưng là chiếc cặp. Ta suýt ngất đi vì nhẹ nhõm khi tìm thấy cái lọ Smucker bên trong, vẫn nguyên vẹn.

"Cảm ơn" ta nói với cô.

Cô gật đầu ủ rũ "1 lọ mứt ngon thật khó để tìm"

Reyna vật lộn để ngồi dậy giữa những thần nông quấy rầy xung quanh "Chúng ta đang lãng phí thời gian. Ta phải về trại!"

Lavinia nhướn đôi lông mày hồng "Ngài sẽ không đi đâu hết với cái chân đó, Pháp quan. Thậm chí nếu ngài có thể, ngài cũng không giúp được gì nhiều đâu. Chúng tôi có thể chữa trị nhanh hơn nếu ngài chỉ cần thư giãn..."

"Thư giãn? Quân đoàn cần tôi! Họ cần cả em nữa, Lavinia! Làm sao em có thể rời bỏ như thế?"

"Được rồi, trước hết. Tôi không hề bỏ đi. Ngài không biết được tất cả sự thật"

"Em rời trại mà không được sự cho phép. Em..." Reyna rướn tới trước quá nhanh và thở gấp đau đớn. Các thần nông giữ vai cô. Họ giúp cô ngồi lại, dựa cô vào cái cán với đệm lót toàn rêu, rác và những chiếc áo phong nhuộm màu cũ kĩ.

"Em bỏ lại những người đồng đội" Reyna rên rỉ "Bạn bè"

"Tôi ở ngay đây" Lavinia nói "Tôi sẽ nhờ Felipe ru ngài ngủ ngay bây giờ để ngài có thể nghỉ ngơi và lành vết thương"

"Không! Em...Em không thể chạy trốn như thế"

Lavinia khịt mũi "Ai nói gì về việc chạy trốn chứ? Hãy nhớ, Reyna, đây là kế hoạch dự phòng của ngài. Kế hoạch L cho Lavinia! Khi tất cả chúng ta tới được trại, ngài sẽ phải cảm ơn tôi đó. Ngài sẽ nói với tất cả mọi người đây là ý tưởng của mình"

"Cái gì? Tôi sẽ không bao giờ... Tôi không đưa ra cho em... Đây là chống đối!"

Ta liếc về phía đôi chó săn, chờ đợi chúng xông ra bảo vệ chủ nhân và xé xác Lavinia. Kì lạ, chúng chỉ đi vòng quanh Reyna, thỉnh thoảng liếm mặt cô hoặc ngửi cái chân bị gãy của cô. Chúng dường như lo lắng về tình trạng của cô, nhưng không hề gì đối với lời nói đối chống đối của Lavinia.

"Lavinia" Reyna van nài "Tôi sẽ phải dạy dỗ em lại trong đội đào ngũ. Đừng như thế này. Đừng khiến tôi..."

"Ngay bây giờ, Felipe" Lavinia ra lệnh.

Chú thần nông giơ sáo ống lên và chơi 1 bài hát ru, nhẹ và trầm, ngay bên đầu Reyna.

"Không được!" Reyna vật lộn để giữ mắt mở "Sẽ không thể. Ahhggghh"

Cô rũ xuống và bắt đầu ngáy.

"Tốt hơn rồi đó" Lavinia quay ra ta "Đừng lo, tôi sẽ để cô ấy ở nơi nào đó an toàn với một vài thần nông, và tất nhiên cả Aurum và Argentum nữa. Cô ấy sẽ được chăm sóc khi đang chữa trị vết thương. Anh và Meg, làm bất cứ những gì cần phải làm đi"

Tư thế tự tin và tông giọng nắm quyền khiến cô gần như không thể bị nhận ra là 1 người lính lo âu, lóng ngóng bọn ta đã gặp ở hồ Temescal. Lúc này cô gọi ta nhớ đến Reyna nhiều hơn, và cả Meg nữa. Dù vậy, đa phần cô dường như là một phiên bản mạnh mẽ hơn của bản thân - 1 Lavinia đã quyết định được cô cần phải làm gì và sẽ không nghỉ ngơi cho đến khi hoàn thành được nó.

"Cô đi đâu vậy?" ta hỏi, vẫn hoàn toàn bối rối "Tại sao cô không quay lại trại với bọn ta?"

Meg suýt ngã, vụn bánh thánh dính quanh miệng cô "Đừng làm cô ấy khó chịu" cô nói với ta. Rồi với Lavinia "Đào...?"

Lavinia lắc đầu "Cậu ấy và Don ở đội dẫn đầu, đang liên lạc với các Nereid (nữ thần biển)"

Meg bĩu môi "Ờ. Được rồi. Đội quân lòng đất của tên hoàng đế thì sao?"

Biểu cảm của Lavinia trở nên u sầu "Chúng đã vượt qua được rồi. Chúng tôi đã ẩn nấp và quan sát. Phải...Không tốt lắm. Tôi chắc chúng sẽ

đấu với quân đoàn vào thời điểm hai người tới đó. Cậu nhớ con đường tôi đã bảo rồi chứ?"

"Có" Meg đồng tình "Được rồi, chúc may mắn"

"Whoa, whoa, whoa" ta cố gắng tạo 1 kí hiệu hết thời gian, mặc dù hai tay không bình thường khiến nó trông giống 1 cái lều hơn "Hai người đang nói cái gì vậy? Con đường nào? Tại sao cô xuất hiện ở đây chỉ để núp khi mà quân lính kẻ thù đi qua? Tại sao Đào và Don đang nói chuyện với... Chờ đã. Các Nereid?"

Nereid là các tinh linh của biển cả. Những người gần nhất sẽ là... Ồ.

Ta không thể nhìn thấy nhiều lắm từ cái rãnh toàn rác này. Ta chắc chắn không thể thấy Vịnh San Francisco, hay đoàn thuyền vào vị trí để khai hỏa trại. Nhưng ta biết chúng ta đang rất gần.

Ta nhìn vào Lavinia với sự tôn trọng mới phát hiện ra. Hoặc vô lễ. Đó là khi người nhận ra 1 người người biết vốn đã điên rồi giờ còn điên hơn cả những gì người nghi ngờ sao?

"Lavinia, cô đang không lên kế hoạch..."

"Dừng tại đó" cô cảnh cáo "hoặc tôi cũng sẽ nhờ Felipe cho anh 1 giấc ngủ đấy"

"Nhưng Michael Kahale..."

"Phải, bọn tôi biết. Cậu ấy đã thất bại. Quân lính của hoàng đế đang khoe khoang về việc đó khi chúng đi qua đây. Chỉ là thêm 1 cái giá chúng sẽ phải trả thôi"

Những ngôn từ cứng rắn, nhưng đôi mắt cô phản bội với 1 tia lo lắng, nói với ta rằng cô đang hoảng sợ hơn là cô để bản thân như vậy. Cô đang

gặp rắc rối với việc giữ vững sự can đảm và ngăn cản quân lính tạm thời của mình khỏi hoảng loạn. Cô không cần ta để gợi nhắc lại kế hoạch của mình điên rồ đến thế nào.

"Bọn tôi đều có rất nhiều việc phải làm" cô nói "Chúc may mắn" cô làm rối bù tóc Meg, thứ không cần phải rối xù lên thêm nữa "Các tiên cây và thần nông, di chuyển thôi!"

Harold và Felipe nhặt cái cán tạm thời của Reyna và chạy men theo hẻm rãnh, Aurum và Argentum nhảy xung quanh họ như kiểu,Ồ, các chàng trai, thêm 1 cuộc hành quân! Lavinia và những người còn lại theo sau. Sớm thôi họ sẽ lạc vào những bụi cây tầng thấp, biến mất vào địa hình này vì chỉ có những tinh linh tự nhiên và các cô gái với máu tóc hồng có thể làm vậy.

Meg quan sát mặt ta "Anh thấy trọn vẹn chứ?"

Ta suýt muốn cười. Cô học ở đâu ra cái cách diễn đạt như vậy chứ? Ta có chất độc zombie chảy trong người và lên trên mặt. Các tiên cây nghĩ ta sẽ trở thành tay sai xác sống lê lét của Tarquin sớm thôi khi nó chuyển hoàn toàn thành màu đen. Ta đang run rẩy vì kiệt sức và sợ. Bọn ta hẳn có 1 đội quân kẻ thù giữa ta và trại, và Lavinia dẫn đầu 1 cuộc tấn công cảm tử với 1 đội quân uy quyền những tinh linh tự nhiên thiếu kinh nghiệm, khi 1 đội quân toàn những đồng chí xuất sắc thực sự đã thất bại.

Lần cuối ta cảm thấy "trọn vẹn" là lúc nào cơ chứ? Ta chỉ muốn tin vào điều đó khi ta còn là thần, nhưng điều đó không đúng. Ta đã hoàn toàn không là chính mình hàng thế kỉ rồi. Có lẽ là hàng ngàn năm.

Hiện tại, ta thấy giống 1 cái hố hơn - 1 khoảng trống rỗng trong vũ trụ mà Harpocrates, Sibyl, và rất nhiều người khác ta quan tâm đã biến mất trong đó.

"Ta xoay sở được" ta nói

"Tốt, bởi vì nhìn kìa" Meg chỉ về phía đồi Oakland. Ta nghĩ mình đang nhìn thấy sương mù, nhưng sương mù không hề dâng lên theo chiều dọc từ bên đồi được. Gần với vành đai của Trại Jupiter, lửa đang cháy.

"Chúng ta cần bánh xe" Meg nói.

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 33

Chào mừng tới cuộc chiến

Ta mong người tận hưởng cái chết này

Hãy quay trở lại sớm nha!

ĐƯỢC RỒI, NHƯNG TẠI SAO lại phải là xe đạp?

Ta hiểu rằng ô tô luôn luôn là đối tượng vỡ tan tành. Bọn ta đã nghiên cứu nát đủ phương tiện cho 1 tuần rồi. Ta hiểu rằng việc chạy bộ tới trại còn không cần phải hỏi, dựa vào sự thật là bọn ta chỉ có thể đủ sức để đứng.

Nhưng tại sao các á thần không có một loại ứng dụng chia sẻ đi lại như việc triệu hồi những con đại bàng khổng lồ cơ chứ? Ta quyết định ta sẽ tạo ra một cái ngay khi trở lại thành thần. Ngay sau khi ta phát hiện ra cách để cho phép các á thần sử dụng điện thoại an toàn.

Ngang qua con phố khỏi cửa hàng Bia ngắm là 1 giá những xe đạp hãng Go-Glo vàng chim hoàng yến. Meg quẹt thẻ tín dụng vào quầy (nơi cô có được cái thẻ, ta chịu nhé), giải thoát 2 chiếc xe đạp khỏi giá, và đưa 1 chiếc cho ta.

Hạnh phúc và vui sướng. Giờ bọn ta có thể đạp vào trận chiến như những chiến binh vàng neon già cỗi.

Bọn ta chọn lấy 1 bên đường và vỉa hè, dùng cột khói ở ngọn đồi để dẫn lối. Đường cao tốc 24 ở gần, giao thông rối tung khắp nơi, những

người lái xe giận giữ bíp còi và la hét và đe dọa đòi đánh nhau. Ta định nói với họ rằng nếu họ muốn được đánh nhau đến thế, chỉ cần đi theo bọn ta thôi. Bọn ta có thể dùng vài ngàn người đi đường cái làm đồng minh.

Khi băng qua nhà ga BART (Bay Area Rapid Transit - hệ thống giao thông công cộng quả cánh nhanh chóng) Rockridge, bọn ta chú ý thấy 1 đoàn quân kẻ thù đầu tiên. Những tên Tai to đi tuần tra sân ga đường sắt, với những đôi tai đen lông lá bọc xung quanh chúng như áo khoác lính cứu hỏa, và rìu đầu dẹt lăm lăm trong tay. Xe cứu hỏa đỗ dọc đại lộ College, đèn pha nhấp nháy trong đường hầm. Thêm nhiều lính cứu hỏa Tai to giả canh gác ở những cánh cửa nhà ga, quay lưng lại với người phạm. Ta mong những người lính cứu hỏa thật sự vẫn ổn, bởi vì họ rất quan trọng và cũng bởi vì họ rất nóng bỏng nữa, và không, điều đó chẳng liên quan gì nhỉ.

"Lỗi này!" Meg đổi hướng tới ngọn đồi dốc nhất cô có thể tìm thấy, chỉ để làm phiền ta thôi. Ta bị thúc ép phải đứng khi đang đạp, đẩy với tất cả sức nặng để đi lên dốc.

Trên đỉnh, có thêm tin xấu.

Trước mặt bọn ta, dàn hàng ngang qua những ngọn đồi cao hơn, đám lính hành quân bèn bị tiến tới Trại Jupiter. Có đội quân những blemmyae, Tai to, và thậm chí vài tên Sinh Ra Từ Đất, bọn sáu tay đã phục vụ cho Gaea trong Trận Bất Mãn Gần Đây, tất cả đều dọn đường qua những hào lửa, cọc chướng ngại vật, và những người lính La Mã cố gắng áp dụng bài dạy bắn cung của ta thật hiệu quả. Dựa vào khối lượng giáp lấp lánh và một rừng những cờ hiệu của trận chiến, phần chính quân đội hoàng đế đang tập trung ở Đường cao tốc 24, hướng thẳng tới Hầm Caldecott. Máy bắn đá của quân thù bắn thẳng đạn vào các vị trí của quân đoàn, nhưng đa số nổ tung biến mất trong ánh sáng tím ngay khi chúng tới gần. Ta cho rằng đó là công việc của Terminus, làm nhiệm vụ của mình để bảo vệ biên giới trại.

Trong khi đó, nơi chân hầm, tia sáng từ tia chớp định vị vị trí cờ hiệu của quân đoàn. Các tua xoắn điện chạy zích zắc xuống bên sườn đồi, đâm những cây giáo lửa khổng lồ vào kẻ xâm phạm, cào cấu hàng ngũ của chúng và gây thêm nhiều cháy rừng. Quân lính của các hoàng đế vẫn tiếp tục tiến tới.

Đội lính có tiến độ tốt nhất đang rúc đằng sau những phương tiện vũ trang to lớn bò lê trên 8 cái chân và... Ôi, thánh thần ơi. Bụng dạ ta cảm thấy như thể chúng đã bị rối tung trong nan noa. Đó không phải là những phương tiện di chuyển.

"Myrmekes" ta nói "Meg, đó là myr..."

"Tôi thấy chúng rồi" cô thậm chí không hề giảm tốc độ "Nó chẳng thể thay đổi được điều gì. Nhanh lên!"

Làm sao điều này có thể không thay đổi điều gì chứ? Bọn ta đã từng đối diện với cả một tổ những con kiến khổng lồ đó ở Trại Con Lai và chỉ đủ để sống sót. Meg đã suýt bị nghiền nhào thành thức ăn ấu trùng của Gerber.

Giờ bọn ta đang đối mặt với đội myrmekes được đào tạo cho cuộc chiến, cắt nát cây thành đôi với bộ cày và phun axit làm tan chảy những hàng cọc phòng ngự của trại.

Đây là một hương vị tồi tệ mới mẻ.

"Chúng ta sẽ không bao giờ phá được hàng ngũ của chúng!" ta phản đối

"Đường hầm bí mật của Lavinia"

"Nó đã sụp đổ rồi!"

"Không phải lối đó. 1 đường hầm bí mật khác"

"Cô ta có tất cả bao nhiêu vậy chứ?"

"Chịu. Rất nhiều? Đi nào"

Cuộc hội thoại xanh rờn để phần chấn tinh thần kết thúc, Meg tiếp tục đạp. Ta theo sau, chẳng còn gì tốt hơn để làm.

Cô dẫn ta qua 1 con ngõ cụt tới trạm phát ở chân tháp điện. Khu vực được bao quanh bởi hàng rào dây kim loại có gai, nhưng cánh cổng mở to. Nếu Meg bảo ta phải trèo lên cái tháp đó, ta sẽ từ bỏ và chung sống hòa bình với đám zombie mãi mãi. Thay vì thế, cô chỉ vào 1 bên của trạm phát, nơi những cánh cửa sắt răn chắc như lối vào 1 hầm trú mưa hoặc tránh bom.

"Giữ xe đạp hộ tôi" cô nói

Cô nhảy xuống và triệu hồi 1 cây kiếm. Với 1 vết chém, cô cắt đứt chuỗi dây xích khóa, rồi kéo mở cánh cửa, để lộ ra 1 con hầm tối đen dốc xuống ở 1 góc độ rất không chắc chắn.

"Hoàn hảo" cô nói "Nó đủ to để đạp qua"

"Cái gì?"

Cô nhảy lại lên chiếc Go-Glo và lao vào đường hầm, tiếng click, click, click từ xích xe đạp vang vọng đập vào bức tường bê tông.

"Em có 1 định nghĩa rất thoáng cho từ hoàn hảo" ta lầm bầm. Rồi trượt xuống theo cô.

Thật bất ngờ, trong bóng tối hoàn toàn của đường hầm, chiếc xe đạp Go-Glo thật sự, ờm, phát sáng (glowed ~~ Go-Glo). Ta cho rằng ta đã nên mong chờ như vậy chứ. Phía trước, ta có thể nhìn thấy sự hiện diện nhấp nhòe và mờ nhạt của cỗ máy chiến màu neon của Meg. Khi ta nhìn xuống,

ánh sáng vàng từ chiếc xe đạp của ta gần như rục đến chói mắt. Nó chẳng giúp được gì nhiều lắm để điều hướng xuống con dốc đứng này, nhưng nó khiến ta là 1 mục tiêu dễ dàng hơn cho kẻ thù để nhận ra trong màn sương u tối. Hooray!

Ngược lại với những thứ kì lạ, ta không bị trượt và làm gãy cổ. Con hầm trở nên phẳng lại, rồi bắt đầu dốc lên lần nữa. Ta tự hỏi ai đã khai quật được cái lối đi này và tại sao họ không cài đặt 1 hệ thống cáp treo thuận tiện để ta không phải tiêu quá nhiều năng lượng cho việc đạp xe chứ.

Đâu đó phía trên đầu, 1 vụ nổ làm rung chuyển đường hầm, đó chính là động lực tuyệt vời để tiếp tục di chuyển. Sau thêm 1 hồi mờ mờ kê và thở dốc, ta nhận ra mình có thể phân biệt được 1 luồng sáng hình vuông lơ mờ phía trên - 1 lối ra che phủ bởi cành cây.

Meg xông thẳng qua đó. Ta lờng lự theo sau, tiến vào một khung cảnh rục rở bởi lửa và tia chớp và bao trùm với âm thanh của sự hỗn loạn.

Bọn ta vừa bước vào ngay chính giữa trung tâm trận chiến.

Để ta cho người lời khuyên miễn phí này nhé.

Nếu người có ý định nhảy vào 1 cuộc chiến, nơi người không muốn có mặt là ngay chính giữa trận chiến đó. Ta gợi ý chỗ đằng xa, nơi những người chỉ huy thường có 1 cái lều tiện nghi với những món khai vị và thức uống ngon lành nhé.

Nhưng ngay chính giữa sao? Không nhé. Luôn luôn rất tệ, đặc biệt khi người tiến vào trên những chiếc xe đạp lấp lánh ánh vàng chim phượng hoàng trong bóng tối.

Ngay khi Meg và ta xuất hiện, bọn ta được chú ý bởi một tá những vượn người khổng lồ bao bọc trong bộ lông vàng xù xì. Chúng chỉ vào bọn ta và bắt đầu gào thét.

Khromandae.Ồ. Ta chưa nhìn thấy bất kì con nào của giống loài này kể từ cuộc xâm lược say xỉn của Dionysus tới India trước Công Nguyên. Giống loài của chúng có đôi mắt xám to tuyệt đẹp, nhưng đó chỉ là lời khen duy nhất ta có thể nói về chúng. Bộ lông màu vàng xù xì, bản thủ khiến chúng trông giống như những con rối bị sử dụng như miếng giẻ rách lau bụi. Bộ răng chó gặm như chưa bao giờ được cọ rửa. Chúng khỏe, hung hăng, và có lẽ chỉ giao tiếp qua những tiếng la hét rền rĩ đĩnh tai nhức óc. Ta từng 1 lần hỏi Ares và Aphrodite nếu các Khromandae là những đứa trẻ tình yêu bí mật từ cuộc tình gian dối kinh niên của họ, bởi vì họ là một sự kết hợp hoàn hảo của hai vị thần Olympia. Ares và Aphrodite không hề thấy điều đó hài hước chút nào.

Meg, giống như đứa trẻ biết điều khi đối diện với hàng tá tên khổng lồ lông lá, nhảy khỏi xe đạp, triệu hồi kiếm, và tấn công. Ta hét lên báo động và rút cung tên. Ta hạ tầm mũi tên sau khi chơi đùa với những con quạ, nhưng ta xoay sở để tàn sát được 6 tên Khromandae trước khi Meg tiếp cận được bọn chúng. Mặc dù hẳn phải mệt thế nào, cô thuận lợi giải quyết được 6 tên còn lại với một vết chém từ lưỡi kiếm vàng.

Ta cười - thật sự cười đó - thật thỏa mãn. Cảm thấy thật là tốt khi được là một cung thủ giỏi lần nữa, và được chứng kiến Meg chơi với kiếm. Thật là một đội tuyệt vời!

Đó là một trong những hiểm nguy của việc trong trận chiến. (Bên cạnh việc dễ bị giết) Khi mọi thứ diễn ra tốt đẹp, người sẽ có xu hướng nhìn nhận thật phiến diện. Người tập trung vào khu vực nhỏ bé của mình và quên đi bức tranh toàn cảnh. Khi Meg tặng cho con Khromanda cuối cùng 1 kiểu tóc mới ngay ngực, ta cho phép bản thân nghĩ mình đang chiến thắng!

Rồi ta quan sát xung quanh, và ta nhận ra mình đang bị bao vây bởi cả một số lượng rất không chiến thắng. Những con kiến khổng lồ dẫm đạp mọi thứ thẳng tiến tới chỗ bọn ta, phun axit để dọn dẹp quân lính bên sườn

đồi. Một vài xác chết bốc hơi trong bộ giáp La Mã nằm ngổn ngang trong bụi, và ta không muốn nghĩ xem họ có thể là ai hay họ đã chết như thế nào đâu.

Những tên Tai to trong bộ đồ bảo hộ đen và mũ bảo hiểm, gần như vô hình trong màn bụi, lướt đi xung quanh trong những đôi tai dù lượn khổng lồ, nhảy xổ vào bất kì á thần nào chúng tìm được. Trên cao hơn, những con đại bàng khổng lồ với bầy quạ to lớn, đầu cánh của chúng lấp lánh trong ánh trăng đỏ máu. Chỉ cách một trăm thước bên trái ta, những tên đầu chó hú vang khi chúng xông vào trận chiến, phá tan hàng phòng thủ của quân đoàn gần nhất (Quân đoàn Số Ba?), trông thật nhỏ bé và đơn độc và thiếu thốn giữa một biển những kẻ xấu.

Đó mới chỉ là trên ngọn đồi của bọn ta. Ta có thể nhìn thấy lửa cháy ngang qua cả phần tiền tuyến phía tây dọc theo ranh giới thung lũng - có lẽ nửa dặm những cuộc chiến chấp vá lại.

Súng bắn tên phóng những cây giáo lấp lánh lên đỉnh đồi. Máy bắn đá quăng đá vỡ tan ngay khi đập vào mục tiêu, tung ra những mảnh vỡ vàng Imperial ngay vào hàng ngũ kẻ thù. Những khúc gỗ cháy - luôn là là 1 thú vui tiệc tùng của người La Mã - lăn xuống dọc bên đồi, nghiền nát bọn Sinh Ra Từ Đất.

Đối với những nỗ lực của quân đoàn, kẻ thù tiếp tục tiến tới. Trên những làn đường phía đông trống vắng của Đường cao tốc 24, đội hình hàng dọc chính của các tên hoàng đế tiến thẳng tới Hàm Caldecott, cờ hiệu vàng tím giương cao. Màu của người La Mã. Các hoàng đế La Mã nhất quyết muốn tiêu diệt quân đoàn La Mã chính thống cuối cùng. Vậy là kết thúc như thế, ta nghĩ cay đắng. Không phải là đấu tranh chống lại đe dọa bên ngoài, mà phải chống lại phần xấu xa nhất trong lịch sử của chính bọn ta.

"ĐỘI HÌNH RỪA!" tiếng hét của 1 sĩ quan làm ta chú ý trở lại Quân đoàn Số Ba. Họ đang chặt vật hình thành 1 đội hình rùa bảo vệ với khiên của mình khi bọn người đầu chó ủa tới trong 1 làn sóng gầm gừ toàn lông và móng vuốt.

"Meg!" ta la lên, chỉ vào quân đoàn đang lâm vào tình trạng nguy cấp.

Cô chạy lại chỗ họ, ta sát gót. Khi bọn ta tới gần, ta vốc 1 ống tên bị bỏ lại trên đất, cố gắng không nghĩ đến tại sao nó lại bị rơi ở đây, và gửi một loạt tên mới ngay vào bầy đàn. 6 tên đổ gục. 7. 8. Nhưng vẫn còn quá nhiều. Meg hét lên giận dữ và ném mình vào những tên đầu chó gần nhất. Cô nhanh chóng bị bao vây, nhưng cuộc tấn công của bọn ta đã làm xao lãng cả bầy, cho Quân đoàn Số Ba 1 vài giây quý báu để tập hợp.

"ĐỘI HÌNH ROMULUS!" sĩ quan hét lên.

Nếu người đã từng nhìn thấy 1 con rận gỗ đuổi mình, lộ ra hàng trăm cái chân, người có thể hình dung được Quân đoàn Số Ba đang trông như thế nào khi họ phá vỡ đội hình con rùa và hình thành 1 rừng những giáo mác cứng cáp, xuyên vào bọn đầu chó.

Ta quá ấn tượng đến nỗi mặt suýt bị nhai bởi 1 tên đầu chó tấn công lạc hướng. Chỉ ngay trước khi nó tới được ta, Sĩ quan Larry quăng cây lao. Con quái vật ngã xuống chân ta, bị xuyên ngay chính giữa tấm lưng không lông đáng ngờ.

"Anh làm được rồi!" Larry cười "Reyna đâu?"

"Cô ấy ổn" ta bảo "Ờ, cô vẫn sống"

"Tuyệt! Frank muốn gặp anh đó, sớm nhất có thể!"

Meg loạng choạng bên cạnh ta, thở khó nhọc, đôi kiếm lấp lánh chất nhờn dính của quái vật "Chào, Larry. Mọi chuyện thế nào rồi?"

"Kinh khủng!" Larry nghe phần khởi "Carl, Reza - tháp tùng 2 người này tới chỗ Pháp quan Zhang ngay lập tức"

"TUÂN LỆNH!" tùy tùng thúc đẩy bọn ta thẳng tới hầm Caldecott, trong khi đằng sau, Larry gọi quân lính quay lại chiến đấu: "Cố lên nào, quân đoàn! Chúng ta đã tập luyện cho chuyện này. Ta làm được mà!"

Sau một vài phút tồi tệ hơn với những tên Tai to chơi xỏ, nhảy qua hố lửa, và men theo đám đông những quái vật, Carl và Reza đưa bọn ta an toàn tới vị trí chỉ huy của Frank Zhang ngay miệng hầm Caldecott. Và thật đáng thất vọng, không có những món khai vị hay đồ uống. Thậm chí còn không có cả 1 cái lều nữa - chỉ là 1 đồng người La Mã đang căng thẳng trong bộ giáp chiến đầy đủ, hồi hả xung quanh ra lệnh và chống đỡ hàng phòng thủ. Phía trên đầu bọn ta, mái ngói rắn chắc trải rộng qua miệng hầm, Jacob người phụ trách tượng đứng cùng với đại bàng của quân đoàn và 1 vài người chỉ điểm, tiếp tục quan sát tất cả những đội tiếp cận. Mỗi khi 1 kẻ thù đến quá gần, Jacob sẽ hạ gục chúng như thể Oprah Winfrey phiên bản Jupiter: VÀ NGƯỜI ĂN NGAY TIA CHỚP! VÀ NGƯỜI ĂN NGAY TIA CHỚP! Không may, cậu đã dùng con đại bàng quá nhiều đến độ nó bắt đầu bốc khói. Thậm chí cả những vật phẩm phép thuật đầy quyền năng cũng có giới hạn. Tượng vật của quân đoàn cũng sắp bị quá tải.

Khi Frank Zhang nhìn thấy bọn ta, cả 1 khối nặng dường như được trút bỏ khỏi vai cậu "Tạ ơn các thần! Apollo, mặt ngài trông thật tệ. Reyna đâu rồi?"

"Câu chuyện dài" ta chuẩn bị mở đầu phiên bản ngắn của câu chuyện dài đó khi Hazel Levesque hiện ra trên 1 con ngựa ngay cạnh ta, là 1 cách tuyệt vời để kiểm tra xem tim ta còn hoạt động đúng cách không.

"Có chuyện gì vậy?" Hazel hỏi "Apollo, mặt ngài..."

"Ta biết" ta thở dài.

Con ngựa bất tử Arion nhanh như chớp, cho ta một cái nhìn nửa con mắt và hí lên như thể muốn nói, Tên đàn này không phải Apollo.

"Thật tốt khi được gặp lại người, anh bạn" ta làu bàu

Ta kể cho họ ngắn gọn những gì đã xảy ra, với Meg thỉnh thoảng thêm vài câu nhận xét hữu ích như kiểu "Anh ta đã thật ngu ngốc" và "Anh ta còn ngu ngốc hơn" và "Anh ta đã làm tốt; rồi lại ngu ngốc lần nữa"

Khi Hazel nghe đến cuộc chạm trán của bọn ta trong bãi đỗ xe khu bia ngầm, cô nghiêng rằng "Lavinia. Cô gái đó, tôi thề. Nếu có gì xảy ra với Reyna..."

"Hãy tập trung vào những gì chúng ta có thể kiểm soát" Frank nói, mặc dù cậu trông mất bình tĩnh khi Reyna sẽ không thể quay về để giúp "Apollo, chúng tôi sẽ cầu giờ cho ngài nhiều nhất có thể cho việc triệu hồi. Terminus đang làm những gì ông ấy có thể để làm chậm các tên hoàng đế. Hiện giờ, tôi đã có súng bắn tên và bắn đá nhắm vào bọn myrmekes. Nếu chúng ta không thể hạ chúng, ta sẽ không bao giờ chặn được cuộc tiến công"

Hazel nhăn nhó "4 quân đoàn đầu đang trải ra khá thừa thớt ngang những ngọn đồi này. Arion và tôi đã đi qua lại giữa họ khi cần thiết, nhưng..." cô dừng lại trước khi nói ra điều hiển nhiên: Chúng ta đang mất dần chỗ đứng. "Frank, nếu anh có thể cho em xin 1 phút, em sẽ đưa Apollo và Meg tới Đồi Thánh. Ella và Tyson đang đợi"

"Đi đi"

"Chờ đã" ta nói - không phải là ta chẳng hề lo lắng khi triệu hồi 1 vị thần với 1 lọ thạch, nhưng có gì đó trong lời Hazel khiến ta bất an "Nếu 4 quân đoàn đầu đang ở đây, vậy Quân đoàn Số Năm đâu?"

"Đang canh gác Rome Mới" Hazel nói "Dakota đang ở với họ. Hiện tại, tạ ơn các thần, thành phố vẫn an toàn. Không có dấu hiệu của Tarquin"

POP. Ngay bên cạnh ta xuất hiện bức tượng nửa người đá cẩm thạch của Terminus, đội 1 chiếc mũ lưới trai Quân đội Anh Thế Chiến thứ Nhất và áo choàng kaki bao bọc ông tới chân bệ. Với tay áo rộng, ông hẳn đã là 1 người cụt chân tay từ trận chiến Somme. Không may, ta đã gặp quá ít những người như vậy trong Chiến tranh.

"Thành phố không an toàn đâu!" ông thông báo "Tarquin đang tấn công!"

"Cái gì?" Hazel trông đặc biệt xúc phạm "Từ đâu?"

"Bên dưới!"

"Hệ thống cống rãnh" Hazel nguyên rủa "Nhưng làm thế nào - ?"

"Tarquin đã xây cloaca maxima (hệ thống cống rãnh đầu tiên) của Rome mà" ta gợi nhắc cô "Ông ta biết về đường cống"

"Tôi có nhớ! Tôi đã tự bịt các lối ra vào rồi!"

"Có vẻ như ông ta đã mở nó ra!" Terminus nói "Quân đoàn Số Năm cần giúp đỡ. Ngay lập tức!"

Hazel dao động, hẳn là bị bối rối vì Tarquin đã lấu cá hơn cô.

"Đi đi" Frank nói "Anh sẽ gửi Quân đoàn Số Bốn đi hỗ trợ"

Hazel cười lo lắng "Và để anh ở đây với ba đội thôi sao? Không đâu"

"Ồn thôi" Frank nói "Terminus, ngài có thể mở hàng rào phòng ngự ở đây ngay cổng chính không?"

"Tại sao ta lại làm thế?"

"Chúng ta sẽ thử kiểu Wakanda"

"Kiểu gì cơ?"

"Ngài biết đấy" Frank nói "Chúng ta sẽ nhốt kẻ thù vào cùng 1 vị trí"

Terminus phát sáng "Ta không nhớ bất kì 'kiểu Wakanda' nào trong sổ sách quân đội La Mã. Nhưng tốt thôi"

Hazel cau mày "Frank, anh sẽ không định làm gì ngốc nghếch..."

"Chúng ta sẽ tập trung người của mình tại đây và giữ con hầm này. Anh có thể làm được" cậu nở một nụ cười tự tin khác "Chúc may mắn, mọi người. Hẹn gặp lại ở phía bên kia!"

Hoặc là không, ta nghĩ.

Frank không hề đợi để nghe thêm câu phản đối nào. Cậu bước ra, hô lệnh để tập hợp quân lính và gửi Quân đoàn Số Bốn tới Rome Mới. Ta nhớ những hình ảnh mờ nhạt mình nhìn thấy từ cuộn giấy hình ảnh - Frank ra lệnh công nhân xung quanh hầm Caldecott, đào và vận chuyển các bình tro cốt. Ta nhớ lại những lời bí ẩn của Ella về cầu và lửa... Ta không thích nơi những ý nghĩ đó sẽ dẫn tới.

"Lên ngựa đi, các bạn trẻ" Hazel nói, giơ một cánh tay đỡ ta.

Arion hí lên giận dữ.

"Phải, tôi biết" Hazel nói "Cậu không thích chở 3 người. Chúng ta sẽ thả họ ở Đồi Thánh và rồi quay thẳng vào thành phố. Có rất nhiều xác sống cho cậu dẫn đạp, tôi hứa"

Điều đó dường như xoa dịu con ngựa.

Ta trèo lên phía sau Hazel. Meg lấy vị trí ngồi đằng sau cùng.

Ta chỉ kịp ôm eo Hazel trước khi Arion phóng đi như tên bắn, để lại dạ dày ta ở phía bên kia ngọn đồi của Oakland.

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 34

Ồ điền tên tại đây

Hãy nghe bọn ta lấp đầy chỗ trống

Cái gì cơ, Phóng Thích Cuồng Nộ?

TYSON VÀ ELLA KHÔNG giỏi việc chờ đợi.

Bọn ta tìm thấy họ ở bậc thềm đền Jupiter, Ella đi tới đi lui và siết chặt tay, Tyson nhún nhảy hào hứng như 1 võ sĩ sẵn sàng bước vào vòng đấu tiên.

Những chiếc túi vải bao bì nặng chịch treo trên thắt lưng quanh eo Ella lung lảng và va đập vào nhau, gợi ta nhớ đến đồ chơi trên bàn làm việc văn phòng của Hephaestus - cái thứ có những ổ bi va đập vào nhau. (Ta ghét ghé thăm văn phòng của Hephaestus. Những món đồ chơi trên bàn ông thật thôi miên ta nhận ra bản thân nhìn chăm chăm vào chúng hàng tiếng đồng hồ, thỉnh thoảng là vài thế kỉ. Ta nhớ những năm 1480 theo cách như vậy đó)

Bộ ngực trần của Tyson giờ được bao phủ hoàn toàn bởi những dòng tiên tri được xăm lên. Khi thấy bọn ta, cậu nở 1 nụ cười rộng.

"Yay!" cậu cảm thán "Ngựa con tốc độ!"

Ta không ngạc nhiên Tyson gán cho Arion cái tên "Ngựa con tốc độ", hay cậu dường như vui vẻ khi nhìn thấy con ngựa hơn là ta. Ta khá bất ngờ

rằng Arion, dù có vài tiếng khịt mũi bức bối, cho phép Cyclop vuốt ve mũi nó. Arion chưa bao giờ cho ta ấn tượng là 1 kiểu ngựa thích âu yếm. Rồi, một lần nữa, Tyson và Arion đều có máu mủ với Poseidon, điều này khiến họ là 1 dạng anh em, và... Người biết gì không? Ta nên dừng nghĩ về điều này trước khi bộ não bị tan chảy.

Ella vội vã chạy lại "Muộn. Quá muộn. Đi nào, Apollo. Anh muộn."

Ta nuốt lại mong muốn được nói rằng bọn ta đã gặp phải một vài chuyện. Ta trèo xuống khỏi lưng Arion và chờ Meg, nhưng cô ở trên với Hazel.

"Anh không cần tôi cho việc triệu hồi" Meg nói "Tôi sẽ giúp Hazel và thả bọn kì lân"

"Nhưng..."

"Tốc độ thần thánh" Hazel nói với ta.

Arion biến mất, để lại 1 dải khói bụi xuống tận bên đồi và Tyson vỗ vỗ vào không khí.

"Aww" Cyclop bĩu môi "Ngựa con tốc độ bỏ đi rồi"

"Phải, đúng vậy" ta cố gắng thuyết phục bản thân Meg sẽ ổn thôi. Ta sẽ sớm nhìn thấy cô. Những lời cuối cùng ta nghe thấy từ cô sẽ không thể là thả bọn kì lân được. "Giờ, nếu chúng ta đã sẵn sàng - ?"

"Muộn. Quá muộn để sẵn sàng" Ella phàn nàn "Chọn 1 ngôi đền. Phải. Cần phải chọn"

"Ta cần phải..."

"Triệu hồi 1 vị thần!" Tyson kéo ống quần lên một cách tốt nhất có thể khi nhảy lò cò lại chỗ ta "Đây, để tôi chỉ cho ngài lần nữa. Nó ở trên chân

tôi"

"Ồn rồi!" ta nói với cậu "Ta nhớ mà. Chỉ là..."

Ta lướt qua ngọn đồi. Có quá nhiều đèn thờ và lăng mộ - thậm chí giờ đây còn nhiều hơn khi quân đoàn đã hoàn thành quãng thời gian hứng thú với xây dựng đầy cảm hứng của Jason. Có quá nhiều tượng các thần đang nhìn chăm chăm vào ta.

Là 1 thành viên của các thần, ta đã từng có ác cảm với việc chỉ được chọn duy nhất 1 người. Nó giống như kiểu chọn đứa con hoặc nhạc sĩ yêu thích của mình vậy. Nếu người có thể chọn được duy nhất 1 người, người đang làm sai điều gì đó rồi.

Thêm nữa, chọn 1 vị thần có nghĩa là tất cả các vị thần khác sẽ nổi giận với ta. Sẽ chẳng sao nếu họ không muốn giúp đỡ ta hay sẽ cười vào mặt ta nếu ta có hỏi. Họ vẫn sẽ bị xúc phạm khi ta không cho họ lên đầu danh sách. Ta biết họ sẽ nghĩ như thế nào. Ta đã từng là 1 trong số đó mà.

Chắc chắn rồi, có 1 vài vị trí hiển nhiên. Ta sẽ không triệu hồi Juno. Ta sẽ không làm phiền Venus, đặc biệt khi đêm thứ sáu là đêm spa của bà với 3 Nàng Tiên. Somnus không hề lí tưởng. Ông sẽ hồi đáp thỉnh cầu của ta, hứa sẽ xuất hiện ngay, và rồi ngủ lại lần nữa.

Ta nhìn vào bức tượng khổng lồ của Jupiter Optimus Maximus, áo choàng toga màu tím của ông uốn sóng như tấm vải đấu bò tót.

Thôi nào, ông dường như đang nói với ta. Người biết người muốn thế mà.

Vị thần quyền lực nhất của Olympia. Sức mạnh của ông có thể vả lại đội quân của hoàng đế, chữa lành vết thương zombie của ta, và đặt mọi thứ lại về đúng chỗ cho Trại Jupiter (mà, sau cùng thì, được đặt tên để vinh danh ông). Ông thậm chí có thể để ý đến những việc anh hùng mà ta đã

làm, quyết định ta đã chịu đựng đủ, và giải thoát ta khỏi hình phạt là thế trạng người phạm.

Rồi 1 lần nữa... Chắc ông sẽ không làm thế đâu. Có thể ông đang mong chờ ta thỉnh cầu xin giúp đỡ. Một khi ta làm vậy, ông sẽ khiến đất trời rung chuyển với tiếng cười và 1 tiếng Không! trầm lắng, thần thánh.

Ngạc nhiên thay, ta nhận ra ta không muốn quay trở lại với cuộc sống thần thánh đến thế. Ta thậm chí không muốn sống tồi tệ đến như thế. Nếu Jupiter mong đợi ta quỳ lạy ông xin giúp đỡ, khẩn cầu tha thứ, ông có thể đâm ngay tia chớp vào hệ thống cống rãnh của mình.

Chỉ còn 1 lựa chọn duy nhất. Tận sâu thẳm, ta luôn biết vị thần nào ta nên thỉnh cầu.

"Theo ta" ta nói với Ella và Tyson.

Ta chạy tới điện thờ của Diana.

Giờ, ta phải thừa nhận ta chưa bao giờ là fan cuồng với phiên bản La Mã của Artemis. Như đã từng nói trước đây, ta chưa bao giờ cảm thấy bản thân thay đổi nhiều đến thế trong quãng thời gian làm người La Mã. Ta chỉ là Apollo. Artemis, mặc dù vậy...

Người biết thế nào không khi em gái mình trải qua những năm tháng tuổi trẻ buồn rầu? Cô đổi tên thành Diana, cắt tóc, qua lại với 1 đám những thợ săn trinh nữ khác biệt, thù địch, bắt đầu quan hệ với Hecate và mặt trăng, và về cơ bản là hành động kì quặc?

Khi lần đầu chuyển tới Rome, hai người bạn ta được tôn thờ cùng nhau giống những ngày tháng xưa cũ - 2 vị thần sinh đôi với ngôi đền của riêng mình - nhưng nhanh chóng Diana không còn hứng thú và làm việc riêng. Bạn ta chỉ không còn nói chuyện như đã từng khi còn trẻ và là người Hy Lạp, người hiểu chứ?

Ta khá lo lắng với triệu hồi hiện thân La Mã của cô, nhưng ta cần sự giúp đỡ, và Artemis - xin lỗi, Diana - là người có khả năng trả lời cao nhất, thậm chí nếu cô sẽ không bao giờ nghe hết câu chuyện của ta sau đó. Bên cạnh đó, ta cực kì nhớ cô. Nếu ta có ý định chết trong đêm nay, và dường như rất có khả năng, ta muốn được nhìn thấy cô em gái của mình lần cuối.

Điện thờ của cô là 1 khu vườn rộng mở, cũng như một người sẽ trông mong từ một vị thần của thiên nhiên hoang dã thôi. Bên trong vòng gỗ của những cây sồi trưởng thành lấp lánh dòng chảy màu bạc của mạch phun nước liên tục sủi bọt từ chính tâm. Ta cho là nơi này có ý nghĩa tái hiện lại nơi trú ẩn, là 1 rừng sồi cổ xưa của Diana ở Hồ Nemi, 1 trong những địa điểm đầu tiên người La Mã tôn thờ cô. Ở rìa dòng chảy là 1 hố lửa chứa củi, sẵn sàng để đốt. Ta tự hỏi nếu quân đoàn giữ gìn tất cả những lăng mộ và điện thờ ở trong tình trạng tốt như thế, chỉ để đề phòng có ai đó nhận được lời đề nghị nổi lửa trong những giây phút cuối cùng của buổi tối.

"Apollo nên thả lửa" Ella nói "Tôi sẽ trợn nguyên liệu"

"Tôi sẽ nhảy!" Tyson tuyên bố

Ta không biết đó là 1 phần của nghi lễ hay cậu chỉ là cảm thấy muốn như vậy, nhưng khi 1 Cyclop xăm mình quyết định bắt đầu hào hứng với quá trình nhảy nhót, tốt nhất là không nên hỏi gì nữa.

Ella lục lọi trong những chiếc túi đựng đồ thiết yếu, lấy ra thảo mộc, gia vị, và những lọ dầu nhỏ, khiến ta nhận ra đã bao lâu rồi mình chưa ăn. Tại sao bụng ta không biểu tình nhỉ? Ta liếc nhìn mặt trăng máu đang lên cao trên những đỉnh đồi. Ta mong rằng bữa tiếp theo của mình sẽ không phải là nãaaaaaaao.

Ta nhìn quanh để tìm 1 cây đuốc hay hộp diêm. Chẳng có gì. Rồi ta nghĩ: Tất nhiên là không rồi. Ta có thể có hẳn 1 chồng củi chất sẵn, nhưng

Diana, luôn là chuyên gia hoang dã, sẽ trông chờ ta tự tạo nên lửa cho chính mình.

Ta cời cung tên và lôi ra 1 mũi tên. Tập hợp những miếng củi khô và nhẹ nhất thành 1 đống. Đã rất lâu rồi kể từ khi ta tự tạo lửa theo cách lạc hậu của người phàm thế này - xoay mũi tên bằng dây cung để tạo nên ma sát - nhưng ta sẽ thử. Ta mò mẫm nửa tá lần, gần như muốn bay mất ra ngoài. Học trò Jacob ta dạy bắn cung hẳn sẽ rất tự hào.

Ta cố gắng phớt lờ những âm thanh từ vụ nổ ở đằng xa. Ta xoay mũi tên cho đến khi vết thương ở bụng có cảm giác như loét ra. Bàn tay ta trở nên khé léo với những vết phỏng rộp đã vỡ. Vị thần của mặt trời xoay sở để tạo lửa... Sự châm biếm mỉa mai sẽ không bao giờ phai mờ.

Cuối cùng, ta đã thành công tạo nên những ngọn lửa nhỏ nhất. Sau vài lần bỏng rát, phỏng rộp, và cầu nguyện một cách tuyệt vọng, ngọn lửa cuối cùng cũng bùng sáng.

Ta đứng dậy, run rẩy kiệt sức. Tyson tiếp tục nhảy múa với âm nhạc nội tại của riêng mình, vung cánh tay và xoay như 1 Julia Andrews chi chút hình xăm, nặng 300 pounds trong bản remake Sound of Music mà Quentin Tarantino luôn muốn làm. (Ta đã thuyết phục ông ta đó là ý tưởng tồi tệ. Người có thể cảm ơn sau nhé.)

Ella bắt đầu rắc hỗn hợp của mình gồm dầu, gia vị, và thảo mộc xuống hố. Khói có mùi như bữa tiệc mùa hè Địa Trung Hải. Nó lấp đầy trong ta cảm giác yên bình - gợi nhắc ta nhớ đến khoảng thời gian hạnh phúc hơn khi chúng ta những vị thần còn được yêu mến bởi hàng triệu người thờ cúng. Người không bao giờ trân trọng niềm vui giản đơn như thế cho đến khi nó bị lấy đi.

Cả thung lũng trở nên yên lặng, như thể ta đã bước lại vào không gian tĩnh lặng của Harpocrates. Có lẽ đó chỉ là 1 khoảng lặng trong trận chiến,

nhưng ta cảm thấy như thể cả Trại Jupiter đang nín thở, chờ đợi ta hoàn thành nghi lễ. Với bàn tay run rẩy, ta kéo hộp thạch thủy tinh của Sibyl ra khỏi balo.

"Giờ sao?" ta hỏi Ella.

"Tyson" Ella nói, vẫy cậu lại "đó là một điệu nhảy đẹp. Giờ cho Apollo xem nách anh đi"

Tyson âm âm đi tới, cười tươi và toát mồ hôi. Cậu nâng cánh tay trái lên gần tới mặt ta hơn là ta có thể sẽ thích điều đó "Thấy chưa?"

"Ôi, thánh thần" ta lúi lũi "Ella, tại sao cô lại viết nghi lễ triệu hồi dưới nách cậu ta chứ?"

"Nó dài đến đấy" cô nói

"Nhột quá!" Tyson cười.

"Ta - Ta sẽ bắt đầu" ta cố gắng tập trung vào từng từ mà không phải cái nách lông lá mà chúng bao quanh. Ta cố gắng không hít thở hơn là cần thiết. Tuy vậy, ta sẽ nói thế này: Tyson chăm chút việc sạch sẽ của bản thân một cách tuyệt vời. Mỗi khi ta phải hít, ta không bị ngất đi vì mùi cơ thể của cậu, mặc dù cậu đã nhảy đến dư thừa mồ hôi. Mùi duy nhất ta đoán là vị mờ nhạt của bơ đậu phộng. Tại sao ư? Ta không muốn biết đâu.

"Ôi người bảo vệ của Rome!" ta đọc to "Ôi điền tên vào đây!"

"Ờ" Ella nói "đó là chỗ anh..."

"Ta sẽ bắt đầu lại lần nữa. Ôi người bảo vệ của Rome! Ôi Diana, vị thần săn bắn! Hãy lắng nghe lời khẩn cầu và chấp nhận sự hiến tế của chúng tôi!"

Ta không nhớ hết tất cả các dòng. Nếu ta đã nhớ, ta sẽ không ghi âm nó lại để bất kì ai cũng có thể dùng. Việc triệu hồi Diana với những vật tế bốc cháy là một khái niệm chắc chắn rằng Các Cháu Đùng Nên Thử ở Nhà. Một vài lần, ta bị mắc nghẹn. Ta định tự thêm một đoạn, để Diana biết đó không phải là bất cứ ai đang khẩn cầu. Đó là ta! Ta đặc biệt! Nhưng ta mắc kẹt với bản thảo dưới nách. Ở thời điểm thích hợp (yêu cầu sự hy sinh ở đây), ta thả lọ thạch của Sibyl vào ngọn lửa. Ta đã sợ nó sẽ chỉ ở đó nóng bùng lên, nhưng lớp thủy tinh vỡ tan ngay lập tức, thả ra 1 tiếng thở dài của sương mù màu bạc. Ta mong mình đã không phạm hơi thở cuối cùng của vị thần câm lặng.

Ta hoàn thành câu thần chú. Tyson nhân từ hạ cánh tay xuống. Ella nhìn chăm chăm vào đám lửa, rồi bầu trời, mũi cô xoắn lại lo lắng "Apollo chần chừ" cô nói "Anh không đọc đúng dòng 3. Anh hẳn đã làm hỏng. Tôi mong anh đã không làm hỏng."

"Sự tin tưởng của cô thật ấm lòng" ta nói.

Nhưng ta chia sẻ chung nỗi lo lắng với cô. Ta không thấy bất kì dấu hiệu nào cho sự giúp đỡ thần thánh trên bầu trời đêm kia. Mặt trăng tròn máu tiếp tục liếc mắt nhìn ta, tấm khung cảnh trong ánh sáng máu lạnh. Không có tiếng tù và sẵn bắn vang lên đằng xa - chỉ là những đợt nổ mới từ Đồi Oakland, và tiếng la hét của trận chiến từ Rome Mới.

"Anh đã phá hỏng nó" Ella quả quyết

"Cho tí thời gian đi!" Ta nói "Thần thánh không thường xuất hiện ngay lập tức đâu. Có 1 lần ta mất tận 10 năm để đáp lại vài lời cầu khẩn từ thành phố Pompeii, và vào thời điểm ta đến đó... Có lẽ đó không phải là 1 ví dụ tốt"

Ella siết chặt tay "Tyson và Ella sẽ chờ ở đây nhờ như vị thần xuất hiện. Apollo nên đi chiến đấu"

"Aww" Tyson bĩu môi "Nhưng anh muốn đánh nhau!"

"Tyson sẽ đợi đây cùng Ella" Ella khăng khăng "Apollo, đi chiến đấu"

Ta quan sát cả thung lũng. Một vài mái nhà ở Rome Mới giờ ngấp trong lửa. Meg hẳn đang đánh nhau trên những con phố, làm những việc chỉ có thần thánh mới biết với đội kì lân được vũ trang. Hazel hẳn đang chống đỡ trong tuyệt vọng hàng phòng thủ khi zombie và nga quý tràn lên từ cống, tấn công thường dân. Họ cần giúp đỡ, và ta sẽ mất ít thời gian để tới Rome Mới hơn là tới hầm Caldecott.

Nhưng chỉ nghĩ đến việc tham gia vào trận chiến khiến dạ dày ta đau đớn. Ta nhớ mình đã gục ngã thế nào trong lãng mộ bạo chúa. Ta sẽ chẳng có ích lắm khi đối đầu với Tarquin. Ở gần ông ta sẽ chỉ đẩy nhanh sự thăng cấp thành zombie của tháng mà thôi.

Ta liếc về Đồi Oakland, hình bóng của nó bừng sáng bởi những vụ nổ lập lòe. Các hoàng đế hẳn đang chiến đấu với đội phòng ngự của Frank ở hầm Caldecott hiện giờ. Không có Arion hay xe đạp Go-Glo, ta không chắc mình có thể tới đó kịp lúc để làm bất cứ thứ gì thật tốt, nhưng dường như đó là lựa chọn ít tồi tệ nhất.

"Tấn công" ta nói thống khổ.

Ta chạy bộ ngang qua thung lũng.

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 35

Quả là một món hời

Giao đấu hai vì một

Giết đôi ta mất gì!

ĐIỀU ĐÁNG XẤU HỔ NHẤT LÀ GÌ? Khi đang khò khè thở dốc lên đến đồi, ta nhận ra bản thân ngâm nga "Chuyến đi của Valkyrie" Nguyễn rủa người, Richard Wagner. Nguyễn rủa người, Apocalypse Now (một bộ phim Mỹ bối cảnh chiến tranh Việt Nam).

Vào thời điểm lên tới được đỉnh, ta hoa hết cả mắt và ướm sưng mồm hôi. Nhìn thấy quang cảnh phía dưới, ta kết luận rằng sự hiện diện của mình sẽ chẳng có ý nghĩa gì hết. Đã quá muộn rồi.

Những con đồi là vùng đất hoang sứt sẹo các rãnh mương, giáp tan tành, và máy chiến vỡ nát. 100 yards xuống dưới Cao Tốc 24, quân lính của hoàng đế đã tập hợp thành hàng. Không còn hàng ngàn người, giờ chỉ còn lại vài trăm: một sự kết hợp những lính gác Germanus, Khromandae, Tai to, và vài bộ tộc man rợ khác. 1 may mắn nhỏ: không còn bọn myrmekes nữa. Chiến lược nhắm tới bọn kiến khổng lồ của Frank hẳn đã thành công.

Ở lối vào Hầm Caldecott, ngay bên dưới ta, là số còn lại của Quân đoàn số Mười Hai đang chờ đợi. 1 tá những á thần tã tưởi hình thành 1 bức tường chắn ngang làn đường một chiều. 1 cô gái trẻ ta không nhận ra đang giữ biểu tượng của quân đoàn, điều đó chỉ có thể cho thấy Jacob hoặc bị giết hoặc đã bị thương nghiêm trọng. Con đại bàng vàng quá tải bốc khói tẹt

đến nỗi ta không thể nhìn ra hình dáng. Nó sẽ không thể giết được thêm kẻ thù trong ngày hôm nay nữa.

Chú voi Hannibal đứng cùng với những người lính trong bộ giáp chống đạn, thân mình và chân nó chảy máu cùng hàng tá vết cắt. Phía trước hàng vọt lên chú gấu Kodiak cao 8 feet - Frank Zhang, ta đoán vậy. 3 mũi tên cắm vào vai cậu, nhưng móng vuốt xòe ra sẵn sàng nhảy vào cuộc chiến nữa.

Tim ta thắt lại, có lẽ, là 1 chú gấu to lớn, Frank có thể sống sót với vài mũi tên cắm trên người. Nhưng sẽ thế nào khi cậu cố gắng biến trở lại thành người?

Đối với những người sống sót khác... Ta chỉ đơn giản không thể tin nổi đây là số lượng còn sót lại của 3 quân đoàn. Có lẽ những người mất tích đang bị thương hơn là tử nạn. Có lẽ ta nên trấn an bản thân với khả năng rằng, với những người lính đã ngã xuống, hàng trăm kẻ thù cũng bị tiêu diệt. Nhưng họ trông thật bi kịch, tụ lại một cách vô vọng điểm canh gác lối vào của Trại Jupiter...

Ta nâng tầm nhìn lên vượt qua đường cao tốc, khỏi vùng vịnh, và rơi rụng toàn bộ hy vọng. Hạm đội của các hoàng đế vẫn trong vị trí - một dải những cung điện trắng trôi nổi sẵn sàng nã đạn vào bọn ta, rồi chủ trì một buổi lễ ăn mừng chiến thắng thật lớn.

Thậm chí nếu chúng ta bằng cách nào đó xoay sở tiêu diệt được số kẻ thù còn lại trên Cao tốc 24, những du thuyền kia là ngoài tầm với. Dù cho Lavinia đã lên kế hoạch như thế nào, cô chắc đã thất bại rồi. Chỉ với 1 mệnh lệnh, các tên hoàng đế có thể phá hủy hoàn toàn cả trại.

Tiếng vó ngựa và rầm rầm của bánh xe thu hút sự chú ý của ta quay trở lại hàng ngũ kẻ thù. Hàng tách ra. Những tên hoàng đế tự mình xông pha vào cuộc đàm phán, đứng cạnh nhau trên cỗ xe ngựa vàng.

Commodus và Caligula trông như thể chúng có cuộc thi chọn ra xem bộ giáp nào hoa mỹ nhất, và cả hai đều thua thảm hại. Chúng trang bị từ đầu đến chân toàn vàng Imperial: ống chân, váy quần, ngực, găng tay, mũ giáp, tất cả đều trang trí mái tóc rắn (giống Medusa) đầy tỉ mỉ với phong cách hoang dã, che phủ toàn những viên đá đáng giá. Tấm giáp mặt được thiết kế như những con quỷ đau đớn. Ta có thể phân biệt được vì Commodus cao hơn với đôi vai rộng hơn.

Kéo cỗ xe ngựa là 2 con ngựa trắng... Không. Không phải ngựa. Tấm lưng của chúng đầy những vết sẹo xấu xí và dài ở cả hai bên xương sống. Bướu vai chẳng chịt những dấu vết bị đánh đập. Kẻ huấn luyện/ tra tấn chúng đi bên cạnh, bám chặt lấy dây cương và sẵn sàng đâm chọc nếu con thú có bất kì phản kháng.

Ôi, thánh thần ơi...

Ta phủ phục xuống đầu gối và nôn khan. Trong tất cả những nỗi kinh hoàng từng nhìn thấy, điều này khiến ta cảm thấy tồi tệ hơn bao giờ hết. Những chú ngựa từng 1 thời xinh đẹp đó là pegasus. Loại thú vật nào lại cắt đi đôi cánh của pegasus cơ chứ?

Các tên hoàng đế rõ ràng gửi đi 1 thông điệp: chúng có ý định thống trị thế giới này bằng bất cứ giá nào. Không thứ gì có thể ngăn cản chúng giẫm đạp và tàn phá, hoang phí và tiêu diệt. Chẳng có gì là bất khả xâm phạm ngoài trừ sức mạnh của chúng.

Ta loạng choạng đứng lên. Nỗi tuyệt vọng chuyển thành cơn giận sôi sục.

Ta rít lên "KHÔNG!"

Tiếng hét của ta vang vọng khắp các khe núi. Đoàn tùy tùng của hoàng đế va vào nhau dừng lại. Hàng trăm khuôn mặt nhìn lên, cố gắng xác

định nguồn gốc của tiếng ồn. Ta trèo xuống khỏi con đồi, loạng choạng mất thăng bằng, nhào lộn, đập vào 1 cái cây, lão đảo, và tiếp tục đi.

Không ai thử bắn ta. Không ai kêu lên, Huray, chúng ta được cứu rồi! Đội phòng vệ của Frank và đám lính của hoàng đế chỉ đơn giản quan sát, chết lặng, khi ta xuống đồi - 1 thiếu niên khốn khổ trong quần áo rách rưới và đôi giày lấm bùn, với 1 cái ukulele và cung tên sau lưng. Ta ngờ rằng, đó là sự xuất hiện kém tầm nhất của quân viện binh trong lịch sử.

Cuối cùng ta cũng tới được quân đoàn trên đường cao tốc.

Caligula quan sát từ con đường nhựa cách đó 50 feet. Hắn ta bật cười.

Ngần ngại, đội lính của hắn bắt chước theo - ngoại trừ bọn Germani, những kẻ ít khi cười.

Commodus điều chỉnh bộ giáp vàng "Làm ơn, ai có thể giải thích cảnh vừa rồi cho ta không nhỉ? Cái gì đang xảy ra vậy?"

Chỉ khi đó ta mới nhận ra tầm nhìn của Commodus vẫn chưa hoàn toàn hồi phục như y mong đợi. Có lẽ, ta nghĩ với 1 chút thỏa mãn cay đắng, ánh sáng chói lòa từ bản thể thần thánh của ta ở Trạm Nghỉ đã khiến y chỉ có thể nhìn thấy 1 chút vào ban ngày, nhưng không phải là ban đêm. 1 may mắn nho nhỏ, nếu ta có thể tìm ra cách để lợi dụng nó.

"Ta ước gì mình có thể miêu tả" Caligula nói khô khan "Vị thần Apollo quyền năng đã tới để giải cứu, và trông cậu ta không thể tuyệt vời hơn được nữa"

"Đó là 1 lời mỉa mai hả?" Commodus hỏi "Trông anh ta tồi tệ đến thế sao?"

"Phải" Caligula nói

"HA!" Commodus rạn ra 1 tiếng cười "Ha! Apollo, người trông thật thảm hại!"

Bàn tay run rẩy, ta kéo ra 1 mũi tên và bắn nó về phía mặt Caligula. Nhắm bắn chuẩn xác, nhưng Caligula phẩy nó sang 1 bên như thể đó chỉ là 1 con ruồi ngái ngủ.

"Đừng làm mất mặt mình nữa, Lester" hắn nói "Để người lớn nói chuyện"

Hắn quay mặt nạ nhản nhó về phía chú gấu Kodiak "Hừm, Frank Zhang? Cậu có cơ hội được đầu hàng trong danh dự. Hãy phục tùng hoàng đế của mình!"

"Các hoàng đế" Commodus sửa lại.

"Phải, tất nhiên rồi" Caligula nói êm ái "Pháp quan Zhang, cậu có nghĩa vụ phải nhận ra được sức mạnh của người La Mã, và đó chính là chúng ta! Cùng nhau, ta có thể xây dựng lại trại và dẫn dắt quân đoàn của cậu tới vinh quang! Không còn trốn chạy. Không còn phải trốn chui trốn lủi đằng sau ranh giới yếu ớt của Terminus. Giờ là thời khắc để thật sự là người La Mã và chinh phục thế giới. Gia nhập cùng bọn ta. Hãy học hỏi từ sai lầm của Jason Grace"

Ta gào lên lần nữa. Lần này, ta bắn 1 mũi tên về phía Commodus. Phải, thật nhỏ mọn làm sao. Ta nghĩ mình có thể đâm trúng tên hoàng đế mù lòa dễ dàng hơn, nhưng y, cũng có thể gạt đi.

"Tiểu nhân quá, Apollo!" y hét lên "Ta chẳng có vấn đề gì trong việc lắng nghe và phản xạ đâu"

Chú gấu Kodiak gầm lên. Với 1 móng vuốt, cậu bẻ vỡ mũi tên trên vai, co mình lại, biến thành Frank Zhang. Lỗ tên sâu hoắm trên giáp ngực ở

vai. Cậu đã mất mũ giáp. Một bên cơ thể đẫm máu, nhưng biểu cảm đầy quyết tâm.

Bên cạnh đó, Hannibal dẫm chân và cào mặt đất, sẵn sàng tấn công.

"Chưa được, anh bạn" Frank liếc nhìn những người đồng đội còn lại của mình, kiệt sức và đầy vết thương nhưng vẫn sẵn sàng nghe theo cậu tới tận cùng "Đổ máu đủ rồi"

Caligula gật đầu tán thành "Vâng, cậu chấp nhận đầu hàng?"

"Ồ, không" Frank đứng thẳng, mặc dù nỗ lực đó khiến cậu nhăn mặt đau đớn "Tôi có một phương án khác. Spolia opima (ý chỉ việc giành được mọi quyền lực từ chỉ huy quân địch bị giết)"

Những tiếng rì rầm lo lắng lan tỏa trong hàng ngũ của hoàng đế. Một vài tên Germani nhướn đôi lông mày rậm rạp. 1 số tướng lĩnh của Frank trông như thể muốn nói gì đó - ví dụ như, Cậu điên rồi à? - nhưng họ đã nuốt lại những lời đó.

Commodus cười. Y cởi bỏ mũ giáp, để lộ ra mái tóc xoắn bù xù cùng khuôn mặt đẹp trai, tàn nhẫn đầy râu. Ánh nhìn mờ đục và mơ hồ, vùng da quanh mắt y vẫn trĩu nặng như thể bị tạt axit.

"Trận đấu tay đôi sao?" y cười "Ta thích cái ý tưởng này!"

"Tôi đấu với cả hai" Frank yêu cầu "Cả ngài và Caligula. Nếu hai người thắng thì được đi qua đường hầm, cả trại nằm trong tầm tay"

Commodus xoa bóp tay "Rất thú vị!"

"Chờ đã" Caligula bật lại. Hắn bỏ mũ giáp của mình, trông không hề vui vẻ. Đôi mắt lấp lánh, trí óc không nghi ngờ gì đang vận động hết công

suất khi hắn suy đi tính lại tất cả những khía cạnh "Như thế quá thuận lợi. Cậu đang tính toán gì vậy, Zhang?"

"Hoặc là tôi giết hai người, hoặc tôi chết" Frank nói "Chỉ vậy thôi. Vượt qua được tôi, và các ngài có thể tiến thẳng vào trại. Tôi sẽ ra lệnh những quân lính còn lại đứng sang một bên. Ngài có thể diễu hành ăn mừng chiến thắng khắp Rome Mới như hằng mong muốn" Frank quay lại một trong số những người bạn "Cậu nghe rõ rồi chứ, Colum? Đó là mệnh lệnh của tôi. Nếu tôi chết, cậu hãy chắc chắn nó sẽ được thực hiện"

Colum mở miệng nhưng hắn không hề tin bản thân đủ để nói điều gì. Cậu chỉ gật đầu rầu rĩ.

Caligula cau mày "Spolia opima. Quá cổ xưa. Nó chưa từng xảy ra kể từ..."

Hắn ngừng lại, có lẽ đang nhớ loại lính nào mình từng có: những tên Germani "nguyên thủy", kẻ coi đấu tay đôi là một cách xứng đáng nhất để đánh giá người chỉ huy có thể thắng trận chiến hay không. Trong khoảng thời gian xa xưa, người La Mã cũng cảm thấy như vậy. Vị vua đầu tiên, Romulus, đã tự mình đánh bại vua của kẻ thù, Acron, lột sạch của ông ta áo giáp và vũ khí. Hàng thế kỉ sau đó, các tướng quân La Mã cố gắng cạnh tranh với Romulus, tìm kiếm những chỉ huy bên đối thủ trên mặt trận để đấu tay đôi, để họ có thể đạt được spolia opima. Đó là biểu hiện tối thượng của lòng dũng cảm đối với bất kì người La Mã chân chính nào.

Mánh khéo của Frank thông minh. Các hoàng đế không thể từ chối thử thách này mà không bị mất mặt trước các tướng lĩnh. Mặt khác, Frank đã bị thương nghiêm trọng. Cậu khó có thể thắng được mà không có sự giúp đỡ.

"2 đấu 2!" ta hét lên, thậm chí bất ngờ với bản thân "Ta sẽ chiến đấu!"

Điều này khiến những tên lính của hoàng đế cười thêm 1 tràng nữa. Commodus nói "Ngày càng hay ho!"

Frank trông kinh hãi, đó không phải là một kiểu biết ơn mà ta đang mong đợi.

"Apollo, không" cậu nói "Tôi có thể làm được. Rút lui đi!"

Một vài tháng trước, ta hẳn đã vui vẻ khi để Frank tham gia vào trận chiến tuyệt vọng này một mình trong khi mình có thể ngồi lại, ăn chùm nho lạnh, và kiểm tra tin nhắn. Không phải bây giờ, không được như vậy sau Jason Grace. Ta liếc về phía những con pegasus tổn thương nghiêm trọng bị buộc vào cỗ xe ngựa của hoàng đế, và quyết định mình không thể sống trong 1 thế giới mà sự tàn bạo như thế có thể thoát khỏi thanh trừng.

"Xin lỗi, Frank" ta nói "Cậu sẽ không đối mặt với chuyện này 1 mình" Ta nhìn về phía Caligula. "Nào, Bé Hài? Người bạn hoàng đế của người đã tán thành rồi. Người có tham gia không đây, hay vì bọn ta đã làm người sợ hãi chẳng?"

Lỗ mũi Caligula phùng phùng "Chúng ta đã sống hàng ngàn năm" hẳn nói, như thể giải thích 1 chân lí giản đơn với 1 học sinh chậm hiểu "Chúng ta là thần thánh"

"Và tôi là con trai của thần Mars" Frank phản lại "pháp quan của Quân đoàn Fulminata số Mười Hai. Tôi không hề sợ hãi cái chết. Còn ngài thì sao?"

Các hoàng đế im lặng trong đúng 5 giây.

Cuối cùng, Caligula gọi qua vai "Gregorix!"

1 trong những tên Germani tiến lên. Với chiều cao và cân nặng khủng, mái tóc và chòm râu bù xù, bộ giáp da lông dày dặn, hẳn ta trông giống Frank ở hình dạng gấu Kodiak, chỉ là với 1 khuôn mặt xấu xí hơn.

"Thưa chúa tể?" Hẳn khụt khịt

"Quân lính sẽ ở yên tại đây" Caligula ra lệnh "Không can thiệp trong khi Commodus và ta giết Frank Zhang cùng vị thần thú cưng của cậu ta. Đã rõ chưa?"

Gregorix quan sát ta. Ta có thể hình dung hẳn đang âm thầm đấu tranh với những ý nghĩ về danh dự. Đấu tay đôi không có gì là không tốt. Đấu tay đôi với 1 chiến binh bị thương và 1 tên oặt ẹo bị nhiễm độc zombie, tuy vậy, không phải là 1 chiến thắng thật sự cho lắm. Điều khôn ngoan nhất là tàn sát tất cả bọn ta và tiến thẳng vào trại. Nhưng 1 lời thách đấu đã được đề ra. Thách thức phải được chấp nhận. Nhưng nhiệm vụ của hẳn là bảo vệ các hoàng đế, và nếu đây là 1 thể loại bầy nào đó...

Ta chắc Gregorix đang ước gì mình đã theo đuổi cái việc học hành kiếm tấm bằng kinh tế mà mẹ hẳn vẫn luôn hướng tới. Là 1 tên lính bảo vệ man rợ thật là mệt người.

"Tuân lệnh, thưa chúa tể" hẳn nói

Frank đối mặt với quân lính còn lại của mình "Hãy rời khỏi đây. Tìm Hazel. Bảo vệ thành phố khỏi Tarquin."

Hannibal rống lên phản đối.

"Cả cậu nữa, anh bạn" Frank nói "Không chú voi nào được chết trong ngày hôm nay."

Hannibal hậm hực. Các á thần rõ ràng cũng không thích điều này, nhưng họ là những tướng lĩnh La Mã, được huấn luyện quá xuất sắc để có thể phản lại 1 mệnh lệnh trực tiếp như thế. Họ rút lui lại vào đường hầm với chú voi và biểu tượng của quân đoàn, để lại Frank Zhang và ta cho Đội Trại Jupiter.

Trong khi các hoàng đế trèo xuống khỏi xe ngựa, Frank quay đến ta và cho ta 1 cái ôm đầy máu chan hòa mồ hôi. Ta đã luôn coi cậu là 1 người

thích ôm ấp, nên điều này không hề khiến ta ngạc nhiên, cho đến khi cậu thì thầm vào tai ta "Ngài cản trở kế hoạch của tôi. Khi tôi nói 'Đến giờ', không quan tâm ngài đang ở đâu hay trận đánh như thế nào, hãy chạy xa khỏi tôi nhanh nhất có thể. Đó là mệnh lệnh (**)"

Cậu vỗ vào vai ta và bỏ ra.

Ta muốn phản đối, Cậu không phải sếp của ta! Ta không đến đây chỉ để nghe lệnh phải chạy đi, dù có thể tự làm tốt việc đó. Nhưng rõ ràng ta sẽ không cho phép bất kì người bạn nào phải hy sinh vì sự an nguy của bản thân ta nữa.

Mặt khác, ta không biết gì về kế hoạch của Frank. Ta phải đợi để xem cậu đang suy tính điều gì, rồi mới có thể quyết định nên làm gì. Bên cạnh đó, nếu bọn ta có bất kì cơ hội nào thắng được trận chiến tử thần với Commodus và Caligula, nó sẽ không phải là do sức mạnh siêu nhiên và 1 tâm hồn đẹp rồi. Bọn ta cần phải ăn gian thật sự nghiêm túc và mạnh mẽ.

Các hoàng đế sai bước về phía bọn ta ngang qua con đường nhựa rạn nứt bấp bênh và cháy xém.

Ở góc độ gần, bộ giáp của chúng thậm chí còn ghê tởm hơn. Giáp ngực của Caligula trông như thể được tráng qua bằng hồ, rồi lăn vào tủ trưng bày của Tiffany & Co.

"Vậy" hẳn cho bọn ta 1 nụ cười sáng chói và lạnh lẽo như bộ sưu tập đá quý "Chúng ta bắt đầu nhé?"

Commodus cời bỏ găng tay. Đôi tay y to lớn và thô cứng, chai sần như thể y đã dấn vào các bức tường gạch trong thời gian rảnh rỗi vậy. Thật khó để tin ta đã từng cầm nắm đôi tay đó đầy yêu thương.

"Caligula, anh đấu với Zhang nhé" y nói "Tôi chọn Apollo. Tôi không cần thị giác để có thể tìm ra hẳn. Chỉ cần dựa vào tai nghe, hẳn sẽ là tên

nước nở van xin."

Ta ghét cái cách mà y hiểu rõ ta như thế.

Frank rút kiếm. Máu vẫn rỉ ra từ những vết thương trên vai. Ta không chắc làm thế nào cậu có thể vẫn đứng đó, chưa tính đến việc lao vào trận đấu. Bàn tay khác lướt qua chiếc túi vải giữ mảnh củi nhỏ.

"Chúng ta cần nắm rõ luật" cậu nói "Rằng không có cái nào cả. Chúng tôi giết, hai người chết."

Rồi cậu ra hiệu với các hoàng đế: Xông lên đi.

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 36

Lại thế rồi. Trái tim ta.

Bao nhiêu âm tiết

"Hoàn toàn tuyệt vọng"?

KỂ CẢ TRONG THỂ TRẠNG YẾU ỚT NÀY, người hăn đã nghĩ ta sẽ ra ngoài tầm với của tên đối thủ mù lòa.

Quá sai rồi.

Commodus chỉ cách khoảng 10 yards khi ta bắn mũi tên tiếp theo vào y. Bằng 1 cách nào đó y tránh được, phi lên, và giật mạnh cung tên khỏi tay ta, đập vỡ thứ vũ khí dưới chân.

"ĐỒ THÔ LỒ!" ta hét lên

Hồi tưởng lại, đó không phải là thứ ta nên để tâm đến trong giây phút đó. Commodus đâm ngay vào ngực khiến ta loạng choạng về phía sau và đổ sụp xuống ngay mông, phổi bốc cháy, xương ức đau nhức. 1 cú đánh như thế có thể đã giết chết ta. Ta tự hỏi liệu sức mạnh thần thánh có phải đã quyết định góp mặt cho vui một chút. Nếu là vậy, ta đã phạm cơ hội phản công. Để bản thân bận rộn với việc tháo lui và khóc lóc trong đau đớn.

Commodus cười, quay mặt sang đám lính "Các người thấy chứ? Hăn ta luôn luôn là kẻ rên rỉ!"

Những tên hầu cận hò reo. Commodus đã tốn thời gian quý giá đắm mình trong những tiếng nịnh nọt. Y không thể dừng việc làm 1 kẻ thích khoe mẽ. Và đương nhiên cũng biết rằng ta sẽ chẳng thể trốn được đi đâu.

Ta liếc về phía Frank. Cậu và Caligula vòng quanh, thỉnh thoảng tấn công, kiểm tra khả năng phòng vệ của đối phương. Với đầu mũi tên trên vai, Frank không còn lựa chọn nào khác ngoài việc bảo vệ phía trái. Cậu di chuyển khó khăn, để lại một đường những dấu chân dính máu trên mặt nhựa đường khiến ta nhớ đến - dù không liên quan lắm - một bản đồ của phòng tiệc khiêu vũ Fred Astaire từng đưa cho ta.

Caligula rình mò xung quanh cậu, cực kì tự tin. Hẳn nở nụ cười tự mãn y hết lúc hẳn đâm xiên qua Jason Grace ở phía sau. Trong hàng tuần ta đã phải kinh qua những cơn ác mộng về nụ cười đó.

Ta đẩy bản thân ra khỏi trạng thái ngẩn ngơ này. Ta đáng ra phải làm 1 điều gì đó. Không chết. Phải. Đó là mục tiêu hàng đầu trong danh sách những việc cần làm.

Ta xoay sở để đứng dậy. Lăn mò tìm kiếm vũ khí, rồi nhớ ra mình chẳng có cái nào. Thứ vũ khí duy nhất giờ là chiếc ukulele. Chơi 1 bài nhạc cho kẻ thù người săn lùng ta dựa vào âm thanh có vẻ không phải là 1 bước đi thông minh, nhưng ta nắm lấy chiếc ukulele ngay đây.

Commodus hẳn đã nghe thấy tiếng dây đàn vang lên. Y quay lại và rút kiếm.

Đối với 1 người đàn ông to con trong bộ giáp sáng bóng, y di chuyển nhanh quá mức. Trước khi ta thậm chí có thể quyết định nên chọn con số Dean Martin nào để chơi, y đâm mạnh ta, gần như có thể mổ luôn bụng. Đỉnh kiếm cọ sát thân đồng của ukulele lóe sáng.

Bằng hai tay, y nâng kiếm qua đầu để chẻ ta làm đôi.

Ta tiến lên và thọc nhạc cụ của mình vào bụng y "Ha-ha!"

Có hai vấn đề như thế này: 1) bụng y được bao bọc bởi bộ giáp và 2) ukulele chỉ có đế tròn. Ta đã tự ghi nhớ rằng nếu sống sót được qua trận chiến này, ta sẽ thiết kế 1 phiên bản với những mũi giáo ở dưới đế, và có lẽ là cả phun lửa - chiếc ukulele Gene Simmons.

Cú đánh phản công của Commodus có thể đã giết được ta nếu y không cười sặc sụa đến thế. Ta nhảy sang 1 bên khi lưỡi kiếm của y đâm xuống, lún sâu vào vị trí nơi ta vừa đứng. 1 điều tốt của việc đánh nhau trên đường cao tốc - tất cả những vụ nổ và tia chớp đã khiến cho con đường nhựa mềm hơn. Khi Commodus cố gắng kéo kiếm ra, ta tấn công và đâm sầm vào y.

Ngạc nhiên thay, ta thật sự đã xoay sở khiến y mất thăng bằng, loạng choạng và ngã lên bộ váy giáp, để lại thanh kiếm rung bần bật trên vỉa hè.

Không ai trong số những tên lính của hoàng đế cổ vũ ta. Đám khán giả khó tính.

Ta lùi lại, cố gắng lấy lại hơi thở. Có ai đó ấn vào lưng. Ta hét lên, sợ rằng Caligula chuẩn bị đâm xuyên mình, nhưng chỉ là Frank. Caligula đứng cách đó 20 feet, nguyên rủa khi hắt lau đi mảnh sỏi khỏi mắt.

"Nhớ những gì tôi nói" Frank nói với ta

"Tại sao cậu lại làm chuyện này?" ta khò khè

"Đó là cách duy nhất. Nếu may mắn, chúng ta sẽ câu đủ giò"

"Câu giò?"

"Để sự hỗ trợ thần thánh đến kịp. Chuyện đó vẫn xảy ra, đúng chứ?"

Ta nuốt nước bọt "Có lẽ?"

"Apollo, hãy nói với tôi là ngài đã làm nghi lễ triệu hồi"

"Ta đã làm mà!"

"Vậy chúng ta sẽ câu giờ" Frank kiên quyết

"Và nếu sự trợ giúp đó không đến?"

"Vậy thì ngài phải tin tôi. Làm những gì tôi đã nói. Đợi hiệu lệnh, hãy chạy ra khỏi đường hầm này"

Ta không chắc ý cậu là gì. Chúng ta không hề ở trong hầm, nhưng cuộc trò chuyện đã kết thúc. Commodus và Caligula tiếp cận đồng thời.

"Sôi trong mắt sao, Zhang?" Caligula gầm gừ "Thật sao?"

2 lưỡi kiếm cắt chéo khi Caligula đẩy Frank thẳng tới lối vào Hầm Caldecott...hoặc là Frank để bản thân mình bị đẩy tới đó? Tiếng va đập của kim loại vào kim loại vang vọng khắp con đường vắng.

Commodus nhổ kiếm khỏi mặt đường nhựa "Được rồi, Apollo. Vui đủ rồi. Giờ người phải chết"

Y rít lên và tấn công, giọng nói trầm dội vào trong con hầm sâu.

Vang vọng, ta nghĩ

Ta chạy tới Caldecott.

Tiếng dội lại có thể làm hoang mang người phải phụ thuộc vào thính giác. Bên trong con hầm, ta hẳn sẽ có nhiều may mắn né tránh Commodus hơn. Phải... đó là chiến thuật của ta. Ta không đơn giản chỉ hoảng loạn và chạy trốn chết. Đi vào con hầm là 1 kế hoạch hoàn toàn nhạy bén và chính đáng chỉ vừa xuất hiện kết hợp với ta la hét và bỏ chạy.

Ta quay ra trước khi Commodus có thể vượt qua, xoay chiếc ukulele, dự định in dấu phiến gỗ này lên mặt y, nhưng Commodus lường trước được chuyển động của ta. Y đá bay nhạc cụ khỏi tay ta.

Ta loạng choạng ra xa, và Commodus thực hiện hành vi tội phạm tàn ác nhất: với 1 nắm đấm khổng lồ, y nghiền nát chiếc ukulele của ta như một hộp thiếc và đá nó sang bên.

"Đồ dị giáo!" ta gào lên

1 cơn thịnh nộ tồi tệ, liều lĩnh chiếm lấy ta. Ta thách người cảm thấy khác đi khi vừa chứng kiến ai đó phá hủy chiếc ukulele của mình đấy. Nó sẽ tiếp thêm cho bất kì người nào đang bất tỉnh sự tức giận như thiêu đốt.

Cú đấm đầu tiên của ta để lại một vết lõm đúng hình nắm tay trên giáp ngực vàng của tên hoàng đế.Ồ, đâu đó trong góc tâm trí ta chột nghĩ. Xin chào, sức mạnh thần thánh!

Mất thăng bằng, Commodus chém dữ dội. Ta chặn cánh tay y và đấm ngay mũi, tạo nên 1 tiếng squish giòn tan ta cảm thấy kinh tởm 1 cách hào hứng.

Y tru lên, máu chảy ra qua bộ râu "Người dếm đánh ta? Ta giết người!"

"Người sẽ không giết được ta!" ta hét lại "Ta đã có lại sức mạnh rồi!"

"HA!" Commodus thét lên "Ta chia beo giờ mất đi sức mạnh! Về ta vễn to lớn hơn!"

Ta rất ghét khi những tên phản diện mắc chứng hoang tưởng lại có những ý đúng như vậy.

Y lăn xả tới. Ta cúi xuống dưới cánh tay y và đá ngay vào lưng, đẩy y hẳn vào 1 bên lan can của đường hầm. Trán y đập vào kim loại với 1 âm

thanh duyên dáng như keng ba góc: DING!

Điều đó hẳn phải khiến ta cảm thấy thỏa mãn, ngoại trừ cơn giận được-truyền-cảm-hứng-từ-chiếc-ukulele-bị-phá-hỏng đang rút xuống, và theo đó là sự bùng phát sức mạnh thần thánh. Ta có thể cảm thấy chất độc zombie đang len lỏi qua những mao mạch, luân lách và đốt cháy trên đường đi tất cả mọi thứ trong cơ thể ta. Vết thương ở bụng dường như rách ra, chuẩn bị phun nội tạng ra xung quanh như Chú Gấu Pooh Đỉnh Olympia tã tưởi.

Thêm nữa, ta chợt ý thức được nhiều vết lõm lớn không rõ dọc 1 bên của con hầm, chiếm hết toàn bộ con đường vỉa hè cho người qua đường. Dọc bên kia của đường hầm, làn đường khẩn cấp bị xới tung và xếp thành hàng bởi những cột giao thông màu cam... Không hề bình thường chút nào, nhưng điều khiến ta lo lắng là chúng có kích cỡ vừa đủ để chứa những chiếc bình lính của Frank đã vác theo mà ta nhìn thấy trong cuộc gọi qua cuộn giấy da.

Thêm nữa, cứ mỗi 5 feet, một rãnh mỏng lại cắt ngang con đường nhựa. Và điều này cũng không hề bình thường chút nào - làn đường cao tốc có thể đang sửa sang vỉa hè. Nhưng mỗi con rãnh kia lại lấp lánh một loại chất lỏng nào đó... dầu sao?

Khi tổng hợp lại, những thứ này khiến ta cực kì không thoải mái, và Frank vẫn tiếp tục lùi lại sâu hơn vào trong hầm, lừa Caligula đi theo.

Hẳn là, tướng quân của Caligula, Gregorix, đã bắt đầu lo lắng. Tên Germanus hét từ tiền tuyến "Hoàng đế của tôi! Ngài đang đi quá xa..."

"Im miệng, GREG!" Caligula hét lên "Nếu người muốn giữ lại cái lưỡi của mình, đừng có lên mặt với ta về cách đánh!"

Commodus vẫn đang chật vật để đứng lên.

Caligula đâm vào ngực Frank, nhưng vị pháp quan không hề ở đó. Thay thế bằng 1 chú chim nhỏ - một chú chim én thông thường, dựa vào phần đuôi hình boomerang - đâm thẳng vào mặt tên hoàng đế.

Frank biết loại chim của mình. Chim én không hề lớn hay ấn tượng. Chúng rõ ràng không phải là mối đe dọa như chim ưng hay đại bàng, nhưng lại cực kì nhanh và linh hoạt.

Cậu đâm mỏ của mình vào mắt trái Caligula và bay ra xa, để lại tên hoàng đế gào rú và đập loạn xạ trong không khí.

Frank hóa lại thành người ngay bên cạnh ta. Đôi mắt cậu hờm sâu và đờ đẫn. Cánh tay bị thương thông xuống.

"Nếu ngài thật sự muốn giúp" cậu trầm giọng "làm chân Commodus bị thương. Tôi không nghĩ có thể giữ được cả hai"

"Cái gì - ?"

Cậu biến lại thành 1 chú chim én và bay đi - lao vào Caligula, người đang chửi rủa và chém vào con chim bé nhỏ.

Commodus tấn công ta lần nữa. Lần nữa y đủ thông minh để không giới thiệu bản thân bằng việc gào lên. Vào thời điểm ta nhận ra y xông tới - với hàng máu sôi sục từ lỗ mũi và một vết rách nhỏ sâu có hình lan can trên trán - đã là quá muộn.

Y tung nắm đấm vào bụng, ngay vị trí mà ta không muốn bị đánh nhất. Ta đổ sụp xuống thành 1 đống không xương, rên rỉ.

Bên ngoài, đám lính của hoàng đế nổ ra một tràng hò reo mới. Commodus 1 lần nữa quay lại tiếp nhận lời khen ngợi của chúng. Ta nhục nhã thừa nhận rằng thay vì cảm thấy thờ phào vì có thêm vài giây nữa cho

cuộc đời, ta lại cảm thấy khó chịu rằng y đã không kết liễu mình nhanh hơn.

Mọi tế bào trong cơ thể người phạm khốn khổ này gào thét, Kết thúc đi! Bị giết không thể đau đớn hơn cảm giác ta cảm thấy lúc này. Nếu ta chết, có lẽ ít nhất ta sẽ quay lại là 1 zombie và được cắn rứt mũi Commodus.

Ta giờ cũng chắc chắn rằng Diana sẽ không đến giải cứu rồi. Có lẽ ta đã phá hỏng nghi lễ, như Ella đã lo sợ. Có lẽ em gái ta không nhận được lời thỉnh cầu. Hoặc có lẽ Jupiter đã ngăn chặn cô giúp đỡ nếu không muốn chia sẻ cùng ta hình phạt người phạm này.

Dù cho có là trường hợp nào đi nữa, Frank, chắc hẳn cũng đã biết tình thế giờ của bọn ta là vô vọng. Bọn ta đã hoàn thành tốt giai đoạn "câu giờ". Giờ thẳng tiến đến giai đoạn "chết vô nghĩa chắc chắn là đau đớn rồi".

Tâm nhìn của ta giảm xuống chú mục vào một cột đèn đỏ mờ nhòa, nhưng ta tập trung vào bắp chân của Commodus khi y bước tới lui trước mặt ta, cảm ơn những fan hâm mộ đáng yêu.

Cột bên trong bắp chân của y là con dao găm còn trong bao.

Y đã luôn mang theo bên mình một trong số những con dao đó từ xưa đến nay. Khi người là 1 hoàng đế, việc ảo tưởng chưa bao giờ dừng lại. Người có thể bị ám sát bởi người quản gia, phục vụ, người giặt đồ, kể cả bạn thân nhất. Và rồi, dù cho tất cả những cảnh giác cao độ như thế, người yêu cũ là vị thần của người vẫn cải trang thành huấn luyện viên đấu vật dìm chết người trong bồn tắm. Ngạc nhiên chưa nào!

Làm chân Commodus bị thương, Frank đã nói như vậy với ta.

Ta chẳng còn chút năng lượng nào, nhưng lại nợ Frank 1 đề nghị cuối cùng.

Cơ thể ta gào thét phản đối khi ta vươn tay ra nắm lấy con dao găm. Nó trượt ra dễ dàng khỏi vỏ - vẫn được tra dầu thường xuyên để tiện rút ra.

Commodus thậm chí không hề để ý. Ta đâm y ngay phía sau đầu gối phải, rồi bên trái trước khi y thậm chí có thể nhận ra được cơn đau. Y hét lên, đổ về phía trước, tuôn ra 1 tràng chửi rủa tiếng Latinh ta chưa được nghe kể từ triều đại của người Vespa.

Làm thương chân thành công. Ta thả rơi con dao, sức mạnh ý chí bay biến. Ta chờ đợi để xem bản thân bị giết như thế nào. Bởi các hoàng đế? Bởi chất độc zombie? Sự chờ đợi trong hồi hộp?

Ta quay lại để nhìn xem bạn mình chú chim én đã làm được gì. Hóa ra, không ổn lắm. Caligula may mắn ghi điểm được 1 cú đánh bằng chuôi kiếm, đội Frank thẳng vào tường. Chú chim nhỏ yếu ớt ngã xuống, và Frank biến lại thành người chỉ đứng lúc khuôn mặt cậu đập xuống vỉa hè.

Caligula cười với ta, mắt bị thương nhắm chặt, giọng nói đầy sự hứng phấn ghê tởm "Người đang quan sát phải không, Apollo? Người nhớ những gì xảy ra tiếp theo chứ?"

Hắn nâng thanh kiếm trên lưng Frank.

"KHÔNG!" ta hét lên.

Ta không thể chứng kiến thêm cái chết nào của bạn mình nữa. Bằng cách nào đó, ta đứng được dậy, nhưng lại quá chậm chạp. Caligula chém xuống... và thanh kiếm gãy làm đôi như ống nạo khi đập vào áo choàng của Frank. Tạ ơn các thần đã sinh ra đẳng cấp thời trang trong quân đội! Áo choàng không tay dành cho pháp quan của Frank có thể cản được với vũ khí, thậm chí ngay cả khi khả năng biến thành áo choàng len của nó vẫn còn là một ẩn số.

Caligula găm giữ thất vọng. Hắn rút con dao găm của mình, nhưng Frank đã hồi phục đủ sức mạnh để đứng lên. Cậu đâm Caligula văng vào tường và vòng cánh tay chưa bị thương của mình quanh cổ họng tên hoàng đế.

"Đến giờ!" cậu gào lên

Đến giờ. Chờ đã... đó là ám hiệu dành cho ta. Ta đáng ra phải bỏ chạy. Nhưng không thể. Ta đứng chôn chân, nhìn chăm chăm trong kính hãi, khi Caligula đâm con dao găm của mình vào bụng Frank.

"Phải, đúng vậy" Caligula rên rỉ "Dành cho người"

Frank siết mạnh hơn, nghiền nát cổ tên hoàng đế, khiến mặt Caligula trở nên tím tái. Sử dụng cánh tay bị thương, hắn phải là cực hình, Frank kéo ra miếng củi nhỏ từ chiếc túi vải.

"Frank!" ta nức nở.

Cậu nhìn qua, âm thầm ra lệnh cho ta: ĐI ĐI.

Ta không thể chịu được. Không thể một lần nữa. Không thể như Jason. Ta chỉ lơ mơ ý thức được Commodus đang chặt vật bò tới, nắm lấy cổ chân ta.

Frank giơ miếng củi của mình tới mặt Caligula. Tên hoàng đế chống trả và quấy đạp, nhưng Frank khỏe hơn - ta cho rằng, cậu đang rút cạn tất cả sức lực còn sót lại của cuộc sống phàm trần này.

"Nếu tôi đốt cháy nó" cậu nói "Ngài cũng sẽ bốc cháy rực rỡ. Vì Jason."

Miếng củi đột nhiên bắt lửa, như thể nó đã đợi chờ điều này từ nhiều năm nay rồi. Đôi mắt Caligula mở to hoảng hốt, có lẽ bắt đầu hiểu ra. Ngọn

lửa bao bọc quanh cơ thể Frank, bắt lấy lớp dầu ở một trong những rãnh nhỏ trên con đường nhựa - châm ngòi cho vụ cháy, chạy dọc hai hướng tới những thùng chứa và cột giao thông xếp trong đường hầm. Các hoàng đế không phải là người duy nhất chiếm giữ nguồn lửa Hy Lạp.

Ta không tự hào về những gì xảy ra tiếp theo. Khi Frank biến thành 1 cột lửa, và hoàng đế Caligula vỡ ra thành đám tro trắng nóng bừng, ta làm theo mệnh lệnh cuối cùng của Frank. Ta nhảy qua Commodus và chạy ra ngoài. Sau lưng, đường hầm Caldecott nổ tung như núi lửa.

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 37

Ta không làm điều đó.

Vụ nổ? Ta không biết nhé.

Có lẽ đó là lỗi của Greg.

BỊ BỎNG CẤP ĐỘ BA là điều ít đau đớn nhất khi ta chạy ra khỏi đường hầm đó.

Ta lao đảo hướng ra bên ngoài, cảm thấy lưng kêu xèo xèo, bàn tay bốc hơi, mọi múi trên cơ thể có cảm giác như thể nó đã bị rạch bởi nhiều lưỡi dao. Phía trước ta dàn trải đám còn lại của đội quân các hoàng đế: hàng trăm chiến binh sẵn sàng chiến đấu. Đẳng xa, trải dài ngang qua vịnh, 50 du thuyền đang đợi đúng thời cơ để khai hỏa những nòng súng cối cho ngày tàn của chúng ta.

Không có thứ gì khiến ta cảm thấy đau đớn hơn là việc mình đã bỏ lại Frank Zhang trong đám cháy đó.

Caligula chết rồi. Ta có thể cảm nhận được - như thể trái đất thở một hơi dài nhẹ nhõm khi ý thức được hẳn tan biến trong luồng huyết thanh nóng rực. Nhưng, ồ, cái giá phải trả. Là Frank. Là con người tuyệt vời, lúng túng, vụng về, dũng cảm, mạnh mẽ, ngọt ngào, xuất sắc ấy. Frank (...).

Ta hẳn đã nghẹn ngào, nhưng tuyến lệ lại khô cạn như khe núi Mojave.

Lực lượng kẻ thù trông kinh ngạc như ta vậy. Thậm chí đám Germani còn rơi cả hàm. Phải là một điều gì kinh khủng lắm mới có thể khiến tên lính cận vệ hoàng gia sốc như thế. Chứng kiến sếp của mình nổ tung thành hơi cay khổng lồ từ bên kia một quả núi - thì chắc chắn rồi.

Đằng sau ta, một giọng nói gần như của con người rít lên, "URGSSHHH."

Quay lại.

Ta đã chết trong lòng từ lâu để có thể cảm thấy sợ hãi hay kinh tởm. Tất nhiên Commodus vẫn còn sống. Y bò ra khỏi hầm bằng khuỷu tay, bộ giáp cháy một nửa, lớp da phủ đầy tro bụi. Khuôn mặt từng một thời đẹp đẽ giờ nhìn như ổ bánh mì sốt cà chua bị cháy.

Ta đã không làm chân Commodus đủ tàn phế. Bằng cách nào đó, ta đã đâm trượt dây chằng. Đã làm hỏng tất cả mọi thứ, kể cả yêu cầu cuối cùng của Frank.

Không có tên lính nào vội vã đến giúp đỡ tên hoàng đế. Chúng đứng chôn chân đầy hoài nghi. Có lẽ chúng không nhận ra sinh vật tàn tạ kia là Commodus. Có lẽ chúng nghĩ y đang trình diễn điều gì đó và đang đợi đúng thời điểm để vỗ tay.

Thật kinh ngạc, Commodus xoay sở đứng lên được. Y lắc lư như Elvis năm 1975.

"THUYỀN!" y gào lên. Nói líu nhíu đến nỗi trong một lúc ta đã nghĩ y đang hét lên gì đó khác. Ta cho rằng đám lính cũng đang nghĩ như vậy, vì chúng chẳng làm gì cả.

"BẮN!" Commodus rên rỉ, và một lần nữa đơn giản có thể hiểu là NHÌN NÀY, TA ĐANG CHÁY.

Ta chỉ hiểu mệnh lệnh của y một giây sau, khi Gregorix hét lên, "RA HIỆU CHO ĐOÀN THUYỀN!"

Ta ghen ngay cổ họng.

Commodus cho ta một nụ cười rùng rợn. Đôi mắt y lấp lánh hận thù.

Ta không biết mình lấy đâu ra sức mạnh, nhưng ta tấn công và nắm lấy y. Bọn ta đập xuống nền đường, chân ta quàng lấy ngực y, bàn tay nắm xung quanh cổ họng y như cái cách chúng đã làm hàng ngàn năm trước, trong lần đầu tiên ta giết y. Lần này, ta chẳng cảm thấy chút hối hận cay đắng nào, không rơi rớt chút cảm xúc. Commodus đánh lại, nhưng nắm đấm của y như giấy. Ta buông một tiếng rít ngay yết hầu - một bài hát chỉ với duy nhất một nốt: giận dữ thuần túy, và chỉ duy nhất một âm lượng: cực đại.

Dưới sự tấn công của âm thanh, Commodus vỡ ra thành tro bụi.

Hết hơi. Nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay trống rỗng, ta đứng lên và lùi lại, kinh hãi. Tàn dư cơ thể cháy rụi của hoàng đế chỉ còn lại trên mặt đường nhựa. Ta vẫn có thể cảm thấy được nhịp đập của mạch ở gáy y trên ngón tay. Ta đã làm gì vậy? Trong hàng ngàn năm cuộc đời, ta chưa bao giờ tiêu diệt ai bằng giọng nói của mình. Khi ta hát, mọi người sẽ thường "chết mê" vì nó, nhưng họ chưa bao giờ thật sự có ý như vậy cả.

Quân lính của hoàng đế chăm chăm nhìn ta trong sửng sốt. Thêm một khoảng lặng nữa, chúng chần hẫn đã tấn công, nếu như không chuyển sự chú ý sang phát súng vừa được khai hỏa gần đó. 1 quả cầu có kích cỡ của 1 quả bóng tennis màu cam bay vòng qua bầu trời, để lại một dải khói đậm mù biển.

Đám lính quay về phía vịnh, chờ đợi màn pháo hoa sẽ tiêu diệt cả Trại Jupiter. Ta thừa nhận - mệt mỏi và vô dụng với tâm hồn tan nát như hiện giờ, tất cả những gì ta có thể làm cũng chỉ là nhìn.

Ở đuôi 50 con tàu, các đốm xanh lá lấp lánh khi lửa Hy Lạp được chất vào nòng súng cối. Ta hình dung những tên tai to là kỹ thuật viên đang chạy xung quanh, phối hợp với nhau.

ARTEMIS, XIN EM, ta cầu khẩn. GIỜ CHÍNH LÀ THỜI KHẮC THÍCH HỢP ĐỂ XUẤT HIỆN ĐÂY.

Vũ khí khai hỏa. 50 quả cầu xanh lá bay lên bầu trời, như những viên ngọc lục bảo trên chiếc vòng cổ lơ lửng, chiếu sáng toàn vịnh. Chúng đâm thẳng lên trời, cố gắng đạt được độ cao khỏi mặt biển.

Nỗi sợ của ta trở thành tâm trạng đầy bối rối. Ta biết chút ít về bay lượn. Người không thể cất cánh ở góc 90 độ được. Nếu ta đã cố làm thế với cỗ xe mặt trời... ờm, đầu tiên, ta hẳn sẽ ngã ra đó và trông cực kì ngu ngốc. Nhưng bên cạnh đó, đám ngựa cũng chưa bao giờ đạt được độ dốc như vậy. Chúng hẳn sẽ đổ nhào lên nhau và đè nát cánh cổng Cung Điện Mặt Trời. Người sẽ được ngắm nhìn bình minh ở phía tây, ngay sau đó lại là hoàng hôn cũng ở phía tây và rất nhiều tiếng ngựa hí giận dữ.

Tại sao đám súng cối lại ngắm bắn như thế nhỉ?

Những quả cầu lửa xanh lá bay lên khoảng 50 feet nữa. 100 feet. Chậm dần. Ở Đường Cao tốc 24, toàn bộ quân đội của kẻ thù bắt chước chuyển động của chúng, đứng thẳng lên và ngày càng thẳng đứng khi những viên đạn ngày càng bay lên cao, cho đến khi tất cả bọn Germani, Khromandae, và những kẻ phản diện trong đội đứng trên đầu ngón chân, giữ thế thăng bằng như thể đang bay. Quả cầu lửa dừng lại và lơ lửng giữa không trung.

Rồi những viên ngọc lục bảo rơi thẳng xuống, ngay vào đám du thuyền, từ chính vị trí chúng bay ra.

Màn trình diễn hỗn loạn cũng như chính hai tên hoàng đế vậy. 50 con thuyền nổ tung trong đám khói xanh lá, gửi vào không gian một bữa tiệc

những mảnh gỗ, kim loại vỡ vụn, và thân thể quái vật bốc cháy thành từng miếng nhỏ xíu. Đoàn thuyền trị giá hàng tỉ đôla của Caligula giờ chỉ còn lại một dải dầu cháy trên mặt vịnh.

Ta hẳn đã cười sặc sụa. Ta biết điều đó khá là vô tình, dựa vào những ảnh hưởng lên môi trường từ thảm họa vừa rồi. Và cũng cực kì không đúng lúc, bởi ta đã đau lòng thế nào khi nghĩ về Frank. Nhưng ta không thể nhịn được.

Đám lính kẻ thù cùng lúc quay ra nhìn ta chăm chăm.

Ồ, phải rồi, ta nhắc nhở bản thân. Ta vẫn đang đối mặt với hàng trăm kẻ thù.

Nhưng chúng trông không thù địch lắm. Biểu cảm ngạc nhiên và do dự.

Ta đã tiêu diệt Commodus với chỉ 1 tiếng hét. Ta đã hỗ trợ đốt cháy Caligula thành khí. Dù cho diện mạo hơi tầm thường này, đám lính hẳn đã nghe đến lời đồn ta từng là một vị thần. Có thể không, rằng chúng đang bắn khoan, ta đã bằng cách nào đó là nguyên nhân dẫn đến những thiệt hại của đoàn thuyền kia?

Thực tế, ta chẳng biết tại sao vũ khí của đoàn thuyền lại sai lệch thế. Ta nghi ngờ đó không phải là Artemis. Chỉ là cảm giác đó không phải điều cô sẽ làm. Còn về phía Lavinia... ta không thấy làm thế nào cô có thể thực hiện được một chiêu trò như thế chỉ với một vài thần nông, vài tiên cây và vài miếng kẹo cao su.

Ta biết đó không phải do ta rồi.

Nhưng kẻ thù đâu biết thế.

Ta tích tụ lại những mảnh dũng khí cuối cùng, xoáy sâu vào cảm giác ngạo mạn trước kia, trở về những ngày khi ta yêu thích việc được công nhận bởi những thứ hoàn toàn chẳng phải do mình làm (khi chúng vẫn còn thật đẹp và ấn tượng). Ta gửi cho Gregorix và quân đội của hắn một nụ cười độc ác như hoàng đế.

"BOO!" ta hét lên.

Quân lính vỡ òa ra và chạy tán loạn. Chúng chạy xuống khỏi đường cao tốc trong cơn hoảng loạn, một vài tên còn nhảy ngay ra khỏi lan can và thẳng vào khoảng không để thoát khỏi ta nhanh hơn. Chỉ có những con pegasus bị tra tấn tội nghiệp ở lại, vì chúng chẳng còn lựa chọn nào khác. Chúng vẫn bị xích trong bộ yên cương, bánh xe ngựa đóng xuống mặt đường nhựa để giữ con vật khỏi chạy thoát. Trong bất cứ tình cảnh nào, ta nghi ngờ chúng sẽ muốn phải đi theo những kẻ hành hạ đó.

Quỳ sụp xuống, vết thương nơi bụng ta đau đớn. Tấm lưng bị bóng tê cóng. Trái tim ta dường như đang bơm thứ dung dịch chì lạnh ngắt. Ta sẽ chết sớm thôi. Hoặc thành xác sống. Chẳng còn quan trọng nữa. 2 tên hoàng đế đã chết. Đoàn thuyền của chúng đã bị tiêu diệt. Frank không còn nữa rồi (...).

Ở trên vịnh, lớp dầu cháy tỏa ra những cột khói trở nên cam hơn dưới ánh sáng của mặt trăng máu. Không còn nghi ngờ gì nữa đó là đám cháy rác đẹp đẽ nhất ta từng được chiêm ngưỡng.

Sau một khoảnh lặng sững sốt, dịch vụ khẩn cấp của Bay Area dường như tiếp nhận vấn đề mới. Vịnh phía Tây được cho là khu vực thảm họa. Với đường hầm bị đóng lại và một cột lửa bí ẩn và những vụ nổ trên đồi, những người cá hần đang than khóc ngang khắp các dải đất. Đèn khẩn cấp lập lòe khắp nơi trên các con phố tắc cứng.

Giờ tàu của những tuần tra viên trên biển đã nhập tiệc, rẽ sóng để tiếp cận lớp dầu tràn đang cháy. Cảnh sát và thêm những trực thăng tin tức xoay chuyển xung quanh từ hàng tá các hướng khác nhau như thể đang bị kéo lại bởi 1 cái nam châm. Màn Sương Mù chắc phải tăng ca xuyên đêm rồi.

Ta muốn được nằm xuống mặt đường và ngủ. Ta biết nếu làm vậy, mình sẽ chết, nhưng ít nhất sẽ chẳng còn nỗi đau nào nữa. Ôi, Frank.

Và tại sao Artemis đã không đến giúp ta? Ta không giận cô. Ta quá hiểu để biết tại sao thần có thể như thế, tất cả những lí do khác nhau khiến họ không xuất hiện khi người gọi. Tuy vậy, vẫn thật đau đớn, bị phớt lờ bởi chính em gái mình.

Một cơn giận căm phẫn rung chấn từ suy nghĩ trong ta. Những con pegasus đang nhìn ta chăm chăm. Con bên trái đã bị mù một mắt, thật tội nghiệp, nhưng nó lắc đầu cương và tạo ra một loại tiếng búng lưỡi như thể muốn nói, **VƯỢT LÊN CHÍNH MÌNH ĐI, ANH BẠN.**

Con pegasus đã đúng. Những người khác đang chịu tổn thương. Một vài người cần sự giúp đỡ của ta. Tarquin vẫn còn sống - ta có thể cảm nhận được nó trong dòng máu nhiễm độc zombie này. Hazel và Meg hẳn vẫn đang đánh nhau với đám xác sống trên đường phố Rome Mới.

Ta có thể không giỏi bằng họ, nhưng ta phải thử. Hoặc ta có thể chết cùng bạn bè mình, hoặc họ sẽ chặt đầu ta sau khi ta trở thành kẻ ăn não, mà đó hoàn toàn là điều bạn bè nên làm cho nhau.

Ta đứng dậy và lao đảo đi tới chỗ pegasus.

"Ta rất tiếc khi cậu phải trải qua chuyện này," ta nói với chúng. "Các cậu là những sinh vật tuyệt đẹp và xứng đáng những thứ tốt đẹp hơn."

Một Mắt khịt khịt như thể nói, **ANH NGHĨ THẾ HẢ?**

"Ta sẽ giải thoát các cậu ngay bây giờ, nếu được phép"

Ta lần mò chỗ đinh và yên cương, tìm thấy 1 con dao găm bị bỏ lại trên mặt đường và cắt đi đồng dây gai cùng còng đinh đã đâm vào da thịt con vật. Ta cẩn thận tránh vó ngựa của chúng trong trường hợp chúng quyết định ta xứng đáng ăn một cú đá vào đầu.

Rồi ta ngân nga bài "Không phải đó là một cú đá vào đầu" của Dean Martin, bởi vì đó chỉ là một tuần tồi tệ ta đã phải trải qua.

"Rồi đó" ta nói khi bọn pegasus đã được giải phóng "Ta không có quyền được đòi hỏi bất cứ điều gì từ các cậu, nhưng liệu các cậu có thể cho ta quá giang sang bên kia đồi, bạn bè ta đang gặp nguy hiểm."

Con pegasus bên tay phải, vẫn còn hai mắt nhưng tai lại bị cắt đi tàn nhẫn, hí lên một tiếng KHÔNG! rõ ràng. Nó phi nước kiệu về phía hướng ra Đại Lộ College, rồi dừng lại nửa đường và nhìn lại bạn mình.

Một Mắt khịt khịt và hất bờm. Ta nghĩ cuộc trao đổi trong thâm lặng của nó với Tai Ngăn có vẻ như thế này.

Một Mắt: Tôi sẽ cho tên thua cuộc thảm hại này quá giang. Cậu cứ đi trước đi. Tôi sẽ đuổi theo sau.

Tai Ngăn: Cậu điên rồi, anh bạn. Nếu hấn ta khiến cậu dây vào rắc rối, hãy đá hấn ngay đầu.

Một Mắt: Cậu biết tôi sẽ làm vậy mà.

Tai Ngăn phi vào màn đêm. Ta không thể trách cậu ta vì đã bỏ đi. Ta mong cậu sẽ tìm được một nơi an toàn để nghỉ và lành vết thương.

Một Mắt hí với ta. Đi chứ?

Ta nhìn lại một lần cuối con hầm Caldecott, bên trong vẫn là một biển lửa xanh. Thậm chí dù không có dầu, lửa Hy Lạp vẫn có thể tiếp tục cháy và cháy, và đám cháy ấy bắt nguồn từ sức sống của Frank - nỗ lực anh dũng cuối cùng nóng rực đã làm bốc hơi Caligula. Ta không vờ như hiểu Frank đã làm gì, hay tại sao cậu lại chọn con đường ấy, nhưng ta hiểu cậu cảm thấy đó là cách duy nhất. Cậu đã bùng cháy rực rỡ, được rồi. Lời cuối cùng Caligula nghe thấy khi hắn nổ tung thành những phân tử bồ hóng là Jason.

Ta bước lại gần hơn con hầm, chỉ có thể đứng ngoài 50 feet mà không khí không bị đẩy ra khỏi phổi.

"FRANK!" ta gào lên "FRANK?"

Thật là vô vọng, ta biết. Sẽ không đời nào Frank có thể sống sót được. Cơ thể bất tử của Caligula đã tan rã ngay lập tức. Frank không thể duy trì được hơn là một vài giây sau đó, ở lại bằng dòng khí tuyệt đối và sức mạnh ý chí, chỉ để chắc chắn cậu sẽ mang Caligula theo mình.

Ta ước gì mình có thể khóc. Ta khó có thể thúc đẩy được tuyến lệ của mình, như trước kia.

Giờ tất cả những gì ta có là tuyệt vọng, và nhận thức rằng khi ta vẫn còn chưa chết, ta sẽ phải cố gắng để giúp đỡ những người bạn còn lại, dù có đau đớn đến mức nào.

"Ta xin lỗi" ta nói với ngọn lửa.

Ngọn lửa không trả lời. Chúng chẳng quan tâm mình đã tiêu diệt ai hay những gì.

Ta chuyển tầm nhìn về phía đỉnh đồi. Hazel, Meg và những người còn lại của Quân Đoàn số Mười Hai đang ở phía bên kia, chống trả lại bọn xác sống. Đó là nơi ta cần phải có mặt.

"Được rồi" ta nói với Một Mắt "Ta sẵn sàng"

LĂNG MỘ BẠO CHÚA

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Chương 38

Đường hầm Caldecott

Chỉ hai từ thôi:

Kì lân quân Thụy Sĩ!

Được rồi, đó là năm từ.

NẾU BAO GIỜ NGƯỜI CÓ cơ hội đi quan sát những chú kì lân vũ trang tấn công, đừng đi. Đó là một thứ mà người sẽ không bao giờ hết ám ảnh.

Khi tới gần hơn với thành phố, ta nhìn ra được những dấu hiệu cho thấy trận chiến vẫn đang tiếp diễn: các cột khói, lửa tràn ra trên những mái nhà, tiếng la, hét, những vụ nổ. Người biết đấy, những chuyện hàng ngày.

Một Mắt thả ta ở Làn Pomerium. Cậu ta khụt khịt một tiếng như thể nói, Được rồi, chúc may mắn, rồi phi nước đại đi mất. Pegasus luôn là sinh vật thông minh.

Ta nhìn về phía Đồi Thánh, mong rằng sẽ thấy những đám mây bão tụ hội, hoặc là hồn thánh ánh bạc sáng chói cả ngọn đồi, hoặc đội quân những Thợ săn của em gái ta tấn công để giải cứu. Chẳng có gì cả. Ta tự hỏi nếu Ella và Tyson vẫn còn quanh quẩn quanh đền Diana, kiểm tra hố lửa cứ 30

giây một lần để xem nếu các mảnh vỡ từ bình thạch của Sibyl đã được nấu chín.

Một lần nữa, ta phải là lực lượng giải cứu chỉ cho một địa điểm mà thôi. Xin lỗi, Rome Mới. Ta chạy bộ thẳng đến Đấu trường La Mã, là nơi đầu tiên ta thấy thấp thoáng bóng những con kì lân. Chắc chắn là không bình thường rồi.

Meg tự mình dẫn đầu cuộc tấn công. Cô không cười kì lân. Không ai trân trọng cuộc sống (hay đũng quần của mình) dám cười chúng cả. Nhưng cô chạy song song, ra sức thúc đẩy khi chúng phi vào trận chiến. Những con ngựa được trang bị bộ đồ bảo hộ có tên in bằng các chữ cái màu trắng đục xương sườn: MUFFIN, BUSTER, WHANGDOODLE, SHIRLEY và HORATIO, 5 con kì lân tượng trưng cho ngày tận thế. Chiếc mũ bảo hiểm bằng da của chúng gợi nhắc ta nhớ đến những chiếc mũ các cầu thủ bóng bầu dục đội vào những năm 1920. Chiếc sừng được bao bọc gọn với thiết kế đặc biệt cầu kì là những... Ta nên gọi nó là gì nhỉ? Phụ tùng? Tưởng tượng mà xem, những con dao quân đội hình nón cỡ bự của người Thụy Sĩ, với vô số các khe rãnh để từ đó thuận tiện cho việc vung vẩy hàng tá những dụng cụ hủy diệt.

Meg và bạn cô đắm sầm vào một đám những vrykolakai - những tên lính tử trận trong vụ ám sát Tarquin trước kia, dựa vào những mảnh giáp bắn thiu của chúng. 1 thành viên của Trại Jupiter hẳn đang gặp rắc rối khi phải tấn công những người bạn cũ, nhưng Meg thì chẳng có nỗi day dứt băn khoăn như thế. Đôi kiếm của cô vung lên, cắt và chém và tạo nên hàng đống những cơ thể xác sống thái lát.

Với một tiếng tách từ mũi, đám bạn ngựa của cô kích hoạt những phụ kiện ưa thích của mình: thanh kiếm, lưỡi cưa khổng lồ, dụng cụ mở nắp chai, đĩa, và một cái giữa móng. (Buster chọn cái đĩa móng, và chẳng khiến ta ngạc nhiên chút nào.) Bọn ngựa xuyên qua đám xác sống, xiên, rồi đâm, và mài giữa chúng thẳng vào dĩ vãng.

Người hăn sẽ thắc mắc tại sao ta không thấy phát hoảng khi Meg dùng những con kì lân cho cuộc chiến trong khi ta thấy kinh hãi khi các hoàng đế sử dụng pegasus để kéo xe ngựa. Gạt sang bên những khác biệt rõ ràng - rằng bọn kì lân không bị tra tấn hay thương tật - rõ ràng đám ngựa một sừng đang cực kì thích thú. Sau hàng thế kỉ bị đối xử như những sinh vật đồng bóng, luôn tươi vui, chỉ nô đùa trên đồng cỏ và tung tăng qua cầu vồng, những con kì lân này cuối cùng cũng cảm thấy được chú ý tới và trân trọng thật sự. Meg hăn đã nhận ra tài năng bẩm sinh của chúng trong việc đá thẳng vào mộng đít đám xác sống.

"Này!" Meg cười khi thấy ta, như thể ta chỉ vừa quay ra từ phòng tắm thay vì bờ vực của cái chết. "Rất hiệu quả. Đám kì lân miễn dịch với vết cào cắn của xác sống!"

Shirley thở phì phò, rõ ràng rất hài lòng với bản thân. Cô cho ta xem dụng cụ mở nắp của mình như thể muốn nói, Phải, đúng rồi đấy. Tôi không còn là Ngựa con Cầu vồng nữa.

"Mấy tên hoàng đế?" Meg hỏi ta.

"Chết rồi. Nhưng..." giọng ta vỡ ra.

Meg quan sát khuôn mặt ta. Cô đủ hiểu ta mà, khi đã kề vai sát cánh trong những khoảnh khắc đầy bi kịch.

Khuôn mặt cô tối lại. "Được rồi. Đau buồn sau. Giờ, chúng ta phải tìm Hazel. Chị ấy đang" - Meg vẫy tay mơ hồ phía trung tâm thành phố - "đâu đó. Và Tarquin cũng vậy."

Chỉ nghe thấy tên ông ta cũng khiến ruột gan ta quặn xéo lại. Tại sao, ờ, tại sao ta không thể là một con kì lân nhỉ?

Bọn ta chạy cùng với Đoàn quân Thụy Sĩ tới những con phố hẹp lộng gió. Cuộc chiến gần như là những trận đấu tay đôi giữa các ngôi nhà. Gia

đình đã rào chắn lại nhà mình. Những cửa hàng sập cửa. Cung thủ nấp trong các ô cửa sổ tầng hai để quan sát đám xác sống. Vô số đội những con eurynomoi di chuyển qua lại tấn công bất kì vật thể sống nào chúng tìm được.

Dù cảnh tượng tởm tợ như thế, nó dường như không căng thẳng đến kì lạ. Phải, Tarquin đã tràn vào thành phố cùng đám xác sống. Tất cả các rãnh và lỗ cống được bịt lại đã mở. Nhưng ông ta không dồn lực tấn công, quét sạch thành phố để nắm quyền kiểm soát như dự tính. Thay vào đó, từng nhóm nhỏ xác sống cùng xuất hiện mọi nơi, ép buộc người La Mã phải di chuyển và bảo vệ người dân. Nó không giống với một cuộc xâm lăng mà giống một sự đánh lạc hướng hơn, như thể tự Tarquin đang tìm kiếm một cái gì đó cụ thể và không muốn bị làm phiền.

Thứ gì đó cụ thể... như tập sách Sibylline ông ta đã trả một khoản hời từ năm 530 trước Công Nguyên.

Tim ta bơm thêm dòng chì lạnh lẽo. "Hiệu sách. Meg, hiệu sách!"

Cô cau mày, có lẽ đang thắc mắc tại sao ta lại muốn mua sách vào cái giờ này. Rồi nhận ra. "Ồ"

Cô tăng tốc, chạy nhanh đến nỗi đám kì lân phải phi nước kiệu. Làm sao ta xoay sở để theo kịp - chẳng rõ nữa. Ta cho rằng, tại thời điểm này, cơ thể mình đã chẳng thể cứu chữa được gì nữa rồi, nó chỉ kiêu, Chạy tới chết không? Ờ, được thôi. Sao cũng được.

Trận chiến ngày càng căng thẳng khi bọn ta lên được đến đồi. Băng qua Quân đoàn số Bốn đang chiến đấu với một tá những con ngựa quý nhỏ dãi bên ngoài quán café vỉa hè. Từ những cửa sổ phía trên, trẻ nhỏ và bố mẹ ném đồ đạc xuống những con eurynomoi - đá, nôi, cháo, bình nước - trong khi quân đoàn đâm giáo móc qua hàng rào chắn khóa kín.

Vài quãng phố đằng xa, bọn ta tìm thấy Terminus, áo choàng dài trong Thế Chiến thứ Nhất của ông lổ chỗ những lỗ đạn, chiếc mũi gãy khỏi khuôn mặt đá cẩm thạch. Luồn cúi phía sau cột chân của ông là một cô gái nhỏ - người giúp đỡ, Julia, ta cho là vậy - nắm chặt một con dao thái thịt.

Terminus quay ra đầy giận dữ mà ta sợ ông sẽ đè bẹp bọn ta thành những tập kê khai mua hàng.

"Ồ, là người," ông làu bàu. "Ranh giới của ta đã thất bại. Ta mong là người mang đến cứu trợ."

Ta nhìn vào cô bé trông kinh hãi đằng sau ông, hoang dại và điên cuồng, sẵn sàng vùng lên. Ta tự hỏi ai mới là người đang bảo vệ ai. "À... có lẽ?"

Khuôn mặt vị thần già càng thêm đanh lại, mà đáng ra là không thể đối với một hòn đá. "Ta hiểu. Được rồi. Ta sẽ tập trung sức lực cuối cùng của mình tại đây, xung quanh Julia. Chúng có thể hủy diệt Rome Mới, nhưng chúng sẽ không làm hại cô bé này!"

"Hay bức tượng này!" Julia nói.

Trái tim ta hướng về lọ thạch Smucker. "Chúng ta sẽ chiến thắng trong hôm nay, ta hứa." Bằng một cách nào đó nó nghe như thể ta thật sự tin vào điều ấy. "Hazel đâu rồi?"

"Ờ đằng kia!" Terminus chỉ bằng cánh tay vốn không tồn tại của ông. Dựa vào cái liếc mắt (Ta không thể nhìn vào mũi ông thêm nữa), ta cho rằng ý ông là phía bên trái. Bọn ta chạy về hướng đó cho đến khi tìm thấy một nhóm quân đoàn khác.

"Hazel đâu rồi?" Meg kêu lên.

"Hướng đó!" Leila hét lên. "Có lẽ hai dãy phố nữa!"

"Cảm ơn!" Meg tăng tốc cùng đội quân kì lân danh dự, phụ kiện giữa móng và mở nắp chai luôn sẵn sàng.

Bọn ta tìm thấy Hazel đúng nơi Leila tiên đoán - 2 dãy phố sau đó, cả con phố mở rộng trở thành quảng trường cho cả khu dân cư. Cô và Arion đang bị bao vây bởi lũ xác sống ngay chính giữa khu vực, bị áp đảo khoảng 20 đầu 1. Arion trông không thật sự đáng báo động, nhưng nó khụt khịt và hí vang hoang mang, không thể sử dụng tốc độ trong khoảng cách gần thế này. Hazel đâm chém với thanh spatha trong khi Arion đá vào đám đông để giữ khoảng cách.

Không nghi ngờ gì việc Hazel có thể xoay sở được tình huống đó mà không cần giúp đỡ, nhưng bọn kì lân không thể cưỡng lại cơ hội được đá-vào-mông-đám-zombie. Chúng đâm xuyên qua đám đông, cắt chém và 'mở nắp chai' và nhổ đám xác sống - một màn trình diễn những phương pháp để tàn sát tuyệt vời.

Meg xông vào trận chiến, đôi kiếm xoay điên cuồng. Ta quan sát con phố để tìm những vũ khí bắn tỉa. Buồn thay, chúng quá dễ để thấy. Ta nhặt một cây cung và ống tên và bắt đầu vào việc, cho đám zombie ăn những phát xỏ khuyên ngay đầu đầy thời trang.

Khi Hazel nhận ra đó là bọn ta, cô cười nhẹ nhõm, rồi quan sát khu vực sau ta, có lẽ đang tìm Frank. Ta bắt gặp ánh mắt cô và sợ rằng biểu cảm của mình đã nói với cô tất cả những thứ cô không muốn biết.

Cảm xúc gợn sóng trên khuôn mặt cô: hoàn toàn không tin, trống rỗng, rồi giận dữ. Cô hét lên cuồng nộ, thúc Arion, và đâm xuyên qua những tên zombie cuối cùng trong đám đông. Chúng chẳng bao giờ có cơ hội gì hơn.

Một khi quảng trường đã an toàn. Hazel phi ngựa đến chỗ ta. "Chuyện gì đã xảy ra?"

"Ta... Frank... Các hoàng đế..."

Đó là tất cả những gì ta có thể. Nó không hẳn là một câu chuyện, nhưng cô dường như hiểu được phần quan trọng nhất.

Cô cúi xuống cho đến khi trán chạm vào bờm của Arion, run rẩy và thì thầm, nắm chặt lấy cổ tay như thể 1 cầu thủ bóng bầu dục vừa làm gãy tay cô và đang cố gắng chống chọi với nỗi đau. Cuối cùng cô đứng thẳng dậy, hít một hơi run rẩy. Cô xuống ngựa, vòng tay qua cổ Arion, và thì thầm gì đó vào tai nó.

Con ngựa gật đầu. Hazel bước lùi lại và nó chạy đi mất - một vệt trắng về phía tây thẳng tới Đường hầm Caldecott. Ta muốn cảnh báo Hazel rằng chẳng còn lại gì ở đó cả, nhưng đã không làm vậy. Ta giờ hiểu nỗi đau đốn nơi trái tim hơn một chút. Nỗi đau của một người có thời hạn riêng và cần phải tự bước đi trên con đường của riêng mình.

"Chúng ta có thể tìm Tarquin ở đâu?" cô hỏi. Ý của cô là: Tôi có thể giết ai để khiến bản thân thấy khá hơn?

Ta biết câu trả lời là Không ai cả. Nhưng một lần nữa, ta không tranh cãi với cô. Giống như 1 tên ngọc, ta dẫn lối tới hiệu sách để đối đầu với vị vua xác sống.

2 con eurynomoi đứng gác ngoài lối vào, mà ta cho rằng điều đó có nghĩa Tarquin đang ở sẵn bên trong. Ta cầu mong Tyson và Ella vẫn còn ở Đồi Thánh.

Với 1 cái phẩy tay, Hazel triệu hồi 2 hòn đá quý từ dưới đây: Hồng ngọc? Đá opal? Chúng bay qua người ta quá nhanh, nên không thể chắc chắn. 2 hòn đá đập ngay vào giữa mắt hai con ngựa quý, biến mỗi tên lính gác thành một đồng bụi. Bọn kì lân trông thất vọng - cả vì chúng không thể dùng những vũ khí chiến đấu, và cả bởi vì chúng nhận ra bọn ta đi qua cánh cửa quá nhỏ để chúng có thể theo sau.

"Đi tìm thêm kẻ thù đi," Meg nói với chúng. "Vui vẻ nhé!"

5 chú Kì Lân của Ngày Tàn nhảy lên vui vẻ, rồi chạy đi để thực hiện mệnh lệnh của Meg.

Ta xông vào hiệu sách, Hazel và Meg theo sát gót, và đâm thẳng vào đám đông những tên xác sống. Vrykolakai băng qua gian sách mới phát hành, có lẽ để tìm kiếm những quyển truyện mới nhất về zombie. Những tên khác đâm vào tủ sách lịch sử, như thể chúng biết mình thuộc về quá khứ. 1 con ngựa quý ngồi chồm hồm trên chiếc ghế đọc sách êm ái, nhỏ dãi khi nó nghiêng cứu Sách tranh về Kền kền. 1 con khác luôn cúi trên ban công, vui vẻ nhai một ấn bản bìa sách da của Những kì vọng lớn lao.

Tarquin đang quá bận rộn để chú ý lỗi vào. Ông đứng quay lưng lại với bọn ta, ở phía bàn thông tin, hét lên với con mèo của hiệu sách.

"Trả lời ta, con quái vật!" nhà vua gào lên. "Những Cuốn sách đâu?"

Aristophanes ngồi trên bàn, 1 chân giơ thẳng lên trời, bình tĩnh liếm láp những phần khác trên cơ thể - mà, dựa vào lần cuối ta kiểm tra lại, khá là bất lịch sự trước sự có mặt của thành viên hoàng tộc.

"Ta sẽ tiêu diệt ngươi!" Tarquin nói.

Con mèo nhìn lên vài giây, rít nhẹ, rồi quay lại với việc trái chuối.

"Tarquin, để nó yên!" ta kêu lên, mặc dù con mèo dường như không cần sự trợ giúp từ ta.

Nhà vua quay lại, và ta ngay lập tức nhớ ra vì sao mình không nên ở gần ông ta. 1 làn sóng buồn nôn dâng trào, khiến ta quỳ phục xuống. Huyết quản cháy bừng chất độc. Thịt tươi dường như lộn ra ngoài. Không có tên zombie nào tấn công. Chúng chỉ đứng nhìn ta chăm chăm với đôi mắt đờ

đần chết chóc như thể đang chờ đợi ta bắt đầu màn XIN CHÀO, TÊN TÔI TỪNG LÀ điền tên vào và bắt đầu nói chuyện với chúng.

Tarquin đã lên đồ cho buổi tối trọng đại này. Ông ta mặc một cái áo choàng đỏ mốc meo bên ngoài bộ giáp đã bị bào mòn. Những chiếc nhẫn vàng tô điểm ngón tay xương. Vương miện tròn vàng trông như thể mới được đánh bóng, chúng va đập vui tai với bộ xương sọ mục nát của ông. Những tua xoắn tím như dầu trơn trượt xung quanh các chi, luồn lách ra vào lồng ngực và xung quanh xương cổ. Bởi vì khuôn mặt ông ta là một cái đầu lâu, ta không thể nói nếu ông đang cười, nhưng khi nói, ông ta nghe có vẻ khá hài lòng khi thấy ta.

"Ồ, rất tốt! Giết được các hoàng đế, phải không, phụ tá đáng tin cậy của ta? Nói đi!"

Ta không có mong muốn kể cho ông ta bất cứ điều gì, nhưng 1 bàn tay không lồ vô hình bóp chặt cơ hoành ta, bắt ép từng từ. "Chết. Chúng chết rồi." ta phải cắn lưỡi để không thêm vào từ thừa chúa tể.

"Tuyệt vời!" Tarquin nói. "Rất nhiều cái chết dễ thương tối nay. Và tên pháp quan, Frank - ?"

"Đừng" Hazel bước qua ta. "Tarquin, người chớ dám gọi tên cậu ấy."

"Ha! Vậy là chết rồi. Tuyệt vời." Tarquin ngửi không khí, làn khí màu tím cuộn xoáy qua lỗ mũi xương. "Thành phố này ngập tràn hương vị của nỗi sợ. Đau đớn. Mất mát. Tuyệt diệu! Apollo, người giữ là của ta, tất nhiên rồi. Ta có thể nghe thấy trái tim người hấp hối vài nhịp cuối cùng. Và Hazel Levesque... Ta sợ rằng người sẽ phải chết vì đã làm đổ sập cả phòng ngai lên người ta. Trò đùa hư hỏng quá. Nhưng cô bé McCaffrey này... ta đang trong tâm trạng thật tốt, nên sẽ thả cô bé đi để truyền đạt lại chiến thắng to lớn này! Tất nhiên, đó là khi người chịu hợp tác và giải thích" - ông ta chỉ vào con mèo - "ý nghĩa của cái thứ này."

"Nó là một con mèo," ta nói.

Là hơi quá với tâm trạng vui vẻ của Tarquin. Ông ta găm gù, và một làn sóng đau đớn khác già xương sống ta thành bột. Meg nắm lấy cánh tay ta trước khi mặt ta có thể đập vào cái thảm.

"Để anh ấy yên!" cô hét lên với vị vua. "Không có chuyện tôi chạy đi đâu hết."

"Những Cuốn sách Sibylline đâu?" Tarquin hỏi. "Chúng không ở trong đồng này!" ông ta chỉ coi thường vào những giá sách, rồi liếc nhìn Aristophanes. "Và cái sinh vật này không chịu nói! Yêu nữ mình người cánh chim và tên Cyclop đang viết lại lời tiên tri - ta có thể ngửi thấy mùi chúng, nhưng chúng đã rời đi. Chúng ở đâu?"

Ta thầm khẩn một lời cảm ơn tới những yêu nữ mình người cánh chim cứng đầu. Ella và Tyson hẳn vẫn đang chờ ở Đồi Thánh sự giúp đỡ thần thánh vốn chẳng đến.

Meg khụt khịt "Người thật ngu ngốc với tư cách một nhà vua. Những Cuốn sách không ở đây. Nó còn chẳng phải sách."

Tarquin đánh giá vị chủ nhân nhỏ của ta, rồi quay qua những tên zombie. "Cô ta đang nói cái thứ ngôn ngữ gì vậy? Nó có nghĩa gì với các người không?"

Những tên zombie nhìn chăm chăm ông ta đầy vô dụng. Đám nga quý đang quá bận rộn đọc về lũ kền kền và ăn Những kì vọng lớn lao.

Tarquin đối diện với ta lần nữa. "Đứa con gái này có ý gì vậy? Những Cuốn sách đâu, và tại sao chúng không phải là sách?"

Một lần nữa, lồng ngực ta bị đè nén. Từng từ bật ra ngoài: "Tyson. Cyclop. Lời tiên tri được xăm lên da. Cậu đang ở Đồi Thánh với..."

"Im lặng!" Meg ra lệnh. Ta ngậm miệng, nhưng đã quá muộn. Từng từ đã bị tiết lộ. Diễn đạt thế có đúng không nhỉ?

Tarquin nghiêng hộp sọ "Cái ghế ở phòng trong... Phải. Phải rồi, ta hiểu rồi. Rất thông minh! Ta sẽ phải giữ yêu nữ mình người cánh chim sống và xem cô ta làm việc. Lời tiên tri trên xác thịt sống? Ồ, ta có thể giúp đỡ!"

Tarquin rít ra một tiếng cười. "Ôi, các bạn ta. Người nghĩ đây là một cuộc xâm lăng sao? Những tên lính kia chỉ là một nhóm nhỏ, chia rẽ và bối rối tất cả các người trong khi ta ở đây đạt được những Cuốn sách. Giờ ta biết chúng ở đâu, điều đó có nghĩa thành phố này có thể cướp phá thích hợp rồi! Số còn lại trong đội quân của ta sẽ ngoi lên từ những đường cống của các người" - ông ta búng ngón tay xương của mình - "ngay bây giờ."

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13 \(*\)](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)